

SFATURI PENTRU BISERICĂ

Ellen G. White

Prefață

Pe măsură ce mișcarea adventistă de ziua a șaptea a crescut în toate părțile lumii, membrii care vorbeau și citeau în diferite limbi au tânjit tot mai mult după Mărturiile pentru comunitate, care, în totalitate sau în parte, au edificat și au adus binecuvântare bisericii pretutindeni în lume. Nu este posibil să se publice în toate limbile întregul conținut al celor nouă volume ale Mărturiilor și multe alte cărți care fac parte din lucrările Spiritului Profetic. Volumul de față prezintă, ca soluție, o selecție din sfaturile generale, extrase din aceste surse, care se vor dovedi de mare folos și un ajutor practic pentru biserică.

Selectarea materialelor care au fost grupate în cele 66 de capitole ale acestui volum constituie lucrarea comitetului care se ocupă cu administrarea patrimoniului Ellen G. White, care are responsabilitatea de a se îngriji de scrierile lui Ellen White, la sediul central al Bisericii adventiste de ziua a șaptea din Silver Spring, Maryland, în Statele Unite ale Americii. A fost o sarcină migăloasă aceea de a aduna, aranja, traduce și publica în această carte o selecție cuprinzătoare a materialelor din multele cărți ale lui Ellen White. Datorită lipsei de spațiu, au putut fi incluse doar cele mai importante sfaturi din cadrul subiectelor vitale. Chiar și în aceste condiții, subiectele sunt foarte variate. În unele cazuri, selecția se limitează doar la câteva paragrafe luate din surse diferite. Referințele despre cărțile din care au fost extrase selecțiile se află la sfârșitul fiecărui capitol, în formă prescurtată. Abrevierile vă ajută să găsiți cu ușurință cărțile la care se referă literele respective. Nu s-a încercat să se indice prin semne de elipsă că au fost eliminate paragrafe sau fraze.

Nu confundați Introducerea scrisă de comitetul însărcinat cu patrimoniul, cu scrierile lui Ellen G. White, care încep în capitolul 1.

Avem bucuria și mulțumirea că această carte, a cărei apariție a fost așteptată atât de mult, este acum disponibilă. Fie ca prețioasele sfaturi și îndemnuri care umplu paginile ei să adâncească convingerea fiecărui cititor cu privire la adevărurile soliei advente, să-i lărgască experiența creștină și să-i mărească credința în biruința din ziua finală, când Domnul nostru va reveni. Aceasta este rugămintea sinceră a Comitetului însărcinat cu patrimoniul E.G. White.

Pregătirea pentru întâlnirea cu Hristos

Toți adventiștii de ziua a șaptea așteaptă cu nerăbdare și tânjesc după clipa când Domnul Isus va reveni să-i ia cu El în căminul ceresc, pe care S-a dus să-l pregătească pentru ei. În acea țară mai bună, nu va mai fi păcat, dezamăgire, foamete, sărăcie, boală și moarte. Când apostolul Ioan contempla bucuriile care îi așteaptă pe cei credincioși, el a exclamat: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem.... Acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El” (1 Ioan 3, 1.2).

A fi asemenea lui Isus în ceea ce privește caracterul este ținta Lui Dumnezeu pentru poporul Său. De la început, planul Lui Dumnezeu a fost ca membrii familiei omenești, creați după chipul Său, să-și formeze caractere asemenea lui Dumnezeu. Pentru a realiza acest lucru, primii noștri părinți din Eden a trebuit să primească sfaturi de la Domnul Hristos și îngerii, prin discuții față către față. Însă după ce Adam și Eva au păcătuit, ei nu au mai putut vorbi în acest mod direct ființelor cerești.

Pentru ca familia omenească să nu fie lăsată fără călăuzire, Dumnezeu a ales alte căi pentru a-Și descoperi voia poporului Său, iar una dintre acestea a fost prin intermediul profețiilor. Dumnezeu îi explicase lui Israel: „Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis” (Numeri 12, 6.)

Scopul Lui Dumnezeu este ca poporul Său să fie informat și luminat, crescând și înțelegând nu numai timpul în care trăiește, dar și vremurile care vor veni. „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci” (Amos 3, 7). Aceasta îi pune în contrast pe cei care sunt ai lui Dumnezeu, „copiii luminii” (1 Tesaloniceni 5, 5), cu oamenii din lume.

Lucrarea unui profet cuprinde mult mai mult decât a face preziceri. Moise, un profet al lui Dumnezeu, care a scris șase cărți ale Bibliei, a scris foarte puțin despre ceea

ce avea să fie în viitor. Lucrarea lui a fost descrisă de Osea într-un sens mai larg: „Printr-un prooroc a scos Domnul pe Israel din Egipt și printr-un prooroc a fost păzit Israel” (Osea 12, 13)

Profet nu este acela care se numește singur astfel. Alegerea unei persoane ca profet este cu totul în mâinile lui Dumnezeu. Atât bărbați, cât și femei au fost aleși de Dumnezeu, din când în când, pentru a vorbi din partea Lui.

Acești profeți, acești bărbați și femei, aleși de Dumnezeu ca niște canale de comunicare, au vorbit și au scris ceea ce Dumnezeu le-a descoperit în viziune sfântă. Cuvântul prețios al lui Dumnezeu cuprinde soliile lor. Prin intermediul acestor profetii, membrii familiei omenești au fost conduși la o înțelegere a conflictului care se desfășoară pentru sufletele oamenilor, conflictul dintre Hristos și îngerii Săi și Satana și îngerii lui. Noi suntem conduși să înțelegem acest conflict în zilele de pe urmă și mijloacele puse la dispoziție de Dumnezeu pentru lucrarea Sa și desăvârșirea caracterului poporului Său.

Apostolii, ultimii scriitori ai Bibliei, ne-au dat o imagine clară a evenimentelor finale. Pavel scria despre „vremuri primejdioase”, iar Petru avertiza în legătură cu batjocoritorii care-și făceau propriile lor poftă și întrebau: „Unde este făgăduința venirii Lui?” (2 Petru 3, 4). Biserica din acest timp va fi în luptă, pentru că Ioan l-a văzut pe Satana „mergând să facă război cu rămășița”. Apostolul Ioan îi identifică pe membrii bisericii din timpul din urmă ca fiind „rămășița”, cei care „țin poruncile lui Dumnezeu” (Apocalipsa 12, 17), ceea ce face ca biserica aceasta să fie biserica păzitoare a poruncilor. Această biserică a rămășiței va avea, de asemenea, „mărturia lui Isus”, care este „Spiritul profeției” (Apocalipsa 19, 10). Pavel declară că biserica ce este în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos nu duce lipsă de nici un dar (1 Corinteni 1, 7.8). Aceasta va fi binecuvântată cu darul mărturiei lui Hristos.

Este clar atunci că, în planul lui Dumnezeu, biserica din timpul din urmă avea să aibă în mijlocul ei, atunci când avea să ia ființă, Spiritul Profetiei. Cât de drept este că Dumnezeu va vorbi poporului Său din timpul din urmă exact așa cum a vorbit poporului Său la vreme de nevoie, în secolele trecute.

Când această biserică profetică -- Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea -- a luat ființă la mijlocul secolului al XIX-lea, s-a auzit printre noi o voce care zicea așa:

„Dumnezeu mi-a arătat în viziune sfântă”. Acestea nu au fost cuvintele unei persoane care se lăuda, ci declarația unei fete de 17 ani, care fusese chemată să vorbească. Timp de 70 de ani de slujire credincioasă, această voce a fost auzită îndrumând, îndreptând și instruind. Și acest glas se aude încă și astăzi prin intermediul miilor de pagini scrise de solul ales al Domnului, Ellen G. White.

Viziunea despre marea luptă dintre Hristos și Satana

Micuța clădire a școlii dintr-un sat din estul Americii s-a umplut de bărbați și femei în acea zi de duminică după-amiază, de la mijlocul lui martie 1858, când aceștia se adunaseră pentru un serviciu divin. Fratele James White a condus funeraliile unui tânăr, rostind predica. După ce el a terminat de vorbit, Ellen G. White s-a simțit îndemnată să rostească câteva cuvinte celor care plâneau. S-a ridicat în picioare, a vorbit un minut sau două, apoi s-a oprit. Oamenii o priveau ca să prindă următoarele cuvinte de pe buzele ei. Ei au fost puțin surprinși de exclamația: „Slavă lui Dumnezeu!” repetată de trei ori, tot mai accentuat. Sora White era în viziune.

Fratele White a vorbit oamenilor despre viziunile date lui Ellen White. El a explicat că ea primise viziuni încă de când era foarte tânără, de numai 17 ani. Le-a spus că, deși ochii ei erau deschiși și se părea că urmărea ceva în depărtare, ea era cu totul inconștientă de ceea ce se petrecea în jurul ei. El a făcut referire la Numeri 24, 4 și 16, unde citim despre cineva care „aude cuvintele lui Dumnezeu, vede vedenia Celui Atotputernic, cade cu fața la pământ și ai cărui ochi sunt deschiși”.

El a explicat oamenilor că ea nu respira în timp ce era în viziune. Apoi, a deschis la Daniel 10, 17 și a citit experiența acestuia în timp ce avea vedenia: „Puterile m-au părăsit și nu mai am nici o putere”. Apoi, fratele White i-a invitat pe cei care doreau să vină în față și să o examineze pe Ellen G. White. El permitea totdeauna acest lucru și era mulțumit când era prezent vreun medic care o putea examina în timp ce se afla în viziune.

Pe când se îngrămădeau mai aproape, oamenii au văzut că sora White nu respira, totuși inima ei continua să bată normal, iar culoarea obrajilor ei era naturală. A fost adusă o oglindă și a fost ținută înaintea feței ei, însă nici un pic de umezeală nu s-a adunat pe oglindă. Apoi, au adus o lampă pe care au aprins-o și au ținut-o aproape de nasul și gura ei. Flacăra era dreaptă, fără să pâlpâie. Oamenii au putut vedea că ea nu

respira. Ea a mers prin cameră, mișcându-și brațele cu grație în timp ce rostea în scurte exclamații ceea ce îi descoperise Domnul. Ca și în cazul lui Daniel, la început a fost o părăsire a puterii naturale, apoi i-a fost dată o putere supranaturală (Vezi Daniel 10, 7.8.18.19).

Timp de două ore, Ellen White a fost în viziune. În tot acest timp, ea nu a respirat. Apoi, când viziunea s-a apropiat de încheiere, a inspirat profund, s-a oprit cam un minut, a respirat din nou, apoi a respirat normal, în același timp, a început să recunoască ceea ce era în jurul ei și să devină conștientă de ceea ce se petrecea.

O persoană care a văzut-o adesea pe Ellen White în viziune, sora Martha Amadon, face următoarea descriere: „În timpul viziunii, ochii ei erau deschiși. Ea nu respira, ci făcea mișcări grațioase cu umerii, brațele și mâinile, expresie a ceea ce vedea. Era imposibil ca altcineva să-i miște mâinile sau brațele. Adesea rostea cuvinte separate, alteori propoziții care exprimau celor din jurul ei natura viziunii pe care o avea despre cer sau pământ.

Primul cuvânt pe care îl rostea în viziune era: «Slavă», care răsună la început, ca fiind rostit de aproape, iar apoi se stingea în depărtare, părând a fi foarte departe. Așa se petrecea uneori....

Nu era excitare între cei prezenți în timpul unei viziuni; nimic care să producă teamă. Era o scenă solemnă, liniștită....

Când viziunea se termina, iar ea nu mai vedea lumina cerească și se afla din nou pe pământ, exclama cu un suspin adânc, în timp ce își relua respirația naturală, «Î-N-T-U-N-E-R-I-C». Apoi era fără vlagă și fără puteri.” Însă trebuie să ne întoarcem la întâmplarea noastră despre viziunea de două ore din clădirea școlii. În legătură cu această viziune, Ellen White a scris mai târziu:

„Majoritatea lucrurilor pe care le văzusem cu zece ani înainte, cu privire la marea luptă a veacurilor dintre Hristos și Satana, au fost repetate și am fost instruită să le scriu.”

În viziune, i se părea că era prezentă la scenele care treceau prin fața ei. La început, se părea că era în ceruri, unde era martoră la căderea lui Lucifer. Apoi, a fost

martoră la crearea lumii și i-a văzut pe primii noștri părinți în căminul lor din Eden. I-a văzut cedând în fața ispitirilor șarpelui și pierzând căminul lor din grădină. Într-o succesiune rapidă, istoria Biblici a trecut prin fața ei. A văzut experiența patriarhilor și profeților lui Israel. A fost martoră la viața și moartea Mântuitorului nostru Isus Hristos și la înălțarea Lui la cer, unde de atunci ne slujește ca Mare Preot.

După aceea, i-a văzut pe ucenici pornind să vestească solia Evangheliei până la capătul pământului. Imediat după aceasta, a urmat apostazia din Evul Mediu. A văzut în viziune Reforma religioasă când bărbați și femei nobile au stat de partea adevărului cu prețul vieții lor, și a fost condusă până la scenele judecății care a început în ceruri, în 1844, și durează până în zilele noastre; apoi, a fost luată în viitor și a văzut revenirea lui Hristos pe norii cerului. A fost martoră la scenele din timpul mileniului și de pe pământul reînnoit.

După ce a avut în fața ei aceste reprezentări vii și s-a întors acasă, sora White a înțeles că trebuie să scrie ceea ce a văzut și a auzit în viziune. Cam la șase luni după aceea, a ieșit de sub tipar o carte mică, de 219 pagini, purtând titlul *The Great Controversy Between Christ and His Angels and Satana and his Angels* (Marea luptă dintre Hristos și îngerii Săi și Satana și îngerii lui).

Cărticica a fost primită cu entuziasm, deoarece descria viu experiența pe care o avea înainte biserica și demasca planurile lui Satana și modul în care el avea să încerce să inducă în eroare biserica și lumea în ultimul conflict de pe pământ. Cât de mulțumiți erau adventiștii că Dumnezeu le vorbea în aceste timpuri din urmă prin Spiritul Profetic, așa cum El promisesese că o va face.

Relatarea despre marea luptă, redată pe scurt în micul volum *Spiritual Gifts* (Daruri spirituale) a fost mai târziu retipărită în partea a doua a lucrării *Early Writings* (Scrieri Timpurii) unde poate fi găsită și astăzi.

Însă pe măsură ce biserica creștea și timpul se scurgea, Domnul a descoperit în multe viziuni succesive istoria mării lupte, cu mai multe detalii, iar Ellen White a scris-o din nou, între anii 1870 și 1884, în patru volume, numite *The Spirit of Profecy* (Spiritul Profeției). Cartea *The Story of Redemption* (Istoria Mântuirii) prezintă cele mai importante părți ale istoriei mării lupte, extrase din aceste cărți. Această carte, publicată în multe limbi, aduce înaintea multor oameni ceea ce a fost arătat în aceste viziuni ale

marii lupte, Mai târziu, și cele cinci volume din Conflict of the Ages Series (seria Conflictul veacurilor) -- Patriarhi și profeți; Profeți și regi; Hristos, Lumina lumii; Istoria Faptelor apostolilor și Tragedia veacurilor -- Ellen White a prezentat în detaliu întreaga istorie a conflictului dintre bine și rău.

Aceste volume, care sunt o relatare paralelă a Bibliei de la creațiune până la perioada creștină și care duc istoria până la încheierea timpului, dau o mare lumină și încurajare. Ele îi ajută pe adventiști să devină „copii ai luminii” și „copii ai zilei”. Noi vedem în această experiență împlinirea făgăduinței: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci” (Amos 3, 7).

Scriind despre felul cum a ajuns lumina la ea, Ellen White spune: „Prin luminarea Duhului Sfânt, scenele îndelungatului conflict dintre bine și rău i-au fost descoperite scriitoarei acestor pagini. Din timp în timp, mi-a fost îngăduit să privesc, în diferite veacuri, la lucrarea marii lupte dintre Hristos, Prințul vieții, Autorul mântuirii noastre și Satana, prințul răului, autorul păcatului, cel dintâi care a călcat Legea sfântă a lui Dumnezeu.... Pe măsură ce Duhul lui Dumnezeu a prezentat în fața minții mele marile adevăruri ale Cuvântului Său și scenele din trecut și viitor, mi s-a poruncit să fac cunoscut și altora ceea ce mi-a fost descoperit astfel, să scriu pe îndelete istoria luptei din veacurile trecute și în special să o prezint în așa fel, încât să arunc o lumină asupra apropiatei lupte din viitor.”

Cum a venit lumina la profet

La un moment dat, în experiența copiilor lui Israel, așa cum am văzut deja, Domnul a spus poporului că avea să comunice cu el prin profeți. El a spus: „Când va fi printre voi un prooroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis” (Numeri 12, 6).

Am afirmat mai sus că viziunea despre marea luptă din anul 1858 a fost însoțită de anumite fenomene fizice. Cineva ar putea întreba, foarte logic, de ce au fost date viziuni în modul acesta. Fără îndoială, aceasta a avut loc pentru a întări încrederea poporului și a-l asigura că Domnul vorbea cu adevărat profetului. Ellen White nu se referea prea des și în detaliu la starea ei, în timp ce era în viziune, ci, cu o ocazie, a spus: „Aceste solii au fost date în acest fel pentru a întări credința tuturor, pentru ca, în aceste timpuri din urmă, să putem avea încredere în Spiritul Profetic.”

Pe măsură ce lucrarea lui Ellen White înainta, aceasta putea fi testată prin rezultatele ei. „După roadele lor îi veți cunoaște”. Însă este nevoie ca roadă să se dezvolte, iar Domnul a dat încă de la început dovezi legate de darea viziunilor, care i-au ajutat pe oameni să creadă.

Însă nu toate viziunile au fost date în public, însoțite de fenomene fizice pronunțate. Domnul a promis că va comunica cu profetii și prin vise (Numeri 12, 16). Acestea sunt vise profetice, de felul celor pe care le-a avut Daniel. El declară: „în anul dintâi al lui Belșatar, împăratul Babilonului, Daniel a visat un vis și a avut vedenii în mintea lui pe când era în pat. În urmă, a scris visul și a istorisit lucrurile de căpetenie” (Daniel 7, 1).

Când vorbește despre ceea ce i-a fost descoperit, Daniel spune de câteva ori: „În vedeniile mele de noapte am văzut”. În același fel, lui Ellen White i-au fost date viziuni în timp ce mintea ei se odihnea noaptea. Scrierile ei conțin adesea declarația introductivă: „În viziuni de noapte, unele lucruri mi-au fost prezentate în mod clar”. Dumnezeu a vorbit în mod frecvent profetului într-un vis profetic. S-ar putea ridica întrebări cu privire la relația dintre un vis profetic sau o viziune din timpul nopții și un vis obișnuit. Cu privire la aceasta, Ellen White a scris în 1868: „Sunt multe vise care vin din lucrurile obișnuite ale vieții, cu care Duhul Lui Dumnezeu nu are nimic de a face. Există, de asemenea, vise false, cât și viziuni false, care sunt inspirate de spiritul lui Satana. Însă visele de la Domnul sunt așezate în Cuvântul lui Dumnezeu în aceeași categorie cu viziunile. Astfel de vise, luând în considerație persoanele care le au și împrejurările în care au fost date, conțin propriile dovezi ale autenticității lor.”

Odată, spre sfârșitul vieții lui Ellen White, fiul ei, W.C. White, căutând informații pentru cei care erau mai puțin informați, a întrebat-o: „Mamă, tu vorbești adesea despre lucruri care ți-au fost descoperite în timpul nopții. Tu vorbești de vise prin care lumina a venit la tine. Noi toți avem vise. Cum știi că Dumnezeu îți vorbește în visele despre care tu vorbești atât de des?”

„Pentru că”, a răspuns ea, „același înger mesager, care în timpul zilei stă lângă mine și-mi dă instrucțiuni stă lângă mine și-mi dă instrucțiuni și în timpul nopții”. Ființa cerească la care făcea referire era prezentată uneori ca fiind „îngerul”, „călăuza mea”, „instructorul meu” etc.

Nu există confuzie în mintea profetului și nici un semn de întrebare cu privire la revelația primită în timpul nopții, căci aceleași circumstanțe legate de aceasta făceau foarte clar faptul că sfaturile erau de la Dumnezeu.

Alteori, lui Ellen White, i-au fost date viziuni în timp ce se ruga, vorbea sau scria. Cei din jurul ei nu erau conștienți că era în viziune decât dacă făcea o scurtă pauză în timp ce vorbea sau se ruga în public. Cu o ocazie, ea a scris:

„Pe când mă rugam fierbinte, n-am mai știut nimic despre ceea ce se întâmpla în jurul meu; camera a fost umplută de lumină și am auzit o solie pentru o adunare care se părea a fi cea a Conferinței Generale.” Dintre multele viziuni date lui Ellen White, pe parcursul îndelungatei sale lucrări de 70 de ani, cea mai lungă viziune a durat patru ore, iar cea mai scurtă doar o clipă. Adesea, acestea erau de jumătate de oră sau puțin mai mult. Însă nu poate fi stabilită o singură regulă pentru toate viziunile, după cum scrie Pavel: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri” (Evrei 1, 1).

Lumina era dată profetului prin viziuni, însă profetul nu scria în timp ce se afla în viziune. Lucrarea lui nu era o sarcină mecanică. Cu excepția unor ocazii rare, Domnul nu i-a dat chiar cuvintele pe care avea să le spună. Și nici îngerul nu i-a călăuzit mâna profetului asupra anumitor cuvinte precise, pe care să le raporteze. Profetul vorbea sau scria din minte, iluminată prin viziune, cuvintele care aveau să transmită lumină și sfat auditoriului său, fie că citea solia, fie că o auzea oral.

Ne putem întreba cum era iluminată mintea profetului și cum obținea el informațiile și sfaturile pe care trebuia să le împartă oamenilor? După cum nu se poate stabili o regulă în ceea ce privește darea viziunilor, la fel nu se poate stabili o regulă cu privire la modul în care profetul primea solia inspirată. În fiecare caz, totuși, era vorba de o experiență vie, care făcea o impresie de neșters asupra minții profetului. Și tot așa, după cum ceea ce vedem și experimentăm face o impresie mult mai profundă asupra minții noastre decât ceea ce este doar auzit, la fel reprezentările pe care le primeau profeții și în care se părea că ei experimentează evenimente dramatice, făceau o impresie profundă și de durată asupra minții lor. Ellen White a scris odată: „Atenția mea este îndreptată adesea către scene care se petrec pe pământ. Uneori, sunt dusă departe în viitor și mi se arată ce va avea loc. Apoi, din nou, mi se arată lucruri care s-au întâmplat

în trecut.”

De aici, este vădit că Ellen White a văzut aceste evenimente petrecându-se în mod clar, ca un martor ocular, Acestea erau reconstituite înaintea ei în viziune și astfel făceau o vie impresie asupra minții ei.

Alteori, i se părea că ia parte efectiv la scena care i se prezenta și că simțea, vedea, auzea și asculta, când, de fapt, nu se întâmpla astfel, ci impresia făcută asupra minții ei era de neuitat. Cea dintâi viziune a ei, prezentată în capitolul 1, a fost de acest fel.

Cu alte ocazii, pe când se afla în viziune, Ellen White părea că este prezentă la adunări, în case sau în instituții situate în locuri îndepărtate. Era atât de viu simțământul acesta că este prezentă la aceste adunări, încât ea putea raporta în detaliu faptele și cuvintele rostite de diferite persoane. Odată, pe când se afla în viziune, Ellen White a avut senzația că a fost dusă într-una din instituțiile noastre medicale, a vizitat camerele bolnavilor, văzând tot ce se petrecea acolo. În legătură cu această experiență, ea a scris:

„Vorbirea ușuratică, glumele proaste, râsul fără rost mi-au străpuns cu durere urechile.... Am fost uluită când am văzut gelozie, când am ascultat cuvinte invidioase, vorbe nesăbuite, care i-au făcut pe îngerii lui Dumnezeu să se rușineze.”

Apoi, au fost descoperite alte stări de lucruri, mai plăcute, în cadrul aceleiași instituții. Ea a fost condusă în camerele „de unde se înălța glasul rugăciunii. Cât de binevenit era acel glas!” Pe baza acestei vizite și a cuvintelor îngerului care o călăuzea prin diferite departamente și camere, a fost scris un mesaj cu sfaturi.

Adesea, lumina era dată lui Ellen White în reprezentări simbolice vii. O astfel de reprezentare este descrisă clar în următorul pasaj, luat dintr-un mesaj personal, trimis unui lucrător conducător, care a fost văzut că este în pericol.

„Altădată, tu mi-ai fost prezentat ca un general urcat pe un cal și duceai un steag. Cineva a venit și a luat din mâna ta steagul care purta cuvintele: Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus și acesta a fost călcat în picioare. Te-am văzut înconjurat de oameni care te uneau cu lumea.”

Erau, de asemenea, ocazii când îi erau prezentate sorei White tablouri diferite, contrastante, unul care ilustra ce s-ar fi întâmplat, dacă erau urmate anumite planuri sau metode, iar altul, dacă se urmau alte planuri sau metode. O ilustrație excelentă pentru aceasta poate fi găsită în legătură cu găsirea locului pentru fabrica de alimente sănătoase de la Loma Linda, din partea de vest a Statelor Unite. Directorul și asociații lui făceau planuri să ridice o clădire mare, foarte aproape de clădirea principală a sanatoriului. În timp ce se făceau aceste planuri, lui Ellen White, care se afla acasă la ea, la sute de mile depărtare, i-au fost date într-o noapte două viziuni. În legătură cu prima viziune, ea spune:

„Am văzut o clădire mare, în care se preparau multe alimente. Erau, de asemenea, alte câteva clădiri mai mici lângă brutărie. Pe când mă aflam acolo, am auzit mai multe persoane care se certau în legătură cu lucrarea care se făcea. Era o lipsă de armonie între lucrători și o mare confuzie.”

L-a văzut apoi pe director supărat, încercând să facă armonie între lucrători. Ea a văzut pacienții care au auzit aceste certuri și care „rosteau cuvinte de regret că urma să se construiască o fabrică de alimente în acel loc frumos”, atât de aproape de sanatoriu. Apoi, a apărut Cineva pe scenă și a spus: „Toate acestea s-au întâmplat ca să vă fie o pildă, ca să puteți vedea ce se întâmplă, dacă faceți anumite planuri.”

Apoi, scena s-a schimbat și ea a văzut fabrica de alimente, „la o anumită distanță de clădirile sanatoriului, pe drumul spre calea ferată”. Aici lucrarea era condusă în umilință și în armonie cu planul lui Dumnezeu. La doar câteva ore de la viziune, Ellen White scria lucrătorilor din Loma Linda și astfel s-a putut elucida problema locului unde să se construiască fabrica de alimente. Dacă s-ar fi îndeplinit planul lor inițial, o clădire mare, comercială, lângă sanatoriu, ne-ar fi încurcat mult în anii care au urmat. În acest fel, se poate vedea că solul Domnului a primit informații și instrucțiuni în diferite moduri, prin viziuni în timpul zilei sau în timpul nopții.

Doar după ce i se lumina mintea, profetul vorbea sau scria, transmițând solia cu instrucțiuni și informații pentru popor. În acest lucru, Ellen White era ajutată de Duhul Domnului, însă nu era vorba de un control mecanic. Ea a fost lăsată să-și aleagă cuvintele prin care să transmită solia. În anii de început ai lucrării sale, Ellen White a scris:

„Deși sunt la fel de dependentă de ajutorul Duhului lui Dumnezeu atunci când îmi scriu viziunile, ca și atunci când le primesc, totuși, cuvintele pe care le folosesc sunt ale mele, cu excepția acelor care sunt rostite de un înger și pe care le delimitez între ghilimele.”

Ca și mulți scriitori ai Bibliei, sub călăuzirea Duhului Sfânt, Ellen White a ales uneori să folosească limbajul altor autori, la care a apreciat în special cuvintele și expresiile lor.

Viața și lucrarea lui Ellen White

Ellene G. Harmon și sora ei geamănă s-au născut la 26 noiembrie 1827, la Gorham, Maine, în partea de nord-est a Statelor Unite. Pe când avea nouă ani, Ellen a avut un accident fiind lovită de o piatră aruncată de o colegă de clasă neatentă. Vătămarea gravă a feței era să o coste viața și a lăsat-o atât de slăbită, încât nu a fost în stare să mai meargă la școală.

La vârsta de unsprezece ani, și-a predat inima Domnului. La 14 ani, a fost botezată prin scufundare în mare și a fost primită ca membră în Biserica Metodistă. Împreună cu alți membri ai familiei ei, a participat la adunările adventiste din Portland, Maine, acceptând în totalitate punctele de vedere privind revenirea foarte curând a Domnului Hristos, prezentate de William Miller și asociații săi.

Într-o dimineață de decembrie, în 1844, în timp ce se ruga împreună cu alte patru femei, puterea lui Dumnezeu a luat-o în stăpânire. La început, a fost desprinsă de lucrurile pământești; apoi, printr-o descoperire figurată, ea a fost martoră a călătoriei poporului advent până în cetatea lui Dumnezeu și a răsplătirii celor credincioși. Cu frică și cutremur, această fată de 17 ani, a relatat viziunea avută și pe cele următoare credincioșilor apropiați din Portland. Apoi, pe măsură ce se iveau ocazii, ea povestea din nou viziunea sa grupurilor de adventiști din Maine și din alte state din apropiere. În august 1846, Ellen Harmon s-a unit prin căsătorie cu James White, un tânăr pastor adventist. În următorii 30 de ani, viața ei a fost strâns legată cu cea a soțului ei, în lucrare asiduă pentru Evanghelie, până la moartea acestuia, la 6 august 1881. Ei au călătorit foarte mult în Statele Unite, predicând și scriind, sădind și clădind, organizând și administrând.

Proba timpului a dovedit cât de solide și vaste au fost temeliile pe care le-au pus James și Ellen White și asociații lor și cu câtă înțelepciune și cât de bine au clădit ei. Tot ei i-au pregătit pe adventiștii păzitori ai Sabatului să inaugureze lucrarea de publicații în 1849 și 1850 și să întocmească în cadrul organizației bisericii un sistem financiar bisericesc eficient, la sfârșitul anului 1850. Aceasta a culminat prin organizarea, în 1863, a Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Anul 1866 a marcat începutul lucrării noastre medicale, iar marea lucrare educațională a denominațiunii a debutat la începutul anilor 1870. Planul ținerii de adunări anuale în corturi a fost elaborat în 1868, iar în 1874, adventiștii de ziua a șaptea au trimis peste ocean cei dintâi misionari.

Toate aceste realizări au beneficiat de călăuzirea multor sfaturi orale sau scrise, pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său prin Ellen White.

Majoritatea dintre primele ei lucrări au fost scrise sub forma unor scrisori personale sau articole publicate în *Prezent Truth* (Adevărul prezent), prima noastră publicație periodică. Doar în 1851, Ellen White a scos prima sa carte, de 64 de pagini, intitulată „*A Sketch of the Christian Experience and Views of Ellen White*” (Schită a experienței creștine și a viziunilor lui Ellen White).

Începând cu 1855, au fost publicate o serie de broșuri, fiecare purtând titlul „*Testimonies for the Church*” (Mărturii pentru comunitate). În acest fel, au fost puse la dispoziție solii ce cuprindeau sfaturi și muștrări pe care, din timp în timp, Dumnezeu le trimitea poporului Său. Pentru a veni în întâmpinarea cerințelor continue pentru aceste sfaturi, primele treizeci de broșuri au fost republicate în 1885, sub forma a patru cărți legate. Adăugându-se apoi alte volume, care au apărut între 1889-1909, acestea constituie acum setul de nouă volume, cunoscute sub numele de Mărturii pentru comunitate.

În familia White, s-au născut patru copii. Cel mai mare dintre băieți, Henry, a trăit până la vârsta de 16 ani; cel mai mic, Herbert, a murit la vârsta de trei luni. Cei doi mijlocii, Edson și William, au ajuns la vârsta maturității. Fiecare dintre ei s-a angajat în mod activ în lucrarea denominațiunii adventiste de ziua a șaptea.

Ca răspuns la solicitarea Conferinței Generale, Ellen White a plecat în Europa, în vara anului 1885. Aici a petrecut doi ani, întărind lucrarea nou întemeiată pe continent.

Stabilindu-se la Basel, în Elveția, ea a călătorit foarte mult în partea de sud a Europei, în Europa centrală și în partea de nord, participând la adunările generale ale bisericii.

La patru ani după întoarcerea în Statele Unite, la vârsta de 63 de ani, ca răspuns la solicitarea Conferinței Generale, Ellen White a plecat cu vaporul în Australia. Acolo, a lucrat timp de nouă ani, sprijinind lucrarea de pionierat și ajutând-o să înainteze, în special în domeniul educației și în cel medical. Ellen White s-a întors în 1900, stabilindu-se în partea de vest a Statelor Unite, la St. Elena, California, unde a trăit până la moartea sa, în 1915.

Pe parcursul îndelungatei sale slujiri, timp de 60 de ani în America și 10 ani peste ocean, i-au fost date aproximativ 2000 de viziuni care, prin efortul ei neobosit de sfătuire a diverselor persoane, a comunităților, a adunării or publice și a sesiunilor Conferinței Generale, au contribuit foarte mult la dezvoltarea acestei mari mișcări. Sarcina de a prezenta tuturor celor interesați soliile pe care i le-a dat Dumnezeu nu a fost niciodată lăsată deoparte.

Scrierile ei cuprind aproape 100.000 de pagini. Soliile care au pornit din penița ei au ajuns la oameni, fie transmițându-le personal, fie prin articole apărute în revistele denominațiunii și prin numeroasele sale cărți. Subiectele au fost cu privire la istoria biblică, experiența creștină zilnică, sănătate, educație, evanghelizare și alte subiecte practice. Multe din cărțile ei sunt tipărite în principalele limbi ale lumii și au fost vândute milioane de exemplare. Din cartea Calea către Hristos s-au vândut, între 1892-1990, aproape 50.000.000 exemplare, în 127 de limbi.

La vârsta de 81 de ani, Ellen White a străbătut continentul american pentru ultima oară pentru a participa la sesiunea Conferinței Generale din 1909. Restul de șase ani de viață i-a petrecut încheindu-și lucrarea literară. Spre sfârșitul vieții, a scris aceste cuvinte: „Fie că viața mea va fi sau nu cruțată, scrierile mele vor vorbi continuu, iar lucrarea lor va merge înainte cât va dura timpul.”

Cu un curaj neînfricat și având deplină încredere în Mântuitorul ei, Ellen White a murit în casa ei din California, la 16 iulie 1915, și a fost așezată la odihnă, alături de soțul și copiii ei, în cimitirul Oak Hill din Battle Creek, Michigan.

Ellen White a fost considerată și prețuită de colegii ei lucrători, de biserică și de

membrii familiei ei, ca o mamă devotată și consacrată. Ea nu a deținut niciodată o slujbă oficială în biserică; potrivit celor mărturisite de ea însăși, în biserică, a fost cunoscută ca „un sol” cu o solie de la Dumnezeu pentru poporul Său. Ea nu a cerut niciodată nimănui să privească la ea și nici nu și-a folosit vreodată darul pentru a prospera din punct de vedere financiar sau pentru popularitate. Viața ei și tot ce a avut au fost dedicate cauzei lui Dumnezeu.

La moartea ei, redactorul unei reviste săptămânale îndrăgite, The Independent, și-a încheiat comentariile cu privire la viața ei rodnică, în numărul din 23 august 1915, cu aceste cuvinte: „Ea a fost în mod absolut cinstită în credința ei și în revelațiile ei. Viața ei a fost demnă de ele. Ea nu a manifestat mândrie spirituală și nu a căutat câștigul murdar. A trăit viața și a făcut lucrarea unei autentice profetesc”

Cu câțiva ani înainte de a muri, Ellen White a înființat un comitet, alcătuit din conducători ai bisericii, cărora le-a încredințat scrierile ei, dându-le responsabilitatea de a se îngriji de ele și de publicarea lor în continuare. Având birouri la sediul central al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, acest comitet se ocupă de publicarea continuă a cărților E.G. White în limba engleză și încurajează publicarea lor, în întregime sau în parte, și în alte limbi. Comitetul a elaborat, de asemenea, numeroase compilații din articolele apărute în publicațiile periodice și din manuscrise, acest lucru fiind făcut potrivit cu instrucțiunile lăsate de Ellen White. Și volumul de față a apărut tot prin autorizația acestui comitet.

Ellen White, așa cum au cunoscut-o alții

Aflând de experiența neobișnuită a lui Ellen White, ca sol al Domnului, unii s-au întrebat: Ce fel de persoană a fost ea? A avut ea aceleași probleme ca și noi? A fost ea bogată sau săracă? A zâmbit ea vreodată?

Ellen White a fost o mamă grijulie. Ea a fost o gospodină iscusită. A fost o gazdă amabilă, primindu-i adesea pe membrii bisericii în casa ei. A dat ajutor aproapelui în nevoie. A fost o femeie hotărâtă, un temperament plăcut, cu o voce și gesturi blânde. Nu a fost deloc cu o față lungă, lipsită de zâmbet sau de bucurie. Oricine se simțea în largul lui în prezența ei. Poate cel mai bun mod de a face cunoștință cu Ellen White este acela de a o vizita în căminul ei din 1859, primul an în care și-a ținut un jurnal zilnic.

Descoperim că familia White locuia la periferia Battle-Creek-ului într-o casuță mică, așezată pe un teren mare, care le oferea o grădină, câțiva pomi fructiferi, o vacă, câteva găini și un loc pentru fiii lor, unde să lucreze și să se joace. Pe atunci, Ellen White avea 31 de ani. James White avea 36. La data aceea, în căminul lor erau trei băieți, de patru, nouă și doisprezece ani.

Găsim în acel cămin o femeie tânără, bună creștină, angajată să se ocupe de gospodărie, căci Ellen White era adesea plecată de acasă, deseori fiind necesar să vorbească și să se ocupe de scrierile ei. Chiar și în aceste condiții, Ellen White s-a îngrijit de treburile casei, de gătit, curățenie, spălatul rufelor și de cusut. În anumite zile, mergea la casa de editură, unde avea un loc liniștit pentru a putea să scrie. În alte zile, o găsim în grădină, sădind flori și legume, iar uneori făcând schimb de flori cu vecinii. Era hotărâtă să facă din casa ei un loc cât mai plăcut pentru familie, astfel încât copiii să considere căminul locul cel mai de dorit.

Ellen White era o cumpărătoare pricepută, iar vecinii ei adventiști erau fericiți când puteau merge cu ea, căci ea cunoștea bine valoarea lucrurilor. Mama ei fusese o femeie foarte practică și își învățase fiicele multe lecții valoroase. Ea a descoperit că lucrurile ieftine erau, pe termen lung, mult mai scumpe decât mărfurile de calitate bună.

Sabatul era făcut cea mai plăcută zi pentru copii. Desigur că familia participa la serviciul divin de la biserică, iar dacă fratele și sora White nu aveau responsabilitatea predicării Cuvântului, familia stătea împreună în timpul serviciului divin. La masă, aveau un anume fel de mâncare preferat, pe care nu îl aveau în celelalte zile, iar după aceea, dacă era o zi frumoasă, Ellen White se plimba cu copiii în pădure sau pe malul râului, admirând frumusețile naturii și studiind creația lui Dumnezeu. Dacă ziua era ploioasă sau friguroasă, ea îi aduna pe copii în jurul focului, în cămin, și le citea din anumite materiale pe care le aduna de aici de colo, în călătoriile ei. Unele dintre aceste povestiri au fost mai târziu tipărite în cărți, pentru ca și alți părinți să le poată citi copiilor lor.

Pe vremea aceea, Ellen White nu se simțea prea bine, adesea ea avea leșinuri în timpul zilei, însă aceasta nu a împiedicat-o să-și continue treburile în cămin ca și lucrarea pentru Domnul. Câțiva ani mai târziu, în 1863, i-a fost dată viziunea cu privire la reforma sănătății și îngrijirea bolnavilor. I-a fost arătat în viziune care este îmbrăcămintea cea mai potrivită de purtat, hrana care trebuie mâncată, nevoia de

mişcare fizică adecvată, cât și însemnătatea încrederii în Dumnezeu, în vederea menținerii unui corp puternic, sănătos.

Lumina primită de la Dumnezeu cu privire la alimentație și la cât este de vătămătoare mâncarea de carne a fost cu totul opusă părerii personale a lui Ellen White, care credea că mâncarea de carne era esențială pentru sănătate și vigoare. O dată ce a primit viziunea care i-a luminat mintea, ea a instruit-o pe tânăra care o ajuta la pregătirea hranei pentru familie să pună pe masă numai alimente sănătoase, simple, alcătuite din cereale, legume, nuci, lapte, smântână și ouă. De asemenea fructe din belșug. La data aceea, familia White a adoptat în esență o alimentație vegetariană. În anul 1894, Ellen White a îndepărtat definitiv de pe masa ei carnea. Reforma sănătății a fost o mare binecuvântare pentru familia White, așa cum a fost pentru mii de familii adventiste de pretutindeni în lume.

După viziunea cu privire la reforma sănătății, din 1863 și adoptarea metodelor simple de tratare a bolnavilor, familia White a fost adesea chemată de vecinii care erau bolnavi pentru a-i ajuta cu tratamente, iar Domnul le-a binecuvântat mult eforturile. Alteori, bolnavii erau aduși în casa lor și ei îi îngrijeau cu atenție până când se însănătoșeau pe deplin.

Ellen White se bucura, de asemenea, de perioade de relaxare și recreere, petrecute fie în munți, lângă vreun lac, fie la mare. Pe la mijlocul vieții, pe când locuia lângă Pacific Press, în nordul Californiei, i s-a propus să petreacă o zi odihnindu-se și recreându-se. Lui Ellen White și familiei ei de acasă și de la birou, li s-a cerut să se alăture familiei de la editură și ea a acceptat degrabă invitația. Soțul ei era plecat în Est cu treburi ale denominațiunii. Relatarea acestor experiențe o avem dintr-o scrisoare pe care i-a trimis-o lui.

După ce s-au bucurat de un prânz sănătos, pe malul mării, tot grupul a făcut o călătorie cu vaporul în golful San Francisco. Căpitanul vaporului era membru al bisericii și a fost o după-amiază plăcută. Apoi, s-a propus să se meargă la ocean. Relatând această experiență, Ellen White a scris:

„Valurile erau mari, iar noi eram legănați în sus și în jos, atât de impresionant. Simțămintele pe care le-am trăit au fost profunde, însă nu am avut cuvinte ca să le exprim față de cineva. Cât de măreț era! Picăturile de apă se revărsau peste noi. Vântul

era puternic dincolo de Golden Gate și nu m-am bucurat niciodată de ceva în viața mea atât de mult ca atunci!”

Apoi, ea a observat ochiul veghetor al căpitanului și promptitudinea cu care echipa era gata să-i asculte comenzile și a comentat astfel: „Dumnezeu ține vânturile în mâinile Sale. El are stăpânirea peste ape. Noi suntem doar o picătură față de apele nemărginite și adânci ale Pacificului; cu toate acestea, îngerii cerului sunt trimiși să poarte de grijă acestei mici bărci cu pânze, care plutește deasupra valurilor. O, cât de minunate sunt lucrările lui Dumnezeu! Cât de departe de înțelegerea noastră! Dintr-o privire, El poate cuprinde cerurile înalte și mijlocul mării!”

Ellen White a adoptat încă de timpuriu o atitudine de voieșie. Odată, ea a întrebat: „Mă vedeți vreodată posomorâtă, deznădăjduită și că mă plâng? Am o credință care nu permite acest lucru. Concepția greșită cu privire la adevăratul ideal al caracterului creștin și la slujirea creștină este cea care conduce la aceste concluzii.... Slujirea plină de zel și entuziasm a lui Isus dă naștere unei religii senine. Cei care îl urmează pe Domnul Hristos cel mai îndeaproape nu sunt văzuți posomorâți.”

Cu o altă ocazie, ea a scris: „În unele cazuri s-a susținut ideea că voieșia nu este compatibilă cu demnitatea caracterului creștin; însă acest lucru este o greșeală. Cerul este numai bucurie”. Ea a descoperit că, dacă oferi zâmbete, ți se vor întoarce zâmbete; dacă rostești cuvinte amabile, ți se vor rosti cuvinte amabile.

Cu toate acestea, au fost vremuri când ea a suferit foarte mult. O astfel de perioadă a fost la puțin timp după ce s-a dus în Australia pentru a ajuta lucrarea de acolo. A fost foarte bolnavă aproape un an și a suferit teribil. Timp de luni de zile, a fost ținută la pat și putea dormi doar câteva ore pe noapte. În legătură cu această experiență, ea a scris următoarele cuvinte într-o scrisoare adresată unei prietene:

„Când m-am trezit pentru prima dată într-o stare atât de neajutorată, am regretat profund că am trecut oceanul. De ce nu eram în America? De ce mă aflu în această țară cu un astfel de preț? Nu o dată îmi puneam capul sub plapumă și plângeam cât puteam. Dar nu mi-am putut permite mult timp luxul de a vărsa lacrimi. Mi-am spus în sinea mea: Ellen G. White ce înseamnă asta? Nu ai venit tu în Australia pentru că ai simțit că este de datoria ta să mergi acolo unde hotărăște conferința că este cel mai bine să te duci? Nu ai făcut așa întotdeauna?”

Am spus: «Da».

Atunci de ce te simți aproape părăsită și descurajată? Nu este aceasta oare lucrarea vrăjmașului? Am spus: cred că este!

Mi-am șters lacrimile cât am putut de repede, și am spus: Ajunge. N-am să mai privesc partea întunecată a lucrurilor. Vie sau moartă, încredințez sufletul meu Aceluia care a murit pentru mine.

Apoi, am avut încrederea că Domnul va avea grijă ca totul să fie bine și, pe parcursul celor opt luni de neputință, nu am fost deznădăjduită și nici nu m-am îndoit. Acum socotesc că această parte și-a avut rostul în planul cel mare al Domnului, spre binele poporului Său din această țară și al celor din America și spre binele meu. Nu pot explica de ce sau în ce fel, însă cred acest lucru. Și sunt fericită în necazul meu. Pot să mă încred în Tatăl meu ceresc. Nu mă voi îndoii de dragostea Lui.”

În perioada cât a locuit în casa din California, în ultimii 15 ani ai vieții, deși înainta în vârstă, era preocupată de lucrul care se făcea la ferma aceea mică și de bunăstarea familiilor care o ajutau în lucrarea ei, O găsim preocupată cu scrierile ei, adesea începând la puțin timp după miezul nopții, deoarece ea se retrăgea la culcare devreme. Dacă ziua era frumoasă și dacă îi permitea lucrarea, pleca la o mică plimbare în zonă, oprindu-se să vorbească cu vreo mamă pe care o vedea în vreo grădină pe lângă care trecea. Uneori, descoperea că este nevoie de hrană sau de îmbrăcăminte și se ducea acasă și lua câte ceva. Timp de mai mulți ani după moartea ei, vecinii din valea în care a locuit și-o aminteau ca micuța bătrânică ce vorbea întotdeauna cu plăcere despre Isus.

Când a murit, a avut doar cu puțin mai mult decât ce îi era strict necesar pentru a trăi. Ea a fost o creștină adventistă de ziua a șaptea, care s-a încrezut în meritele Mântuitorului ei înviat și s-a străduit cu credincioșie să facă lucrarea pe care Domnul a rânduit-o pentru ea. Astfel, cu deplină încredere în inima ei, ea s-a apropiat de încheierea unei vieți depline, o viață consecventă în experiența ei creștină.

Solii care au schimbat vieți

Un evanghelist ținea o serie de adunări la Bushnell, în statul Michigan. Curând

după botez, el i-a lăsat totuși pe oameni fără a-i consolida în convingerile soliei. Încetul cu încetul, oamenii s-au descurajat și și-au reluat obiceiurile lor rele. În cele din urmă, biserica a rămas atât de mică, încât cei zece sau doisprezece membri care au rămas au hotărât că nu mai are rost să continue. Imediat după ce au plecat de la ceea ce ei au numit ultima lor întâlnire, a sosit poșta și printre scrisorile primite a venit și revista Review and Herald. La partea despre călătorii, era o consemnare, în care se anunța că James și Ellen White aveau să fie la Bushnell pentru adunarea din data de 20 iulie 1867. Mai era doar o săptămână până atunci. Au fost trimiși copii să îi cheme pe oamenii care se întorceau spre casele lor. S-a hotărât să se pregătească un loc într-un crâng și fiecare să invite pe vecini, iar membrii apostaziați să fie invitați în mod special.

În Sabat dimineața, în data de 20 iulie, soții White au sosit în crâng, unde erau adunate șaiszeci de persoane. Fratele White a vorbit dimineața. După-amiaza, sora White s-a ridicat să vorbească, însă, după ce a citit textul, părea nedumerită. Fără să comenteze ceva, și-a închis Biblia și a început să vorbească oamenilor într-un mod foarte personal.

„Acum, când stau în fața voastră în această după-amiază, privesc fețele celor care mi-au fost arătați în viziune acum doi ani. Când vă privesc chipurile, experiența voastră îmi apare clar în minte și am o solie pentru voi de la Domnul.

Lângă pinul acesta se află un frate. Nu pot să-ți spun pe nume, căci nu mi-ai fost prezentat, însă fața ta îmi este cunoscută, iar experiența ta îmi este de asemenea cunoscută”. Apoi, a vorbit acestui frate despre apostazia lui. Ea l-a încurajat să se întoarcă și să se alăture poporului lui Dumnezeu.

Întorcându-se spre o femeie dintr-o altă parte a auditoriului, ea a spus: „Această soră a stat lângă sora Maynard din biserica din Greenville -- nu îți pot spune pe nume, căci nu mi s-a spus care îți este numele, însă acum doi ani, cazul tău mi-a fost arătat în viziune, iar experiența ta îmi este cunoscută”. Apoi, sora White a încurajat-o și pe această soră.

„Apoi, este fratele de acolo din spate, de lângă stejar. Nici ție nu îți pot spune pe nume, căci nu am făcut cunoștință încă, însă cazul tău mi-e clar”. Și, a vorbit despre acest om, făcând cunoscut tuturor gândurile lui personale și experiența lui.

Astfel a trecut de la unul la altul, la cei prezenți în acea adunare, vorbind despre

ceea ce i-a fost arătat în viziune, cu doi ani în urmă. După ce și-a terminat predica, rostind nu numai cuvinte de mustrare, ci și încurajări, s-a așezat jos. Cineva dintre cei de față s-a ridicat în picioare. „Eu vreau să știu dacă ceea ce ne-a spus sora White în această după-amiază este adevărat. Fratele și sora White n-au mai fost niciodată aici; ei nu ne cunosc deloc. Sora White nici măcar nu cunoaște numele celor mai mulți dintre noi și, cu toate acestea, vine aici în după-amiaza aceasta și ne spune ce i-a fost dat în viziune acum doi ani, în legătură cu cazurile noastre, și apoi ne ia unul câte unul și ne vorbește în mod individual, dezvăluind tuturor celor de aici modul nostru de viață și gândurile noastre lăuntrice. Sunt toate aceste lucruri adevărate, în fiecare caz, sau a făcut sora White vreo greșală? Vreau să știu.”

Unul câte unul, oamenii s-au ridicat în picioare. Bărbatul de lângă pin s-a ridicat în picioare și a spus că sora White a descris cazul său mai bine decât l-ar fi putut descrie el. El și-a mărturisit trecutul. Și-a exprimat hotărârea de a se întoarce și a se alătura poporului lui Dumnezeu. Femeia care stătuse lângă sora Maynard la biserica din Greenville a depus și ea mărturie, spunând că sora White a spus experiența ei mai bine decât ar fi putut să o spună ea. Bărbatul de lângă stejar a spus că sora White a descris cazul lui mai bine decât l-ar fi putut descrie el. S-au făcut mărturisiri. Au fost părăsite păcate. Duhul lui Dumnezeu a fost prezent acolo și a avut loc o redeșteptare în Bushnell.

Fratele și sora White au venit iarăși și în Sabatul următor, când a avut loc un botez și a fost înființată comunitatea Bushnell.

Domnul i-a iubit pe credincioșii Săi din Bushnell și îi iubește pe toți cei care privesc la El. „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăiește-te!” trebuie să fi fost textul care a trecut prin mintea câtorva dintre cei prezenți. Când oamenii și-au văzut propriile lor inimi așa cum le vede Domnul, ei au înțeles adevărata lor stare și au dorit cu ardoare o schimbare în viețile lor. Acesta este adevăratul scop al multora dintre viziunile care i-au fost date lui Ellen White.

La scurt timp după moartea lui James White, în 1881, sora White locuia aproape de colegiul Healdsburg. în casa ei, stăteau mai multe tinere în perioada cât frecventau școala. La data aceea, era obiceiul de a se purta un fileu simplu pe cap, astfel ca părul să stea adunat și aranjat frumos pe tot parcursul zilei. într-o zi, pe când trecea prin camera sorei White, una dintre fete a văzut un fileu de păr, foarte frumos lucrat, pe care și l-a

dorit. Gândind că nu i se va observa lipsa, ea l-a luat și l-a pus în cufărul ei, deasupra. Puțin mai târziu, pe când se îmbrăca să plece, Ellen White a observat dispariția fileului ei și nu a avut ce să-și pună pe cap. Seara, când s-a adunat toată familia, sora White a întrebat de fileul care îi lipsea, însă nimeni nu a dat vreun indiciu că ar ști unde este.

La câțva timp după aceea, în timp ce sora White trecea prin camera acelei fete o voce i-a spus: „Deschide cufărul acela”. Deoarece cufărul nu era al ei, ea nu a vrut să facă așa ceva. La a doua poruncă, ea a recunoscut vocea îngerului. Când a ridicat capacul, și-a dat seama de ce îi vorbise îngerul, căci acolo se afla fileul ei. Când familia s-a întâlnit din nou, sora White a întrebat iarăși de fileu, spunând că acesta nu putea dispărea așa el singur. Nimeni nu a spus nimic, așa că sora White nu a mai vorbit despre acel lucru.

Câteva zile mai târziu, pe când se odihnea după ce scrisese, i-a fost dată o viziune foarte scurtă. Ea a văzut mâna unei fete care apropia un fileu de păr de o lampă cu petrol. Când fileul a atins flacăra, acesta s-a topit în foc. Acesta a fost sfârșitul viziunii.

Când familia s-a adunat iarăși data următoare, sora White a vorbit iarăși despre dispariția fileului de păr, însă nu s-a făcut nici acum nici o mărturisire și se părea că nimeni nu știe despre ce este vorba. Apoi, puțin mai târziu, sora White a chemat-o deoparte pe fata aceea și i-a spus de voce și despre ce a văzut în cufăr, iar după aceea i-a povestit viziunea foarte scurtă în care văzuse fileul arzând în flacăra lămpii. Când i s-au spus aceste informații, fata a mărturisit că a luat fileul și că l-a ars ca să nu fie descoperită. Ea s-a împăcat cu sora White și cu Domnul.

Poate gândim că un fileu de păr e un lucru prea mărunț, pentru care să Se deranjeze Dumnezeu. Însă acesta a fost un lucru de o importanță mult mai mare decât valoarea obiectului furat. Era vorba despre o tânără, o membră a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ea considera că stă bine, însă nu vedea defectele din propriul ei caracter. Ea nu a văzut acolo egoismul acela care o condusese să fure și să înșele. Acum, când ea și-a dat seama cât de importante sunt lucrurile mici, că Dumnezeu a dat o viziune solului Său atât de ocupat, de aici de pe pământ, doar pentru un fileu de păr, această tânără a început să vadă lucrurile în adevărata lor lumină. Această experiență a constituit punctul de cotitură din viața ei.

Acesta este un alt motiv pentru care i-au fost date viziuni lui Ellen White. Deși

multe dintre mărturiile scrise de sora White au avut aplicații speciale, totuși ele prezintă principii care vin în întâmpinarea nevoilor bisericii din toate țările lumii. Sora White a arătat foarte clar scopul și locul mărturiilor prin aceste cuvinte:

„Mărturiile scrise nu sunt pentru a da o lumină nouă, ci pentru a întipări în inimă adevărurile inspirate, deja revelate. Datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi a fost arătată clar în Cuvântul lui Dumnezeu, însă au fost foarte puțini cei care au ascultat de lumina care a fost dată. Nu se aduce un adevăr în plus; însă, prin Mărturii, Dumnezeu a simplificat adevărurile mari, care au fost date deja.... Mărturiile nu sunt ca să minimalizeze Cuvântul lui Dumnezeu, ci ca să-l înalțe și să atragă mintea spre acesta, pentru ca frumoasa simplitate a adevărului să-i poată impresiona pe toți.”

Pe tot parcursul vieții ei, sora White a ținut Cuvântul lui Dumnezeu înaintea poporului. Când și-a încheiat cea dintâi carte, ea a declarat: „Îți recomand, iubite cititor, Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă a credinței și viețuirii tale practice. După acest Cuvânt vom fi noi judecați. Dumnezeu a promis în acest Cuvânt că va da viziuni în «zilele din urmă», nu pentru o nouă regulă de credință, ci pentru mângâierea poporului Său, și pentru a-i îndrepta pe cei care se abat de la adevărul Bibliei.”

Viziunea care nu a putut fi istorisită

În timpul unei serii de adunări din Salamanca, statul New York, din noiembrie 1890, când a ținut câteva cuvântări publice, sora White era destul de slăbită și s-a ales cu o răceală severă în călătoria spre acel oraș. După una dintre acele adunări, ea s-a dus în camera ei, descurajată și bolnavă. Se gândea să-și verse sufletul înaintea lui Dumnezeu și să-L implore să Se îndure de ea și să-i dea sănătate și putere. Ea a îngenunchat lângă scaun și iată, relatat cu propriile ei cuvinte, ceea ce s-a întâmplat:

„N-am apucat să rostesc nici un cuvânt, când întreaga cameră părea că s-a umplut cu o lumină blândă, argintie și durerea deznădejdiei și descurajării mele a fost îndepărtată. Am fost umplută de mângâiere și nădejde, de pacea lui Hristos.”

Iar apoi, i-a fost dată o viziune. După viziune, nu a simțit nevoia să se culce. Nu a simțit nevoia să se odihnească. Era vindecată -- era odihnită.

Dimineața trebuia să ia hotărârea. Va putea merge în continuare în locul unde se

țineau adunările sau trebuia să se întoarcă acasă în Battle Creek? A.T. Robinson, care avea responsabilitatea acelei lucrări, și William White, fiul sorei White, au sunat la ușa ei pentru a primi răspunsul. Au găsit-o pregătită, îmbrăcată și simțindu-se bine. Era gata de plecare. Ea le-a spus despre vindecare. Le-a spus despre viziune: „Vreau să vă spun ce mi-a fost descoperit noaptea trecută. În viziune, se părea că mă aflam în Battle Creek, iar îngerul mesager mi-a spus. Urmează-mă!” Apoi a ezitat. Nu a putut să-și mai aducă aminte. A încercat de două ori să spună, însă nu și-a putut aminti ceea ce îi fusese arătat. În zilele care au urmat, a scris despre ceea ce a văzut. Era vorba despre niște planuri făcute pentru ziarul nostru pentru libertate religioasă, numit pe atunci American Sentinel.

„În timpul nopții, mă aflam în mai multe consilii, iar acolo am auzit cuvintele repetate de oameni influenți în legătură cu faptul că, dacă publicația American Sentinel ar reduce tot mai mult cuvintele «adventist de ziua a șaptea», din coloanele ei și nu va spune nimic despre Sabat, oamenii mari ai lumii l-ar sprijini, ar deveni popular și ar face o lucrare mai mare. Acest lucru părea foarte atrăgător.

Am văzut fețele lor strălucind și au început să lucreze după o metodă care să asigure succes ziarului. Toată acea chestiune a fost inițiată de oameni care aveau nevoie de adevăr în cămăruțele minții și ale sufletului lor.”

Este clar că ea a văzut un grup de oameni discutând politica editorială a acestui ziar. Când s-au deschis lucrările Conferinței Generale, în martie 1891, sorei White i s-a cerut să vorbească lucrătorilor în fiecare dimineață la ora cinci și jumătate și să se adreseze întregii conferințe care cuprindea patru mii de oameni în Sabat după-amiază. Textul ei din Sabat după-amiază a fost: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. Întreaga cuvântare a fost un apel către adventiștii de ziua a șaptea, ca să susțină trăsăturile distincte ale credinței lor. De trei ori în timpul adunării a început să spună viziunea de la Salamanca, însă de fiecare dată a fost reținută. Evenimentele din viziune îi dispăreau pur și simplu din minte. Apoi, a spus: „În legătură cu aceasta, vă voi spune mai mult mai târziu”. Și-a scurtat predica la aproximativ o oră, iar apoi adunarea s-a încheiat. Toți și-au dat seama că nu a fost în stare să-și amintească viziunea.

Președintele Conferinței Generale a venit la ea și a întrebat-o dacă vrea să preia adunarea de dimineață.

„Nu”, a răspuns ea. „Sunt istovită. Mi-am prezentat mărturia. Trebuie să faceți alte planuri pentru adunarea de dimineață”. Și s-au făcut alte planuri.

Când s-a întors acasă, Ellen White a spus membrilor familiei ei că nu va participa la adunarea de dimineață. Era istovită și trebuia să se odihnească bine. Urma să doarmă mai mult duminică dimineața, iar planurile s-au făcut în conformitate cu aceasta.

În seara aceea, după încheierea sesiunii Conferinței Generale, un grup mic de oameni s-a întrunit într-unui din birourile clădirii editurii Review and Herald. La acea întâlnire erau prezenți reprezentanți ai casei de editură, care tipărea ziarul American Sentinel și, de asemenea, reprezentanți ai Asociației pentru Libertatea religioasă. Ei s-au întâlnit ca să discute și să definitiveze o chestiune foarte controversată -- politica editorială a ziarului American Sentinel. Ușa a fost încuiată și toți au convenit să nu fie descuiată până ce nu se va rezolva acea problemă.

Cu puțin timp înainte de ora trei dimineața, duminică, întâlnirea s-a încheiat în impas, cu impunerea din partea Asociației pentru Libertate religioasă că, dacă editura Pacific Press nu va fi de acord cu cererile lor și dacă expresiile „adventist de ziua a șaptea” și „Sabat” nu vor fi scoase din coloanele ziarului, atunci ei nu îl vor mai folosi ca organ la Asociației pentru Libertate religioasă. Aceasta însemna uciderea ziarului. Ei au descuiat ușa și s-au dus în camerele lor și s-au culcat.

Însă Dumnezeu, care nu dormitează și nici nu doarme niciodată, a trimis pe îngerul său mesager în camera lui Ellen White la ora trei dimineața. Ea a fost trezită din somn și instruită că trebuie să meargă la întrunirea lucrătorilor de la ora cinci și jumătate și că trebuie să prezinte acolo ceea ce a văzut în viziunea de la Salamanca. S-a îmbrăcat și s-a dus la biroul ei și a luat de pe acesta jurnalul în care scrisese ceea ce îi fusese arătat la Salamanca. Scena i-a revenit cu claritate în minte, a mai scris ceva, și a plecat cu ceea ce avea scris. Pastorii tocmai se ridicaseră de la rugăciune, în tabernacol, când sora White a intrat pe ușă cu un maldăr de manuscrise sub braț. Vorbitorul era președintele Conferinței Generale, care i s-a adresat astfel:

„Sora White”, a spus el, „suntem bucuroși să te vedem. Ai o solie pentru noi?”

„Într-adevăr am” a spus ea și a pășit în față. Apoi, a început exact de acolo unde

se întrerupsese cu o zi înainte. Le-a spus că la ora trei dimineața a fost trezită din somn și instruită să se ducă la adunarea lucrătorilor, la cinci și jumătate, și să prezinte acolo ceea ce i-a fost arătat la Salamanca.

„În viziune”, a spus ea, „se părea că mă aflam la Batle Creek. Am fost luată la biroul de la Review and Herald, iar îngerul mesager mi-a poruncit: Urmează-mă. Am fost dusă într-o cameră în care un grup de bărbați discutau foarte serios o problemă. Erau zeloși, dar nu potrivit cu cunoștința pe care o aveau”. Le-a istorisit cum discutau despre politica editorialului American Sentinel și a spus: „Am văzut pe unul dintre bărbați cum a luat un exemplar din ziar și l-a ținut sus deasupra capului, zicând: «Dacă aceste articole despre Sabat și a doua venire nu vor dispărea din ziar, noi nu îl vom mai putea folosi ca organ al Asociației pentru Libertate religioasă»”. Ellen White a vorbit timp de o oră, discutând despre întâlnirea care îi fusese arătată în viziune, cu luni de zile înainte, și a dat sfaturi conform cu revelația primită. Apoi s-a așezat.

Președintele Conferinței Generale nu știa ce să creadă despre aceasta. El nu a auzit niciodată despre o asemenea întrunire. Însă nu au așteptat prea mult timp pentru o explicație, căci un bărbat din fundul camerei s-a ridicat în picioare și a început să vorbească:

„Eu am fost la acea întrunire noaptea trecută.”

„Noaptea trecută!”, a remarcat sora White. „Noaptea trecută? Am crezut că întâlnirea a avut loc acum câteva luni atunci când mi-a fost arătat acest lucru în viziune.”

„Eu am fost la întrunirea aceea noaptea trecută”, a spus el, „și eu sunt bărbatul care a făcut remarcile cu privire la articolele din ziar, ținându-l deasupra capului meu. Îmi pare rău că am fost de partea greșită, însă mă folosesc de această ocazie, ca să trec de partea cea bună”. Apoi s-a așezat.

S-a ridicat un alt bărbat să vorbească. El era președintele Asociației pentru Libertate religioasă. Iată cuvintele Sale: „Am fost la acea întrunire. Seara trecută, după încheierea Conferinței, câțiva dintre noi ne-am întâlnit în biroul meu de la Review and Herald, unde ne-am încuiat și am discutat chestiunile care ne-au fost prezentate în aceasta dimineață. Am rămas în încăperea aceea până la ora trei dimineața. Dacă aș vrea

să încep să fac o descriere a ceea ce a avut loc și a atitudinii persoanelor care erau prezente în cameră, nu aș putea să o fac atât de exact și corect cum a fost făcută de sora White. Văd acum că am greșit și că poziția pe care am luat-o nu a fost corectă. Potrivit cu lumina care a fost dată în această dimineață, recunosc că am greșit.”

Și alții au vorbit atunci. Fiecare dintre bărbații care au participat la întrunirea aceea, pe timpul nopții, s-a ridicat în picioare și a depus mărturie, spunând că Ellen White a descris cu acuratețe întrunirea și atitudinea celor din cameră. Înainte ca să se încheie acea adunare de duminică dimineața, grupul pentru Libertate religioasă a fost adunat și s-a anulat ceea ce se făcuse doar cu câteva ore înainte.

Dacă Ellen White n-ar fi fost reținută și dacă și-ar fi prezentat viziunea în Sabat după-amiază, solia ei nu ar fi servit scopului pe care l-a intenționat Dumnezeu, deoarece întrunirea aceea încă nu se ținuse.

Într-un anumit fel, bărbații nu au ținut seama de sfatul general dat în Sabat după-amiază. Credeau că ei știu mai bine. Poate că și ei au gândit așa cum gândesc unii azi: „Ei bine, poate sora White nu a înțeles” sau „Astăzi trăim în vremuri diferite” sau „Sfatul acela a fost valabil cu mulți ani în urmă, însă acum nu se potrivește”. Gândurile pe care ni le șoptește Satana în aceste zile sunt aceleași cu cele prin care a ispitit pe pastorii noștri în 1891. Dumnezeu, la timpul hotărât de El și în modul hotărât de El, a arătat clar că este lucrarea Sa; El era Cel care călăuzea; El era Cel care ocrotea; mâna Lui este asupra mecanismului cel complicat. Ellen White ne spune că Dumnezeu „a îngăduit adesea ca lucrurile să ajungă într-o criză, pentru ca intervenția Sa să poată fi remarcată. Apoi, El a făcut cunoscut că există un Dumnezeu în Israel.”

Mărturiile și cititul

Timp de 70 de ani, Ellen White a vorbit și a scris despre lucrurile pe care i le-a descoperit Dumnezeu. De multe ori, sfaturile au fost date pentru a-i îndrepta, pe cei care se abăteau de la adevărul Bibliei. De multe ori, acestea scoteau în evidență calea pe care Dumnezeu voia ca poporul Său să o urmeze. Uneori, Mărturiile vorbeau despre felul de viață, despre cămin și despre biserică. Cum au primit membrii bisericii aceste solii?

Încă de la începutul lucrării ei, conducătorii responsabili i-au examinat lucrarea pentru a se asigura ei înșiși că manifestarea darului profeției era autentică. Apostolul

Pavel îndeamnă: „Nu disprețuiți proorociile. Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun” (1 Tesaloniceni 5, 20.21.). Testele biblice cu privire la un profet au fost aplicate la lucrarea lui Ellen White. Iată cum vede ea acest lucru, căci a scris:

„Aceasta ori este lucrarea lui Dumnezeu, ori nu este. Dumnezeu nu face nimic în asociere cu Satana. Lucrarea mea din ultimii treizeci de ani poartă ori pecetea lui Dumnezeu, ori a vrăjmașului. Nu poate exista compromis în această privință.”

Biblia ne dă patru teste de bază, prin care trebuie examinat un profet. Lucrarea sorei White trece fiecare test.

1. Solia profetului adevărat trebuie să fie în armonie cu Legea lui Dumnezeu și cu soliile profeților (Isaia 8, 20). Scrierile lui Ellen White înalță Legea Lui Dumnezeu și chiar îi conduc pe oameni la Biblie, în totalitatea ei. Ea îndreaptă către Biblie, ca spre singura regulă de credință și practică și ca lumina cea mare către care scrierile ei, „lumina mai mică”, conduc.

2. Prezicerile adevăratului profet trebuie să se împlinească, ținându-se cont dacă au fost date condiționat (Ieremia 18, 7-10; Ieremia 28, 9). În timp ce lucrarea sorei White se aseamănă mult cu cea a lui Moise, prin faptul că a condus și a călăuzit poporul, totuși ea a scris într-o manieră predictivă despre multe evenimente care aveau să aibă loc. La începutul lucrării noastre de publicații, în 1848, ea a vorbit despre felul cum aceasta avea să crească și să înconjoare lumea cu lumină. Astăzi adventiștii de ziua a șaptea publică literatură în două sute de limbi, în valoare de mai mult de 100.000.000 de dolari pe an.

În 1890, când lumea declara că nu va mai fi război și că va începe mileniul, Ellen White scria: „Furtuna se apropie, iar noi trebuie să fim pregătiți să facem față furiei ei.... Vom vedea nenorociri peste tot. Mii de vapoare vor fi azvârlite în fundul mării. Flote întregi vor fi scufundate și vieți omenești vor fi sacrificate cu milioanele”. Aceste lucruri s-au împlinit în primul și al doilea război mondial.

3. Adevăratul profet va mărturisi că Isus Hristos a venit în trup, că Dumnezeu S-a întrupat în trup omenesc. (1 Ioan 4, 2).

Citirea cărții Hristos, Lumina lumii arată clar că lucrarea lui Ellen White

corespunde acestui test. Notați aceste cuvinte:

„Isus ar fi putut rămâne alături de Tatăl. El S-ar fi putut bucura mai departe de slava cerească și de omagiul îngerilor. Însă a ales să dea înapoi sceptrul în mâinile Tatălui și să coboare de la tronul Universului, ca să poată aduce lumină celor aflați în întuneric și viață celor care pier.

Acum aproape două mii de ani, o voce cu o semnificație tainică s-a auzit din cer, de la tronul lui Dumnezeu: «Iată, Eu vin. Tu n-ai voit nici jertfa, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup.... Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule» (Evrei 10, 5-7)! În aceste cuvinte, se anunță împlinirea scopului ce fusese ascuns din veacuri veșnice. Hristos era gata să vină în lumea noastră și să Se întrupeze.... În ochii lumii, El nu posedă o frumusețe de dorit; totuși, El a fost Dumnezeul întrupat, lumina cerurilor și a pământului. Slava Sa a fost acoperită. Măreția și maiestatea Lui au fost ascunse, pentru ca El să Se poată apropia de oamenii necăjiți și ispitiți.”

4. Poate că testul cel mai important al adevăratului profet se găsește în viața, lucrarea lui și influența învățăturilor sale. Acest test este enunțat în Matei 7, 15.16: „După roadele lor îi veți cunoaște.”

Când privim roadele, așa cum s-au manifestat ele în viețile celor care au urmat sfaturile Spiritului Profetic, vedem că sunt bune. Mărturiile au produs roade bune. Dacă privim la biserică, știind că am fost călăuziți în diverse domenii ale activității prin aceste sfaturi, trebuie să recunoaștem că lucrarea lui Ellen White corespunde și acestui test. De asemenea, unitatea învățăturii din scrierile sale, scrise într-o perioadă de mai bine de șaptezeci de ani, aduce o mărturie pozitivă cu privire la integritatea darului.

Teste practice ale unui adevărat profet

Pe lângă aceste patru teste biblice majore, Domnul ne-a dat și alte dovezi care arată clar că această lucrare a fost călăuzită de El. Printre acestea, amintim:

1. Oportunitatea soliei. Poporul lui Dumnezeu se află într-o anumită nevoie, iar solia vine exact la timpul potrivit pentru a veni în întâmpinarea nevoii, așa cum a fost cazul viziunii date lui Ellen White.

2. Natura practică a soliilor. Informațiile descoperite lui Ellen White în viziuni au avut o valoare practică, venind în întâmpinarea unor nevoi practice. Priviți felul cum sfaturile din Mărturii se interpun într-un mod practic în viețile noastre de zi cu zi.

3. Nivelul spiritual înalt al soliilor. Ele nu se ocupa de lucruri copilărești sau comune, ci de subiecte mărețe, înălțătoare. Însuși limbajul este sublim.

4. Felul în care au fost date viziunile. Multe dintre viziuni au fost însoțite de fenomene fizice, așa cum a fost cel descris mai înainte. Experiența lui Ellen White în timpul viziunii este asemănătoare celei a profetilor Bibliei.

5. Viziunile au fost experiențe deslușite, clare, nu doar impresii. În viziune, Ellen White a văzut, a auzit, a simțit și a primit instrucțiuni de la îngeri. Viziunile nu pot fi puse pe seama excitației sau a imaginației.

6. Ellen White nu a fost controlată de cei din jurul ei. Ea a scris astfel unui om: „Tu crezi că anumite persoane mi-au prejudiciat mintea. Dacă aș fi în această stare, nu aș fi potrivită să mi se încredințeze lucrarea lui Dumnezeu”.

7. Lucrarea ei a fost recunoscută de contemporanii săi. Atât cei din biserică, care au trăit și au lucrat împreună cu Ellen White, cât și mulți alții din afara bisericii au recunoscut-o pe Ellen White, ca fiind „solul Domnului”. Cei care au fost cel mai aproape de ea au avut cea mai mare încredere în chemarea și lucrarea ei.

Aceste patru teste biblice, cât și dovezile în plus, subliniate mai sus, ne asigură că lucrarea lui Ellen White a fost a lui Dumnezeu și este demnă de o încredere incontestabilă.

Numeroasele sale cărți sunt pline de sfaturi și instrucțiuni de valoare permanentă pentru biserică. Fie că aceste mărturii au fost de natură mai generală sau personală, fiind adresate unor familii sau indivizi, ele ne sunt de folos și nouă astăzi. Cu privire la aceasta, Ellen White spune:

„Deoarece avertizările și sfaturile date în Mărturii, pentru cazuri individuale, se potrivesc în egală măsură pentru mulți alții care nu au fost în mod special atenționați în

problema respectivă, se pare că este de datoria mea să public mărturiile personale pentru folosul bisericii.... Nu cunosc o cale mai bună de a-mi prezenta punctele de vedere în legătură cu pericolele și greșelile de ordin general și datoria tuturor celor ce-L iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui, decât dând aceste mărturii. Un mod greșit de a folosi Mărturiile este acela de a le citi pentru a găsi un punct pe baza căruia să se poată condamna un membru al bisericii. Mărturiile nu trebuie folosite niciodată ca o nuiă prin care să-l aducem pe un frate sau pe o soră să vadă lucrurile exact așa cum le vedem noi. Există lucruri care trebuie lăsate pe seama individului, pe care trebuie să le rezolve el singur cu Dumnezeu.

Sfaturile trebuie studiate pentru a descoperi principiile de bază, care se pot aplica la viața noastră de astăzi. Inima omenească este aproape la fel oriunde în lume; problemele unuia sunt adesea și problemele altuia. „Muștrând greșelile unei persoane”, scria Ellen White, „Dumnezeu are ca scop să-i îndrepte pe mai mulți. El arată cu claritate greșelile unora, pentru ca și alții să fie astfel avertizați.”

Aproape de încheierea vieții sale, Ellen White a dat următorul sfat: „Glasul lui Dumnezeu a ajuns la noi continuu, prin Duhul Său cel Sfânt, prin avertizări și sfaturi.... Timpul și necazurile nu au făcut fără efect sfaturile date.... Sfaturile care au fost date în zilele de început ale soliei trebuie socotite la fel de sigure de urmat în aceste zile ale încheierii ei.”

Sfaturile care urmează sunt extrase dintr-un număr de cărți ale lui Ellen White, însă în principal din cele trei volume Testimonies Treasures (Comori ale Mărturiei), care constituie ediția internațională a Mărturiilor pentru Comunitate, și reprezintă categorii de sfaturi care sunt de cel mai mare ajutor pentru biserică, pentru acele zone în care este imposibil a se publica pentru membri mai mult decât un volum de mărime medie. Lucrarea de selectare și aranjare a acestor sfaturi a fost făcută de către un comitet mare, care a lucrat, fiind autorizat de Comitetul însărcinat cu patrimoniul lui Ellen G. White, căruia i-a fost desemnată responsabilitatea sfaturilor Spiritului Profeției. Selecțiile sunt adesea scurte și limitate uneori la o singură declarație a principiilor practice de bază, astfel putând fi inclusă o mare varietate de subiecte.

„Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocia Lui și veți izbuti.” (2 Cronici 20, 2). Comitetul însărcinat cu patrimoniul E.G. White, Washington D.C., 22 iulie 1957. Revizuit, Silver Spring, MD, 1 ianuarie 1990.

Capitolul 1

Viziune cu privire la răsplata celor credincioși

Prima mea viziune

Pe când mă rugam la altarul familial, Duhul Sfânt a venit asupra mea și se părea că mă înălțam tot mai mult, mult deasupra întunericului lumii. M-am întors să văd poporul advent în lume, însă nu am putut să-l găesc, când o voce mi-a spus: „Privește din nou și uită-te puțin mai sus”. Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut o cărare dreaptă și îngustă, suspendată deasupra pământului. Pe această cărare, poporul advent călătorea spre cetate, care se afla la celălalt capăt al cărării. Înapoia lui, la începutul cărării era o lumină, despre care un înger mi-a spus că este strigătul de la miezul nopții. Această lumină strălucea pe tot parcursul cărării, astfel ca picioarele lor să nu se împleticească. Dacă ei își păstrau ochii ațintiți asupra lui Isus care Se afla înaintea lor, conducându-i către cetate, erau în siguranță. Însă curând, unii au obosit și au spus că până la cetate mai este cale lungă și că ei se așteptaseră ca deja să fi ajuns acolo. Apoi, Isus îi încuraja, ridicându-și brațul drept, plin de slavă, din care venea o lumină care se unduia peste grupul advent, iar ei strigau: „Aleluia!” Alții, în grabă, refuzau lumina care-i lumina din urmă și spuneau că nu Dumnezeu i-a condus până acolo. Lumina dinapoia lor a dispărut, lăsându-i în întuneric complet, iar ei s-au împleticit, au pierdut urma lui Isus și au căzut de pe cărare în întuneric și lumea nelegiuită de dedesubt. Curând, am auzit vocea lui Dumnezeu ca niște ape mari, care ne-a spus ziua și ora venirii lui Isus. Sfinții în viață, 144.000 la număr, au cunoscut și au înțeles vocea pe când cei nelegiuiți au crezut că este un tunet și un cutremur de pământ. Când Dumnezeu ne-a anunțat timpul, El a turnat asupra noastră Duhul Sfânt și fețele noastre au început să lumineze de slava lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu Moise când a coborât de pe Muntele Sinai.

Cei 144.000 erau toți sigilați și într-o desăvârșită unire. Pe frunțile lor, era scris Dumnezeu, Noul Ierusalim „și o stea plină de slavă cu Numele cel nou al lui Isus. Văzându-ne în starea aceea de bucurie și sfințenie, cei nelegiuiți s-au infuriat și s-au năpustit asupra noastră, ca să pună mâna pe noi și să ne arunce în închisoare, dar noi am întins mâinile înainte în Numele Domnului, iar ei au căzut fără putere la pământ. Acum era clar pentru sinagoga lui Satana [cei care aleseseră să-l urmeze pe Satana] că Dumnezeu ne-a iubit pe noi, care am putut să ne spălăm picioarele unii altora și să-i

salutăm pe frați cu o sărutare sfântă, iar ei s-au plecat la picioarele noastre.

Curând, ochii noștri au fost atrași către răsărit, unde apăruse un mic nor negru, cam cât o jumătate de palmă, despre care am știut cu toții că este semnul Fiului omului. Într-o liniște solemnă, priveam cu toții, cu ochii pironiți spre cer, pe măsură ce acesta se apropia tot mai mult și devenea mai luminos, mai glorios și tot mai glorios, până când a ajuns un mare nor alb. Partea de jos părea ca de foc; deasupra norului era un curcubeu, iar împrejurul lui zeci de mii de îngeri care cântau o cântarea minunată; iar pe acesta stătea Fiul omului. Părul Său era alb și ondulat, căzându-i pe umeri, iar pe capul Lui erau multe coroane. Picioarele Lui aveau înfățișarea focului; în mâna Sa dreaptă se afla o seceră ascuțită, iar în stânga, o trâmbiță de argint. Ochii Lui erau ca o flacără de foc care îi căuta mereu pe copiii Săi. Atunci toate fețele au îngălbenit, iar cei care îl respinseseră pe Dumnezeu s-au înnegrit. Atunci noi toți am strigat: „Cine poate sta în picioare? Este haina mea fără pată?” îngerii au încetat să mai cânte și, într-o liniște înfricoșătoare, Domnul Isus a spus: „Cei care au mâini curate și inimi curate vor putea sta în picioare; harul Meu vă este de ajuns”. Când am auzit aceste cuvinte, fețele noastre s-au luminat și bucuria ne-a umplut inimile. Iar îngerii au atins o notă mai înaltă și au început să cânte iar, în timp ce norul se apropia tot mai mult de pământ.

Atunci a răsunat trâmbița lui Isus pe când cobora pe nor, învăluit în flăcări de foc. El Și-a fixat ochii asupra mormintelor în care se aflau sfinții adormiți. Și-a ridicat ochii și mâinile spre cer și a strigat: „Treziti-vă, treziti-vă, treziti-vă! Voi care dormiți în țărână și înviați! După aceasta a fost un puternic cutremur de pământ. Mormintele s-au deschis, iar cei morți au ieșit afară din ele, îmbrăcați în nemurire. Cei 144.000 au strigat:

„Aleluia!” recunoscându-și prietenii care le fuseseră smulși prin moarte și în aceeași clipă au fost schimbați și luați împreună cu aceștia, ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.

Am ajuns cu toții la nor și, timp de șapte zile, am urcat până la marea de cristal, când Domnul Isus a adus coroanele și cu mâna Lui dreaptă le-a așezat pe capetele noastre. Ne-a dat harpe de aur și laurii victoriei. Aici, la marea de cristal, cei 144.000 stăteau într-un careu desăvârșit. Unii aveau coroane foarte strălucitoare, alții mai puțin strălucitoare. Unele erau pline de stele, altele aveau doar câteva. Toți erau mulțumiți de coroanele lor. Și toți erau îmbrăcați în haine albe de slavă, de la umeri până la picioare. Îngerii erau toți în jurul nostru când mergeam pe marea de cristal spre poarta cetății.

Domnul Isus a ridicat brațul Său puternic, glorios, a apucat poarta de mărgăritar, a deschis-o și, în timp ce aceasta aluneca în balamalele ei strălucitoare, ne-a spus: „Voi vă spălați hainele în sângele Meu, ați stat neclintiți pentru adevărul Meu, intrați”. Noi toți am pornit înainte, simțind că aveam tot dreptul să fim în cetate.

Acolo, am văzut pomul vieții și tronul lui Dumnezeu. Din tron ieșea un râu cu apă curată și de fiecare parte a râului era pomul vieții. Pe o parte a râului, se afla un trunchi al pomului, și de partea cealaltă, un alt trunchi al lui, amândouă de aur curat, transparent. La început, am crezut că văd _ doi pomi, am privit din nou și am văzut că aceștia se unesc în vârf într-un singur pom. Ramurile sale erau aplecate spre locul în care stăteam noi; iar fructele nenumărate păreau a fi din aur amestecat cu argint.

Toți ne-am așezat sub un pom, ca să admirăm slava aceluia loc, când frații Fitch și Stockman, care predicaseră Evanghelia împărăției și pe care Domnul îi pusese în mormânt pentru a-i cruța, au venit la noi și ne-au întrebat prin ce am trecut cât timp ei au fost în mormânt. Am încercat să ne aducem aminte de necazurile cele mari, însă acestea păreau atât de mici în comparație cu slava de neîntrecut și greutatea veșnică de slavă care ne înconjura, încât nu am putut să vorbim, ci am strigat cu toții: „Aleluia, cerul este destul de ieftin”, și apoi ne-am atins harpele de aur, făcând bolțile cerului să răsunе.

Cu Isus în fruntea noastră, am coborât cu toții din cetate pe acest pământ, pe un munte mare și impunător, care nu l-a putut cuprinde pe Domnul Isus și care s-a despărțit în două părți, făcându-se o câmpie mare. Apoi, am privit în sus și am văzut cetatea cea mare cu douăsprezece temelii și douăsprezece porți, câte trei pe fiecare latură, și cu câte un înger la fiecare poartă. Noi am strigat: „Cetatea, cetatea cea mare, vine, iată, coboară de la Dumnezeu din cer”; și aceasta a venit și s-a așezat pe locul unde stăteam noi. După aceea, am început să privim la lucrurile minunate din afara cetății. Acolo, am văzut case minunate, care aveau înfățișarea argintului, sprijinite de patru coloane împodobite cu nestemate, cele mai minunate ce pot fi privite, care aveau să fie locuite de către sfinți și care aveau un raft de aur. Am văzut pe mulți dintre sfinți intrând în case, luându-și coroanele strălucitoare și așezându-le pe acel raft și apoi ieșind pe câmpul din jurul caselor pentru a se ocupa de pământ nu în modul cum facem noi acest lucru acum; nu, nu. O lumină plină de slavă a strălucit în jurul capului lor; iar ei îl laudau neconținut pe Dumnezeu.

Apoi, am văzut un alt câmp cu tot felul de flori și, pe când le culegeam, am strigat: „Nu se vor veșteji niciodată!” Apoi, am văzut un câmp cu iarbă înaltă, minunată la privit; era de un verde viu, cu reflecții argintii și aurii și se unduia spre slava Regelui Isus. După aceea, ne-a dus pe o câmpie plină cu tot felul de animale -- leul, mielul, leopardul și lupul -- toate laolaltă în perfectă înțelegere. Am trecut prin mijlocul lor și ele ne-au urmat pașnic. Apoi, am văzut o pădure, nu ca pădurile întunecate pe care le avem noi aici; nu, nicidecum; ci luminoase, mărețe; crengile copacilor se unduiau încoace și încolo, iar noi am strigat cu toții: „Vom locui în siguranță, în locuri pustii, și vom dormi în păduri”. Am trecut prin păduri, căci eram pe drum către Muntele Sionului.

Pe când mergeam înainte, ne-am întâlnit cu un alt grup care, de asemenea, privea cu admirație frumusețile aceluia loc. Am observat ceva roșu, ca o margine la veșmintele lor, coroanele lor erau strălucitoare; hainele lor, de un alb imaculat. După ce i-am salutat, L-am întrebat pe Isus cine erau aceștia. El mi-a spus că erau martirii, care fuseseră omorâți pentru El. împreună cu ei, era un grup nenumărat de micuți; și aceștia aveau un tiv roșu la veșmintele lor. Muntele Sionului se afla chiar în fața noastră, iar pe munte se afla un templu măreț și împrejurul lui erau alți șapte munți pe care creșteau trandafiri și crini. I-am văzut pe cei mici urcând sau, dacă voiau, zburând în vârful munților, unde culegeau flori care nu aveau să se ofilească niciodată. În jurul templului, erau tot felul de pomi care înfrumusețau locul: merișor, pin, brad, mirt, rodiu și smochinul aplecat sub greutatea smochinelor coapte; acestea făceau ca locul să fie neasemuit în splendoare. Și pe când eram pe punctul de a intra în templu, Isus Și-a ridicat glasul cel plăcut și a spus: „Doar cei 144.000 vor intra în acest loc” și noi toți am strigat „Aleluia!”

Acest templu era susținut de șapte coloane, toate din aur transparent, împodobite cu nestematele cele mai minunate. Nu pot descrie lucrurile mărețe pe care le-am văzut acolo. O, dacă aș putea vorbi limba Canaan-ului, atunci aș putea exprima un pic din slava lumii aceleia mari și bune! Am văzut acolo table de piatră pe care erau săpate numele celor 144.000 cu litere de aur.

După ce am privit slava templului, am ieșit, iar Isus ne-a părăsit și S-a dus în cetate. Curând, am auzit din nou vocea lui plăcută, spunând: „Veniți, poporul Meu, voi ați trecut prin necazul cel marc, ați făcut voia Mea, ați suferit pentru Mine, veniți la ospăț; căci Eu însumi Mă voi încinge și vă voi servi”. Noi am strigat: „Aleluia, slavă!”

și am intrat în cetate. Aici am văzut o masă de argint curat, lungimea ei era de mai multe mile, dar, cu toate acestea, ochii noștri o puteau cuprinde. Am văzut fructul pomului vieții, mana, migdale, smochine, rodii, struguri și multe alte feluri de fructe. I-am cerut lui Isus să mă lase să mănânc din fruct. El a spus: „Nu acum. Aceia care mănâncă din fructul acestei țări, nu se mai întorc pe pământ. Însă, în scurt timp, dacă sunteți credincioși, veți mânca cu toții din pomul vieții și veți bea din apa de izvor”. Și, a spus El, „tu trebuie să te întorci din nou pe pământ și să spui și altora ceea ce ți-am descoperit”. Apoi, un înger m-a purtat încet înapoi, în această lume întunecoasă. Uneori, socotesc că nu voi mai putea sta mult aici, toate lucrurile de pe pământ par atât de sinistre. Mă simt atât de singură aici, pentru că am văzut o lume mai bună. O, de-aș avea aripi, ca un porumbel, atunci aș zbura într-acolo și aș avea odihnă.1.

Capitolul 2

Timpul sfârșitului

Noi trăim în timpul sfârșitului. Semnele timpului, care se împlinesc cu repeziciune, arată că venirea lui Isus este aproape, este chiar la uși. Zilele în care trăim sunt solemne și importante. Spiritul lui Dumnezeu este treptat, dar sigur, retras de pe pământ. Plăgile și judecățile cad deja asupra celor care disprețuiesc harul lui Dumnezeu. Nenorocirile de pe uscat și de pe mare, starea de tulburare din societate, veștile de război sunt de rău augur, nu prevestesc nimic bun. Ele vestesc apropierea unor evenimente dintre cele mai mărețe.

Agenții răului își unesc forțele și le consolidează. Ei se pregătesc pentru ultima mare criză. Curând, în lumea noastră, se vor petrece mari schimbări, iar mișcările finale vor fi rapide.

Starea de lucruri din lume arată că înaintea noastră sunt vremuri tulburi. Ziarele care apar zi de zi sunt pline de indicii despre un conflict teribil în viitorul apropiat. Jafuri pline de încumetare au ajuns ceva obișnuit. Grevele sunt obișnuite. Hoții și omoruri sunt comise pretutindeni. Oamenii posedați de demoni iau viața bărbaților, femeilor și copilașilor. Oamenii au ajuns înnebuniți de vicii, și tot felul de rele predomină. Vrajmașul a reușit să pervertească dreptatea și să umple inimile oamenilor cu dorința după câștig egoist. „Dreptatea stă deoparte; adevărul se poticnește în piața de obște, iar dreptatea nu poate să se apropie” (Isaia 59, 14, KJV). În orașele mari, se află mulțimi de oameni care trăiesc în sărăcie și mizerie, aproape lipsiți de hrană, adăpost și îmbrăcăminte; în timp ce, în aceleași orașe, sunt unii care au mai mult decât le-ar putea dori inima, care trăiesc în lux, care își cheltuiesc banii pe case bogat mobilate, pe împodobirea persoanei lor sau, și mai rău decât atât, pentru satisfacerea poftelor senzuale, pe băuturi amețitoare, pe tutun și alte lucruri care distrug puterile creierului, dezechilibrează mintea și înjosesc sufletul. Strigătele omenirii înfometate ajung înaintea lui Dumnezeu, în timp ce, prin tot felul de opresiuni și stoarceri, oamenii îngrămădesc averi colosale.

În timpul nopții, am fost chemată să privesc clădirile care se înălțau, etaj după etaj, către cer. Clădirile acestea aveau garanția siguranței față de incendiu și erau

înălțate ca să-i proslăvească pe proprietarii lor și pe constructori. Aceste clădiri era înălțate tot mai sus și tot mai sus, și erau folosite pentru ele cele mai costisitoare materiale. Cei cărora le aparțineau aceste clădiri nu și-au pus întrebarea: „Cum putem aduce noi cel mai bine slavă lui Dumnezeu?” Domnul nu era în gândurile lor.

În timp ce aceste falnice clădiri erau ridicate, proprietarii lor se bucurau cu mândrie ambițioasă că aveau bani pentru a-i folosi spre satisfacerea eului și la provocarea invidiei vecinilor lor. Mulți din banii pe care i-au investit în acest fel fuseseră obținuți prin stoarcere, prin asuprirea săracilor. Ei au uitat că în ceruri se ține un raport al fiecărei tranzacții de afaceri; fiecare nedreptate, fiecare fraudă este consemnată acolo.

Scena care a trecut apoi prin fața mea a fost o alarmă de incendiu. Oamenii priveau la falnicele clădiri despre care erau siguri că vor rezista la foc și spuneau: „Sunt în deplină siguranță”. Însă aceste clădiri au fost mistuite de foc, de parcă ar fi fost din smoală. Mașinile împotriva incendiului nu au putut face nimic pentru a opri distrugerea. Pompierii nu erau în stare să pună în mișcare mașinile.

Mi-a fost arătat că atunci când vine vremea Domnului, dacă în inimile ființelor omenești, pline de mândrie și ambiție, nu s-au produs schimbări, oamenii vor descoperi că mâna care fusese puternică pentru a salva va fi puternică pentru a distruge. Nici o putere pământească nu poate opri mâna lui Dumnezeu. Nu există material care să fie folosit pentru construirea de clădiri care să le ferească de distrugere atunci când vine timpul rânduit de Dumnezeu pentru a trimite asupra oamenilor răsplata pentru disprețuirea Legii Sale și pentru ambiția lor egoistă.

Nu sunt mulți nici măcar printre educatori și oameni de stat care să înțeleagă cauzele care au dus la starea de lucruri prezentă în societate. Cei care țin frânela guvernării nu sunt în stare să rezolve problema stricăciunii morale, a sărăciei, mizeriei și a nelegiuirii în creștere. Ei se luptă în van să ofere o bază mai solidă tranzacțiilor de afaceri. Dacă oamenii ar acorda mai multă atenție învățaturii din Cuvântul lui Dumnezeu, ei ar găsi o soluție pentru problemele care îi tulbură.

Scripturile descriu starea lumii chiar dinaintea celei de a doua veniri a lui Hristos. Despre oamenii care își adună mari bogății prin jaf și asuprire, este scris: „V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat câmpiile și pe care

le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor. Ați trăit pe pământ în plăceri și în desfătări. V-ați săturat inimile chiar într-o zi de măcel. Ați osândit, ați omorât pe cel neprihănit, care nu vi se împotriva!” (Isaia 5, 3-6).

Dar cine citește avertizările date prin semnele timpului, care se împlinesc atât de repede? Ce impresie este tăcută asupra celor lumești? Ce schimbarea se vede în atitudinea lor? Nu mai mult decât s-a văzut în atitudinea locuitorilor lumii din vremea lui Noe. Absorbiți de treburi lumești și plăceri, antediluvienii „n-au știut nimic până când a venit potopul și i-a luat pe toți”. (Matei 24, 39). Ei au avut avertismente trimise din cer, însă au refuzat să asculte. Și astăzi lumea, fără să țină deloc seama de glasul de avertizare al lui Dumnezeu, se grăbește spre ruină veșnică.

Lumea este ațâțată de duhul războiului. Profeția din capitolul 11 al cărții lui Daniel, aproape că s-a împlinit în întregime. Curând, scenele de necaz despre care vorbește profeția vor avea loc.

„Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii... Deoarece ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei... A încetat desfătarea timpanelor, s-a sfârșit veselia gălăgioasă, s-a dus bucuria arfei.” (Isaia 24, 1-8).

„«Vai! Ce zi!» Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic.” (Ioel 1, 15).

„Mă uit la pământ, și iată că este pustiu și gol; mă uit la ceruri și lumina lor a pierit! Mă uit la munți și iată că sunt zguduți; și toate dealurile se clatină! Mă uit și iată că nu este nici un om și toate păsările cerurilor au fugit! Mă uit și iată, Carmelul este un pustiu; și toate cetățile sale sunt nimicite înaintea Domnului și înaintea mâniei Lui aprinse.” (Ieremia 4, 23-26). „Vai, căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea? Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea.” (Ieremia 30, 7).

Nu toți din lumea aceasta au trecut de partea vrăjmașului împotriva lui Dumnezeu. Nu toți au devenit necredincioși. Sunt câțiva credincioși care sunt loiali lui Dumnezeu; căci Ioan scrie: „Aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. (Apocalipsa 14, 12). Curând, bătălia va fi dată cu furie între cei ce îi slujesc lui

Dumnezeu și cei ce nu îi slujesc. Curând tot ce poate fi zguduit va fi zguduit, pentru că acele lucruri care nu pot fi zguduite să poată rămâne în picioare.

Satana este un cercetător sârguincios al Bibliei. El știe că timpul său este scurt și caută să contracareze în fiecare punct lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ. Este imposibil a da măcar o idee cu privire la experiența poporului lui Dumnezeu, care va trai pe pământ când slava cerească și o repetare a persecuțiilor din trecut vor fi amestecate. Ei vor umbla în lumina care pornește de la tronul lui Dumnezeu. Prin intermediul îngerilor, va fi o comuniune continuă între cer și pământ. Iar Satana, înconjurat de îngeri răi și pretinzând că este Dumnezeu, va face minuni de tot felul pentru a-i înșela, dacă este posibil, chiar și pe cei aleși. Poporul lui Dumnezeu nu-și va găsi siguranța în facerea de minuni, căci Satana va contraface minunile care vor fi făcute. Poporul lui Dumnezeu, încercat și pus la probă, își va găsi puterea în semnul despre care se vorbește în (Exod 31, 12-18). Ei trebuie să ia poziție de partea cuvântului viu: „Stă scris”. Aceasta este unica temelie pe care pot sta în siguranță. Aceia care au rupt legământul lor cu Dumnezeu vor fi în acea zi fără Dumnezeu și fără nădejde.

Cei ce se închină lui Dumnezeu se vor distinge în mod special prin păzirea poruncii a patra, deoarece acesta este semnul puterii creatoare a lui Dumnezeu și mărturia față de cerința Lui privind respectul și slava pe care trebuie să i le dea omul. Cei nelegiuți se vor recunoaște prin efortul lor de a dărâma memorialul lui Dumnezeu și a înălța instituția Romei. În cadrul aceluia conflict, întreaga creștinătate va fi împărțită în două mari clase: cei care păzesc poruncile Lui și credința lui Isus și cei care se închină fiarei și chipului ei și primesc semnul ei. Deși biserica și statul își vor uni puterea pentru a-i constrânge pe toți, „mari și mici, bogați și săraci, slobozi și robi” pentru a primi semnul fiarei, totuși poporul lui Dumnezeu nu îl va primi (Apocalipsa 13, 16). Profetul de pe Patmos privește pe „biruatorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei”, cum stăteau pe „o mare de sticlă amestecată cu foc, cu alăutele lui Dumnezeu în mână” și cântau cântarea lui Moise și a Mielului (Apocalipsa 15, 2).

Încercări și teste înfricoșătoare îl așteaptă pe poporul lui Dumnezeu. Spiritul războiului ațâță națiunile de la un capăt al pământului la celălalt, însă, în mijlocul timpului de necaz care vine -- un timp de necaz cum n-a mai fost de când sunt neamurile -- poporul ales al lui Dumnezeu va sta neclintit. Satana și oștile lui nu îi pot distruge, căci îngeri care excelează în putere îi va apăra. 2.

Capitolul 3

Pregătește-te să-L întâlnești pe Domnul

Am văzut că noi nu trebuie să amânăm venirea Domnului. Îngerul a spus: „Pregătiți-vă, pregătiți-vă pentru ceea ce va veni asupra pământului. Faptele să fie în acord cu credința voastră. Am văzut că mintea trebuie să aibă ca preocupare pe Dumnezeu și că influența noastră trebuie să vorbească în favoarea lui Dumnezeu și a adevărului Său. Noi nu Îl putem onora pe Domnul atunci când suntem nepăsători și indiferenți. Nu putem să-I aducem slava când suntem deznădăjduiți. Cu toată seriozitatea, să căutăm să ne asigurăm mântuirea și să-i salvăm pe mulți alții. Orice lucru important trebuie legat de aceasta și orice este lăaturalnic trebuie să treacă în plan secundar.

Am văzut frumusețea cerurilor. I-am auzit pe îngeri cântând cântecele lor înălțătoare, aducând laudă, onoare și slavă Lui Isus. Am putut atunci să-mi dau seama puțin de ceea ce înseamnă minunata iubire a Fiului lui Dumnezeu. El a lăsat toată slava și onoarea pe care le avea în ceruri și a fost atât de preocupat de mântuirea noastră, încât a dus cu răbdare și blândețe toate nelegiuirile și ofensele pe care omul le-a putut îngrămădi asupra Lui. El a fost rănit și lovit, întins pe crucea Calvarului și a suferit moartea cea mai teribilă pentru a ne scăpa de moarte, pentru ca noi să putem fi spălați prin sângele Său și înălbiți spre a locui cu El în locuințele pe care le-a pregătit pentru noi, pentru a ne bucura de lumina și slava cerului, pentru a auzi cântecul îngerilor și a cânta împreună cu ei.

Am văzut că tot cerul este interesat de mântuirea noastră; iar noi să fim indiferenți? Să fim noi nepăsători, ca și când ar fi un lucru de mică însemnătate dacă suntem sau nu mântuiți? Să desconsiderăm noi sacrificiul care a fost făcut pentru noi? Unii s-au jucat cu harul oferit, iar acum mânia lui Dumnezeu este asupra lor. Duhul lui Dumnezeu nu poate fi întristat la nesfârșit. El se va depărta, dacă este în continuare întristat. După tot ceea ce s-a făcut ca Dumnezeu să-i poată salva pe oameni, dacă ei arată prin viețile lor că se joacă cu harul Lui Dumnezeu, moartea va fi partea lor și aceasta va fi scump plătită. Va fi o moarte îngrozitoare, căci va trebui să simtă agonia pe care a simțit-o Domnul Hristos pe cruce, ca să plătească pentru ei prețul de răscumpărare, pe care ei au refuzat-o, și atunci, își vor da seama că au pierdut viața

veșnică și moștenirea nemuririi. Marele sacrificiu care a fost făcut pentru suflete arată cât de valoroase sunt ele. Când un suflet prețios este pierdut o dată, el este pierdut pentru totdeauna.

Am văzut un înger care avea în mână o cumpănă cu care cântărea gândurile și preocupările poporului lui Dumnezeu și în special ale celor tineri. Într-o parte erau gândurile și interesele îndreptate spre cer; în cealaltă parte, gândurile și interesele îndreptate spre pământ. Pe această balanță erau puse cititul de cărți obișnuite, preocupările în privința îmbrăcăminte, a etalării, a vanității, mândriei etc. O, ce moment solemn! îngerul lui Dumnezeu, ținând cumpăna, cântărea gândurile celor ce susțineau că sunt copiii Săi -- a acelor care pretindeau că sunt morți față de lume și vii pentru Dumnezeu. Partea balanței, plină cu gânduri legate de pământ, vanitate, mândrie, s-a lăsat repede în jos, neputând rezista sub greutatea ce se tot adăuga. Cea cu gânduri și preocupări pentru cer a mers tot așa de repede în sus cum a mers cealaltă în jos, și, o, cât de ușoară a fost aceasta! Pot să vă relatez acest lucru așa cum l-am văzut; însă n-aș putea reda niciodată impresia solemnă și vie, care s-a întipărit în mintea mea atunci când îngerul cu cumpăna a citit gândurile și preocupările poporului lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Pot intra unii ca aceștia în cer? Nu, nu, niciodată! Spune-le că nădejdea pe care o au acum le este zadarnică și că, dacă nu se pocăiesc degrabă și nu obțin mântuirea, trebuie să piară.”

Doar o formă de evlavie nu va mântui pe nimeni. Toți trebuie să aibă o experiență vie, profundă. Doar aceasta îi va scăpa în timpul de strâmtorare. Atunci, lucrarea lor va fi pusă la probă; și dacă ea este aur, argint sau pietre prețioase, ei vor fi ascunși sub scutul lui Dumnezeu. Însă dacă lucrarea lor este lemn, fan și paie, nimic nu-i va putea apăra de mânia aprinsă a Lui Iehova.

Am văzut că mulți se măsoară cu ei înșiși și își compară viețile cu viețile altora. Nu ar trebui să fie așa. Nimeni, în afară de Domnul Hristos, nu ne este dat ca exemplu. El este adevăratul nostru Model și fiecare ar trebui să se lupte, ca să exceleze în a-L imita. Noi suntem ori împreună lucrători cu Hristos, ori cu Satana. Ori adunăm cu Hristos, ori risipim. Ori suntem creștini hotărâți, sinceri, cu toată inima, ori nu suntem deloc. Domnul Hristos spune: „O, dacă ai fi rece sau în clocot. Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea”. (Apocalipsa 3, 15-16).

Am văzut că până acum, mulți de-abia știu câte ceva din ceea ce înseamnă

tăgăduirea de sine sau sacrificiul sau ce înseamnă să suferi de dragul adevărului. Însă nimeni nu va intra în cer fără să facă sacrificii. Trebuie nutrit un spirit de tăgăduire de sine și sacrificiu. Unii nu s-au sacrificat nici pe ei înșiși, nici trupurile lor pe altarul lui Dumnezeu. Ei își îngăduie un temperament pripit, capricios, își satisfac poftetele și slujesc propriilor lor interese, fără să țină seama de lucrarea lui Dumnezeu. Toți cei care sunt gata să facă orice sacrificiu pentru viața veșnică o vor avea și se va merita să sufere pentru a o dobândi, se va merita să-și răstignească eul și să renunțe la orice idol pentru a ajunge la ea. O greutate mult mai mare și veșnică de slavă întrece orice lucru și eclipsează orice plăcere pământească.³

Capitolul 4

Unirea cu Hristos și dragostea frățească

Una cu Hristos în Dumnezeu

Scopul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este ca ei să fie uniți. Nu așteaptă ei să trăiască împreună în ceruri? Este Domnul Hristos împărțit împotriva Lui însuși? Va da El succes poporului Său înainte ca ei să îndepărteze gunoiul presupunerilor rele și al discordiei, înainte ca lucrătorii, într-o unitate, în ce privește scopul, să-și devoteze inima, mintea și puterea lucrării atât de sfinte în ochii lui Dumnezeu? Unitatea aduce tărie; lipsa de unitate, slăbiciune. Fiind uniți unii cu alții, lucrând în armonie pentru mântuirea oamenilor, vom fi cu adevărat „împreună lucrători cu Dumnezeu”. Cei care refuză să lucreze în armonie, îl dezonorează mult pe Dumnezeu. Vrajmașul sufletelor se delectează privindu-le cum lucrează unele împotriva altora. Astfel de persoane trebuie să cultive dragostea frățească și blândețea inimii. Dacă ei ar putea să dea la o parte perdeaua care acoperă viitorul și să vadă rezultatul lipsei lor de unitate, cu siguranță că s-ar hotărî să se pocăiască.⁴

Unirea cu Hristos și unul cu celălalt -- Unica noastră siguranță

Lumea privește cu satisfacție lipsa de unitate care există între creștini. Infidelitatea este mult îndrăgită. Dumnezeu cheamă la o schimbare în mijlocul poporului Său, unirea cu Hristos și unul cu altul este unica noastră siguranță în aceste zile din urmă. Să nu-i dăm ocazia lui Satana să arate cu degetul spre membrii bisericii noastre și să zică: „Priviți acești oameni care stau sub stindardul lui Hristos, cum se urăsc unul pe altul. Nu avem de ce să ne temem de ei atâta timp cât petrec mai mult timp certându-se unii cu alții decât în luptă cu forțele mele.”

După coborârea Duhului Sfânt, ucenicii au pornit să-L proclame pe Mântuitorul înviat, unica lor dorință fiind salvarea de suflete. Ei s-au bucurat de dulceața comuniunii cu sfinții. Ei erau blânzi, atenți, își sacrificau propriile interese, plini de abnegație, fiind gata de orice sacrificiu de dragul adevărului. În asocierea lor zilnică unii cu alții, au dat pe față acea dragoste pe care Domnul Hristos le-a poruncit să o facă cunoscut. Prin cuvinte și fapte altruiste, ei s-au luptat să aprindă această dragoste și în inimile altora.

Credincioșii trebuia să nutrească acea dragoste care umpluse inimile apostolilor după coborârea Duhului Sfânt. Ei trebuia să pornească în deplină ascultare de noua poruncă: „Cum v-am iubit Eu pe voi, așa să vă iubiți și voi unii pe alții”. (Ioan 13, 14). Trebuia să fie atât de uniți cu Hristos, încât să fie în stare să îndeplinească cerințele Lui. Trebuia înălțată puterea unui Mântuitor care îi putea îndreptați prin neprihănirea Lui.

Însă cei dintâi creștini au început să privească la defectele unora și ale altora. Zăbovind asupra greșelilor, dând loc criticii rele, ei L-au pierdut din vedere pe Mântuitorul și marea Lui dragoste pe care a arătat-o față de păcătoși. Au început să arate mai multă strictețe pentru ceremoniile exterioare, să fie mai scrupuloși față de teoria credinței și mai severi în criticele lor. În zelul lor de a-i condamna pe alții, ei au uitat de propriile lor greșeli. Au uitat lecția de iubire frățească, pe care i-a învățat Domnul Isus. Și, cel mai trist lucru dintre toate, ei nu erau conștienți de ceea ce pierduseră. Nu își dădeau seama că fericirea și bucuria se îndepărtau din viețile lor și că, în curând, aveau să umble în întuneric, izgonind afară din inimile lor dragostea lui Dumnezeu.

Apostolul Ioan și-a dat seama că dragostea frățească pălea în biserică și a zăbovit în mod special în acest punct. Până în ziua morții sale, el i-a tot îndemnat pe credincioși să exercite continuu dragoste unul față de altul. Scrisorile sale către biserici sunt pline de acest gând. „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții”, scrie el, „căci dragostea este de la Dumnezeu.... Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.... Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, și noi trebuie să ne iubim unii pe alții”. (1 Ioan 4, 7-11).

În biserica lui Dumnezeu de astăzi, dragostea frățească lipsește în mare măsură. Mulți din cei care susțin că îl iubesc pe Mântuitorul neglijează să-i iubească pe cei care sunt uniți cu ei în părtășie creștină. Noi suntem de aceeași credință, membri ai aceleași familii, toți copiii ai aceluiași Tată ceresc, cu aceeași binecuvântată nădejde a nemuririi. Cât de strânsă și duioasă ar trebui să fie legătura care ne leagă laolaltă! Oamenii din lume privesc la noi să vadă dacă credința noastră exercită o influență sfințitoare asupra inimilor noastre. Ei văd degrabă orice defect din viețile noastre, fiecare inconsecvență din faptele noastre. Să nu le dăm ocazia să arunce ocară asupra credinței noastre.5

Armonia și unitatea constituie cea mai puternică mărturie a noastră

Nu opoziția lumii este cel mai mare pericol pentru noi; ci răul nutrit în inimile așa-zișilor credincioși, care lucrează cel mai mare dezastru și întârzie cel mai mult programul cauzei lui Dumnezeu. Nu există o cale mai sigură de a ne slăbi spiritualitatea decât prin a fi invidioși, suspicioși unul față de altul, căutând greșeli și făcând presupuneri rele. „înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică.” (Iacov 3, 15-18).

Armonia și unitatea care există între oameni cu caractere diferite constituie cea mai puternică mărturie care poate fi adusă, că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume pentru a-i mântui pe păcătoși. Este privilegiul nostru să aducem această mărturie. însă, pentru a face acest lucru, trebuie să ne așezăm sub comanda lui Hristos. Caracterele noastre trebuie modelate în armonie cu caracterul Său, voința noastră trebuie supusă voinței Lui. Atunci vom lucra împreună fără nici un gând de conflict.

Micile deosebiri asupra cărora se zăbovește conduc la acțiuni care distrug părtășia creștină. Să nu îngăduim vrăjmașului să câștige astfel avantaj asupra noastră. Să ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu și unii de alții. Atunci vom fi ca niște pomi ai neprihănirii, sădiți de Domnul și udați de râul vieții; și cât de roditori vom fi! Nu a spus Hristos: „Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit”! (Ioan 15, 8).

Când rugăciunea Domnului Hristos este crezută pe deplin, când sfaturile Sale sunt aduse în viața de zi cu zi a poporului lui Dumnezeu, unitatea de acțiune va fi văzută în rândurile noastre. Frate va fi legat cu frate prin legăturile de aur ale dragostei lui Hristos. Numai Spiritul lui Dumnezeu poate produce această unitate. Cel care S-a sfințit pe Sine însuși îi poate sfinți și pe ucenicii Săi. Uniți cu El, ei vor fi uniți și unii cu alții, în cea mai sfântă credință. Când ne vom da toată silința pentru această unitate, așa cum dorește Dumnezeu să ne străduim pentru ea, aceasta va veni la noi.⁶

Dumnezeu nu cere un număr mare de instituții, clădiri mari, etalare exterioară, ci o acțiune armonioasă a poporului Său deosebit, un popor ales de Dumnezeu și prețios, ai cărui membri sunt uniți unii cu alții, viața lor fiind ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

Fiecare om trebuie să stea în partea lui și la locul lui, exercitând o influență bună în gând, cuvânt și faptă. Când toți lucrătorii lui Dumnezeu vor face acest lucru, numai atunci lucrarea Lui va fi un întreg simetric.⁷

Domnul cheamă oameni cu credință autentică și cu minți sănătoase, oameni care să facă distincție între ceea ce este adevărat și ceea ce este fals. Fiecare ar trebui să fie în gardă, să studieze și să pună în practică lecțiile date în capitolul 17 din Ioan și să păstreze o credință vie în adevărul pentru acest timp. Noi avem nevoie de acea stăpânire de sine, care să ne facă în stare să ne aducem obiceiurile în armonie cu rugăciunea lui Hristos.⁸

Inima Mântuitorului dorește ca urmașii Săi să îndeplinească scopul lui Dumnezeu în toată mărimea și profunzimea sa. Ei trebuie să fie una cu El, chiar dacă sunt răspândiți pretutindeni pe fața pământului. Însă Dumnezeu nu îi poate face una în Hristos decât dacă ei sunt dispuși să renunțe la calea lor pentru calea Lui.⁹

Cooperare

Când se înființează instituții în câmpuri noi, adesea este necesar să se așeze responsabilități asupra unor persoane care nu cunosc în totalitate detaliile cu privire la lucrare. Aceste persoane sunt mult dezavantajate în lucrarea lor și, dacă ele și colegii lor lucrători nu ar dovedi un interes neegoist pentru instituția Domnului, ar rezulta o stare de lucruri care ar împiedica prosperitatea ei.

Mulți socotesc că domeniul lucrării pe care o fac ei le aparține numai lor și că nimeni altcineva nu ar trebui să dea nici o sugestie în legătură cu aceasta. Tocmai aceștia s-ar putea să fie cu totul în necunoștință față de cele mai bune metode de conducere a lucrării; totuși dacă cineva se aventurează să le ofere sfaturi, ei se simt ofențați și devin mai hotărâți în a-și urma judecata lor independentă. Unii dintre lucrători nu voiesc să ajute sau să-i învețe pe colegii lor lucrători, iar alții, care nu au experiență, nu doresc ca ignoranța lor să fie cunoscută. Ei fac greșeli, cheltuind mult timp și material, deoarece sunt prea mândri ca să ceară sfat.

Nu este greu să descoperi cauza necazului. Lucrătorii au fost niște firi independente, când ar fi trebuit să se considere asemenea unor fire care trebuie țesute împreună pentru a ajuta la formarea modelului.

Aceste lucruri întristează pe Duhul Sfânt. Dumnezeu dorește ca noi să învățăm unii de la alții. Independența nesfințită ne așază într-o poziție în care El nu poate lucra împreună cu noi. Satana este foarte mulțumit cu astfel de stări de lucruri.

Fiecare lucrător va fi testat dacă el lucrează pentru înaintarea instituției lui Dumnezeu sau pentru a sluji propriilor sale interese.

Păcatul cel mai aproape de a fi de deznădăjduit și incurabil este mândria propriei păreri și îngâmfarea. Aceasta stă în calea oricărei creșteri. Când un om are defecte de caracter însă nu își dă seama de acest lucru; când este atât de plin de sine, încât nu își poate vedea greșeala, cum ar putea fi el curățat? „Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi” (Matei 9, 12). Cum poate cineva să-și îmbunătățească starea când socotește că ceea ce face el este perfect? Doar creștinii cu totul sinceri pot fi cu adevărat oameni.¹⁰

Capitolul 5

Hristos, neprihănirea noastră

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 9).

Dumnezeu ne cere să ne mărturisim păcatele și să ne umilim inimile înaintea Lui; însă, în același timp, noi trebuie să avem încredere în El, ca fiind un Tată bun, care nu îi părăsește pe cei care își pun nădejdea în EL. Mulți dintre noi umblă prin vedere, nu prin credință. Noi credem în lucrurile care se văd, însă nu prețuim făgăduințele prețioase date nouă în Cuvântul lui Dumnezeu; și totuși, nu există o -- cale de a-L dezona mai mult pe Dumnezeu decât arătându-i că noi nu avem încredere în ceea ce spune El și punem sub semnul întrebării dacă Domnul este sincer cu noi sau ne înșală.

Dumnezeu nu renunță la noi datorită păcatelor noastre. Noi putem face greșeli și întrista pe Duhul Sfânt, însă dacă ne pocăim și venim la El cu inimi căite, El nu ne respinge. Sunt obstacole care trebuie îndepărtate. S-au nutrit sentimente nepotrivite, mândrie, mulțumire de sine, nerăbdare, și murmur. Toate acestea ne despart de Dumnezeu. Păcatele trebuie mărturisite, trebuie să aibă loc o lucrare mai adâncă a harului în inimă. Cei care se simt slabi și descurajați pot deveni oameni puternici ai lui Dumnezeu și să facă o lucrare nobilă pentru Mântuitorul. Însă lucrarea lor trebuie să pornească dintr-un punct înalt; ei nu trebuie să fie influențați de motive egoiste.

Noi trebuie să învățăm în școala Lui Hristos. Nimic altceva, în afară de neprihănirea Sa, nu ne poate îndreptăți să avem parte de vreuna dintre binecuvântările legământului harului. Noi am dorit mult și am încercat să obținem aceste binecuvântări, însă nu le-am primit, deoarece am nutrit ideea că am putea face ceva pentru a fi vrednici de ele. Noi nu am privit dincolo de noi înșine și nu am crezut că Domnul Isus este un Mântuitor viu. Noi nu trebuie să credem că propriul nostru har și meritele noastre ne vor mântui; harul lui Hristos este unica noastră nădejde de mântuire. Prin profetul Său, Domnul făgăduiește: „Sa se lase cel rău de calea lui și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru care nu obosește iertând”. (Isaia 55, 7). Noi trebuie să credem făgăduința așa cum este data ea și să nu luăm simțământul drept credință. Când ne încredem în Dumnezeu pe

deplin, când ne bazuim pe meritele lui Isus, ca fiind Mântuitorul care ne iartă păcatele, vom primi tot ajutorul de care avem nevoie.

Noi privim la noi înșine ca și când am avea putere să ne mântuim; însă Isus a murit pentru noi tocmai pentru că noi nu suntem în stare să facem aceasta. În El este nădejdea noastră, îndreptățirea noastră, neprihănirea noastră. Noi nu ar trebui să deznădăjduim, și să ne temem că nu avem Mântuitor sau că El nu are gânduri de îndurare față de noi. Chiar acum, El își face lucrarea în favoarea noastră și ne invită să venim la El în deznădejdea noastră, ca să fim mântuiți. Noi îl dezonorăm prin necredința noastră. E uimitor cum îl tratăm noi pe cel mai bun Prieten al nostru, cât de puțină încredere avem în El, care ne poate mântui pe deplin și care ne-a dat toate dovezile în legătură cu cât de mult ne iubește.

Frații mei, vă așteptați ca meritele voastre să vă recomande spre a obține favoarea din partea lui Dumnezeu și credeți că puteți să vă eliberați de păcat înainte de a vă încrede în puterea Sa de a vă mântui? Dacă aceasta este lupta care are loc în mintea voastră, mă tem că nu veți obține putere, iar în final veți fi descurajați.

În pustie, când Domnul a îngăduit șerpilor veninoși să-i muște pe israeliții cei răzvrățiți, lui Moise i s-a spus să înalțe un șarpe de aramă și a poruncit tuturor celor care erau răniți să privească la acesta, ca să trăiască. Însă mulți nu au văzut nici un ajutor în acest remediu rânduit de cer. În jurul lor erau pretutindeni morți și muribunzi și ei știau că, fără ajutor divin, soarta lor era pecetluită; însă se văicăreau de rănilor, de durerile lor și de apropierea morții, și ochii li se închideau, când ar fi putut beneficia de vindecare într-o clipă.

„După cum a înălțat Moise șarpele în pustie”, la fel avea să fie „înălțat și Fiul omului; pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Dacă sunteți conștienți de păcatele voastre, nu vă irosiți puterile plângându-vă de ele, ci priviți la Isus. Domnul Isus este singurul nostru Mântuitor și, deși milioane, care au nevoie să fie vindecați, vor respinge harul care le-a fost oferit, totuși nici unul dintre cei care se încred în meritele Sale nu va fi lăsat să piară. Deși suntem conștienți de starea noastră deznădăjduită fără Hristos, noi nu trebuie să fim descurajați, ci trebuie să ne bazuim pe Mântuitorul crucificat și înviat. Suflete sărmene, bolnav de păcat și descurajat, privește la Isus. Domnul Isus ne-a făgăduit că îi va mântui pe toți cei care vor veni la El

Veniți la Isus și veți găsi odihnă și pace. Puteți avea binecuvântarea chiar acum. Satana vă sugerează că sunteți deznădăjduiți și că singuri nu aveți ce face. Este adevărat. Sunteți deznădăjduiți. Însă Înălțați-L pe Isus înaintea lui: „Eu am un Mântuitor înviat și El nu va îngădui niciodată să fiu înfrânt. Eu voi birui în Numele Lui. El este neprihănirea mea, cununa bucuriei mele”. Nimeni să nu simtă că este fără de nădejde cazul său; pentru că nu este. Poate simți că ești păcătos și nenorocit, însă tocmai din acest motiv ai nevoie de un Mântuitor. Dacă ai păcate de mărturisit, nu mai pierde timpul. Clipele sunt de aur. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 9). Cei care flămânzesc și însetează după neprihănire vor fi săturați; căci Isus a promis acest lucru. Ce Mântuitor scump! Brațele Lui sunt deschise ca să ne primească, iar inima Sa cea mare și plină de dragoste așteaptă să ne binecuvânteze.

Unii par a crede că ei trebuie să fie puși la probă și că trebuie să dovedească Domnului că sunt transformați înainte de a putea cere binecuvântarea Lui, însă aceste suflete prețioase pot cere binecuvântarea Lui chiar acum. Ei trebuie să beneficieze de harul Său, să aibă Spiritul lui Hristos, pentru a-i ajuta în neputințele lor, altfel nu își pot forma un caracter creștin. Domnul Isus dorește ca noi să venim la El exact așa cum suntem: păcătoși, neajutorați, dependenți.

Pocăința, ca și iertarea, constituie darul lui Dumnezeu prin Hristos. Noi suntem convinși de păcat și simțim nevoia de iertare prin influența Duhului Sfânt. Doar cei care se pocăiesc sunt iertați, iar inima poate fi condusă la pocăință doar prin harul lui Dumnezeu. El cunoaște slăbiciunile și neputințele noastre și ne va ajuta.

Unii dintre cei care vin la Dumnezeu prin pocăință și mărturisire și cred că păcatele le sunt iertate, nu îndrăznesc să facă apel la făgăduințele lui Dumnezeu. Ei nu sunt convinși că Domnul Isus este un Mântuitor întotdeauna prezent; și nu sunt gata să-I încredințeze Lui, spre păstrare, sufletele lor și să se bizuie pe El pentru desăvârșirea lucrării harului, începută în inimile lor. În timp ce ei consideră că s-au predat lui Dumnezeu, exista totuși într-o mare măsură dependența de eu. Există suflete conștiincioase, care se încred în parte în Dumnezeu și în parte în ele însele. Ele nu privesc la Dumnezeu, spre a fi ținute prin puterea Lui, ci se bizuie pe faptul că pot veghea împotriva ispitei și pe îndeplinirea anumitor datorii spre a fi acceptate de El. Acest fel de credință nu duce la biruință. Astfel de persoane trudes în zadar; sufletele lor sunt într-o continuă robie și ele nu găsesc odihnă până ce nu-și vor lăsa poverile la

picioarele lui Isus.

Este nevoie de veghere continuă și de devoțiune sincera; însă acestea vor veni în mod natural atunci când sufletul este ținut prin puterea lui Dumnezeu prin credință. Nu putem face nimic, absolut nimic, care să ne recomande favoarei divine. Noi nu trebuie să ne încrederii deloc în noi înșine sau în faptele noastre bune; însă, dacă venim la Hristos așa greșiți și păcătoși cum suntem, putem găsi odihnă în dragostea Lui. Dumnezeu va primi pe oricine vine la El, încrezându-se pe deplin în meritele Mântuitorului răstignit. Dragostea izvorăște în inimă. Poate nu va fi o dezlănțuire a sentimentelor, dar va fi cu siguranță pace și încredere. Fiecare povară va fi ușoară, căci jugul pe care îl impune Hristos este ușor. Datoria devine o delectare, iar sacrificiul o plăcere. Cărarea care până atunci părea învăluită în întuneric devine strălucitoare prin razele care vin de la Soarele neprihănirii. Aceasta înseamnă a umbla în lumină, după cum Hristos este lumină. 11.

Capitolul 6

Viața sfințită

Mântuitorul nostru pretinde tot ce este al nostru. El dorește cele dintâi și cele mai sfinte gânduri ale noastre, precum și dragostea noastră cea mai curată și cea mai intensă. Dacă suntem cu adevărat părtași de natură divină, lauda Lui va fi continuu în inimile noastre și pe buzele noastre. Unica noastră siguranță constă în a ne consacra cu totul Lui pentru a crește continuu în harul și cunoștința adevărului.¹² Sfințirea prezentată în Scripturile sacre are de-a face cu trupul. Aici este ideea consacrării totale. Pavel se ruga ca biserica din Tesalonic să se poată bucura de această mare binecuvântare. „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, până la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Tesaloniceni 5, 23).

În lumea religioasă, există o teorie a sfințirii, care este falsă și periculoasă prin influența ei. În multe cazuri, cei care susțin că sunt sfințiți nu posedă acest articol autentic. Sfințirea lor constă în vorbire și în voința de a se închina.

Ei lasă deoparte rațiunea și judecata și se bizuie cu totul numai pe simțămintele lor, întemeindu-și pretențiile de sfințire pe emoțiile pe care le-au trăit din când în când. Ei sunt încăpățânați și perversi în a-și afirma pretențiile tenace de sfințire, rostesc multe cuvinte, însă nu aduc nici o roadă ca dovadă. Aceste așa-zise persoane sfințite nu doar că își amăgesc propriile lor suflete, prin pretențiile lor, dar exercita și o influență de îndepărtare a multora care doresc cu seriozitate să se conformeze voinței lui Dumnezeu. Ei pot fi auziți repetând mereu, mereu: „Dumnezeu mă conduce! Dumnezeu mă învață! Eu trăiesc fără păcat!” Mulți dintre cei ce vin în contact cu un astfel de spirit se ciocnesc de ceva întunecos, misterios, pe care nu îl pot înțelege. Însă tocmai acesta este ceea ce nu este asemenea lui Hristos, adevăratul Model.¹³

Sfințirea este o lucrare progresivă. Pașii succesivi ne sunt prezentați în cuvintele lui Petru: „De aceea, dați-vă și voi toată silința, ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta cunoștința; cu cunoștința înfrânarea; cu înfrânarea răbdarea; cu răbdarea evlavia; cu evlavia dragostea de frați și cu dragostea de frați iubirea de oameni. Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce

privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 1, 5-8), „De aceea, fraților, căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră; căci, dacă faceți lucrul acesta, nu veți aluneca niciodată. În adevăr, în chipul acesta, vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” (Ver 11 și 12).

Iată o cale prin care suntem asigurați că nu vom cădea niciodată. Cei care lucrează astfel, sporind în dobândirea darurilor creștine, au asigurarea că Dumnezeu va lucra înmulțindu-le atunci când le oferă darurile Duhului Său.¹⁴

Sfințirea nu este o lucrare de o clipă, de o oră sau de o zi. Este o creștere continuă în har. Noi nu știm în nici o zi cât de puternică va fi lupta noastră a doua zi. Satana trăiește și este activ și în fiecare zi noi trebuie să strigăm serios la Dumnezeu pentru ajutor și tăria de a ne împotrivi Lui. Atâta timp cât domnește Satana, trebuie să ne supunem eul, trebuie să biruim ispitele care ne asediază și nu există un punct în care să spunem că ne putem opri, nu există un punct în care să putem veni și să spunem că l-am atins în mod deplin.

Viața creștină este un marș continuu în sus! Domnul Isus își curățește și purifică poporul Său; iar când chipul Lui este reflectat pe deplin în ei, atunci sunt desăvârșiți și sfinți, și pregătiți pentru mutare în împărăția Sa. De la creștin se cere o mare lucrare. Noi suntem îndemnați să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne desăvârșim sfințirea în temere de El. Pentru creștin, există o lucrare continuă. Fiecare mlădiță din butucul viei trebuie să-și extragă viața și tăria de la viță, ca să poată aduce roadă.¹⁵

Nimeni să nu se amăgească cu gândul că Dumnezeu îl va ierta și binecuvânta în timp ce calcă în picioare vreuna dintre poruncile Sale. îngăduința voită a unui păcat cunoscut aduce la tăcere vocea mărturiei Duhului și separă sufletul de Dumnezeu. Oricare ar fi extazul simțământului religios, Domnul Isus nu poate locui în inima care nesocotește Legea divină. Dumnezeu îi va onora doar pe cei care îl onorează pe El.¹⁶

Când Pavel a scris: „Dumnezeul păcii să vă sfințească pe deplin” (1 Tesaloniceni 5, 23), El nu i-a îndemnat pe frații săi să țintească spre un standard imposibil de atins; el nu s-a rugat ca ei să poată beneficia de binecuvântări care nu erau după voia lui Dumnezeu. El știa că toți cei care aveau să-L întâlnească pe Domnul Hristos în pace

trebuia să posede un caracter curat și sfânt, (citește 1 Corinteni 9, 25-27; 1 Corinteni 6, 19.20).

Principiul creștin autentic nu se oprește în a cântări consecințele. El nu întrebă: Ce vor zice oamenii despre mine, dacă eu voi face asta sau asta? Sau în ce fel îmi va afecta acest lucru perspectivele mele vremelnice? Copiii lui Dumnezeu tânjesc să știe ce dorește Dumnezeu ca ei să facă, pentru ca faptele lor să-L poată proslăvi pe El. Domnul a luat măsuri îndestulătoare pentru ca inimile și viețile urmașilor Săi să fie stăpânite de harul divin, astfel ca ei să fie niște lumini strălucitoare în lume.¹⁷

Dovezile autentice ale sfințirii

Mântuitorul nostru a fost Lumina lumii, însă oamenii nu L-au cunoscut. El a fost continuu preocupat de fapte de binefacere, răsădind lumină pe cărarea tuturor; și totuși, El nu a cerut celor printre care Se amesteca să privească virtuțile Lui fără seamăn, lepădarea Sa de Sine, sacrificiul de Sine și bunăvoința Lui. Iudeii nu au prețuit o astfel de viață. Ei considerau religia Lui nedemnă, pentru că nu era în acord cu standardul lor în privința evlaviei. Ei au hotărât că Hristos nu era religios în spirit și caracter; căci religia lor consta în etalarea în afară, în rugăciuni înălțate în public și în fapte de binefacere văzute de toți. Cel mai prețios rod al sfințirii este darul blândetii. Când acest dar domnește în suflet, caracterul este modelat prin influența lui. Voința este continuu supusă lui Dumnezeu.

Lepădarea de sine, sacrificiul de sine, bunăvoința, bunătatea, dragostea, răbdarea, tăria și încrederea creștină sunt roade zilnice, născute în cei care sunt cu adevărat în legătură cu Dumnezeu. Poate că faptele lor nu sunt cunoscute în mod public în lume, însă ei se luptă zilnic împotriva răului și câștigă biruințe prețioase asupra ispitei și a păcatului. Legămintele solemne sunt reînnoite și păstrate prin tăria câștigată prin rugăciune sinceră și veghere continuă în vederea rugăciuni. Cel entuziast nu poate pricepe luptele prin care trec acești luptători tăcuți; însă ochiul Aceluia care cunoaște tainele inimii, observă și apreciază orice efort făcut cu smerenie și blândete. Este nevoie de proba timpului pentru a se scoate la iveală aurul cel curat al credinței și dragostei în caracter. Zelul statornic și dragostea plină de căldură ale adevăraților urmași ai lui Hristos încep să se manifeste atunci când vin neazuri și greutăți asupra bisericii.

Toți cei care ajung în sfera lui de influență [a adevăratului om religios] vor

observa frumusețea și mireasma vieții lui creștine, în timp ce el este inconștient de acest lucru, căci acest lucru se întâmplă în mod natural, în armonie cu obiceiurile și înclinațiile lui. El se roagă pentru lumină divină și îi place să umble în acea lumină. Mâncarea și băutura lui sunt să facă voia Tatălui său ceresc. Viața lui este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu; totuși, el nu se laudă cu acest lucru, nici măcar nu pare conștient de el. Dumnezeu privește cu plăcere asupra celor umili și smeriți, care calcă îndeaproape pe urmele Mântuitorului. Îngerii sunt atrași de ei și le place să zăbovească pe cărarea lor. Poate că trec neobservați, ca fiind nevrednici de luat în seamă de cei care pretind realizări mari și care se desfată în a face caz de faptele lor bune, însă îngerii cerești se apleacă cu dragoste asupra lor și sunt ca un zid de foc împrejurul lor.¹⁸

Daniel -- un exemplu de viață sfințită

Viața lui Daniel constituie o ilustrație inspirată a ceea ce înseamnă un caracter sfințit. Ea prezintă o lecție pentru toți, și în special pentru tineri. O conformare strictă față de cerințele lui Dumnezeu este benefică pentru sănătatea trupului și a minții. Pentru a putea atinge cel mai înalt standard al realizărilor morale și intelectuale, este necesar să căutăm înțelepciune și putere la Dumnezeu și să dovedim o cumpătare strictă în toate obiceiurile vieții.¹⁹ Cu cât mai fără vină a fost comportamentul lui Daniel, cu atât mai mare a fost ura nutrită împotriva lui de către vrăjmașii săi. Ei erau plini de furie, pentru că nu puteau găsi nimic în caracterul lui moral sau în îndeplinirea datoriilor lui, pe baza căruia să-și poată întemeia o plângere împotriva lui. „Atunci oamenii aceștia au zis: «Nu vom găsi nici un cuvânt de plângere împotriva acestui Daniel, afară numai dacă am găsi vreunul în Legea Dumnezeului Lui!»” (Ver 16).

Ce lecție este prezentată aici pentru creștini! Ochii aprigi ai invidiei erau ațintiți zi de zi asupra lui Daniel; privirile lor erau pline de ură; cu toate acestea, ei nu puteau spune că vreun cuvânt sau vreo faptă a vieții lui era greșită. Totuși, el nu avea nici o pretenție de sfințire, ci a făcut ceea ce era infinit mai bine -- a trăit o viață de credincioșie și consacrare.

Regele emite decretul. Daniel știe de scopul vrăjmașilor săi de a-l distruge. Însă el nu își schimbă modul de viață nici măcar într-o privință. Cu calm, el își îndeplinește datoriile obișnuite, iar la ceasul rugăciunii se duce în camera lui și, cu ferestrele deschise către Ierusalim, își înalță cererile către Dumnezeul cerurilor. Prin felul cum procedează, el declară fără teamă că nici o putere pământească nu are dreptul să se

interpună între el și Dumnezeu și să-i spună cui trebuie sau nu să se închine. Ce bărbat nobil și al principiului! El stă înaintea lumii de astăzi ca un exemplu vrednic de urmat, ca un creștin statornic și credincios. El se îndreaptă către Dumnezeu cu toată inima lui, deși e conștient că moartea va fi pedeapsa pentru devoțiunea lui.

„Atunci împăratul a poruncit să-l aducă pe Daniel și să-l arunce în groapa cu lei. Împăratul a luat cuvântul și i-a zis lui Daniel: «Dumnezeul tău, căruia necurmat îi slujești, să te scape!»” (Ver 16).

În zorii dimineții, monarhul s-a grăbit spre groapa cu lei și a strigat: „Daniele, robul Dumnezeului Celui viu, a putut Dumnezeul căruia îi slujești necurmat să te scape de lei?” (Ver 20). Vocea profetului s-a auzit cu răspunsul: „Veșnic, să trăiești împărate! Dumnezeul meu a trimis pe îngerul Său și a închis gurile leilor, care nu mi-au făcut nici un rău, pentru că am fost găsit nevinovat înaintea Lui. Și nici înaintea ta, împărate, n-am făcut nimic rău.”

„Atunci împăratul s-a bucurat foarte mult și a poruncit să scoată pe Daniel din groapă. Daniel a fost scos din groapă și nu s-a găsit nici o rană pe el, pentru că avusese încredere în Dumnezeul său.” (Ver 22-23). Astfel a fost eliberat slujitorul lui Dumnezeu. Iar cursa pe care i-o întinseseră vrăjmașii lui spre nimicire s-a dovedit a fi spre propria lor ruină. La porunca împăratului, ei au fost aruncați în groapa cu lei și au fost devorați într-o clipă de animalele acelea sălbatice.

Pe măsură ce se apropia încheierea celor șaptezeci de ani de captivitate, mintea lui Daniel a început să fie tot mai mult preocupată de profețiile lui Ieremia.

Daniel nu vine cu pretenții de credincioșie înaintea Domnului. În loc de a pretinde că este curat și sfânt, acest profet onorat se identifică el însuși cu păcătoșenia reală a lui Israel. Înțelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu a fost pe departe superioară înțelepciunii marilor oameni ai lumii, tot așa după cum lumina care strălucește pe cer la amiază este mai strălucitoare decât cea mai slabă dintre toate. Așadar, considerați rugăciunea ieșită de pe buzele acestui bărbat ca fiind mult prețuită de cer. Cu adâncă umilință, cu lacrimi și sfășiere de inima, el se roagă pentru el însuși și pentru poporul lui Dumnezeu, mărturisindu-și propria nevrednicie și recunoscând măreția și slava Domnului.

În timp ce Daniel își înalță rugăciunea, îngerul Gabriel vine în zbor de la curțile cerești pentru a-i spune că cererile lui au fost auzite și ascultate. Acestui înger puternic i-a fost dată însărcinarea de a-i da pricepere și înțelepciune și să deschidă înaintea lui tainele veacurilor viitoare. Astfel, în timp ce căuta cu seriozitate să cunoască și să înțeleagă adevărul, Daniel a fost adus în legătură cu solul delegat al cerului.

Ca răspuns la rugăciunea lui, Daniel nu a primit numai lumina și adevărul de care el și poporul lui aveau cea mai mare nevoie, ci o viziune a marilor evenimente ale viitorului, chiar până la venirea Mântuitorului lumii. Cei care pretind că sunt sfințiți în timp ce nu au dorința de a cerceta Scripturile sau să se lupte cu Dumnezeu în rugăciune pentru o mai clară înțelegere a adevărului biblic, nu știu ce este adevărata sfințire.

Daniel a vorbit cu Dumnezeu. Cerul s-a deschis înaintea lui. Însă marile onoruri care i-au fost acordate au fost rezultatul umilinței sale și al unor căutări stăruitoare. Toți cei care cred din inimă Cuvântul lui Dumnezeu vor flămânzi și vor înseta după cunoașterea voii Sale. Dumnezeu este autorul adevărului. El iluminează înțelegerea întunecată și da minții omenești puterea de a observa și pricepe adevărurile pe care El le-a descoperit.

Marile adevăruri descoperite de Mântuitorul lumii sunt pentru aceia care caută după adevăr ca după o comoară ascunsă. Daniel era un bărbat în vârstă. Și-a petrecut viața în mijlocul agitației pline de fascinație de la o curte păgână, mintea lui ducând povara treburilor unui mare imperiu. Cu toate acestea, el a lăsat deoparte toate aceste lucruri și și-a smerit sufletul înaintea lui Dumnezeu, căutând să cunoască planurile Celui Prea înalt. Iar ca răspuns la cererile lui fierbinți, din curțile cerești a fost transmisă lumină pentru cei care vor trăi în timpul din urmă. Cu câtă stăruință ar trebui atunci să-L căutăm pe Dumnezeu, pentru ca El să ne dea pricepere să înțelegem adevărurile aduse nouă din ceruri!

Daniel a fost un slujitor devotat al Celui Prea Înalt. Lunga lui viață a fost plină de fapte nobile de slujire pentru Domnul Său. Curăția caracterului lui și credințioșia lui neșovăielnică sunt egaleate doar de umilința inimii și pocăința lui înaintea lui Dumnezeu. Repetăm, viața lui Daniel constituie o ilustrare inspirată a ceea ce înseamnă adevărata sfințire.²⁰

Dumnezeu îi încearcă pe cei pe care îi prețuiește

Faptul că suntem chemați să suportăm încercări dovedește că Domnul Isus vede în noi ceva foarte prețios, pe care El dorește să-l dezvolte. Dacă n-ar vedea în noi ceva prin care să poată fi slăvit Numele Său, El nu și-ar petrece timpul ca să ne rafineze. Noi nu ne pierdem timpul ca să curățim măcăci. Domnul Hristos nu aruncă pietre neprețioase în cuptorul Său. El încearcă doar minereurile prețioase.²¹

Oamenilor pentru care are rânduite poziții de răspundere, în îndurarea Sa, El le descoperă defectele ascunse, ca să poată privi înăuntru lor și să examineze în mod critic complicatele sentimente și să-și cerceteze propriile inimi, ca să detecteze ceea ce este rău; astfel, ei își pot transforma caracterele și rafina manierele. Domnul, în providența Sa, îi aduce pe oameni în acele situații în care le poate testa puterile morale și descoperi motivele faptelor lor, pentru ca ei să poată dezvolta ceea ce este bun în ei și să dea la o parte ceea ce este rău. Dumnezeu dorește ca slujitorii Săi să-și cunoască mașinăria morală a propriilor lor inimi. Pentru a se realiza acest lucru, El îngăduie adesea ca focul încercărilor să-i asalteze, ca să fie curățiți. „Cine va putea însă să sufere ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul și vor aduce Domnului daruri neprihănite.” (Maleahi 3, 2.3)²². Dumnezeu îl conduce pe poporul Său pas cu pas. El îl aduce în anumite situații rânduite pentru a se arăta ceea ce este în inimă. Unii trec cu bine într-un anumit punct, însă cad în următorul. Cu fiecare pas înainte, inima este încercată și testată. Dacă cei ce susțin că sunt poporul lui Dumnezeu constată că inimile lor se opun acestei lucrări de îndreptare, atunci ei ar trebui să se convingă că au de obținut o biruință, dacă nu vor să fie vărsați din gura Domnului.²³

De îndată ce ne dăm seama de incapacitatea noastră de a face lucrarea lui Dumnezeu și a ne supune spre a fi călăuziți de înțelepciunea Lui, Domnul poate lucra împreună cu noi. Dacă ne vom goli sufletul de eu, El ne va împlini toate nevoile noastre.²⁴

Sfat pentru cei care caută asigurarea acceptării lui Dumnezeu

Cum poți ști că ești acceptat de Dumnezeu? Studiază Cuvântul Său cu rugăciune. Nu-l lăsa la o parte pentru nici o altă carte. Această Carte convinge de păcat. Ea

descoperă în mod clar calea mântuirii și aduce în atenție o strălucitoare și glorioasă răsplată. Îți descoperă un Mântuitor deplin și te învață că doar prin îndurarea Lui nemărginită poți primi mântuirea. Nu neglija rugăciunea tainică, personală, căci aceasta este sufletul religiei. Roagă-te atât de fierbinte, atât de stăruitor, ca și când viața aceasta vremelnică ar fi în joc. Rămâi înaintea lui Dumnezeu până când acele dorințe pe care nu le poți spune nimănui sunt împlinite pentru mântuirea ta și dobândești acea dovadă scumpă a păcatului iertat.²⁵

Domnul Isus nu te-a lăsat să te împotmolești în necazurile și greutățile pe care le ai de întâmpinat. El ți-a spus totul despre ele și, de asemenea, ți-a spus să nu te descurajezi și să nu fii doborât atunci când vin încercări. Privește la Isus, Mântuitorul tău, fii vesel și bucură-te. Încercările cele mai greu de îndurat sunt cele care vin de la frații tăi, de la prietenii tăi; însă chiar și aceste încercări pot fi îndurate cu răbdare. Domnul Isus nu mai zace în mormântul cel nou al lui Iosif. El a înviat și S-a înălțat la ceruri pentru a mijloci acolo în favoarea ta. Noi avem un Mântuitor care ne-a iubit atât de mult, încât a murit pentru noi, pentru ca prin El să putem avea nădejde, tărie, curaj și un loc cu El pe tronul Său. El este în stare și voiește a te ajuta ori de câte ori îi ceri aceasta.

Te simți nevrednic pentru încrederea pe care ți-o acordă? Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru aceasta. Cu cât îți vei simți mai mult slăbiciunea, cu atât vei căuta mai mult după ajutor. „Apropiați-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi.” (Iacov 4, 8). Domnul Isus dorește ca tu să fii fericit, să fii vesel. El dorește ca tu să faci tot ce poți, potrivit cu priceperea pe care ți-a dat-o, apoi să-ți pui încrederea în Domnul, ca să te ajute și să-i susțină și pe cei care te vor ajuta pe tine să-ți duci poverile.

Cuvintele lipsite de bunătate ale oamenilor să nu te rănească. Oare nu au rostit oamenii cuvinte rele despre Domnul Isus? Tu greșești și uneori poți să dai ocazia pentru observații nedrepte, însă Domnul Isus nu a făcut niciodată acest lucru. El a fost curat, iară pată, neîntinat. Nu te aștepta la o soartă mai ușoară în această viață decât a avut Prințul slavei. Când vrăjmașii tăi vor vedea că ei te pot face să te simți rănit, ei se vor bucura; de asemenea, și Satana se va bucura. Privește la Isus și lucrează doar pentru slava Lui. Inima ta să fie plină de dragostea lui Dumnezeu.²⁶

Sentimentele nu sunt un indiciu al sfințirii

Sentimentele de fericire sau absența bucuriei nu constituie dovada că o persoană este sau nu sfințită. Sfințire care să se producă instantaneu nu există. Adevărata sfințire este o lucrare de zi cu zi, care durează cât durează însăși viața. Cei care se luptă cu ispite zilnice, biruindu-și propriile tendințe spre păcat, și care caută sfințirea inimii și a vieții, nu pretind că sunt sfinți. Ei flămânzesc și însetează după neprihănire. Păcatul este pentru ei din cale afară de păcătos.²⁷

Dumnezeu nu renunță la noi datorită păcatelor noastre. Noi putem face greșeli și întrista pe Duhul Său; însă, dacă ne pocăim și venim la El cu inimi pocăite, El nu ne va alunga. Există piedici care trebuie îndepărtate. Au fost nutrite sentimente greșite, au fost mândrie, înfumurare, nerăbdare și nemulțumire. Toate aceste lucruri ne separă de Dumnezeu. Păcatul trebuie să fie mărturisit, trebuie să ne producă o lucrare mai profundă a harului în inimă. Cei care se simt slabi și descurajați pot deveni oameni puternici ai lui Dumnezeu, care să facă o lucrare măreață pentru Mântuitorul. Însă motivația lucrării lor trebuie să fie nobilă; ei nu trebuie să fie influențați de motive egoiste.

Unii par a avea simțământul că sunt puși la probă și că trebuie să dovedească Domnului că ei sunt schimbați înainte de a putea cere binecuvântarea Lui. Însă aceste suflete scumpe pot cere binecuvântarea Lui chiar acum. Ei trebuie să beneficieze de harul Său, de Spiritul lui Hristos pentru a-i ajuta în neputințele lor. Altfel nu-și pot forma un caracter creștin. Domnului Isus îi face plăcere ca noi să venim la El, exact așa cum suntem -- păcătoși, neajutorați, dependenți.

Pocăința, ca și iertarea, este darul lui Dumnezeu prin Hristos. Noi suntem convinși de păcat și simțim nevoia de iertare prin influența Duhului Sfânt. Doar cei care se pocăiesc sunt iertați; însă harul lui Dumnezeu este cel care face inima să se pocăiască. El ne cunoaște toate slăbiciunile și neputințele noastre și ne va ajuta²⁸. Întunericul și descurajarea vor veni uneori asupra sufletului, amenințându-ne că ne vor copleși, însă noi nu trebuie să ne ținem ochii ațintiți la Isus, fie că este vorba de sentimente, fie că nu. Noi trebuie să căutăm să ne îndeplinim cu credincioșie fiecare datorie cunoscută, și apoi să așteptăm cu răbdare împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu.

Din când în când, simțământul nevredniciei ne va trece ca un fior de groază prin suflet, însă acesta nu constituie dovada că Dumnezeu S-a schimbat față de noi sau noi

față de Dumnezeu. Nu trebuie făcute eforturi pentru a menține mintea la o anumită intensitate a sentimentului. Poate că astăzi nu vom mai simți pacea și bucuria pe care le-am simțit ieri; însă, prin credință, noi trebuie să prindem mâna lui Hristos și să ne încredem în El tot atât de mult și atunci când suntem în momente întunecoase ca și atunci când trăim clipe luminoase.

Priviți prin credință la coroanele pregătite pentru cei ce vor birui; ascultați cântecele de biruință ale celor mântuiți: Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și ne-a mântuit pentru Dumnezeu! Străduiți-vă să vedeți aceste scene, ca și când ar fi reale.

Dacă noi am îngădui minții noastre să zăbovească mai mult asupra lui Hristos și a lumii cerești, am avea un stimul și un suport puternic în a purta bătăliile Domnului. Mândria și dragostea pentru lume își vor pierde puterea atunci când vom contempla slava acelei țări mai bune, care va deveni în curând căminul nostru. Pe lângă farmecul lui Hristos, toate atracțiile pământului vor părea de mică valoare.

Deși Pavel a fost în cele din urmă închis într-o închisoare romană -- departe de lumină și de aerul cerului, rupt de lucrarea lui activă pentru Evangheliei, și așteptându-se să fie condamnat la moarte în orice moment -- totuși, el nu a cedat în fața îndoielii sau a deznădejdiei. Din acea carceră subterană și întunecoasă a venit mărturia Lui, înainte de moarte, plină de o credință sublimă și de un curaj care au inspirat inimile sfinților și ale martirilor în toate veacurile care au urmat. Cuvintele lui descriu atât de bine rezultatele sfințirii, pe care le avem în aceste pagini și pe care el s-a străduit să ni le lase: „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfa de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui”. (2 Timotei 4, 6-8).²⁹

Capitolul 7

Dumnezeu are o lucrare pentru tine

Lucrarea lui Dumnezeu de pe acest pământ nu poate fi încheiată până când bărbații și femeile care compun biserica noastră nu se adună și nu își unesc eforturile cu cele ale pastorilor și slujitorilor bisericii.³⁰

Cuvintele „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16, 15) sunt adresate fiecărui urmaș al lui Hristos. Toți cei care au menirea de a trăi viața lui Hristos au menirea și de a face lucrarea pentru mântuirea semenilor lor. Aceași dorință a sufletului pe care El a avut-o pentru mântuirea celor pierduți trebuie să se manifeste și în ei. Nu toți pot ocupa același loc, însă pentru toți există un loc și o lucrare. Toți cei care beneficiază de binecuvântările lui Dumnezeu trebuie să răspundă prin slujire efectivă; fiecare dar trebuie să fie folosit pentru înaintarea împărăției Sale.³¹

Predicarea constituie doar o mică parte din lucrarea care trebuie făcută pentru mântuirea sufletelor. Spiritul lui Dumnezeu îi convinge pe păcătoși de adevăr și îi așază în brațele bisericii. Pastorii își pot face partea lor, însă ei nu pot face niciodată lucrarea pe care trebuie să o îndeplinească biserica. Dumnezeu cere bisericii Sale să se îngrijească de cei care sunt fără experiență și tineri în credință, să se ducă la ei, nu pentru a bârfi împreună, ci pentru a se ruga cu ei și a le adresa cuvinte care să fie ca „niște mere de aur în coșulețe de argint”.³²

Dumnezeu a chemat biserica Sa de azi, așa cum a chemat Israelul din vechime, pentru a fi ca o lumină pe pământ. Prin securea cea puternică a adevărului -- prima, a doua și a treia solie îngerească -- El i-a despărțit de biserici și de lume pentru a-i aduce în sfințenie aproape de El. El i-a făcut depozitarii Legii Sale și le-a încredințat marile adevăruri ale profeției pentru acest timp. Ca și sfintele cuvinte care i-au fost încredințate lui Israel, acestea reprezintă o comoară sacră, ce trebuie comunicată lumii.

Cei trei îngeri din Apocalipsa 14 reprezintă poporul care acceptă lumina soliilor lui Dumnezeu și pornește ca instrument al Său pentru a face să răsunе avertizarea de-a lungul și de-a latul pământului. Domnul Hristos spune urmașilor Săi: „Voi sunteți lumina lumii”. (Matei 5, 14). Fiecărui suflet care îl acceptă pe Isus, crucea de pe Calvar

îi spune: „Iată cât valorează un suflet”. „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” (Marcu 16, 15). Nu trebuie îngăduit nimic care să împiedice această lucrare. Este cea mai importantă lucrare; trebuie să fie la fel de cuprinzătoare ca și veșnicia. Dragostea pe care Domnul Isus a manifestat-o pentru sufletele oamenilor, în sacrificiul pe care El l-a făcut pentru mântuirea lor, îi va însufleți pe toți urmașii Săi.³³

Domnul Hristos primește -- o, și cu câtă bucurie -- pe fiecare unealtă omenească ce I se consacră Lui. El aduce omenescul în armonie cu divinul, pentru ca să poată transmite lumii tainele iubirii Sale întrupate. Vorbiți despre aceasta, rugați-vă pentru aceasta, cântați despre aceasta, umpleți lumea cu solia adevărului Său și înaintați cât mai mult în regiuni nepătrunse până acum.³⁴

Adevărații urmași ai lui Hristos vor da mărturie pentru El

Dacă fiecare dintre voi ați fi un misionar viu, solia pentru acest timp ar fi proclamată cu repeziciune în toate țările, la fiecare popor, limbă și neam.³⁵

Toți cei care doresc să intre în cetatea lui Dumnezeu trebuie să aibă pe Domnul Hristos în viața acestă pământească în toate preocupările lor. Prin aceasta vor fi ei solii Lui, martorii Lui. Ei trebuie să aducă o mărturie clară, decisivă împotriva tuturor practicilor rele, îndreptându-i pe păcătoși către Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. El dă tuturor celor care îl primesc puterea de a deveni fii ai lui Dumnezeu. Nașterea din nou este singura cale prin care noi putem ajunge în cetatea lui Dumnezeu. Este îngustă, iar poarta prin care se ajunge în ea este strâmtă, însă de-a lungul ei, noi trebuie să-i conducem pe bărbați, femei și copii și să-i învățăm că, pentru a fi mântuiți, ei trebuie să aibă o inimă nouă și un duh nou. Trăsăturile de caracter vechi, moștenite, trebuie biruite. Dorințele firești ale sufletului trebuie schimbate. Orice înșelăciune, orice minciună, orice vorbire de rău trebuie date la o parte. Trebuie trăită viața cea nouă, care îi face pe oameni asemenea Domnului Hristos.³⁶

Frații mei și surorile mele, doriți să rupeți vraja care vă ține? Vreți să vă treziți din această apatie care seamănă a toropeală de moarte? Mergeți și lucrați, fie că vă trage inima, fie că nu. Angajați-vă prin efort personal în a aduce suflete la Isus și la cunoștința adevărului. În această lucrare, veți găsi un stimul și o întărire; ea vă va trezi și vă va întări. Prin exercițiu, puterile voastre spirituale vor deveni mai viguroase, astfel ca să

puteți avea mai mult succes în vederea mântuirii voastre. Toropeala morții i-a cuprins pe mulți dintre cei ce mărturisesc că sunt ai lui Hristos. Faceți orice efort cu putință pentru a-i trezi. Avertizați, implorați, muștrați. Rugați-vă ca iubirea lui Dumnezeu să poată topi, încălzi și înmuia firile lor de gheață. Deși s-ar putea ca ei să refuze să vă asculte, truda voastră nu va fi în zadar. În stăruința voastră de a fi o binecuvântare pentru alții, propriile voastre suflete vor fi binecuvântate.³⁷

Nimeni să nu aibă simțământul că, dacă nu are educație școlară, nu poate lua parte la lucrarea Domnului. Dumnezeu are o lucrare de făcut pentru tine. El are o lucrare pentru fiecare om. Puteți cerceta Scripturile pentru voi înșivă. „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără răutate.” (Psalmii 119, 130). Vă puteți ruga pentru lucrare. Rugăciunea inimii sincere, înălțată cu credință, va fi ascultată în ceruri. Iar voi trebuie să lucrați potrivit cu priceperea pe care o aveți.³⁸

Ființele cerești așteaptă să conlucreze cu instrumentele omenești, pentru ca ele să poată descoperi lumii ce pot deveni ființele omenești și ce pot face acestea, prin influența lor, pentru salvarea sufletelor care sunt gata să piară.

Domnul ne cheamă să lucrăm cu răbdare și stăruință pentru miile de suflete care pier în păcat, răspândite în toate țările, ca niște epave pe un țărm pustiu. Cei care sunt părtași ai slavei lui Hristos sunt părtași cu El și în slujire, ajutându-i pe cei slabi, pe cei săraci, pe cei nenorociți și pe cei deznădăjduiți.³⁹

Fiecare credincios trebuie să fie atașat cu toată inima de biserică. Prosperitatea acesteia trebuie să fie cea dintâi preocupare a lui, iar, dacă pentru el legătura cu biserica nu constituie o prioritate și nu simte o obligație sacră față de aceasta, atunci va fi mult mai bine fără el. Stă în puterea tuturor a face ceva pentru cauza lui Dumnezeu. Sunt unii care cheltuiesc mult pentru obiecte de lux inutile; ei își satisfac poftelile, însă li se pare că li se cere prea mult pentru susținerea bisericii. Ei vor să aibă parte de toate beneficiile și privilegiile acesteia, însă preferă să-i lase pe alții să plătească ceea ce este de plătit.⁴⁰

Biserica lui Hristos poate fi comparată foarte bine cu o armată. Viața fiecărui soldat este o viață de trudă, greutăți și pericole. În toate părțile, există dușmani care veghează, călăuziți de prințul puterilor întunericului, care niciodată nu dormitează și nici nu își părăsește postul. Ori de câte ori un creștin nu veghează, acest adversar puternic îl atacă pe neașteptate și în mod violent. Dacă membrii bisericii nu sunt activi

și nu veghează, ei vor fi biruiți de înșelăciunile lui. Ce ar fi dacă jumătate din soldații dintr-o armată ar lenevi sau ar adormi când au ordinul de a-și executa datoria? Urmarea ar fi înfrângere, captivitate sau moarte. Dacă ar scăpa vreunul din mâinile dușmanului, ar fi el vrednic de o răsplată? Nu; ei ar primi degrabă sentința morții. Iar dacă biserica lui Hristos este nepăsătoare și necredincioasă, consecințele sunt mult mai mari. O armată de soldați creștini, care dorm -- ce ar putea fi mai teribil? Cum s-ar putea înainta în lume, care este sub stăpânirea prințului întunericului? Cei care se dau înapoi cu indiferență în ziua luptei, ca și când n-ar avea nici un interes sau nici o răspundere în privința aceasta, ar fi bine să-și schimbe degrabă modul de viață, iar dacă nu, să părăsească rândurile de îndată.⁴¹

Un loc pentru fiecare membru al familiei

Femeile, ca și bărbații, se pot angaja în lucrarea de sădire a adevărului acolo unde acesta poate lucra și se poate manifesta. Ei își pot ocupa locul în lucrare, în această criză, iar Domnul va lucra prin ei. Dacă sunt pătrunși de simțământul datoriei și lucrează sub influențele Duhului lui Dumnezeu, vor avea tocmai acea stăpânire de sine de care este nevoie în aceste vremuri. Mântuitorul va reflecta asupra acestor femei, care sunt gata de sacrificiu, lumina feței Sale și aceasta le va da o putere care o va întrece pe cea a bărbaților. Ele pot face în familii o lucrare pe care bărbații nu o pot face, o lucrare care atinge viața lor lăuntrică. Ele se pot apropia de inimile acelor la care bărbații nu pot ajunge. Este nevoie de lucrarea lor. Femeile umile și modeste pot face o mare lucrare din casa lor. Cuvântul lui Dumnezeu astfel explicat își va face lucrarea lui de influențare și, prin influența acestuia, familii întregi vor fi convertite.⁴² Toate pot face ceva. În efortul de a se scuza, unele spun: „Treburile gospodărești, copiii mei îmi absorb timpul și mijloacele”. Părinților, copiii voștri trebuie să fie mâna voastră de ajutor, sporindu-vă puterea și capacitatea de a lucra pentru Domnul. Copiii sunt membri mai tineri ai familiei omenești. Ei trebuie îndrumați să se consacre lui Dumnezeu, căruia îi aparțin prin creațiune și răscumpărare. Ei trebuie învățați că toate puterile lor, ale trupului, minții și sufletului sunt ale Lui. Trebuie instruiți pentru diverse domenii ale slujirii neegoiste. Nu îngăduiți copiilor voștri să vă fie niște obstacole. Copiii trebuie să ducă împreună cu voi atât poverile fizice, cât și pe cele spirituale. Ajutându-i pe alții, ei își sporesc propria lor fericire și utilitate.⁴³

Lucrarea noastră pentru Hristos trebuie să înceapă cu familia, în cămin. Educația copiilor trebuie să fie diferită de cea din trecut. Bunăstarea lor necesită mult mai mult

efort decât s-a tăcut pentru ei. Nu există un câmp misionar mai important decât acesta. Părinții trebuie să-și învețe copiii, prin cuvânt și exemplu personal, să lucreze pentru cei neconvertiți. Copiii trebuie astfel educați, încât să simtă cu cei în vârstă și cu cei în necazuri și să caute să aline suferințele celor săraci și necăjiți. Ei trebuie învățați să fie harnici în lucrarea misionară; și de la cea mai fragedă vârstă, trebuie să li se insuflă dorința de lepădare de sine și sacrificiu în favoarea altora, pentru a putea fi împreună lucrători cu Dumnezeu.⁴⁴

Mărturie prin mutarea în alte localități

Planul lui Dumnezeu nu este ca poporul Său să se grupeze sau să se așeze laolaltă în comunități mari. Ucenicii lui Hristos sunt reprezentanții Săi pe pământ, iar Dumnezeu dorește ca ei să fie răspândiți în toată țara, în orașe, metropole și sate, ca niște lumini în întunericul lumii. Ei trebuie să fie misionari pentru Dumnezeu, dând mărturie, prin credința și faptele lor, despre apropiata revenire a Mântuitorului.

Membrii laici ai bisericii noastre pot îndeplini o lucrare care, până acum, de-abia a fost începută. Nimeni nu trebuie să se mute în locuri noi doar de dragul câștigului lumesc; însă colo unde există o porțiță pentru câștigarea existenței, familiile care sunt bine întemeiate în adevăr să se ducă, una sau două familii într-un loc, și să lucreze ca misionari. Acestea trebuie să aibă dragoste pentru suflete, să simtă povara de a lucra pentru ele și să se preocupe cum le pot aduce la adevăr. Ele pot distribui publicațiile noastre, pot ține adunări în casele lor, pot face cunoștință cu vecinii lor, invitându-i să participe la aceste adunări. Astfel, pot face ca lumina lor să strălucească prin fapte bune.

Fie ca lucrătorii să stea singuri cu Dumnezeu, să plângă, să se roage și să lucreze pentru mântuirea semenilor lor. Nu uitați că alergați într-o cursă, luptându-vă pentru coroana veșniciei. În timp ce sunt atât de mulți care doresc mai mult lauda oamenilor decât favoarea din partea lui Dumnezeu, voi să lucrați în umilință. Învățați să dovedeți credință atunci când vă prezentați semenii înaintea tronului harului și îl implorați pe Dumnezeu să le atingă inimile. În acest fel, se poate face lucrarea misionară eficientă. Se poate ajunge astfel la unele persoane care nu pot fi abordate de un pastor sau de un colportor. Iar cei care lucrează în acest mod, în locuri noi, vor învăța cele mai bune căi de a se apropia de oameni și pot pregăti calea și pentru alți lucrători.⁴⁵

Vizitați-i pe semenii voștri și arătați-le interes pentru mântuirea sufletelor lor.

Treziți la acțiune toată energia spirituală. Spuneți aceluia pe care îi vizitați că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. Domnul Isus Hristos va deschide ușa inimilor lor și va face asupra minții lor impresii de durată.

Chiar și atunci când sunt angajați în ocupațiile lor zilnice, copiii lui Dumnezeu îi pot conduce pe oameni la Hristos. Și în timp ce fac acest lucru, ei au asigurarea cea prețioasă, că Mântuitorul este aproape de ei. Ei nu trebuie să creadă că sunt lăsați să depindă doar de puterea lor slabă. Domnul Hristos le va da cuvintele pe care trebuie să le rostească, care vor revigora, încuraja și întări bietele suflete care se zbat în întuneric. Propria lor credință va fi întărită pe măsură ce își dau seama că făgăduința Mântuitorului se împlinește. Nu doar că sunt o binecuvântare pentru alții, dar lucrarea pe care o fac pentru Hristos le va aduce binecuvântări.⁴⁶

Se poate face o mare lucrare, prezentând oamenilor Biblia așa cum este ea. Duceți Cuvântul lui Dumnezeu la fiecare casă, sădiți cuvintele clare ale acestuia în conștiința fiecărui om, repetați tuturor porunca Mântuitorului: „Cercetați Scripturile”. (Ioan 5, 39). Îndemnați-i să ia Biblia așa cum este, să implore iluminarea divină și apoi, când strălucește lumina, să accepte cu bucurie fiecare rază prețioasă și să-și asume fără teamă urmările.⁴⁷

Membrii bisericii noastre ar trebui să desfășoare mai multă activitate din casă în casă, predând studii biblice și distribuind literatură. Caracterul creștin poate fi format în mod simetric și pe deplin numai atunci când agentul omenesc socotește că este un privilegiu să lucreze dezinteresat pentru proclamarea adevărului și susținerea cauzei lui Dumnezeu prin mijloacele pe care le are. Noi trebuie să semănăm de-a lungul tuturor apelor, rămânând în dragostea lui Dumnezeu, lucrând cât este zi și folosind mijloacele pe care ni le-a dat Dumnezeu pentru a ne face datoria pe care o avem. Tot ce găsește mâna noastră să facă trebuie să facă cu credincioșie și orice sacrificiu suntem chemați să facem trebuie să-l facem cu voioșie. Pe măsură ce semănăm de-a lungul tuturor apelor, noi ne vom da seama că „cine seamănă mult, mult va secera”. (2 Corinteni 9, 6).⁴⁸

Manifestarea practică a religiei

În mărturisirea credinței noastre, orice altceva decât slujirea activă, serioasă, pentru Domnul nu este decât minciună. Asupra celor care sunt morți în greșeli și păcate va face numai creștinismul, care se manifestă prin lucrare practică, serioasă. Creștinii

umili, care se roagă și au credință, cei care arată prin acțiunile lor că cea mai mare dorință a lor este de a face cunoscut adevărul mântuitor, care îi pune la probă pe toți oamenii, vor strânge un seceriș bogat de suflete pentru Domnul.

Nu există scuză pentru credința atât de slabă a bisericilor noastre, „Întoarceți-vă la cetățuie, prizonieri plini de nădejde.” (Zaharia 9, 12).

Noi putem avea tărie în Hristos. El este Avocatul nostru înaintea Tatălui. El își trimite solii pretutindeni în împărăția Sa pentru a comunica poporului Său voia Sa. El dorește să sfințească, să înalțe și să-i înobileze pe urmașii Săi. Influența acelor care cred cu adevărat în El va fi o mireasmă de viață spre viață în lume. El ține stelele în mâna Sa dreaptă, iar planul Lui este ca lumina de la El să strălucească prin acestea în lume. În acest fel, dorește să-Și pregătească poporul pentru o slujire mai înaltă, pentru biserica de sus. El ne-a încredințat o mare lucrare. Să o facem cu conștiinciozitate și hotărâre. Să arătăm în viețile noastre ce a făcut adevărul pentru noi.

A fost nevoie de lepădare de sine, sacrificiu de sine, energie neobosită și multă rugăciune pentru realizarea variatelor activități misionare, care funcționează astăzi. Există pericolul ca unii dintre cei care intră acum în acțiune să se mulțumească cu ceea ce fac, simțind că acum nu este nevoie de atât de multă tăgăduire de sine și stăruință, de atât de multă muncă grea și neplăcută, de care au avut parte conducătorii acestei solii, că vremurile s-au schimbat și că, din moment ce acum există mai multe mijloace pentru cauza lui Dumnezeu, nu este necesar ca ei să se expună în situații atât de grele, ca cele cu care s-au confruntat cei de la începutul soliei.

Însă, dacă s-ar dovedi aceeași stăruință și sacrificiu de sine în etapa actuală a lucrării, așa cum a fost la începutul ei, am vedea realizându-se de o sută de ori mai mult decât ceea ce vedem acum.⁴⁹

Noi avem o credință nobilă. Ca adventiștii păzitori ai Sabatului, susținem că ascultăm de toate poruncile lui Dumnezeu și că așteptăm venirea Mântuitorului nostru. Credincioșilor lui Dumnezeu, puțini la număr, li s-a încredințat cea mai solemnă solie de avertizare. Noi trebuie să arătăm, prin cuvintele și faptele noastre, faptul că recunoaștem că asupra noastră zace o mare responsabilitate. Lumina noastră trebuie să strălucească atât de clar, încât oamenii să poată vedea că noi Îl slăvim pe Tatăl prin viața noastră de zi cu zi; că noi suntem conectați cu cerul și suntem împreună

moștenitori cu Isus Hristos, iar atunci când va veni cu putere și slavă mare, vom fi ca
El.50

Capitolul 8

“Iată-mă, Doamne, trimite-mă!”

Sfârșitul este aproape, furișându-se pe neașteptate, ca un hoț noaptea. Facă Domnul ca noi să nu dormim precum alții, ci să veghem și să fim treji. Adevărul va triumfa în curând în mod glorios, iar toți cei care acum aleg să fie împreună lucrători cu Dumnezeu vor triumfa împreună cu el. Timpul este scurt; noaptea vine în curând, când nici un om nu mai poate lucra. Fie ca cei care se bucură în lumina adevărului prezent să se grăbească acum să împărtășească adevărul altora. Domnul întreabă: „Pe cine să trimit?” Cei care sunt gata să se sacrifice de dragul adevărului, să răspundă acum: „Iată-mă, Doamne, trimite-mă!”

Noi am făcut doar o mică parte din lucrarea de evanghelizare, pe care Dumnezeu dorește ca să o facem cu vecinii și prietenii noștri. În fiecare oraș din țara noastră, există oameni care nu cunosc adevărul. Iar în afară, în lumea cea vastă de dincolo de mări, sunt multe câmpuri noi, în care trebuie să arăm pământul și să semănăm sămânța.⁵¹

Suntem chiar în pragul timpului de probă, și în fața noastră sunt necazuri pe care nici măcar nu le putem visa. O putere de jos îi conduce pe oameni să se războiască împotriva cerului. Ființe omenești s-au înfrățit cu agenți satanici pentru a anula Legea lui Dumnezeu. Locuitorii lumii ajung cu mare repeziciune la fel ca locuitorii lumii din zilele lui Noe, care au fost înghițiți de potop, și ca locuitorii Sodomei, care au fost mistuiți de foc din cer. Puterile lui Satana sunt la lucru pentru a distrage mintea oamenilor de la realitățile veșnice. Vrajmașul aranjează astfel lucrurile, încât să corespundă planurilor lui. Ocupațiile lumești, sporturile, modelele zilei -- aceste lucruri ocupă astăzi mintea bărbaților și femeilor. Distracțiile și lecturile nefolositoare strică judecata. Pe calea cea largă, ce duce la ruină veșnică, merg foarte mulți. Lumea, plină de violență, chefuri și beții, convertește biserica. Legea lui Dumnezeu, standardul divin al neprihănirii, este declarată a fi fără nici un efect.⁵²

Oare trebuie să așteptăm până la împlinirea profețiilor cu privire la sfârșit și apoi să spunem ceva despre ele? Ce valoare vor mai avea cuvintele noastre atunci? Să așteptăm noi oare până când judecățile lui Dumnezeu vor cădea asupra păcatosului, fără ca să-i spunem cum să le evite? Unde este credința noastră în Cuvântul lui Dumnezeu?

Trebuie să vedem împlinindu-se lucruri prezise înainte să credem că El le-a rostit? Lumina a venit la noi în raze clare, distincte, arătându-ne că ziua Domnului este aproape, „chiar la uși”. Să citim și să le înțelegem înainte de a fi prea târziu.⁵³

Prin talanții pe care îi aveți, puteți împlini o nevoie

Dumnezeu are un loc pentru fiecare în marele Său plan. El nu dă talanți de care nu avem nevoie. Să presupunem că talantul este mic. Dumnezeu are un plan pentru acesta, iar acel unic talant, dacă este folosit cu credincioșie, va face chiar acea lucrare pe care Dumnezeu dorește să o facă. Talanții unui om umil sunt necesari pentru lucrarea din casă în casă și aceștia pot îndeplini mai mult în această lucrare decât multe daruri strălucitoare.⁴

Când oamenii își folosesc puterile așa cum îi călăuzește Dumnezeu, talanții lor vor spori, capacitățile lor vor crește și ei vor avea înțelepciunea cerească în a căuta să-i salveze pe cei pierduți. Însă, dacă membrii bisericii sunt nepăsători și neglijenți față de răspunderea pe care o au față de semenii lor, cum se așteaptă ci să primească comoara cerului? Dacă cei ce pretind că sunt creștini nu simt nici o povară de a-i lumina pe cei care se află în întuneric, dacă ei nu împart har și cunoștință, discernământul lor va scădea și nu vor mai prețui bogățiile cerești; și neprețuindu-le, ei nu vor simți nevoia de a le prezenta și altora.

Vedem comunități mari adunându-se în diferite localități. Membrii lor au ajuns la cunoștința adevărului și mulți dintre ei sunt mulțumiți să asculte doar ei cuvântul vieții, fără să caute să împărtășească și altora lumina. Ei simt puțină responsabilitate pentru progresul lucrării și puțin interes pentru mântuirea sufletelor. Sunt plini de zel în lucrurile lumești, însă nu implică religia în treburile lor. Ei spun: „Religia este religie, treburile sunt treburi.” Consideră că fiecare are propria sferă, și spun: „Să fie separate.”

Datorită neglijării ocaziilor lor și abuzului față de privilegiile pe care le au, membrii acestor comunități nu cresc în „harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos”. (2 Petru 3, 18). De aceea, ei sunt slabi în credință, deficitari în ce privește cunoștința și copii în ce privește experiența. Ei nu sunt înrădăcinați și întemeiați în adevăr. Dacă rămân astfel, numeroasele amăgiri ale timpului din urmă îi vor înșela cu siguranță, căci ci nu vor avea discernământul spiritual pentru a deosebi adevărul de minciună.⁵⁵

Dumnezeu dorește să ne acorde darul Duhului Sfânt

Când se depune un efort special de către lucrătorii cu experiență din comunitățile în care se află membrii noștri, credincioșii din acel câmp au cea mai solemnă obligație de a face tot ce le stă în putere pentru a deschide calea pentru ca Domnul să lucreze. Ei trebuie să-și cerceteze inimile cu rugăciune, să curețe drumul pentru împărat, dând la o parte orice păcat care i-ar împiedica să conlucreze cu Dumnezeu și cu frații lor.

În viziuni de noapte, mi-au fost arătate reprezentări ale unei mari mișcări de reformă în poporul lui Dumnezeu. Mulți Îl laudau pe Dumnezeu. Bolnavii erau vindecați și multe alte minuni se făceau. Era vădit un spirit de mijlocire, exact așa cum s-a manifestat înainte de marea zi a Cincizecimii. Sute și mii erau văzuți vizitând familii și deschizând înaintea lor Cuvântul lui Dumnezeu. Inimile erau convinse prin puterea Duhului Sfânt și se putea vedea spiritul unei convertiri autentice. Pretutindeni, se deschideau uși pentru proclamarea adevărului. Lumea părea că este luminată de influența cerească. Umilul și adevăratul popor al lui Dumnezeu primea mari binecuvântări. Am auzit voci de mulțumire și laudă și se părea că are loc o mișcare de reformă ca cea la care am fost martori în 1844.”⁵⁶

Dumnezeu dorește să-Și învioreze poporul prin darul Duhului Sfânt, botezându-i din nou în dragostea Sa. Duhul Sfânt nu trebuie să lipsească din biserică. După înălțarea Domnului Hristos, Duhul Sfânt a venit asupra ucenicilor credincioși, care așteptau și se rugau cu așa tărie și putere, încât a atins fiecare inimă. În viitor, pământul trebuie să fie luminat cu slava lui Dumnezeu. O influență sfântă trebuie să pornească către lume de la cei care sunt sfințiți prin adevăr. Pământul trebuie împrejmuțit cu o atmosferă de har. Duhul Sfânt trebuie să lucreze asupra inimilor oamenilor, luând lucrurile lui Dumnezeu și arătându-le oamenilor.⁵⁷

Domnul dorește să facă o mare lucrare pentru toți cei care cred cu adevărat în El. Dacă membrii laici ai bisericii s-ar trezi pentru a face lucrarea pe care ei o pot face, pornind la luptă din proprie inițiativă, fiecare văzând cât de mult poate face pentru a câștiga suflete la Isus, noi am vedea pe mulți părăsind rândurile lui Satana pentru a sta sub stindardul lui Hristos. Dacă poporul nostru ar acționa potrivit cu lumina care este dată în aceste câteva cuvinte (Ioan 15, 8), cu siguranță că am vedea mântuirea lui Dumnezeu. Ar urma redeșteptări minunate. Păcătoșii vor fi convertiți și multe suflete se

vor adăuga la biserică. Când inimile noastre vor fi unite cu Hristos, iar viețile noastre în armonie cu lucrarea Sa, Spiritul care a căzut asupra ucenicilor în ziua Cincizecimii va cădea și asupra noastră.⁵⁸

Amânarea este primejdioasă

În viziunea de noapte, prin fața mea a trecut o scenă foarte impresionantă. Am văzut o uriașă minge de foc căzând peste niște locuințe frumoase, provocând distrugerea lor pe moment. Am auzit pe cineva spunând: „Noi știam că judecățile lui Dumnezeu vor veni pe pământ, dar nu știam că vor veni atât de curând”. Alții, cu glasuri în agonie, spuneau: „Voi ați știut! De ce nu ne-ați spus? Noi nu am știut”. Pretutindenii auzeam rostindu-se astfel de cuvinte de reproș.

M-am trezit foarte întristată. Am adormit din nou și se părea că mă aflam într-o adunare mare. Cineva cu autoritate se adresa mulțimii adunate, în fața căreia fusese desfășurată o hartă a lumii. Acesta spunea că harta reprezintă via lui Dumnezeu, care trebuie să fie îngrijită. Deoarece lumina din ceruri strălucea asupra tuturor, fiecare trebuie să reflecte lumina în multe locuri și de la aceste lumini trebuia aprinse și alte lumini.

Au fost repetate cuvintele: „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună de nimic decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni. Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Și oamenii n-aprind lumina s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. (Matei 5, 13-16).

Fiecare zi ce trece ne aduce tot mai aproape de sfârșit. Ne aduce însă și mai aproape de Dumnezeu? Veghem noi în vederea rugăciunii? Cei cu care ne asociem zi de zi au nevoie de ajutorul nostru, de călăuzirea noastră. Ei se pot afla într-o astfel de stare a minții, încât un cuvânt rostit la timpul potrivit va fi fixat de Duhul Sfânt tot așa cum un cui este fixat într-un loc sigur. Măine aceste suflete poate că se vor afla acolo unde nu vom mai putea ajunge la ele. Care este influența noastră asupra acestor semeni ai noștri, care acum sunt lângă noi, dar apoi nu mai sunt? Ce eforturi facem noi pentru a-i câștiga pentru Hristos?”⁵⁹

Cât timp îngerii țin încă cele patru vânturi, noi trebuie să lucrăm din toate puterile. Trebuie să ducem solia fără întârziere. Trebuie să dovedim Universului ceresc și oamenilor din acest veac stricat că religia noastră este o credință și o putere al cărei autor este Domnul Hristos, iar Cuvântul Său preceptul divin. Sufletele omenești atârnă în balanță. Ele ori vor fi supuse împărăției lui Dumnezeu, ori sclave despotismului lui Satana. Toți trebuie să aibă privilegiul de a apuca nădejdea prezentată pentru ei în Evanghelie, însă cum pot să audă despre ea, dacă nu are cine să le-o predice? Familia omenească are nevoie de refacere morală, de pregătirea caracterului, pentru a putea sta în prezența Lui Dumnezeu. Sunt suflete gata să piară datorită erorilor doctrinare, care predomină în acest timp, care au ca scop să contracareze lucrarea Evangheliei. Cine se consacră acum, spre a deveni împreună lucrători cu Dumnezeu?⁶⁰

Astăzi o mare parte dintre cei ce compun adunările noastre sunt morți în greșeli și păcate. Ei vin și pleacă precum se mișcă ușa în balamale. Mulțumiți de sine, timp de ani de zile au ascultat cele mai solemne și emoționante adevăruri pentru suflet, însă nu le-au pus în practică. De aceea ei sunt din ce în ce mai puțin sensibili față de valoarea adevărului. Mărturiile emoționante de mustrare și avertizare nu îi trezesc la pocăință. Cele mai dulci melodii care vin de la Dumnezeu prin buze omenești -- îndreptățirea prin credință, neprihănirea lui Hristos -- nu au ca efect asupra lor un răspuns de iubire și recunoștință. Deși Negustorul ceresc le prezintă cele mai bogate nestemate -- credința și dragostea -- deși îi invită să cumpere de la El „aur curățit prin foc” și „haine albe”, cu care să se îmbrace, și „alifie pentru ochi”, ca să poată vedea, ei își împietresc inimile față de El și nu își transformă starea de căldicel în dragoste și zel. În timp ce mărturisesc credința, ei tăgăduiesc puterea evlaviei. Dacă vor continua în această stare, Dumnezeu îi va respinge. Ei nu corespund pentru a fi membri ai familiei Sale.”⁶¹

Membrii bisericii trebuie să fie conștienți că doar faptul că numele lor sunt înscrise în registrele bisericii nu îi va mântui. Ei trebuie să aibă parte de aprobarea lui Dumnezeu, să fie lucrători care nu au de ce să se teamă. Zi de zi, trebuie să-și formeze caracterele potrivit cu îndrumările Domnului Hristos. Trebuie să-L aibă pe Isus în inima lor și să exercite continuu credință în El. Astfel, vor crește până la statura deplină de oameni mari în Hristos -- creștini sănătoși, optimiști, mulțumitori, conduși de Dumnezeu în lumină tot mai clară. Dacă aceasta nu este experiența lor, ei se vor număra printre cei ale căror glasuri se vor auzi într-o zi plângând cu amărăciune: „Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit și sufletul meu nu este mântuit!” De ce nu au căutat scăpare în

Cetate? „De ce m-am jucat cu mântuirea sufletului meu și am lucrat împotriva spiritului harului?”⁶³

Frați și surori, care susțineți de mult timp a crede adevărul, vă întreb pe fiecare în parte dacă au fost practicile voastre în armonie cu lumina, privilegiile și ocaziile oferite de cer? Aceasta este o întrebare serioasă. Soarele neprihănirii a răsărit asupra bisericii și este datoria bisericii să lumineze. Este privilegiul fiecărui suflet să înainteze. Cei care sunt legați de Hristos vor crește în harul și cunoștința Fiului lui Dumnezeu, până la statura de om mare. Dacă toți cei care pretind a crede adevărul și-ar fi folosit toate capacitățile pentru a învăța și a face, ei ar fi devenit tari în Hristos. Oricare ar fi ocupația lor -- fie ca sunt fermieri, mecanici, profesori sau pastori -- dacă s-ar fi consacrat pe deplin lui Dumnezeu, ei ar fi devenit lucrători eficienți pentru Tatăl ceresc.⁶³

Lucrătorii să-i instruiască pe membrii bisericii

Este evident că toate predicile care au fost rostite nu au putut produce un număr mare de lucrători gata să se lepede de sine. Acest subiect trebuie considerat ca implicând cele mai serioase rezultate. Este în joc viitorul nostru pentru veșnicie. Bisericile se ofilesc, deoarece nu-și folosesc talanții pentru răspândirea luminii. Trebuie date instrucțiuni atente, care să fie ca niște lecții din partea Domnului, astfel ca toți să pună în practică lumina pe care o au. Cei care sunt conducători ai bisericilor trebuie să selecteze membri pricepuți, cărora să le încredințeze răspunderi, și în același timp să-i învețe cum pot sluji cel mai bine semenilor lor și cum pot fi o binecuvântare pentru ei.⁶⁴

Mecanicii, avocații, negustorii, meseriașii să se instruiască în așa fel, încât să devină oameni iscusiți în lucrul lor. Oare urmașii lui Hristos trebuie să fie oameni neinteligenti și, în timp ce susțin că îl slujesc pe Dumnezeu, să fie necunoscători în privința căilor și mijloacelor care trebuie folosite? Această implicare în câștigarea vieții veșnice este mai presus de orice apreciere omenească. Pentru a conduce sufletele la Hristos trebuie să se cunoască corpul omenesc și să se studieze mintea omenească. Trebuie acordată multă atenție și se cere rugăciune fierbinte pentru a se ști cum să fie abordați bărbați și femei cu privire la marele subiect al adevărului.⁶⁵

De îndată ce s-a format o comunitate, pastorul trebuie să-i pună pe membri la lucru. Ei trebuie să fie învățați cum să lucreze cu succes. Fie ca pastorul să-și dedice mai

mult timp instruirii decât predicării. Să-i învețe pe oameni cum să împărtășească și altora cunoștința pe care au primit-o. Noii convertiți trebuie învățați să ceară sfat de la cei cu mai multă experiență în lucrare, să nu-l pună pe pastor în locul lui Dumnezeu.

Cel mai mare ajutor care poate fi dat poporului nostru este acela de a-l învăța să lucreze pentru Dumnezeu și să depindă de El, nu de pastori. Să învețe să lucreze așa cum a lucrat Hristos. Să se atașeze armatei Lui de lucrători și să-i slujească cu credincioșie.⁶⁶

Profesorii să fie cei care deschid calea în lucrarea cu oamenii, iar ceilalți, unindu-se cu ei, să le urmeze exemplul. Un singur exemplu este de mai mare valoare decât multe învățături.⁶⁷

Cei care au supravegherea spirituală a bisericii ar trebui să inventeze căi și mijloace prin care să se dea ocazia fiecărui membru al bisericii de a-și face partea în lucrarea lui Dumnezeu. Acest lucru nu s-a făcut totdeauna în trecut. N-au fost făcute planuri prin care toți să fie folosiți în slujirea activă. Sunt doar puțini cei care își dau seama cât de mult au pierdut prin aceasta.

În fiecare comunitate există talanți care, dacă ar fi folosiți, ar spori și ar fi de mare folos în această lucrare. Trebuie să se facă un plan bine organizat pentru folosirea lucrătorilor, ca să meargă în toate comunitățile mari sau mici, pentru a-i instrui pe membri cum să lucreze pentru creșterea bisericii și, de asemenea, pentru necredincioși. Lucrul de care avem nevoie este instruirea, educația. Fie ca toți să facă tot ce pot cu inima și cu mintea pentru a ști ce să facă pentru lucrare în acest timp, calificându-se pentru ceea ce li se potrivește cel mai bine să facă.

Ceea ce este necesar acum pentru dezvoltarea bisericilor noastre este lucrarea lucrătorilor înțelepți de a descoperi și dezvolta talanții care există în biserică -- talanți care pot fi puși la lucru pentru Domnul. Cei care vor lucra prin vizite în biserică trebuie să dea fraților și surorilor instrucțiuni cu privire la metode practice de a face lucrare misionară. Să existe o clasă specială, care să se ocupe de instruirea tinerilor. Tinerii și tinerele trebuie educați spre a deveni lucrători în cămin, între vecinii lor și în biserică.⁶⁸

Îngerii din ceruri așteaptă de mult ca agenții omenești -- membrii bisericii -- să coopereze cu ei în marea lucrare care trebuie făcută. Ei vă așteaptă. Câmpul este atât de

marc, planul atât de vast, încât fiecare inimă sfințită trebuie să se grăbească a-și face serviciul ca un instrument al puterii divine.⁶⁹

Dacă creștinii ar acționa în armonie, ca unul singur, sub îndrumarea unei singure Puteri, pentru îndeplinirea unui singur scop, ci ar pune lumea în mișcare.⁷⁰

Chemarea care trebuie făcută la „drumuri” trebuie adresată tuturor celor ce au o parte activă în lucrarea pentru lume, profesorilor și conducătorilor poporului. Celor care au răspunderi grele în viața publică -- medici și profesori, avocați și judecători, funcționari publici și oameni de afaceri -- trebuie să li se rostescă o solie clară, distinctă. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?” (Marcu 8, 36.37).

Noi vorbim și scriem mult despre săracii care sunt neglijați; dar oare nu trebuie să se acorde ceva atenție și bogaților neglijați? Mulți socotesc această clasă de oameni ca fiind iară nădejde și ei fac puțin spre a deschide ochii celor care, orbiți și năuciți de puterea lui Satana, nu au inclus veșnicia în socotelile lor. Mii de oameni bogați au coborât în mormânt neavertizați, deoarece au fost judecați după aparențe și au fost ocoliți, fiind socotiți ca fură nădejde. Însă, indiferent cum par aceștia, mi-a fost arătat că majoritatea dintre ei își simt povara pentru suflete. Sunt mii de oameni bogați, care flămânzesc după hrana spirituală. Mulți simt în viața lor nevoia după ceva ce nu au. Puțini dintre ei se duc la biserică, socotind că nu e de nici un folos. Învățăturile pe care le aud nu le ating sufletul. Să nu facem nici un efort personal pentru aceștia?

Unii vor întreba: Nu putem să ajungem la ei prin publicații? Sunt mulți la care nu se poate ajunge pe această cale. Ei au nevoie de efort personal, depus în favoarea lor. Trebuie să piară fără să fie avertizați? Nu au stat astfel lucrurile în vechime. Slujitorii lui Dumnezeu erau trimiși să spună celor din poziții înalte că pot găsi pace și odihnă doar în Domnul Isus Hristos.

Maiestatea Cerului a coborât în lumea noastră pentru a-i salva pe cei pierduți, omenirea decăzută. Lucrarea Sa avea în vedere nu doar pe cei de jos, pe proscriși, ci și pe cei din locurile de onoare. El a lucrat cu iscusință spre a ajunge la inimile celor din clasele de sus, care nu îl cunoșteau pe Dumnezeu și nu păzeau poruncile Lui.

Aceeași lucrare a fost continuată și după înălțarea lui Hristos. Inima mea este

foarte sensibilizată atunci când citesc interesul pe care l-a arătat Domnul față de Corneliu. Corneliu era un om cu funcție înaltă, un ofițer în armata romană, însă ci trăia în strictă armonie cu lumina pe care o primise. Domnul a trimis o solie specială din cer la el, iar printr-o altă solie l-a îndrumat pe Pavel să-l viziteze și să-i dea lumină. Aceasta trebuie să fie o mare încurajare pentru noi în lucrarea noastră, să ne gândim la mila și iubirea lui Dumnezeu pentru cei care caută și se roagă pentru lumină.

Sunt mulți care îmi sunt prezentați ca fiind precum Corneliu, oameni pe care Dumnezeu dorește să-i pună în legătură cu biserica Sa. Aceștia simpatizează cu poporul Domnului, care păzește poruncile. Însă funiile care îi leagă de lume îi țin strâns. Ei nu au tăria morală de a lua poziție alături de cei de jos. Noi trebuie să facem eforturi speciale pentru aceste suflete, care necesită eforturi speciale datorită responsabilităților lor și ispitelor cu care sunt confrunțați.

Potrivit cu lumina care mi-a fost dată, eu știu că acum trebuie rostit un clar: „Așa zice Domnul” către oamenii care au influență și autoritate în lume. Ei sunt ispravnici cărora Dumnezeu le-a încredințat mult. Dacă acceptă chemarea Lui, Dumnezeu îi va folosi pentru cauza Sa....

Sunt persoane care sunt în mod special potrivite să lucreze pentru cei din clasele de sus. Aceștia trebuie să-L caute pe Domnul zilnic, să învețe cum pot aborda aceste persoane, nu doar să facă cunoștință cu ele, ci să ajungă la ele prin efort personal și credință vie, dovedind o dragoste profundă pentru sufletele lor, o preocupare reală, pentru ca să ajungă la cunoștința adevărului, așa cum este acesta în Cuvântul lui Dumnezeu.⁷¹

Capitolul 9

Publicațiile bisericii

Lucrarea pe care o facem cu publicațiile a fost întemeiată sub îndrumarea lui Dumnezeu și sub supravegherea Sa specială. Aceasta a fost rânduită pentru un scop anume. Adventiștii de ziua a șaptea au fost aleși de Dumnezeu ca un popor deosebit, despărțit de lume. Prin marea secure a adevărului, El i-a scos din cariera de piatră a lumii și i-a adus în legătură cu El. El a făcut din ei reprezentanți ai Săi și i-a chemat să fie ambasadori ai Săi în cea din urmă parte a lucrării de mântuire. Lor le-a fost încredințată cea mai mare comoară de bogăție a adevărului, dată vreodată muritorilor, cele mai solemne și înfricoșătoare avertismente, trimise vreodată de Dumnezeu omului; și pentru îndeplinirea acestei lucrări, casele voastre de publicații se numără printre cele mai eficiente mijloace. Publicațiile care pleacă din casele noastre de editură trebuie să pregătească un popor pentru a-L întâmpina pe Domnul.⁷²

Una dintre lucrările cele mai importante este aceea de a pune publicațiile noastre înaintea publicului, călăuzindu-l astfel spre cercetarea Scripturilor. Lucrarea misionară -- introducerea publicațiilor noastre în familii, discuțiile cu acestea, rugăciunile cu și pentru acestea -- constituie o lucrare bună și una care îi va pregăti pe bărbați și pe femei să facă lucrare pastorală.⁷³

Lucrarea de colportaj cu publicațiile noastre constituie un domeniu important și unul dintre cele mai folositoare ale lucrării de evanghelizare. Publicațiile noastre pot ajunge în locuri în care nu se pot ține adunări. În astfel de locuri, colportorul evanghelist credincios ia locul predicatorului activ. Prin lucrarea de colportaj, adevărul este prezentat la mii de oameni care altfel nu l-ar auzi niciodată. Colportorii trebuie să meargă în diferite părți ale țării. Importanța acestei lucrări este egală cu cea a lucrării de propovăduire a Cuvântului. Predicatorul activ și mesagerul tăcut sunt amândoi chemați la îndeplinirea acestei mari lucrări ce stă în fața noastră.⁷⁴

Dumnezeu a rânduit lucrarea de colportaj ca un mijloc de prezentare înaintea poporului a luminii conținute în cărțile noastre, iar colportorii trebuie să fie convinși de importanța ducerii în lume, cât de repede cu putință, a cărților necesare pentru educația și iluminarea lor spirituală. Aceasta este lucrarea pe care Domnul dorește ca poporul

Său să o facă în acest timp. Toți cei care se consacră lui Dumnezeu în lucrarea de colportaj își aduc contribuția la darea ultimei solii de avertizare către lume. Nu putem estima cum se cuvine această lucrare; căci dacă n-ar fi fost eforturile colportorului, mulți n-ar fi auzit niciodată avertizarea.⁷⁵

Publicațiile noastre trebuie să ajungă pretutindeni. Să fie tipărite în multe limbi. Solia îngerului al treilea trebuie dată prin intermediul acestui mijloc și prin pastorul cel activ. Voi, cei care credeți adevărul pentru acest timp, treziți-vă. Acum aveți datoria de a pune la lucru toate mijloacele cu putință pentru a-i ajuta pe cei care înțeleg adevărul să îl proclame. O parte din banii care provin din vânzarea publicațiilor noastre trebuie folosiți pentru producerea de mai multă literatură care să deschidă ochii ce nu văd și să zdrobească pământul deștelenit al inimii.⁷⁶

Am fost instruită că, chiar și acolo unde poporul ascultă solia de la pastor, colportorul trebuie să-și facă mai departe lucrarea în colaborare cu pastorul; căci, chiar dacă pastorul prezintă solia cu credincioșie, oamenii nu o pot reține în întregime. De aceea, pagina tipărită este esențială, nu doar pentru a-i trezi la însemnătatea adevărului pentru acest timp, ci și pentru a-i înrădăcina și întemeia în adevăr, și a-i întări împotriva înșelăciunilor amăgitoare. Revistele și cărțile sunt mijloacele Domnului de a menține solia pentru acest timp continuu în fața poporului. În iluminarea și întemeierea sufletelor în adevăr, publicațiile vor face o lucrare cu mult mai mare decât cea care ar fi îndeplinită numai prin propovăduirea Cuvântului. Mesagerii fără grai, care sunt așezați în casele oamenilor prin lucrarea colportorului, vor întări lucrarea Evanghelică în orice privință, căci Duhul Sfânt va impresiona mintea oamenilor, în timp ce aceștia vor citi cărțile, tot așa cum impresionează mintea acelor care ascultă cuvântul predicat. Aceeași lucrare a îngerilor însoțește cărțile care conțin adevărul așa cum însoțește lucrarea pe care o face pastorul.⁷⁷

Să se facă planuri înțelepte, prin care studenții să poată câștiga bani pentru a-și plăti școlarizarea din punerea în vânzare a acestor cărți, dacă ei doresc acest lucru. Cei care câștigă pe această cale suficienți bani pentru a-și plăti școlarizarea într-una din școlile noastre de instruire vor dobândi cea mai valoroasă experiență practică, ce îi va ajuta să facă lucrare misionară de pionierat în alte câmpuri.⁷⁸

Când își vor da seama cât este de importantă punerea în circulație a literaturii noastre, membrii bisericii își vor consacra mai mult timp pentru această lucrare.⁷⁹

Atât cât mai este timp de har, colporteurul arc încă ocazia să lucreze.80

Frați și surori, Domnului îi va face plăcere să susțineți cu toată inima, prin rugăciunile și mijloacele voastre, lucrarea de publicații. Rugați-vă în fiecare dimineață și seară, pentru ca aceasta să primească din partea lui Dumnezeu cele mai bogate binecuvântări. Nu încurajați critica și plângerile. Nici un cuvânt de murmur sau de nemulțumire să nu vă iasă de pe buze; nu uitați că îngerii aud aceste cuvinte. Toți trebuie să ajungă să-și dea seama că aceste instituții sunt rânduite de Dumnezeu. Cei care le discreditează pentru a-și sluji propriilor lor interese va trebui să-I dea socoteală lui Dumnezeu. Planul Său este ca orice are legătură cu lucrarea Sa să fie considerat ca fiind sacru.81

Capitolul 10

Credința într-un Dumnezeu personal

În ziua așezării tuturor lucrurilor finale se va vedea că Dumnezeu a cunoscut pe fiecare pe nume. Există un martor nevăzut pentru fiecare faptă din viață. „Știu faptele tale”, spune Cel care „umblă în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur”. (Apocalipsa 2, 1). Se știe ce ocazii au fost pierdute, cât de neobosite au fost eforturile Păstorului cel Bun în căutarea acelor care rătăceau pe cai lăturalnice în a-i aduce înapoi pe calea păcii și a siguranței. Dumnezeu îi cheamă iar și iar pe căutătorii de plăceri; mereu și mereu, El a desfășurat lumina Cuvântului Său pe calea lor, pentru ca ei să vadă pericolul și să scape. Însă ci își văd mai departe de drum, glumind și luând acest lucru în joacă, în timp ce merg pe calea cea largă până când, în cele din urmă, se va sfârși timpul de har pentru ci. Căile lui Dumnezeu sunt drepte și nepărtinitoare; iar atunci când se va pronunța sentința împotriva celor ce vor fi găsiți necorespunzători, orice gură va amuți.⁸²

Puterea cea mare, care lucrează prin întreaga natură și susține toate lucrurile, nu este, așa cum susțin unii oameni de știință, doar un principiu atotcuprinzător, o energie stimulatorie. Dumnezeu este duh; cu toate acestea, Ei este o ființă personală, căci omul a fost făcut după chipul Său.

Lucrarea mâinilor lui Dumnezeu în natură nu este Dumnezeu însuși în natură. Lucrurile din natură sunt o expresie a caracterului lui Dumnezeu; prin acestea, noi putem înțelege dragostea, puterea și slava Sa; însă nu trebuie să privim natura ca fiind Dumnezeu. Iscușința artistică a ființelor omenești produce lucrări de artă foarte frumoase, lucrări care delectează ochiul și acestea ne dau o anumită idee despre autorul lor; însă lucrul făcut nu este omul. Nu lucrarea, ci lucrătorul este socotit vrednic de onoare. Astfel, în timp ce natura este o expresie a gândului lui Dumnezeu, nu natura, ci Dumnezeul naturii este Cel care trebuie înălțat.

În crearea omului, a fost vădită lucrarea unui Dumnezeu personal. Când Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, chipul omenesc a fost desăvârșit în toate privințele, însă era fără viață. Apoi, un Dumnezeu personal, care există prin Sine însuși, a suflat în acel chip suflare de viață și omul a devenit un suflet viu, care avea suflare, o ființă inteligentă. Toate părțile organismului omenesc au intrat în acțiune. Inima,

arterele, venele, limba, mâinile, picioarele, simțurile, percepțiile minții -- toate și-au început lucrarea și s-au supus legii. Omul a devenit un suflet viu. Prin Isus Hristos, un Dumnezeu personal l-a creat pe om și l-a înzestrat cu inteligență și putere.

Plămada noastră nu-i era ascunsă când am fost făcuți din țărână. Ochii Lui ne-au văzut acolo, în locul tainic, așa nedesăvârșiți cum eram: și în cartea Sa erau înscrise toate mădularele noastre, atunci când nu exista încă nici unul dintre ele.

Dumnezeu a rânduit ca omul să fie deasupra tuturor celorlalte ființe mai de jos -- el, coroana creațiunii Sale, care să exprime gândul Său și să descopere slava Sa. Însă omul nu trebuie să se înalțe drept Dumnezeu.

Dumnezeu Tatăl descoperit în Hristos

Ca ființă personală, Dumnezeu S-a descoperit în Fiul Său. Domnul Isus, oglindirea slavei Sale și „întipărirea Ființei Sale” (Evrei 1, 3), a fost pe pământ în chip de om. El a venit în lume ca un Mântuitor personal. S-a înălțat la ceruri ca un Mântuitor personal și mijlocește în curțile cerești ca un Mântuitor personal. În fața tronului lui Dumnezeu, slujește în favoarea noastră „Cineva asemenea Fiului omului”. (Apocalipsa 1, 13).

Domnul Hristos, Lumina lumii, Și-a acoperit splendoarea strălucitoare a divinității Sale și a venit să trăiască ca om printre oameni, pentru că ei să poată, fără a fi nimiciți, să se apropie de Creatorul lor. Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu afară de cazul când El i S-a descoperit prin Hristos.

Domnul Hristos a venit să învețe ființele omenești ceea ce dorește Dumnezeu ca ele să știe. În cerurile de sus, în pământ, în apele cele fără de sfârșit ale oceanului, noi vedem lucrarea mâinilor lui Dumnezeu. Toate lucrurile create dau mărturie despre puterea, înțelepciunea și dragostea Lui. Însă nu de la stele, de la ocean sau de la cascadă putem noi învăța despre personalitatea lui Dumnezeu, așa cum este El descoperit în Hristos.

Dumnezeu a văzut că era nevoie de o revelație mai clară decât cea a naturii pentru a ilustra atât personalitatea Sa, cât și caracterul Său. El L-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să descopere, atât cât putea suporta ochiul omenesc, atât natura, cât și însușirile

Dumnezeului Celui nevăzut.

Dacă Dumnezeu ar fi dorit să fie reprezentat ca avându-Și sălașul în mod personal în lucrurile din natură -- în floare, în copac, în firul de iarbă -- oare n-ar fi vorbit despre aceasta Domnul Hristos ucenicilor Săi atunci când a fost pe pământ? Însă nicăieri în învățăturile Domnului Hristos, nu se vorbește despre Dumnezeu în acest fel. Domnul Hristos și apostolii au rostit cu claritate adevărul existenței unui Dumnezeu personal.

Domnul Hristos a descoperit despre Dumnezeu tot ceea ce ființele omenești au putut suporta fără a fi distruse. El este învățătorul divin, Luminătorul. Dacă Dumnezeu ar fi socotit că avem nevoie și de alte descoperiri, în afară de cele tăcute prin Domnul Hristos și Cuvântul Său scris, El ni le-ar fi dat.

Dumnezeu dă oamenilor puterea de a deveni fii ai Săi

Să studiem cuvintele pe care le-a rostit Domnul Hristos în camera de sus, în seara dinaintea răstignirii Sale. Se apropia ceasul încercării și El căuta să-Și mângâie ucenicii, care aveau să fie atât de greu încercați și ispitiți.

Ucenicii încă nu înțelegeau cuvintele Domnului Hristos cu privire la legătura Lui cu Dumnezeu. Multe dintre învățăturile Lui erau încă întunecate pentru ei. Aceștia I-au pus multe întrebări care descopereau ignoranța lor în ce privește legătura lui Dumnezeu cu ei și cu problemele lor, prezente și viitoare. Domnul Hristos a dorit ca ei să aibă o mai clară, și mai distinctă cunoaștere de Dumnezeu.

În ziua Cincizecimii, când Duhul Sfânt a fost revărsat asupra ucenicilor, ei au înțeles adevărurile pe care Domnul Hristos le rostise în pilde. Învățăturile care fuseseră taine pentru ei au fost făcute clare. Înțelegerea pe care o primiseră prin revărsarea Duhului Sfânt i-a făcut să se rușineze de teoriile lor închipuite. Presupunerile și tălmăcirile lor erau nebunie în comparație cu cunoașterea lucrurilor cerești pe care o primiseră acum. Ei au fost conduși de Duhul; și asupra minții lor, odinioară întunecate, a strălucit lumina.

Însă ucenicii nu primiseră încă împlinirea deplină a făgăduinței Lui Dumnezeu. Ei au primit toată cunoștința lui Dumnezeu, pe care au putut să o suporte, însă completa împlinire a făgăduinței că Domnul Hristos avea să li-L descopere pe deplin pe Tatăl era

încă în viitor. Așa este și azi. Cunoștința noastră cu privire la Dumnezeu este parțială și nedesăvârșită. Când lupta se va sfârși, iar Omul Isus Hristos va recunoaște în fața Tatălui Său pe lucrătorii Săi cei credincioși, care, într-o lume a păcatului, au adus o mărturie credincioasă despre El, ei vor înțelege clar ceea ce este pentru ei acum o taină.

Domnul Hristos a dus cu Sine, în curțile cerești, natura Sa umană proslăvită. Tuturor celor ce îl primesc, El le dă putere să devină fii ai lui Dumnezeu, pentru ca în cele din urmă Dumnezeu să-i poată primi ca fiind ai Săi, să locuiască împreună cu ei de-a lungul veșniciei. Dacă în timpul acestei vieți sunt credincioși lui Dumnezeu, ei vor vedea în cele din urmă „fața Sa și Numele Lui va fi pe frunțile lor”. (Apocalipsa 22, 4). Și ce altceva este oare fericirea cerului, în afară de a-L vedea pe Dumnezeu? Ce bucurie mai mare ar putea avea păcătosul mântuit prin har decât să privească fața lui Dumnezeu și să-L cunoască ca Tată?

Interesul personal al lui Dumnezeu față de copiii Săi

Scripturile arată clar relația dintre Dumnezeu și Domnul Hristos și ele înfățișează cu claritate personalitatea și individualitatea fiecăruia.

Dumnezeu este Tatăl lui Hristos; Hristos este Fiul lui Dumnezeu. Domnului Hristos I-a fost dată o poziție înaltă. El a fost făcut egal cu Tatăl. Toate planurile lui Dumnezeu sunt cunoscute Fiului Său.

Această unitate este exprimată, de asemenea, în capitolul 17 din Ioan în rugăciunea Domnului Hristos pentru ucenicii Săi:

„Și Mă rog nu numai pentru ei, ci pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor, Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-a dat-o, pentru ca ei să fie una cum și noi suntem una, Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu Mi-ai trimis; și că i-ai iubit așa cum M-ai iubit pe Mine.” (Ioan 17, 20-23).

Ce declarație minunată! Unitatea care există între Domnul Hristos și ucenicii Săi nu distruge personalitatea nici unuia dintre ei. Aceștia sunt una în scop, în minte, în caracter, însă nu în persoană. În acest fel, Dumnezeu și Domnul Hristos sunt una....

Dumnezeul nostru are cerul și pământul în stăpânirea Sa și El știe exact de ce avem noi nevoie. Noi nu putem vedea decât o mică parte din calea care se află în fața noastră; „însă totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face”. (Evrei 4, 13). El stă mai presus de toate plăcerile pământului, pe tronul Său; toate lucrurile sunt descoperite vederii Sale; și din marea și liniștita Lui veșnicie, El ordonă ceea ce providența Sa vede a fi mai bine.

Nici chiar o vrăbie nu cade la pământ fără știrea Tatălui. Ura împotriva lui Dumnezeu îl mână pe Satana să-și găsească plăcerea în a nimici chiar și ființele necuvântătoare. Numai datorită grijii ocrotitoare a lui Dumnezeu sunt păstrate păsările, ca să ne înveselească prin cântecele lor de bucurie. El nu uită nici chiar vrăbiile. „Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.” (Matei 10, 31).⁸³

Capitolul 11

Creștinii să-L reprezinte pe Dumnezeu

Planul lui Dumnezeu este acela de a descoperi, prin poporul Său, principiile împărăției Sale.

Pentru ca ei să poată reprezenta în viață și în caracter aceste principii, El dorește să-i separe de obiceiurile și practicile lumii. El caută să-i atragă mai aproape de Sine, pentru a le face cunoscută voia Sa. Scopul pe care Dumnezeu caută să-l îndeplinească prin poporul Său de azi este același cu cel pe care El a dorit să-l îndeplinească prin Israel atunci când i-a scos din Egipt. Privind bunătatea, îndurarea, dreptatea și dragostea Lui Dumnezeu, descoperite în biserică, lumea trebuie să aibă o reprezentare a caracterului Său. Iar când Legea lui Dumnezeu este astfel exemplificată în viață, chiar și lumea va recunoaște superioritatea acelora care Îl iubesc, se tem și îl slujesc pe Dumnezeu mai presus de oricine pe pământ.

Domnul își are ochiul deschis asupra fiecăruia din poporul Său. El are întocmite planuri pentru fiecare. Scopul Său este ca cei care pun în practică învățăturile Sale sfinte să fie un popor deosebit. Poporului lui Dumnezeu de astăzi, ca și Israelului din vechime, îi aparțin cuvintele scrise de Moise sub Spiritul Inspirației: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul Dumnezeu te-a ales, ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului”. (Deuteronom 7:6).⁸⁴

Formarea unui caracter asemenea lui Hristos

Religia lui Hristos nu îl degradează niciodată pe primitor; nu îl face niciodată aspru și dur, lipsit de amabilitate sau plin de sine, stăpânit de patimi sau încăpățânat. Dimpotrivă, aceasta rafinează gustul, sfințește judecata, curăță și înobilează gândurile, aducându-le în stăpânirea lui Hristos. Idealul Lui Dumnezeu pentru copii Săi este mai înalt decât cel mai înalt ideal pe care gândul omenesc îl poate atinge. El a dat în sfânta Lege o transcriere a caracterului Său.

Idealul caracterului creștin este asemănător cu Hristos. Aici este deschisă înaintea noastră o cale de înaintare creștină. Noi avem o țintă de ajuns, un standard de atins, care

cuprinde orice este bun, curat, nobil și înălțător. Trebuie să existe o luptă continuă și un progres constant înainte și în sus spre desăvârșirea caracterului.⁸⁵

Noi vom fi, fiecare în parte, atât pentru aici, cât și pentru veșnicie, ceea ce obiceiurile noastre fac din noi. Viețile acelor care își formează obiceiuri corecte și sunt credincioși în îndeplinirea fiecărei datorii vor fi ca niște lumini strălucitoare, care revarsă raze de lumină pe calea semenilor lor; însă, dacă se îngăduie obiceiuri de necredincioșie, dacă se tolerează obiceiuri de nepăsare, neglijență care se înrădăcinează, un nor mai întunecat decât miezul nopții va cuprinde perspectivele pentru această viața și-l vor lipsi pe om pentru totdeauna de viața viitoare.⁸⁶

Binecuvântat este cel care dă atenție cuvintelor vieții veșnice. Călăuzit de „Duhul adevărului”, el va fi condus în tot adevărul. El nu va fi iubit, onorat și laudat de lume; însă va fi de preț în ochii cerului. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (1 Ioan 3, 1).⁸⁷

Trăiți cu curaj astăzi

Adevărul lui Dumnezeu primit în inimă vă poate face înțelepți spre mântuire. Crezând și ascultând de acesta, veți primi suficient har pentru datoriile și încercările de astăzi. Nu este nevoie de har pentru ziua de mâine. Veți simți că doar cu ziua de azi aveți de-a face. Biruiți astăzi; lepădați-vă de sine astăzi; vegheați în vederea rugăciuni astăzi; obțineți biruințe cu ajutorul lui Dumnezeu astăzi. Împrejurările și ocaziile pe care le avem, schimbările care se petrec zi de zi în jurul nostru și Cuvântul scris al lui Dumnezeu, care disecă și încearcă toate lucrurile -- toate acestea sunt suficiente pentru a ne învăța care ne este datoria și ce trebuie să facem exact zi de zi. În loc să îngăduiți minții să zăbovească într-o direcție din care nu aveți nici un folos, voi trebuie să cercetați Scripturile zi de zi și să vă achitați de aceste datorii zilnice, care, deși pot fi plictisitoare pentru voi, trebuie însă făcute de cineva.⁸⁸

Mulți își ațintesc privirile asupra teribilei nelegiuiri care există în jurul lor -- apostazie și slăbiciune la fiecare pas -- și vorbesc despre acest lucru până când inimile lor sunt pline de tristețe și îndoială. Ei au în minte, mai presus de orice, lucrarea iscusită a arhi-amăgitorului și insistă asupra părților descurajatoare ale experienței lor, în timp ce par a pierde din vedere puterea Tatălui ceresc și iubirea Lui fără seamăn. Exact așa

dorește Satana să se întâmple. Este o greșală a vorbi despre vrăjmașul neprihănirii, ca fiind îmbrăcat cu mare putere, și în același timp să zăbovim atât de puțin asupra dragostei Lui Dumnezeu și a puterii Sale. Noi trebuie să vorbim despre puterea lui Hristos. Suntem cu totul lipsiți de putere pentru a ne salva pe noi înșine din gheara lui Satana; însă Dumnezeu a rânduit o cale de scăpare. Fiul Celui Prea Înalt are putere să ducă lupta în dreptul fiecăruia dintre noi, și, „prin Acela care ne-a iubit”, noi putem ieși „mai mult decât biruitori”.

Nu vom dobândi putere spirituală, dacă vom cugeta mereu la slăbiciunile și decăderile noastre și vom deplânge puterea lui Satana. Acest mare adevăr trebuie fixat ca un principiu viu în mintea și inima noastră -- eficiența jertfei aduse pentru noi; Dumnezeu îi poate salva pe deplin pe toți cei care vin la El, conformându-se condițiilor specificate în Cuvântul Său. Lucrarea noastră constă în a așeza voința noastră de partea voinței lui Dumnezeu, apoi, prin sângele ispășirii, devenim părtași de natură divină; prin Hristos, noi suntem copii ai lui Dumnezeu și avem asigurarea că Dumnezeu ne iubește așa cum îl iubește pe Fiul Său. Noi suntem una cu Isus. Mergem acolo unde ne conduce Domnul Hristos pe cale; El are puterea de a împrăști umbrele întunericului pe care Satana le aruncă de-a lungul cărării noastre și, în loc de întuneric și descurajare, lumina slavei Sale strălucește în inimile noastre.

Frați și surori, privind, noi suntem schimbați. Zăbovind asupra dragostei lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru, contemplând desăvârșirea caracterului Său divin și cerând prin credință neprihănirea lui Hristos în dreptul nostru, suntem schimbați în același chip. Să nu adunăm laolaltă toate tablourile neplăcute -- nedreptățile, stricăciunile și dezamăgirile, dovezile puterii lui Satana -- spre a le agăța în cuiele memoriei noastre, vorbind și murmurând despre ele până când sufletele noastre se umplu de descurajare. Un suflet descurajat este un corp de întuneric, care nu doar că nu pornește el însuși lumina lui Dumnezeu, dar o îndepărtează și de la alții. Lui Satana îi place să vadă efectul tablourilor biruințelor sale, făcând ființele omenești să fie fără credință și descurajate.⁸⁹

Reprezentați-L pe Dumnezeu printr-o dragoste neegoistă

Păcatul care este îngăduit în cea mai mare măsură și care ne desparte de Dumnezeu, producând atât de multe boli spirituale contagioase, este egoismul. Nu poate exista întoarcere la Dumnezeu decât prin lepădarea de sine. Noi înșine nu putem face

nimic; însă, prin Dumnezeu care ne întărește, noi putem trăi pentru a face bine altora, și în acest fel, vom evita păcatul egoismului. Noi nu trebuie să mergem în țări păgâne pentru a ne manifesta dorința de a consacra totul lui Dumnezeu într-o viață utilă, neegoistă. Trebuie să facem acest lucru în cercul familiei, în biserică, printre cei cu care avem de-a face. Pe căile comune ale vieții, bine este acolo unde eul este tăgăduit și ținut în stăpânire. Pavel a putut să spună: „Eu mor în fiecare zi”. Moartea zilnică a eului în micile lucruri ale vieții este cea care face din noi niște biruitori. Trebuie să uităm de eu din dorința de a face bine altora. La mulți oameni există o evidentă lipsă de dragoste pentru semenii. În loc de a-și îndeplini cu credincioșie datoria, ei caută mai degrabă să-și facă plăcerea.

În ceruri, nimeni nu se va gândi la sine, nici nu-și va căuta propria lui plăcere, ci toți, dintr-o dragoste curată, autentică, vor căuta fericirea ființelor cerești din jurul lor. Dacă dorim să ne bucurăm de societatea cerească pe pământul înnoit, trebuie să fim guvernați încă de aici de principii divine.⁹⁰

Mi-a fost arătat că ne-am comparat prea mult cu noi înșine, luându-i ca model pe oamenii muritori, decăzuți, când noi avem un Model sigur, infailibil. N-ar trebui să ne măsurăm după lume, nici după părerile oamenilor, nici după ceea ce eram înainte de a îmbrățișa adevărul. Dar credința și poziția noastră în lume, așa cum sunt acum, trebuie să fie comparate cu ceea ce ar fi fost, dacă viața noastră ar fi mers înainte și în sus, din momentul când am declarat că suntem urmași ai lui Hristos. Aceasta este singura comparație sigură, ce poate fi făcută. În oricare altă, ne vom înșela. Dacă starea spirituală și caracterul moral al poporului lui Dumnezeu nu sunt măsura binecuvântărilor, privilegiilor și luminii care le-au fost date, ei sunt cântăriți în balanță, iar îngerii raportează: NECOREPUNZĂTOR.⁹¹

Păcatul de neiertat

Ce este păcatul împotriva Duhului Sfânt? Este atribuirea în mod intenționat lui Satana a lucrării Duhului Sfânt. De exemplu, să presupunem că cineva este martor al lucrării speciale a Duhului lui Dumnezeu. El are dovada convingătoare că lucrarea este în armonie cu Scripturile, iar Duhul mărturisește cu duhul său că este de la Dumnezeu. După aceea, totuși, el cade sub ispite; mândria, egoismul sau alte trăsături rele de caracter îl iau în stăpânire și, respingând orice dovadă a caracterului său divin, el declară că ceea ce recunoscuse el înainte a fi puterea Duhului Sfânt a fost puterea lui Satana.

Dumnezeu lucrează asupra inimii omenești prin intermediul Duhului Său; dar când oamenii resping cu bună-știință Duhul și declară că este de la Satana, ei întrerup canalul prin care Dumnezeu poate comunica cu ei. Tăgăduind dovada pe care Dumnezeu a avut plăcere să le-o dea, ei alungă lumina care a strălucit asupra inimilor lor, iar ca urmare sunt lăsați în întuneric. În acest fel, sunt împlinite cuvintele lui Hristos: „Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta!” (Matei 6, 23). Pentru o vreme, persoanele care au comis acest păcat pot părea ca fiind copii ai lui Dumnezeu; însă când se ivesc ocazii pentru dezvoltarea caracterului și să arate de ce fel de spirit sunt stăpâniți, sunt descoperiți că se află pe tărâmul vrăjmașului, stând sub stindardul său cel negru.⁹²

A-L mărturisi sau a-L tăgădui pe Hristos

În societate, în familii sau în orice situații ne-am afla în viață, mai restrânse sau mai extinse, sunt multe căi prin care îl putem mărturisi pe Domnul nostru și multe căi prin care îl putem tăgădui. Noi îl putem tăgădui prin cuvintele noastre, vorbind de rău pe aproapele, prin vorbire nechibzuită, glumă sau joacă, prin cuvinte nefolositoare sau lipsite de amabilitate sau prin ocolirea sau vorbirea împotriva adevărului. Prin cuvintele noastre, putem mărturisi că Hristos nu este în noi. Prin caracterul nostru, îl putem tăgădui pe El, iubind ceea ce este spre confortul nostru, evitând datoriile și poverile vieții, pe care cineva trebuie să le poarte, dacă noi nu vrem să le purtăm, și iubind plăcerile păcătoase. De asemenea, noi îl putem tăgădui pe Hristos prin mândrie în îmbrăcăminte și conformare cu lumea sau printr-un comportament lipsit de amabilitate. Noi îl putem tăgădui ținând la propriile noastre păreri și căutând să ne susținem și să ne îndreptăm eul. De asemenea, îl putem tăgădui pe El, îngăduind minții să răătăcească pe canalul sentimentalismului bolnăvicios și să ne tot deplângem așa-zisa soartă grea și necazurile.

Nimeni nu-L poate mărturisi cu adevărat pe Hristos înaintea lumii, dacă gândul și spiritul lui Hristos nu locuiesc în El. Este imposibil de transmis ceea ce noi nu avem. Vorbirea noastră și comportamentul nostru trebuie să fie o expresie reală și vizibilă a harului din interior. Dacă inima este sfințită, supusă și umilă, roadele vor fi văzute în afară, iar mărturisirea lui Hristos va fi una din cele mai eficiente.⁹³

Capitolul 12

În lume, dar nu din lume

Mi-a fost arătată primejdia în care ne aflăm noi, ca popor, de a deveni asemenea lumii și nu chipului lui Hristos. Ne aflăm acum chiar la hotarele lumii veșnice, însă scopul vrăjmașului sufletelor este de a ne face să gândim că sfârșitul este foarte departe. Satana îi va asalta pe orice cale cu putință pe cei care susțin că aparțin poporului lui Dumnezeu, care păzesc poruncile și așteaptă a doua venire a Mântuitorului nostru pe norii cerului, cu putere și mare slavă. El îi va face pe cât de mulți cu putință să îndepărteze din calculele lor ziua judecării, ajungând să fie, în spirit, ca lumea, imitându-i obiceiurile. Pentru mine, un semnal de alarmă a fost să văd cum spiritul lumesc stăpânește inima și mintea multora care susțin a crede adevărul. Egoismul și destrăbălarea sunt nutrite de aceștia, iar evlavia adevărată și integritatea autentică nu sunt cultivate.⁹⁴

Integritatea creștină

Fiți foarte cinstiți în orice afacere. Oricât ați fi de ispitiți, nu înșelați niciodată și nu fiți evazivi nici măcar în cea mai mică măsură. Uneori, impulsul natural vă poate ispiti să vă abateți de la cărarea cea dreaptă a cinstei, însă nu șovăiți nici cât un fir de păr. Dacă într-o anumită chestiune tu faci o declarație cu privire la ceea ce vei face, iar după aceea descoperi că ai făcut-o în defavoarea ta, spre câștigul altora, nu șovăi nici un pic de la principiu. Fă așa cum ai declarat.⁹⁵

Biblia condamnă în termenii cei mai puternici minciuna sub orice formă, înșelăciunea și necinstea. Binele și răul sunt prezentate foarte clar. Însă mi-a fost arătat că poporul lui Dumnezeu s-a așezat el însuși pe terenul vrăjmașului; ei au cedat ispitirilor lui și au urmat planurile lui până când sensibilitatea lor s-a tocit în mod înfricoșător. O mică deviere de la adevăr sau puțină îndepărtare de la cerințele lui Dumnezeu este considerată a fi, la urma urmei, nu așa de păcătoasă, atunci când sunt implicații precum câștiguri sau pierderi bănești. Însă păcatul este păcat, fie că este comis de unul care posedă milioane sau de unul care cerșește pe stradă. Cei care își adună averi prin înșelăciuni aduc condamnare asupra propriilor lor suflete. Tot ce se obține prin înșelăciune și fraudă va constitui doar un blestem pentru cel ce le dobândește.⁹⁶

El [acela care folosește minciuna sau practică înșelătoria] își pierde respectul de sine. Poate că nu își dă seama că Dumnezeu îl vede și știe tot ce face el în afacerile lui, că îngerii cei sfinți îi cântăresc motivele și îi ascultă cuvintele și că răsplata lui va fi după faptele lui, însă, dacă ar fi posibil să-și ascundă faptele rele pentru a nu fi cunoscute de către oameni și Divinitate, faptul că el însuși cunoaște acest lucru este degradant pentru mintea și caracterul lui. O singură faptă nu formează caracterul, însă înlătură bariera, iar următoarea ispită este mult mai repede primită, până când, în cele din urmă, se formează un obicei, acela de a ocoli adevărul, a fi necinstit în afaceri, și în omul acela nu mai poți avea încredere.⁹⁷

Dumnezeu dorește ca oamenii care slujesc sub stindardul Său să fie întru-totul cinstiți, cu un caracter ireproșabil, iar limba lor să nu rostească ceva ce ar semăna a neadevăr. Limba trebuie să fie cinstită, ochii trebuie să fie cinstiți, faptele trebuie să fie sfinte și întegre, astfel ca Dumnezeu să le poată lăuda. Noi trăim în prezența unui Dumnezeu sfânt, care declară cu solemnitate: „Știu faptele tale”. Ochiul divin este asupra noastră. Nu putem ascunde de Dumnezeu nici măcar o singură faptă necinstită. Faptul că El știe tot ce facem constituie un adevăr de care doar puțini sunt conștienți.⁹⁸

Credinciosul -- un om mai bun în afaceri

Un om cinstit, potrivit cu etalonul lui Hristos, este acela care dovedește o integritate neclintită. Greutățile și măsurătorile înșelătoare, folosite de mulți spre a înainta în cele vremelnice, constituie o urâciune în ochii lui Dumnezeu. Și totuși, mulți dintre cei care susțin că păzesc poruncile lui Dumnezeu folosesc greutăți și măsurători false. Când un bărbat este cu adevărat legat de Dumnezeu și ține Legea Sa în adevăr, viața lui va da pe față acest lucru; căci toate acțiunile lui vor fi în armonie cu învățăturile lui Hristos. El nu își va vinde onoarea pentru câștig. Principiile lui vor fi clădite pe o temelie sigură, iar purtarea lui în cele lumești constituie o reflectare a acestor principii. Integritatea neclintită strălucește precum aurul în mijlocul zgurii și a gunoaielor lumii.

Înșelăciunea, minciuna, falsitatea și necredincioșia pot fi ascunse de ochii omenești, însă nu și de ochii lui Dumnezeu. Îngerii lui Dumnezeu, care urmăresc dezvoltarea caracterului și cântăresc valoarea morală, înregistrează în cărțile din ceruri aceste mici tranzacții care scot la iveală caracterul. Dacă un lucrător este necredincios în

ocupația lui de zi cu zi și își desconsideră munca, lumea nu va judeca incorect, dacă îi va judeca religia lui potrivit standardului pe care el însuși îl are în afaceri.

Credința în apropiata revenire a Fiului omului pe norii cerului nu îl face pe credinciosul adevărat să fie neglijent și nepăsător în treburile obișnuite ale vieții. Cei care așteaptă revenirea în curând a Domnului Hristos nu vor fi leneși, ci harnici în afaceri. Munca lor nu va fi nepăsătoare și necinstită, ci făcută cu credință, repede și la timp, eficientă și conștiincioasă. Cei care se amăgesc că lipsa de atenție și neglijarea lucrurilor legate de viața aceasta vremelnică constituie o dovadă a spiritualității lor și a separării lor de lume se înșală mult. Sinceritatea, credincioșia și integritatea lor sunt testate și puse la probă în lucrurile vremelnice. Dacă ei vor fi credincioși în lucrurile mici, vor fi credincioși și în lucrurile mari.

Mi-a fost arătat că acesta este un punct în care mulți nu vor trece testul. Ei își dezvoltă adevăratul caracter în administrarea lucrurilor vremelnice. Ei dovedesc necredincioșie, ticăloșie, necinste în treburile pe care le au cu semenii lor. Ei nu socotesc că viitorul lor veșnic depinde de felul cum se comportă în lucrurile acestei vieți și că integritatea strictă este indispensabilă pentru formarea unui caracter neprihănit. Necinstea ... constituie cauza stării de căldicel a multora care pretind că sunt de partea adevărului. Ei nu sunt legați de Hristos și își înșală propriile lor suflete. Este dureros pentru mine să declar că este o lipsă alarmantă de cinste între păzitorii Sabatului.⁹⁹

Alianțe de afaceri cu lumea

Unii nu au tact să-și administreze înțelept treburile vremelnice. Ei nu sunt calificați așa cum ar trebui, iar Satana profită de pe urma lor. Când se întâmplă astfel, unii ca aceștia nu ar trebui să rămână ignorați cu privire la ceea ce au de făcut. Ei ar trebui să fie suficient de umili pentru a se sfătui cu frații lor, în a căror judecată se pot încrede, înainte de a pune în aplicare anumite planuri. Am fost îndreptată spre acest text: „Purtați-vă sarcinile unii altora”. (Galateni 6, 2). Unii nu sunt suficient de umili pentru a-i lăsa pe cei care au experiență să chibzuiască pentru ei; își urmează propriile lor planuri și se trezesc în dificultate. Atunci văd că ar trebui să apeleze la sfatul și judecata fraților lor, însă atunci sarcina este mult mai grea decât la început. Frații nu ar trebui să facă apel la lege, dacă acest lucru poate fi evitat, deoarece acest lucru îi dă vrăjmașului un mare avantaj, punându-i în încurcătură și tulburându-i. Este mai bine să se ajungă la învoială, chiar cu ceva pierderi.

Am văzut că Dumnezeu a fost dezonorat de către poporul Său, pentru că acesta a devenit o garanție, chezaș pentru necredincioși. Am fost îndreptată spre aceste texte: Proverbe 22, 26: „Nu fi printre cei ce pun chezașii, printre cei ce dau zălog pentru datorii.” Proverbe 11, 15: „Cui se pune chezaș pentru altul îi merge rău, dar cine se teme să se pună chezaș este liniștit.” Ispravnici necredincioși! Ei pun chezaș ceea ce aparține altuia, Tatălui lor ceresc, iar Satana este pregătit să-i ajute pe copiii Săi să le smulgă aceasta din mâini. Păzitorii Sabatului nu ar trebui să se asocieze cu necredincioșii. Poporul lui Dumnezeu se încrede prea mult în cuvintele străinilor și le cere sfatul și părerea, când nu ar trebui să facă acest lucru. Vrajmașul face din ei agenții săi și lucrează prin ei, pentru a produce confuzie și a lua de la poporul lui Dumnezeu.100

Capitolul 13

Biblia

În Scripturi, mii de nestemate sunt ascunse de cercetătorul superficial. Mina adevărului nu se epuizează niciodată. Cu cât cercetezi Scriptura cu inima mai umilă, cu atât vei avea un interes mai mare pentru ea și cu atât mai mult vei simți dorința de a exclama împreună cu Pavel: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!” (Romani 11, 13).¹⁰¹

Domnul Hristos și Cuvântul Său sunt în armonie desăvârșită. Dacă se primește acest Cuvânt și i se dă ascultare, el este o cărare sigură pentru toți cei ce vor să umble în lumină după cum Hristos este în lumină. Dacă poporul lui Dumnezeu ar prețui Cuvântul Său, noi am avea cerul în biserică, aici jos. Creștinii ar fi dornici, înfomețați să cerceteze Cuvântul. Ei și-ar lua timp să compare Scriptură cu Scriptură și să mediteze asupra Cuvântului. Ar dori mai mult lumina din Cuvânt decât ziarul de dimineață, revistele sau romanele. Cea mai mare dorință a lor ar fi să mănânce trupul și să bea sângele Fiului lui Dumnezeu. Ca urmare, viețile lor ar fi în conformitate cu principiile și făgăduințele din Cuvânt. Învățăturile acestuia ar fi pentru ei precum frunzele pomului vieții. Ar fi în ei un izvor de apă, care ar țâșni în viața veșnică. Apele înviorătoare ale harului ar înviora și însufleți sufletul, făcându-i să uite de toată truda și oboseala. Ei ar fi întăriți și încurajați de către cuvintele inspirației.¹⁰²

În vastitatea stilurilor și a subiectelor, Biblia conține ceva interesant pentru fiecare minte și ceva ce poate sensibiliza fiecare inimă. Pe paginile ei, se găsesc istorisirile cele mai vechi; biografiile ale celor mai autentice vieți; principii de conducere și administrare a gospodăriei -- principii pe care înțelepciunea omenească nu le-a egalat niciodată. Ea conține filozofia cea mai profundă, poezia cea mai dulce, cea mai sublimă, cea mai pasionantă și cea mai patetică. Scrierile Bibliei sunt absolut superioare, ca valoare, față de producțiile oricărui autor omenesc, chiar când aceștia se consideră astfel; însă scopul lor este infinit mai larg, și sunt de o valoare infinită atunci când sunt privite în relație cu mărețul gând central. Văzute în lumina acestui gând, fiecare subiect are o nouă semnificație. În adevărurile cel mai simplu prezentate, sunt cuprinse principii tot atât de înalte precum cerul și care ating veșnicia.¹⁰³

În fiecare zi, ar trebui să învățați ceva nou din Scripturi. Cercetați-le ca și când ați căuta o comoară ascunsă, căci ele conțin cuvintele vieții veșnice. Rugați-vă pentru înțelepciune și pricepere pentru a înțelege aceste scrieri sfinte. Dacă veți face acest lucru, veți descoperi noi străluciri în Cuvântul lui Dumnezeu; veți simți că ați primit o lumină nouă și prețioasă în privința subiectelor legate de adevăr, iar Scripturile vor avea continuu o nouă valoare în ochii voștri.¹⁰⁴

Primirea adevărului Bibliei va înălța mintea din deșertăciunea și joshnicia ei. Dacă Scriptura ar fi prețuită așa cum ar trebui să fie, atât tinerii, cât și bătrânii ar avea o corectitudine interioară, o tărie a principiului care i-ar face în stare să reziste în fața ispitei.¹⁰⁵

Studiați sârguincios și sistematic

Părinți, dacă doriți să vă educați copiii pentru a-I sluji lui Dumnezeu și a face bine în lume, faceți din Biblie manualul vostru. Aceasta expune șiretlicurile lui Satana. Ea este cel mai mare învățător al neamului omenesc, care muștră și îndreaptă relele morale, detectorul care ne face în stare să facem distincție între ceea ce este adevărat și ceea ce este fals. Orice altceva s-ar învăța în cămin sau la școală, Biblia, ca marele educator, trebuie să stea pe locul întâi. Dacă i se dă acest loc, Dumnezeu este onorat și El va lucra pentru voi convertirea copiilor voștri. Există o mină bogată de adevăr și frumusețe în această Carte Sfântă, iar părinții ar trebui să se învinovățească, dacă nu o prezintă în modul cel mai interesant copiilor lor.¹⁰⁶

„Stă scris” constituie singura armă pe care Domnul Hristos a folosit-o când a venit ispititorul cu amăgirile lui. Învățarea adevărului biblic constituie marea și măreața lucrare pe care fiecare părinte ar trebui să o întreprindă. Având o atitudine și dispoziție plăcută a minții, prezentați copiilor adevărul așa cum l-a spus Dumnezeu. Ca tați și mame, voi puteți fi pilde vii pentru copii în viața de zi cu zi, dând dovadă de răbdare, bunătate și dragoste, atașându-i de voi înșivă. Nu-i lăsați să facă ce vor ei, ci arătați-le că lucrarea voastră este aceea de a pune în practică Cuvântul lui Dumnezeu și de a-i crește în muștrarea și învățătura Domnului.

Fiți sistematici în studierea Scripturilor în familiile voastre. Neglijați orice din cele vremelnice, ... însă asigurați-vă că sufletul este hrănit cu pâinea vieții. Este

imposibil de estimat rezultatele bune ale unei ore sau chiar și numai o jumătate de oră devotată în fiecare zi în mod plăcut, atrăgător, Cuvântului lui Dumnezeu. Faceți din Biblie propriul ei interpret, aducând laolaltă tot ce se spune cu privire la un subiect dat, în ocazii și în circumstanțe diferite. Nu vă întreruperi studiul din cămin, dacă vă cheamă cineva sau aveți vizitatori. Dacă ei vin în timpul acesta, invitați-i să ia și ei parte. Lăsați să se vadă că voi considerați că este mai important să dobândiți cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu decât să vă asigurați câștiguri sau plăceri lumești.

Dacă noi am studia Biblia cu sârguință și rugăciune în fiecare zi, am vedea un adevăr frumos într-o lumină nouă, clară și convingătoare.107

Trebuie să faceți din Biblie călăuza voastră, dacă doriți să vă creșteți copiii în musturarea și învățătura Domnului. Prezentați-le viața și caracterul Domnului Hristos ca model pe care ei să-l imite. Dacă ei greșesc, citiți-le ce a spus Domnul în privința unor păcate asemănătoare. Este nevoie de grijă continuă și de stăruință în această lucrare. O trăsătură rea de caracter, tolerată de părinți și necorectată de profesori, poate duce la formarea unui caracter deformat și dezechilibrat. Învățați-i pe copii că trebuie să aibă o inimă nouă; că trebuie să-și formeze gusturi noi, că trebuie să-i însuflețească motive noi. Ei trebuie să aibă ajutor de la Hristos; trebuie să cunoască caracterul lui Dumnezeu așa cum este descoperit în Cuvântul Său.108

Cititorului îi este promisă iluminarea divină

Cuvântul lui Dumnezeu, ca și caracterul Autorului Său divin, prezintă taine care nu pot fi niciodată înțelese pe deplin de ființele finite. Acesta ne îndreaptă mintea către Creatorul care trăiește „într-o lumină de care nici un om nu se poate apropia”. (1 Timotei 6, 16). Acesta ne prezintă planurile Sale, care cuprind toate veacurile istoriei omenești și care își vor găsi împlinirea doar în veșnicia fără de sfârșit. El ne atrage atenția asupra unor subiecte de o infinită profunzime și importanță cu privire la guvernarea lui Dumnezeu și destinul omului. Intrarea păcatului în lume, întruparea lui Hristos, refacerea spirituală, învierea și multe alte subiecte prezentate în Biblie reprezintă taine mult prea adânci, pe care mintea omenească să le poată explica sau măcar înțelege pe deplin. Însă Dumnezeu ne-a dat în Scripturi suficiente dovezi cu privire la caracterul lor divin, iar noi nu trebuie să punem la îndoială Cuvântul Său, deoarece nu putem înțelege toate tainele providenței Sale.

Dacă ar fi posibil ca ființele create să ajungă la o deplină înțelegere a lui Dumnezeu și a lucrărilor Sale, atunci, dacă au atins acest punct, nu ar mai avea ce să descopere în privința adevărului, n-ar avea cum să mai crească în cunoștință și nici nu s-ar mai produce o creștere și dezvoltare a minții și a inimii. Dumnezeu n-ar mai fi suprem; iar oamenii, după ce ar atinge limita în ce privește cunoașterea și realizările, ar înceta să înainteze. Să-I mulțumim lui Dumnezeu că lucrurile nu stau astfel. Dumnezeu este infinit, în El se află „toate comorile înțelepciunii și științei”. Iar de-a lungul întregii veșnicii, oamenii vor putea cerceta și învăța încontinuu, nereușind să epuizeze comorile înțelepciunii, bunătății și puterii Sale.

Fără călăuzirea Duhului Sfânt, vom fi mereu în primejdia de a denatura și interpreta greșit Scripturile. De multe ori, se studiază Biblia fără nici un folos și în multe cazuri chiar făcându-se rău prin aceasta. Când Cuvântul lui Dumnezeu este deschis fără respect și rugăciune, când gândurile și simțămintele nu sunt ațintite asupra lui Dumnezeu sau nu sunt în armonie cu voia Lui, mintea este întunecată de îndoială; și chiar prin studiul Bibliei scepticismul prinde putere. Vrajmașul ia în stăpânire gândurile și sugerează interpretări care nu sunt corecte.¹⁰⁹

Dragostea pentru studiul Bibliei nu este naturală

Atât bătrânii, cât și tinerii neglijează Biblia. Ei nu fac din ea studiul lor, regula vieții lor. În special tinerii sunt vinovați de această neglijență. Majoritatea dintre ei găsesc timp să citească alte cărți, însă cartea care arată calea către viața veșnică nu este studiată zilnic. Se citesc cu atenție povești nefolositoare, în timp ce Biblia este neglijată. Această carte este călăuză noastră către o viață mai înaltă, mai sfântă. Tinerii ar considera-o cea mai interesantă carte pe care au citit-o vreodată, dacă imaginația lor n-ar fi pervertită de citirea unor povești închipuite.¹¹⁰

Ca popor care a avut o mare lumină, noi trebuie să ne înălțăm continuu sufletele în privința obiceiurilor noastre, în cuvintele noastre, în viața noastră și în tovărășiile noastre. Dați Cuvântului poziția de onoare care i se cuvine ca și călăuză în cămin. Acesta să fie considerat ca sfătuitoare în orice problemă grea, ca standard în orice lucru. Vor frații și surorile mele să fie convinși că nici un suflet nu poate prospera în cercul familiei, dacă acolo nu domnește adevărul lui Dumnezeu, înțelepciunea și neprihănirea? Tații și mamele trebuie să facă orice efort cu putință pentru a înceta să mai socotească slujirea lui Dumnezeu ca fiind o povară. Puterea adevărului trebuie să fie un instrument

al sfințirii în cămin.”¹¹¹

Încă din cei mai fragezi ani, copiii trebuie învățați cerințele Legii lui Dumnezeu și credința în Isus, Mântuitorul nostru, care ne curățește de orice pată a păcatului. Această credință trebuie învățată zi de zi, prin cuvânt și exemplu.¹¹²

Studiul Bibliei întărește intelectul

Dacă Biblia ar fi studiată așa cum trebuie, oamenii ar fi puternici în privința intelectului. Subiectele tratate în Cuvântul lui Dumnezeu, simplitatea demnă cu care sunt rostite, temele nobile pe care acesta le prezintă minții dezvoltă în om facultăți care altfel n-ar fi dezvoltate. În Biblie este deschis imaginației un câmp nemărginit. Cercetătorul va ajunge, în urma contemplării temelor ei mărețe și a ilustrațiilor ei nobile, mai curat și mai înalt în gând și simțământ decât dacă ar fi petrecut timpul studiind orice altă lucrare de origine omenească, fără să mai spunem nimic de cele cu un caracter ușuratic. Minte tinere nu poate atinge o dezvoltare nobilă, dacă neglijează sursa cea mai înaltă de înțelepciune -- Cuvântul lui Dumnezeu. Motivul pentru care avem atât de puțini oameni cu o minte sănătoasă, statornică și de valoare, este acela că nu există temere de Dumnezeu, că Dumnezeu nu este iubit și că principiile religiei nu sunt puse în practică în viață, așa cum ar trebui.

Dumnezeu dorește ca noi să ne folosim de orice mijloc cu putință pentru a ne cultiva și întări puterile intelectuale... Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii.¹¹³

Învățăturile Bibliei au o influență vitală asupra prosperității omului în toate aspectele vieții, Aceasta prezintă principii care constituie piatra din capul unghiului pentru prosperitatea unei națiuni -- principii de care este legată bunăstarea societății și care sunt o protecție pentru familie -- principii fără de care nici un om nu poate fi folositor, fericit și cinstit în această viață și nici nu poate avea nădejde de a-și asigura viața viitoare, nemuritoare. Nu există situații în viață, nu există etape în experiența umană, pentru care învățarea Scripturii să nu poată constitui o pregătire esențială.¹¹⁴

Domnul Hristos în toată Biblia

Puterea lui Hristos, Mântuitorul cel răstignit pentru a da viață veșnică, trebuie prezentată poporului. Noi trebuie să arătăm oamenilor că Vechiul Testament este cu adevărat Evanghelia în tipuri și umbre, așa cum este Noul Testament în puterea care se desfășoară. Noul Testament nu prezintă o religie nouă. Vechiul Testament nu prezintă o religie care să fie înlocuită de Noul Testament. Noul Testament este numai înaintarea și desfășurarea Vechiului Testament.

Abel a fost un credincios în Hristos și a fost tot atât de real salvat prin puterea Lui cum a fost Petru sau Pavel. Enoh a fost un reprezentant al lui Hristos, tot așa de sigur cum a fost prea iubitul ucenic Ioan. Enoh a umblat cu Dumnezeu și nu s-a mai văzut, pentru că Dumnezeu l-a luat la El. Lui i-a fost încredințată solia despre a doua venire a lui Hristos. „Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: «Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi».” (Iuda 14.15). Solia predicată de Enoh și înălțarea lui la cer constituie un argument convingător pentru toți cei care trăiau în vremea lui. Aceste lucruri erau un argument pe care Metusala și Noe puteau să-l folosească cu putere pentru a arăta că cei drekți puteau fi înălțați la cer.

Acel Dumnezeu care a umblat cu Enoh era Domnul și Mântuitorul lumii atunci așa cum este și acum. Cei care trăiau pe atunci nu erau iară învățați care să le arate calea vieții, deoarece Noe și Enoh erau creștini. Evanghelia este dată în precepte în Leviticul. Ascultarea este cerută și acum ca și atunci. Cât de esențial este ca noi să înțelegem importanța acestui cuvânt!

Se pune întrebarea: Care este cauza secetei în biserică? Răspunsul este: Noi îngăduim ca mintea să se abată de la Cuvânt. Dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi consumat ca hrană pentru suflet, dacă ar fi tratat cu respect și considerație, nu ar fi nevoie de multele și repetatele mărturii, care sunt prezentate. Simplele declarații ale Scripturii ar fi primite și s-ar acționa în conformitate cu ele.¹¹⁵

Capitolul 14

Mărturiile pentru comunitate

Pe măsură ce se apropie sfârșitul, iar lucrarea de vestire a ultimei avertizări către lume se extinde, devine important ca cei care acceptă adevărul prezent să aibă o înțelegere clară a naturii și influenței Mărturiilor pe care Dumnezeu, în providența Sa, le-a legat de lucrarea întregii solii îngerești, chiar de la începuturile acesteia.

În vremurile din vechime, Dumnezeu a vorbit oamenilor prin gura profeților și a apostolilor. În aceste zile, El le vorbește prin Mărturiile Duhului Sfânt. Nu a existat niciodată un timp în care Dumnezeu să-Și învețe mai cu seriozitate poporul, așa cum o face acum cu privire la voia Sa și la calea pe care ar dori ca ei să meargă.

Avertizările și muștrările nu sunt date adventiștilor de ziua a șaptea care greșesc, pentru că viețile lor ar fi mai vrednice de învinuit decât ale așa-zișilor creștini din bisericile convenționale, ... ci pentru că ei au mai multă lumină, iar prin mărturisirea lor de credință au luat poziție de partea poporului special ales, al lui Dumnezeu, și au Legea lui Dumnezeu înscrisă în inimile lor.

Soliile care îmi sunt date pentru diferiți oameni le scriu pentru ei, și în multe cazuri fac acest lucru la cererea lor urgentă. Pe măsură ce lucrarea mea s-a extins, ea a devenit o parte importantă și care îmi solicită eforturi.

Într-o viziune care mi-a fost dată cu aproximativ douăzeci de ani în urmă (1871), am fost îndrumată atunci să prezint principii generale, oral și în scris, și în același timp să specific pericolele, greșelile și păcatele unor persoane, astfel ca toate să poată fi avertizate, muștrate și sfătuite. Am văzut că toți ar trebui să-și cerceteze inimile și viețile îndeaproape pentru a vedea dacă nu au făcut aceleași greșeli care au fost îndreptate la alții și dacă avertizările date altora nu se aplică și în cazul lor. Dacă lucrurile stau astfel, ei ar trebui să simtă că sfaturile și muștrările au fost date în special pentru ei și ar trebui să le pună în practică ei înșiși, ca și cum le-ar fi fost lor adresate.

Dumnezeu are în plan să pună la încercare credința tuturor acelor care susțin că sunt urmași ai lui Hristos. El va pune la probă sinceritatea rugăciunilor tuturor acelor

care doresc cu seriozitate să știe care le este datoria. El le va arăta clar ce datorie au. El va da tuturor ocazii din plin pentru a da pe față ceea ce este în inimile lor.

Domnul îi mustră și îi îndreaptă pe cei care pretind că țin Legea Sa. El le arată păcatele și le descoperă nelegiuirile, pentru că dorește ca ei să îndepărteze nelegiuirea de la ei, ca să-și poată desăvârși sfințenia în temere de El. Dumnezeu îi mustră, îi dojenește și îi îndreaptă, pentru ca ei să fie rafinați, sfințiți, nobili și în cele din urmă înălțați la tronul Său.116

Să-i îndreptăm pe oameni către Biblie

Mărturiile scrise nu au menirea să dea o lumină nouă, ci să întipărească viu în inimă adevărurile inspirației deja descoperite. Datoria omului față de Dumnezeu și față de aproapele său a fost clar specificată în Cuvântul lui Dumnezeu și, cu toate acestea, doar puțini ascultă de lumina dată. Nu este prezentat un adevăr nou; ci, prin Mărturii, Dumnezeu a simplificat marile adevăruri date deja, și pe calea aleasă de El, le-a adus înaintea oamenilor spre a-i trezi și a le întipări în minte, astfel ca toți să nu aibă scuze. Mărturiile nu trebuie să minimalizeze Cuvântul lui Dumnezeu, ci să-l înalțe și să atragă mintea spre el, astfel ca frumusețea simplității adevărului să-i poată impresiona pe toți.117

Duhul nu a fost dat și nici nu poate fi dat vreodată pentru a înlocui Cuvântul lui Dumnezeu; căci Scripturile declară cu claritate că Biblia reprezintă standardul după care trebuie testate toate învățăturile și experiențele.... Isaia declară; „La Lege și la mărturie! Căci, dacă nu vor vorbi potrivit cu acest Cuvânt, aceasta se întâmplă, pentru că nu este lumină în ei”. (Isaia 8, 20 KJV).118

Fratele J. vrea să producă confuzie în minte, căutând să arate că lumina pe care Dumnezeu a dat-o prin Mărturii este o adăugare la Cuvântul lui Dumnezeu, însă, prin aceasta, el prezintă acest lucru într-o lumină falsă. Prin această metodă, Dumnezeu a găsit de cuviință să atragă mintea oamenilor către Cuvântul Său, spre a le da o înțelegere mai clară a acestuia. Cuvântul lui Dumnezeu este suficient pentru a lumina cea mai întunecată minte și poate fi înțeles de către cei care au dorința de a-l înțelege. Însă, fără a ține seama de toate aceste lucruri, mii dintre cei care pretind că studiază Cuvântul lui Dumnezeu sunt găsiți că trăiesc în opoziție directă față de învățăturile clare ale acestuia. Atunci, pentru a-i lăsa pe bărbați și pe femei fără scuze, Dumnezeu le dă mărturii clare

și evidente, aducându-i înapoi la Cuvântul Său, pe care au neglijat să-l urmeze. Cuvântul lui Dumnezeu abundă în principii generale pentru formarea de obiceiuri corecte de viață, iar mărturiile generale și personale au fost destinate spre a le atrage atenția într-un mod mai special la aceste principii.

Eu am luat Biblia cea prețioasă și am înconjurat-o cu numeroasele Mărturii pentru comunitate, date pentru poporul lui Dumnezeu. Aici, am spus cu, se întâlnesc aproape cazurile tuturor. Sunt scoase în evidență păcatele care ar trebui evitate. Sfatul pe care îl doresc îl pot găsi aici, dat pentru alte cazuri asemănătoare cu ale lor. Dumnezeu a găsit că e bine să vă dea precept după precept și învățătură după învățătură.

Însă nu sunt mulți dintre voi care să cunoască cu adevărat ce conțin Mărturiile. Voi nu cunoașteți Scripturile. Dacă ați fi studiat Cuvântul lui Dumnezeu cu dorința de a atinge standardul biblic, în vederea atingerii desăvârșirii creștine, nu ați mai fi avut nevoie de Mărturii. Deoarece ați neglijat să cunoașteți Cartea Inspirată, El a căutat să ajungă la voi prin mărturii simple, directe, atrăgându-vă atenția la cuvintele inspirației pe care ați neglijat să o ascultați și îndemnându-vă să vă modelați viețile în conformitate cu învățăturile curate și înălțătoare ale acesteia. 119

Judecați Mărturiile după roadele lor

Mărturiile să fie judecate după roadele lor. Care este spiritul învățaturii lor? Care a fost rezultatul influenței lor? Toți cei care doresc să facă astfel vor cunoaște roadele acestor viziuni. Dumnezeu a găsit de cuviință să le lase să supraviețuiască și să prindă putere împotriva forțelor potrivnice ale lui Satana și influenței omenești, care i s-au alăturat lui Satana în lucrarea lui.

Dumnezeu ori își învață biserica, muștrându-i greșelile și întărindu-i credința, ori nu. Lucrarea ori este a lui Dumnezeu, ori nu este. Dumnezeu nu face nimic în asociere cu Satana. Lucrarea mea ... poartă amprenta ori a lui Dumnezeu, ori a vrăjmașului. Nu poate exista o jumătate de măsură în lucrare în această privință. Mărturiile sunt ori ale Duhului lui Dumnezeu, ori ale diavolului. În timp ce Domnul S-a manifestat prin Spiritul profeției, trecutul, prezentul și viitorul au trecut prin fața mea. Mi-au fost arătate fețe pe care nu le-am văzut niciodată, însă, după ani de zile, când le-am văzut, le-am recunoscut. Am fost trezită din somnul meu cu un simțământ viu al subiectelor prezentate înaintea minții mele; am scris, în miez de noapte, scrisori care au străbătut

continentul și, în cazuri de criză, au salvat din mari nenorociri cauza lui Dumnezeu. În aceasta a constatat lucrarea mea ani de zile. O putere m-a silit să mustru și să resping relele la care nu m-am gândit. Este această lucrare de sus sau de jos?120

Ținta lui Satana este să producă îndoială

În multe cazuri, Mărturiile sunt primite pe deplin, păcatul și îngăduința sunt înlăturate și începe de îndată o reformă în armonie cu lumina pe care a dat-o Dumnezeu. În alte cazuri, îngăduințele păcătoase sunt tolerate mai departe, Mărturiile sunt respinse, iar cei care refuză să le primească prezintă celor din jurul lor multe scuze neadevărate. Adevăratul motiv nu este însă prezentat. Lipsa curajului moral -- a voinței întărite și controlate de Duhul lui Dumnezeu -- este cea care împiedică renunțarea la obiceiurile dăunătoare.

Satana are abilitatea de a sugera îndoieli și a inventa obiecții la mărturia directă pe care Dumnezeu o trimite, și mulți consideră aceasta o virtute, un semn al inteligenței lor, ca să fie necredincioși, să se îndoiască și să se eschiveze de la un anumit răspuns. Cei care vor să se îndoiască, vor găsi motive suficiente. Dumnezeu nu dorește să îndepărteze ocaziile pentru necredință. El prezintă dovezi care trebuie investigate cu grijă, cu o minte umilă și un spirit docil, iar oamenii trebuie să decidă în funcție de greutatea dovezii. Dumnezeu aduce dovezi suficiente pentru ca mintea sinceră să poată crede; însă cel care refuză dovada, pentru că există câteva lucruri care nu sunt clare pentru înțelegerea lui limitată, va fi lăsat în atmosfera rece, deprimantă a îndoielii, iar credința sa va ajunge o epavă.

Planul lui Satana este de a slăbi credința în Mărturiile a poporului lui Dumnezeu. Satana știe cum să pornească la atac. El lucrează asupra minții oamenilor, trezind gelozie și nemulțumire față de cei care sunt la conducerea lucrării. Apoi sunt puse la îndoială darurile lor; după aceea, desigur, cuvântul lor are doar puțină greutate, iar învățăturile date prin viziuni sunt desconsiderate. Urmează scepticismul în legătură cu punctele esențiale ale credinței noastre, stâlpii ei, îndoiala în privința Scripturilor și apoi drumul în jos spre pierzare. Când se dovedește îndoiala și chiar renunțarea la Mărturiile în care s-a crezut odată, Satana știe că cei înșelați nu se vor opri la atât; și el își dublează eforturile până când îi face să se răzvrătească în mod deschis, ceea ce devine un lucru de nevindecă și se termină prin distrugere. Făcând foc îndoielii și necredinței cu privire la lucrarea lui Dumnezeu și nutrind sentimente de neîncredere și gelozie, ei se pregătesc

pentru amăgire totală. Ei se ridică cu simțăminte și mai înverșunate împotriva acelor care îndrăznesc să vorbească despre greșelile lor și să le mustre păcatele.

Nu doar cei care resping în mod direct Mărturiile sau au îndoieli cu privire la ele se află pe un teren periculos. A desconsidera lumina înseamnă a o respinge.

Dacă îți pierzi încrederea în Mărturii, te vei lăsa abătut de la adevărul Bibliei. Mă tem că mulți vor lua această atitudine îndoielnică și în preocuparea mea pentru sufletele voastre vreau să vă avertizez. Câți vor da atenție acestei avertizări?¹²¹

Ignorarea Mărturiilor nu este o scuză

Mulți merg în opoziție directă față de lumina pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său, deoarece ei nu citesc cărțile care conțin lumină și cunoștință prin îndemnuri, muștrări și avertizări. Grijele lumești, iubirea față de modă și lipsa religiei au distras atenția de la lumina pe care Dumnezeu a dat-o cu atâta îndurare, în timp ce cărțile și revistele lumești circulă pretutindeni în țară. Scepticismul și necredințioșia cresc pretutindeni. Lumina cea atât de prețioasă, care vine de la tronul lui Dumnezeu, este ascunsă sub obroc. Dumnezeu va socoti pe poporul Său responsabil pentru această neglijență. Va trebui să se dea socoteală pentru orice rază de lumină pe care a lăsat-o să strălucească pe cărarea noastră, fie că a fost folosită pentru înaintarea noastră în lucrurile divine, fie că a fost respinsă, fiindcă s-a găsit de cuviință a urma înclinațiile firești.

Mărturiile ar trebui să fie prezente în fiecare familie care păzește Sabatul, iar frații ar trebui să le cunoască valoarea și să fie îndemnați să le citească. Cel mai înțelept plan nu a fost acela de a avea aceste cărți în număr mic și de a avea un singur set în fiecare comunitate. Ele ar trebui să existe în biblioteca fiecărei familii și să fie citite iar și iar. Să fie ținute acolo unde pot fi citite de cât mai mulți.¹²²

Mi-a fost arătat că necredința în Mărturiile de avertizare, încurajare și muștrare îndepărtează lumina de la poporul lui Dumnezeu. Necredința le închide ochii, astfel că ei sunt în necunoștință față de starea lor adevărată. Ei socotesc că mărturia Duhului lui Dumnezeu prin muștrare nu este necesară și nu le este destinată lor. Unii ca aceștia au cea mai mare nevoie de harul lui Dumnezeu și de discernământ spiritual, ca să poată descoperi eficiența lor în ce privește cunoștința spirituală.

Mulți din cei care au decăzut de la adevăr aduc ca motiv al comportării lor faptul că nu au credință în Mărturii. Întrebarea care se pune acum este: Vor renunța ei la idolul lor, pe care Dumnezeu îl condamnă sau vor continua pe calea greșită a îngăduinței față de păcat și a respingerii luminii pe care Dumnezeu a dat-o, muștrându-i chiar în privința acelor lucruri în care ei își găsesc plăcerea? Întrebarea care trebuie lămurită de ei este : Mă voi lepăda de eul meu și voi primi, ca fiind de la Dumnezeu, Mărturiile care îmi muștră păcatele sau voi respinge Mărturiile, pentru că ele îmi muștră păcatele?123

Folosirea greșită a Mărturiilor

Primul număr al Mărturiilor care au fost publicate conține o avertizare împotriva folosirii nechibzuite a luminii care a fost dată astfel poporului lui Dumnezeu. Eu am afirmat că unii au apucat pe o cale neînțeleaptă; când au vorbit despre credința lor celor necredincioși și li s-au cerut dovezi, ei au citat din scrierile mele, în loc să se ducă la Biblic pentru dovezi. Mi-a fost arătat că acest procedeu a fost nechibzuit și îi va ridica pe cei necredincioși împotriva adevărului. Mărturiile nu pot avea greutate pentru cei care nu știu nimic în legătură cu spiritul lor. În astfel de cazuri, nu trebuie să se facă referire la ele.

Și alte avertizări cu privire la folosirea Mărturiilor mi-au fost date din când în când, cum ar fi următoarele:

„Unii dintre predicatori sunt mult în urmă. Ei susțin a crede mărturia dată, iar unii procedează greșit făcând din Mărturii o regulă de fier pentru cei care nu au experiență în privința acestora, însă dau greș în a le pune în practică ei înșiși. Ei au repetat mărturii pe care le-au nesocotit cu totul. Unii ca aceștia nu sunt consecvenți.”

„Am văzut că mulți au profitat de ceea ce Dumnezeu a arătat cu privire la păcatele și greșelile altora. Ei au dus în extremă însemnătatea a ceea ce a fost arătat în viziune și apoi au tot insistat asupra aceluși lucru până când au slăbit credința multora în ceea ce a arătat Dumnezeu și, de asemenea, au descurajat și înmuiat inima bisericii.”124

Pericol în criticarea Mărturiilor

Într-un vis recent, am fost adusă în fața unei adunări de oameni, dintre care unii

făceau eforturi pentru a înlătura impresia uneia din cele mai solemne mărturii de avertizare, pe care le-am dat-o. Ei au spus : „Noi credem în mărturiile sorei White; însă când ca ne spune lucruri pe care nu le-a văzut în mod direct în viziune, într-un anumit caz, care se are în vedere în mod special, cuvintele ci nu au mai mare valoare pentru noi decât cuvintele oricărei alte persoane”. Spiritul Domnului a venit asupra mea, m-am ridicat și i-am mustrat în Numele Domnului.

Acum, dacă cei cărora li se adresează aceste avertizări solemne spun: „Este doar părerea personală a sorei White, cu îmi voi urma propria mea judecată” și dacă continuă să facă acele lucruri pe care tocmai au fost avertizați să nu le facă, ei arată prin aceasta că disprețuiesc sfatul lui Dumnezeu, iar urmarea este exact aceea pe care mi-a arătat-o Duhul lui Dumnezeu că va fi -- vătămare adusă cauzei lui Dumnezeu și ruina lor înșiși. Unii care vor să-și întărească poziția vor prezenta și vor pune foarte mult accent pe acele declarații din Mărturii despre care ei gândesc că le susțin punctele de vedere; însă ceea ce găsesc că le pune sub semnul întrebării purtarea și nu coincide cu punctele lor de vedere, ei consideră a fi părerea sorei White, îi tăgăduiesc originea divină și o așază la același nivel cu propria lor judecată.

Și acum, frații mei, vă rog fierbinte, să nu vă interpuneți între mine și oameni și să nu le îndepărtați lumina pe care Dumnezeu a găsit cu cale să le-o dea. Nu deposedați, prin critica voastră, toată forța, accentul și puterea Mărturiilor. Nu vă luați libertatea de a le despărți în bucăți care să convină propriilor voastre idei, pretinzând că Dumnezeu v-a dat iscusința de a discerne ceea ce este lumină de sus și ceea ce este expresia doar a înțelepciunii omenești. Dacă Mărturiile nu vorbesc în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu, respingeți-le. Hristos și Belial nu pot sta laolaltă. De dragul lui Hristos, vă rog, nu încurcați mintea oamenilor cu sofistărie și scepticism, făcând fără efect lucrarea pe care Domnul vrea s-o facă. Nu faceți, prin lipsa voastră de discernământ spiritual, din acest instrument al lui Dumnezeu o piatră de poticnire, care să îi facă pe mulți să se împiedice și să cadă, „să fie prinși în cursă și luați.”¹²⁵

Cum să fie primită mustrarea

Cei care sunt muștrați de Spiritul lui Dumnezeu nu trebuie să se ridice împotriva uneltei celei umile. Dumnezeu, și nu un muritor păcătos, este Cel care le-a vorbit pentru a-i salva de la ruină. Nu este plăcut pentru natura omenească să primească mustrarea și nici nu este posibil ca inima omenească, neluminată de Duhul lui Dumnezeu, să își dea

scama de nevoia de muștrare sau binecuvântare ce trebuie aduse. Când omul cedează în fața ispitei și îngăduie păcatul, mîntea lui se întunecă. Simțul moral este pervertit. Avertizările conștiinței nu sunt luate în seamă și glasul acesteia este auzit din ce în ce mai puțin. Acesta își pierde treptat puterea de a face distincție între bine și rău, până când își pierde simțămîntul că se află înaintea lui Dumnezeu. Poate că ține la formele religiei și îi respectă cu zel doctrinele, însă este lipsit de spiritul ei. Starea lui este descrisă de Martorul Credincios: „Pentru că zici, sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic; și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol”. Când Duhul lui Dumnezeu, prin această solie de muștrare, declară că aceasta este starea lui, ei nu poate vedea că această solie este adevărată. Este acesta un motiv pentru care el să respingă avertizarea? Nu.

Dumnezeu a dat suficiente dovezi pentru ca toți cei care doresc să facă astfel să fie convinși cu privire la caracterul Mărturiilor; și, după ce le-au recunoscut ca fiind de la Dumnezeu, datoria lor este să accepte muștrarea, chiar dacă ei nu își recunosc păcătoșenia. Dacă și-ar da seama pe deplin de starea în care se află, cât de mult ar simți nevoia de muștrare! Dar pentru că nu sunt conștienți de acest lucru, Dumnezeu, în îndurarea Lui, le-o așază în față, astfel ca ei să se pocăiască și să-și refacă viața înainte de a fi prea târziu. Cei care disprețuiesc avertizările vor fi lăsați în orbire, înșelându-se singuri; însă cei care țin seama de acestea și lucrează cu zel pentru a îndepărta din viața lor păcatul, pentru a beneficia de har, își vor deschide ușa inimii, pentru ca Mântuitorul cel scump să intre înăuntru și să-și aibă sălașul în ei. Cei care sunt cei mai strâns legați de Dumnezeu sunt cei care Îi cunosc glasul când le vorbește. Cei care sunt spirituali pot discerne lucrurile spirituale. Aceștia vor fi mulțumiți că Dumnezeu le-a arătat greșelile lor.

David a învățat înțelepciunea din procedeele folosite de Dumnezeu cu el și s-a plecat în umilință în fața pedepsei Celui Prea înalt. Descrierea cu credincioșie a adevăratei sale stări de către profetul Natan l-a făcut pe David să fie conștient de păcatele lui și l-a ajutat să le înlăture. El a acceptat sfatul cu blândețe și s-a umilit înaintea lui Dumnezeu. „Legea lui Dumnezeu”, declară el, „este desăvârșită, ea convertește sufletul”. (Psalm 19, 7 KJV).

„Dar dacă sunteți scutiți de pedeapsă, de care toți au parte ... nu sunteți fii.” (Evrei 12, 8). Domnul nostru a spus : „Eu muștru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc”. (Apocalipsa 3, 19). „Este adevărat că orice pedeapsă, deocamdată pare o

pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă, aduce celor ce au trecut prin școala ei, roadă dătătoare de pace a neprihănirii.” (Evrei 12, 11). Printr-o disciplină amară, aceasta este dată de către un Tată îndurător și plin de dragoste, „ca să putem fi părtași ai sfințeniei Sale.”¹²⁶

Capitolul 15

Duhul Sfânt

Privilegiul fiecărui creștin nu este doar să aștepte, ci să și grăbească revenirea Domnului nostru Isus Hristos. Dacă toți cei care poartă Numele Său ar aduce roade spre slava Sa, cât de repede ar fi semănată în lume sămânța Evangheliei! Grabnic, ultimul seceriș ar fi cules, iar Domnul Hristos ar veni spre a-Și aduna roadele Lui prețioase.

Frați și surori, rugați-vă pentru Duhul Sfânt. Dumnezeu este gata să împlinească fiecare făgăduință pe care a făcut-o. Cu Biblia în mâini spuneți: „Am făcut cum ai spus Tu. îți prezint făgăduința Ta: «Cereți, și veți primi; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide»”. Domnul Hristos declară: „De aceea vă spun că orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea”. „Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.” (Matei 7, 7; Marcu 11, 24; Ioan 14, 13)

Domnul Hristos îi trimite pe mesagerii Săi în toate părțile împărăției Sale pentru a-Și face cunoscută voia slujitorilor Săi. El umblă în mijlocul bisericilor Sale și dorește să-i sfințească, să-i înalțe și să-i înobileze pe urmașii Săi. Influența celor care cred în El va fi în lume o mireasmă de viață spre viață. Domnul Hristos ține stelele în mâna Lui dreaptă, iar planul Său este ca să facă lumina Sa să strălucească prin acestea în lume. În acest fel, El dorește să-Și pregătească poporul pentru o slujire mai înaltă, în biserica de sus. El ne-a încredințat o mare lucrare de făcut. Să o facem cu credincioșie. Să arătăm în viețile noastre ce poate face harul divin pentru omenire.¹²⁷

Unitatea trebuie să precedă revărsarea Duhului Sfânt

Observați că Duhul Sfânt a fost revărsat după ce ucenicii au ajuns în unitate desăvârșită, când nu mai luptau după locurile cele mai înalte. Erau toți un singur cuget. Toate deosebiriile au fost date la o parte. Iar mărturia care a fost adusă după ce Duhul a fost dat este aceeași. Observați cuvântul: „Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet.” (Faptele Apostolilor 4, 32). Spiritul Celui care a murit, pentru ca păcătoșii să poată trăi, a însuflețit întreaga adunare a credincioșilor.

Ucenicii nu au cerut o binecuvântare pentru ei înșiși. Ei aveau asupra lor povara

pentru suflete. Evanghelia trebuia dusă până la marginile pământului și ci cereau să fie înzestrați cu puterea pe care le-a promis-o Domnul Hristos. Atunci a fost revărsat Duhul Sfânt, și mii de suflete au fost convertite într-o singură zi.

La fel poate fi și astăzi. Creștinii să lase la o parte orice disensiuni care există între ei și să se predea lui Dumnezeu pentru salvarea celor pierduți. Sa ceară prin credință binecuvântarea promisă și aceasta va veni. Revărsarea Duhului Sfânt în zilele apostolilor a fost „ploaia timpurie” și cât de glorios a fost rezultatul! Însă ploaia târzie va fi mai îmbelșugată. Care este fângăduința celor care trăiesc în aceste zile? „Întoarceți-vă la cetățuie, prinși de război plini de nădejde! O spun și astăzi că îți voi întoarce îndoit”. „Cereți de la Domnul ploaie, ploaie de primăvară! Domnul scoate fulgerele și vă trimite o ploaie îmbelșugată, pentru toată verdeța de pe câmp.” (Zaharia 9, 12; Zaharia 10, 1)128

Utilitatea unei persoane depinde de consacrarea față de Duhul Sfânt

Dumnezeu nu dorește ca noi să facem prin puterea noastră lucrarea care ne stă în față. El ne-a oferit ajutor divin pentru toate situațiile în care resursele omenești sunt limitate. El ne dă Duhul Sfânt care să ne ajute în orice strâmtorare, să ne întărească în nădejde, să ne lumineze mintea și să ne curețe inima.

Domnul Hristos S-a îngrijit ca biserica Sa să fie un corp transformat, luminat de lumina cerului, având slava lui Emanuel. Scopul Său este ca fiecare creștin să fie înconjurat cu o atmosferă spirituală de lumină și pace. Nu există limită în ce privește utilitatea aceluia care, lăsând eul la o parte, face loc pentru lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii sale și trăiește o viață pe deplin consacrată lui Dumnezeu.

Care a fost urmarea revărsării Duhului în Ziua Cincizecimii? Vestea cea bună a învierii Mântuitorului a fost dusă până la marginile lumii locuite. Inimile ucenicilor au fost supraîncărcate de o bunăvoință atât de mare, atât de adâncă, care i-a constrâns să meargă până la marginile pământului și să dea mărturie: „Depart de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos.” (Galateni 6, 14). Pe când proclamau adevărul, așa cum este în Hristos Isus, inimile cedau în fața puterii soliei. Biserica vedea cum primea convertiți din toate părțile. Cei decăzuți se converteau din nou. Păcătoșii s-au unit cu creștinii în căutarea mărgăritarului de mare preț. Cei care fuseseră cei mai înverșunați împotriviți ai Evanghelici au devenit campionii ei. S-a

împlinit profeția: Cel slab avea să fie „ca David”, iar casa lui David ca „îngerul Domnului”. Fiecare creștin a văzut în fratele său asemănarea divină a iubirii și bunăvoinței. Un singur interes era predominant. Un singur subiect le înghițea pe toate celelalte. Singura ambiție a credincioșilor era de a scoate la iveală asemănarea în caracter cu Hristos și de a lucra pentru mărirea împărăției Sale.

Și nouă, celor de azi, ne aparține, la fel de adevărat ca și primilor ucenici, făgăduința Duhului. Dumnezeu îi va înzestra pe bărbații și femeile de azi cu putere de sus, așa cum i-a înzestrat pe cei care în Ziua Cincizecimii au auzit cuvântul mântuitor. Chiar în acest ceas, Duhul Său și harul Său sunt pentru cei ce au nevoie de ele și care se vor bizui pe cuvântul Lui.¹²⁹

Duhul Sfânt va fi cu noi până la sfârșit

Domnul Hristos a declarat că influența divină a Spiritului avea să fie cu urmașii Săi până la sfârșit. Însă această făgăduință nu este prețuită așa cum ar trebui. Făgăduința Duhului este un lucru căruia i se acordă puțină importanță; iar urmarea este doar ceea ce s-ar putea aștepta -- secetă spirituală, întuneric spiritual, declin spiritual și moarte. Lucruri de mică însemnătate ocupă atenția, iar puterea divină, care este necesară pentru creșterea și prosperitatea bisericii și care ar atrage după sine toate celelalte binecuvântări, lipsește, deși este oferită în infinita sa plinătate.

Tocmai lipsa Duhului face ca lucrarea de propovăduire a Evangheliei să fie atât de lipsită de putere. Poate că se posedă învățătură, talent, elocvență și orice alt dar natural sau dobândit; însă fără prezența Duhului lui Dumnezeu nici o inimă nu poate fi mișcată și nici un păcătos nu poate fi câștigat pentru Hristos. Pe de altă parte, dacă aceștia ar fi legați de Hristos, dacă au darurile Duhului, cei mai neînzestrați și cei mai ignoranți dintre ucenicii Lui vor avea o putere care va putea vorbi inimilor oamenilor. Dumnezeu face din ei canale pentru revărsarea celei mai mari puteri din Univers.

Zelul pentru Dumnezeu i-a însuflețit pe ucenici să aducă mărturie de partea adevărului cu mare putere. Oare nu ar trebui ca acest zel să ne aprindă în inimi hotărârea de a spune povestea iubirii mântuitoare, a lui Hristos, a lui Hristos Cel răstignit? Oare nu Duhul lui Dumnezeu trebuie să vină astăzi ca răspuns la cea mai serioasă și arzătoare rugăciune și să-i umple pe oameni cu putere în vederea slujirii? De ce, atunci, este biserica atât de slabă și lipsită de Duh?¹³⁰

Când Duhul Sfânt va lua în stăpânire mintea membrilor bisericii noastre, se va vedea în comunitățile noastre un standard mult mai înalt în vorbire, slujire, și spiritualitate, decât se vede acum. Membrii bisericii vor fi înviorați de apa vieții, iar lucrătorii care lucrează sub un singur conducător, care este chiar Hristos, îl vor descoperi pe Mântuitorul în spirit, în cuvânt, în faptă și se vor încuraja unul pe altul să înainteze cu grabire în marea lucrare care este la încheierea ei, în care s-au angajat. Se va vedea o creștere sănătoasă a unității și dragostei, care vor aduce mărturie lumii că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să moară pentru a-i mântui pe păcătoși. Adevărul divin va fi înălțat; și, pe măsură ce acesta strălucește ca o lampă care arde, noi îl vom înțelege tot mai clar.131

Mi-a fost arătat că, dacă poporul lui Dumnezeu nu face ci însuși eforturi, ci așteaptă ca înviorarea să vină asupra lor, ca să le îndepărteze și să le îndrepte greșelile, dacă se bizuie pe aceasta spre a fi curățiți de întinăciunea cărnii și a spiritului, ca să se poată angaja în marea strigare a celui de-al treilea înger, ei vor fi găsiți necorespunzători. Învierea sau puterea lui Dumnezeu vine doar asupra acelor care s-au pregătit pentru aceasta, făcând lucrarea pe care Dumnezeu le-a poruncit să o facă, și anume, să se curețe de orice întinăciune a cărnii și a duhului, desăvârșindu-și sfințirea în temere de Dumnezeu.132

Capitolul 16

Păstrați curată legătura lui Dumnezeu cu omul

Nervii creierului care comunică cu întregul organism constituie singurul mijloc prin care Cerul poate comunica cu omul, aceștia influențându-i și viața lăuntrică. Orice tulbură circulația curenților electrici în sistemul nervos slăbește tăria forțelor vitale, iar urmarea este o întunecare a sensibilităților minții.¹³³

Necumpătarea de orice fel întunecă organele de percepție, slăbind puterea nervoasă a creierului, astfel încât lucrurile veșnice nu sunt prețuite, ci așezate la același nivel cu cele obișnuite. Puterile înalte ale minții, rânduite pentru un scop înalt, sunt aduse în robie față de pasiunile josnice. Dacă deprinderile noastre fizice nu sunt corecte, puterile noastre mintale și morale nu pot fi puternice; căci există o strânsă legătură între fizic și moral.¹³⁴

Satana tresaltă când vede că familia omenească se aruncă ea însăși tot mai adânc în suferință și mizerie. El știe că persoanele care au obiceiuri greșite și corpuri nesănătoase nu pot servi lui Dumnezeu cu tot atâta seriozitate, stăruință și curăție ca și când ar fi sănătoase. Un corp bolnav afectează creierul. Cu mintea servim noi pe Domnul. Capul este capitalul trupului. Satana triumfa pentru ruina pe care o produce când îi determină pe oameni să își îngăduie obiceiuri care îi distrug pe ei înșiși și prin ei, pe alții, căci astfel el îi jertfește pe Dumnezeu de serviciul pe care ei și-L datorează. Satana este continuu la lucru spre a aduce neamul omenesc sub controlul său. El reușește să-l captureze pe om cu putere, prin poftă, pe care caută să o stimuleze pe orice cale cu putință.¹³⁵

Planul cel mai distrugător al lui Satana

Satana i-a adunat laolaltă pe îngerii căzuți pentru a născoci un plan prin care să facă cel mai mare rău cu putință familiei omenești; s-a făcut propunere după propunere, până când, în cele din urmă, Satana însuși s-a gândit la un plan. El avea să ia roada viței și a grâului și alte lucruri date de Dumnezeu pentru hrană și să le transforme în otrăvuri care să ruineze puterile fizice, mintale și morale ale omului și astfel să-i ia în stăpânire simțurile cu totul. Sub influența băuturilor îmbătătoare, bărbații ar fi determinați să

comită nelegiuiri de tot felul. Prin pervertirea apetitului, lumea putea să fie stricată. Făcându-i pe oameni să bea alcool, Satana avea să-i facă să se degradeze din ce în ce mai mult.¹³⁶

Satana ia lumea în captivitate prin folosirea băuturilor îmbătătoare, a tutunului, a ceaiului și a cafelei. Minte data de Dumnezeu, care ar trebui să fie păstrată curată, este pervertită prin folosirea narcoticelor. Creierul nu mai este în stare să facă distincție în mod corect. Vrajmașul are controlul. Omul și-a vândut rațiunea pentru ceea ce îl înnebunește. El nu mai are simțământul a ceea ce este bine.¹³⁷

Creatorul nostru l-a înzestrat pe om cu darurile Sale în mod generos. Dacă toate aceste daruri ale Providenței ar fi folosite în mod înțelept și cumpătat, sărăcia, boala și nenorocirea ar fi aproape complet izgonite de pe pământ. Însă, iată, noi vedem aproape pretutindeni binecuvântările lui Dumnezeu transformate în blestem datorită nelegiurii oamenilor.

Nu există o clasă de oameni mai vinovată de pervertirea și abuzul față de prețioasele Sale daruri ca cei care folosesc produsele pământului pentru fabricarea de băuturi îmbătătoare. Cerealele hrănitoare, fructele sănătoase și delicioase sunt transformate în băuturi care pervertesc simțurile și înnebunesc creierul. Ca urmare a folosirii acestor otrăvuri, mii de familii sunt lipsite de ceea ce constituie confort și chiar necesitate pentru viață, faptele de violență și crimele se înmulțesc, iar boala și moartea conduc cu grabă spre mormânt un număr imens de victime.¹³⁸

Vinul îmbătător

Vinul pe care Domnul Hristos l-a făcut din apă la ospățul nunții din Cana a fost must curat de struguri. Acesta este „vinul cel nou din ciorchini de struguri”, despre care Scriptura spune: „Nu-l nimici, căci este o binecuvântare”. (Isaia 65, 8).

„Vinul este batjocoritor, băuturile tari sunt gălăgioase;

Oricine se îmbată cu ele nu este înțelept.”

„Ale cui sunt vaietele? Ale cui sunt oftările?”

Ale cui sunt neînțelegerile? Ale cui sunt plângerile?

Ale cui sunt rănirile fără pricină? Ai cui sunt ochii roșii?

Ale celor ce întârzie la vin și se duc să golească paharul cu vin amestecat.

Nu te uita la vin când curge roș și face mărgăritare în pahar;

El alunecă ușor, dar pe urmă ca un șarpe mușcă și înțeapă ca un basilic.”

(Proverbe 20, 1; 23, 29-32).

Niciodată nu a fost descris de mâna omenească un tablou mai viu al degradării și înrobirii victimei de către băutura îmbătătoare. Subjugat, înjosit și chiar trezit la simțământul nenorocirii în care se află, omul nu are puterea să se smulgă din cursă; el „va vrea din nou”. (Proverbe 23, 35).

Îmbătarea este produsă atât de vin, bere, cidru, cât și de băuturile mai tari. Folosirea acestor băuturi trezește gustul pentru cele care sunt mai tari, și astfel se formează obiceiul de a se îmbăta. Folosirea moderată a băuturilor îmbătătoare este școala în care oamenii sunt educați pentru cariera de bețivi. Cu toate că este atât de subtilă lucrarea acestor stimulenți slabi, pe drumul către beție se ajunge înainte ca victima să-i suspecteze pericolul.

Nu este nevoie de nici un argument pentru a arăta efectele rele ale băuturii asupra bețivului. Epavele orbite, înnebunite ale omenirii -- sufletele pentru care a murit Hristos, pentru care îngerii plâng -- se află pretutindeni. Ele sunt o pată pentru civilizația noastră înfumurată, Ele sunt rușinea, blestemul și pericolul fiecărei țări.¹³⁹

Băutura îmbătătoare face din om un sclav

Când se îngăduie pofta pentru băuturi spirtoase, omul așază în mod voluntar între buzele sale băutura care îl va înjosi până la nivelul de brută pe el, cel care a fost creat după chipul lui Dumnezeu. Rațiunea este paralizată, intelectul este încețoșat, patimile animalice sunt ațâțate și apoi urmează nelegiuirile cele mai josnice.¹⁴⁰

Sub influența băuturii pe care o beau, ei [oamenii] sunt conduși să facă lucruri de la care s-ar fi tras înapoi cu oroare, dacă n-ar fi gustat din drogul înnebunitor. Când sunt sub influența otrăvii lichide, ei sunt sub stăpânirea lui Satana. El îi conduce, iar ei conlucrează cu el.¹⁴¹

Astfel el [Satana] lucrează când îi ademenește pe oameni să-și vândă sufletul pentru băuturi îmbătătoare. El ia în stăpânire trupul, mintea și sufletul și cel care acționează nu mai este omul, ci Satana. Cruzimea lui Satana se dă pe față când bețivul își ridică mâna, lovindu-și soția pe care a promis că o va iubi și-i va purta de grijă toată viața. Faptele bețivului sunt o expresie a violenței lui Satana.¹⁴²

Bărbații care folosesc băuturi îmbătătoare se fac ei înșiși robi ai lui Satana. Satana îi ispitește pe cei ce dețin funcții de răspundere la căile ferate, la vapoarele cu aburi, pe cei care au în grijă bărci sau vagoane cu oameni care se îngrămădesc spre distracții idolatre, îngăduindu-și un apetit pervertit și uitându-L astfel pe Dumnezeu și legile Sale.

Ei nu își dau seama de ceea ce fac. Dau semnalele incorect, vagoanele se ciocnesc unele de altele. Apoi, urmează oroarea, mutilarea și moartea. Starea de lucruri devine din ce în ce mai gravă.

Înclinațiile spre stricăciune ale bețivului sunt transmise urmașilor săi și, prin aceștia, generațiilor viitoare.¹⁴³

Tutunul o otravă lentă

Tutunul este o otravă lentă, subtilă, însă dintre cele mai vătămătoare. În orice formă ar fi folosită, ea are efect asupra organismului; este una din cele mai periculoase, pentru că efectele acestuia sunt lente, iar la început de-abia dacă se percep. El excită și apoi paralizează nervii. Slăbește și întunecă mintea. Adesea, acesta afectează nervii mai puternic decât o fac băuturile amețitoare. Este mai subtil, iar efectele lui sunt greu de îndepărtat din organism. Folosirea acestuia atâță setea după o băutură tare și în multe cazuri pune temelia pentru obiceiul beției.

Folosirea tutunului este nepotrivită, costisitoare, necurată, întinându-l pe cel care îl folosește și este ofensivă pentru ceilalți.

Printre copii și tineri, folosirea tutunului produce rele de nespus. Băieții încep să folosească tutunul de la o vârstă foarte fragedă. Obiceiul astfel format, când trupul și mintea sunt în mod special susceptibile la efectele lui, subminează puterea fizică, pipernicește trupul, zăpăcește mintea și strică moralul.144

Nu există poftă naturală pentru tutun decât dacă este moștenită.

Prin folosirea ceaiului și a cafelei se formează pofta pentru tutun.

Mâncarea pregătită cu condimente incită stomacul, strică sângele și pregătește calea pentru stimulenți mai puternici.145

Mâncărurile cu carne, foarte condimentate, ceaiul și cafeaua, pe care unele mame își încurajează copiii să le folosească, pregătesc pentru aceștia calea să dorească stimulenți și mai puternici, cum ar fi tutunul. Folosirea tutunului încurajează pofta pentru băuturi tari.146

Fumul de tutun este vătămător pentru femei și copii

Femeile și copiii suferă atunci când trebuie să respire aerul care a fost poluat de pipă, țigară sau de respirația respingătoare a celui care folosește tutun. Cei care trăiesc în acest aer vor fi totdeauna bolnavi.147

Inhalând mirosul otrăvitor al tutunului, care este aruncat afară din plămâni și porii pielii, organismul copilului este umplut cu otravă. În timp ce asupra unor copii acesta acționează ca o otravă lentă și afectează creierul, inima, ficatul și plămânii, iar aceștia slăbesc și se sting treptat, asupra altora acesta are o influență mai directă, producând spasme, crize, paralizie și moarte bruscă. Orice exalare din plămânii celui care este sclav [cel care folosește] al tutunului, otrăvește aerul din jurul acestuia.148

Obiceiurile nesănătoase ale generațiilor trecute îi afectează pe copiii și tinerii de azi. Incapacitatea mintală, slăbiciunea fizică, nervii zdruncinați și pofta nefirești sunt transmise ca o moștenire de la părinți la copii. Și aceleași obiceiuri, continuate de copii, sunt duse mai departe și perpetuează rezultate rele.149

Ceaiul și cafeaua nu hrănesc organismul

Ceaiul acționează ca un stimulent și, într-o anumită măsură, produce amețeală. Acțiunea cafelei și a multor altor băuturi populare este asemănătoare. Cel dintâi efect este de antrenare. Nervii stomacului sunt excitați; aceștia transmit iritație creierului, iar acesta, la rândul lui, este stârnit să impună o activitate crescută inimii și mai puțină energie întregului organism. Oboseala este uitată; tăria pare că este în creștere. Mintește este trezită, imaginația este mai vie.

Datorită acestor rezultate, mulți socotesc că ceaiul și cafeaua le fac mult bine. Însă aceasta este o greșală. Ceaiul și cafeaua nu hrănesc organismul. Efectul lor se produce înainte ca să existe timp pentru digestie și asimilare, iar ceea ce pare a fi putere este doar excitare nervoasă. Când efectul stimulentului a trecut, forța nenaturală descrește, iar urmarea, este un grad corespunzător de epuizare și slăbiciune. Folosirea continuă a acestor iritanți ai nervilor este urmată de dureri de cap, insomnie, palpitații ale inimii, indigestie, tremurat și multe alte rele; căci acestea epuizează forțele vitale. Nervii oboseți au nevoie de odihnă și nu de stimulare și muncă peste măsură.¹⁵⁰ Unii au apostaziat datorită ceaiului și cafelei. Cei care calcă legile sănătății vor deveni orbiți în mintea lor și vor călca Legea lui Dumnezeu.¹⁵¹

Folosirea medicamentelor

Un obicei care produce numeroase boli și unele din cele mai serioase rele, îl constituie folosirea liberă a medicamentelor otrăvitoare. Când sunt asaltați de boală, mulți nu se obolesc să cerceteze care este cauza bolii lor. Preocuparea lor principală este să scape de durere și de neplăceri.

Prin folosirea medicamentelor otrăvitoare, mulți își atrag asupra lor boli care durează toată viața, și multe vieți care ar putea fi salvate prin folosirea mijloacelor naturale de vindecare, sunt pierdute. Otrăvurile conținute în multe așa-zise remedii creează obiceiuri și poftă care înseamnă ruină atât pentru suflet, cât și pentru trup. Multe din leacurile populare, numite medicamente miraculoase, și chiar unele din medicamentele prescrise de medici au și ele o parte în a pune temelia pentru obiceiul de a consuma băuturi îmbătătoare, de a folosi opiu, morfină care sunt un blestem atât de înfricoșător pentru societate.¹⁵²

Medicamentele, așa cum sunt folosite în general, sunt un blestem, învățați-vă să nu le folosiți. Folosiți-le din ce în ce mai puțin, și folosiți mai mult agenții naturali de vindecare; atunci natura va răspunde medicilor lui Dumnezeu -- aerul curat, apa curată, mișcarea fizică, efectuată în mod corespunzător, o conștiință curată. Cei care persistă în a folosi ceai, cafea și mâncăruri cu carne vor simți nevoia de medicamente, însă mulți se vor putea face bine fără să folosească nici un dram de medicament, dacă vor asculta de legile sănătății. Medicamentele trebuie să fie folosite rar.153

Advenții de ziua a șaptea -- un exemplu pentru lume

Ca popor, noi pretindem că suntem reformatori, purtători de lumină în lume, străjeri credincioși pentru Dumnezeu, care păzesc orice cale pe care Satana ar putea pătrunde cu ispitele lui pentru a perverti apetitul. Exemplul și influența noastră trebuie să fie o putere de partea reformei. Trebuie să ne abținem de la orice obicei care ne-ar toci conștiința sau ar încuraja ispita. Nu trebuie să deschidem nici o ușă prin care Satana să poată avea acces la mintea vreunei ființe omenești, care este făcută după chipul lui Dumnezeu.154

Singura cale sigură este aceea de a nu atinge, nu gusta, nu umbla cu ceai, cafea, vinuri, tutun, opiu și băuturi alcoolice. Nevoia oamenilor din această generație, de a chema în ajutorul lor puterea voinței, întărită de harul lui Dumnezeu, pentru a putea rezista ispitirilor lui Satana și a se împotrivi chiar și celei mai mici îngăduiri a apetitului pervertit, este de două ori mai mare decât a fost cu câteva generații în urmă. Însă generația din prezent are mai puțină putere și mai puțină stăpânire de sine decât au avut cei care au trăit mai înainte. Cei care și-au îngăduit apetitul pentru acești stimulenți au transmis poftele și patimile lor depravate copiilor lor și este nevoie de mai multă putere morală spre a rezista necumpătării în toate formele ei. Calea unică de urmat este aceea de a sta hotărât de partea cumpătării și de a nu se aventura pe calea primejdiei.

Dacă sensibilitățile morale ale creștinilor ar fi trezite în privința cumpătării în „toate lucrurile”, ei ar putea, prin exemplul lor, începând de la mesele lor, să-i ajute pe cei care sunt slabi în privința stăpânirii de sine, care sunt aproape lipsiți de putere în a rezista dorințelor poftelor. Dacă noi am fi conștienți că obiceiurile pe care ni le formăm în această viață ne vor afecta interesele veșnice, că destinul nostru veșnic depinde de obiceiurile stricte în privința cumpătării, atunci ne-am strădui să lucrăm până ajungem la cumpătare strictă în mâncare și băutură. Prin exemplul și efortul nostru personal, noi

putem constitui mijlocul prin care să fie salvate multe suflete de la degradare, prin necumpătare, nelegiuire și moarte. Surorile noastre pot face mult în marea lucrare de salvare a oamenilor, punând pe mesele lor numai mâncăruri sănătoase, hrănitoare. Ele își pot folosi timpul lor prețios educând gusturile și poftele copiilor lor, formându-le obiceiuri de cumpătare în toate lucrurile și încurajând stăpânirea de sine și bunăvoința de a face bine altora.¹⁵⁵

Capitolul 17

Curăția inimii și a vieții

Dumnezeu v-a dat un corp căruia să-i purtați de grijă și pe care să-l păstrați în cea mai bună stare pentru serviciul și slava Sa. Trupurile voastre nu vă aparțin. „Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt?” „Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? Dacă nimicește cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi.”¹⁵⁶

În acest veac stricat, când vrăjmașul nostru, diavolul, ca un leu care răcnește, aleargă încoace și încolo ca să vadă pe cine poate să înghită, mă simt obligată să-mi ridic glasul și să avertizez: „Vegheați și rugați-vă ca să nu cădeți în ispita”. Sunt mulți care posedă talente strălucite, pe care le predau cu răutate în slujba lui Satana. Ce avertizare aș putea rosti unui popor care susține că a ieșit din lume și că s-a lăsat de faptele întunericului? Unui popor pe care Dumnezeu l-a făcut depozitar al Legii Sale, dar care, ca și smochinul neroditor, își flutură ramurile aparent înflorite chiar prin fața Celui Atotputernic, dar nu aduce roadă spre slava lui Dumnezeu? Mulți dintre ei nutresc gânduri necurate, închipuiri nesfinte, dorințe nesfînțite și patimi josnice. Dumnezeu urăște roadă adusă de un astfel de pom. Îngerii cei curați și sfinți privesc cu dezgust purtarea acestora, în timp ce Satana tresaltă. O, dacă și-ar da seama bărbații și femeile ce obțin prin călcarea Legii lui Dumnezeu! În orice, în toate împrejurările, călcarea Legii este o dezonoare la adresa lui Dumnezeu și un blestem pentru om. Noi trebuie să o considerăm astfel, chiar dacă poartă o mască atrăgătoare și indiferent de cine ar fi comisă.¹⁵⁷

Cel cu inima curată îl va vedea pe Dumnezeu. Orice gând necurat întinează sufletul, slăbește simțul moral și tinde să șteargă impresiile Duhului Sfânt. Întunecă viziunea spirituală, astfel ca oamenii să nu poată privi la Dumnezeu. Domnul poate și vrea să-l ierte pe păcătosul care se pocăiește; însă, deși este iertat, sufletul este tulburat. Orice necurăție în vorbire sau gânduri trebuie să fie evitată de cel care dorește să aibă un discernământ clar al adevărului spiritual¹⁵⁸. Unii vor recunoaște răul produs de îngăduințele păcătoase, însă, cu toate acestea, se vor scuza, spunând că nu își pot ține în frâu patimile. Acesta este un lucru îngrozitor pentru o persoană care poartă Numele lui

Hristos. „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege.” (2 Timotei 2, 19). De ce această slăbiciune? Pentru că înclinațiile animalice au fost întărite prin exersare până când au câștigat supremația asupra puterilor mai înalte. Bărbații și femeile duc lipsă de principii. Ei mor din punct de vedere spiritual, pentru că și-au răsfățat atât de mult timp patimile naturale, încât puterea lor de stăpânire de sine pare că s-a dus. Patimile josnice au preluat frâiele și ceea ce ar trebui să stăpânească cu putere devine rob patimii josnice. Sufletul este ținut în cea mai josnică robie. Senzualitatea a înăbușit dorința după sfințire și a veștejit prosperitatea spirituală.159

Nu întinați templul lui Dumnezeu

Preocuparea specială a lui Satana în aceste timpuri din urmă este aceea de a lua în stăpânire mintea tinerilor, de a mânji gândurile și de a stârni patimile; căci el știe că, făcând astfel, poate conduce spre fapte necurate și astfel toate facultățile nobile ale minții sunt înjosite, iar el le poate ține sub control spre a-și atinge scopul.160

Sufletul meu plânge pentru tinerii care își formează caractere în acest veac decăzut. Tremur și pentru părinții lor; căci mi-a fost arătat că, în general, ei nu-și înțeleg obligațiile de a-i învăța pe copii calea pe care trebuie să o urmeze. Se au în vedere doar obiceiurile și moda, iar copiii învață curând să se lase în voia acestora și să se strice, în timp ce propriii lor părinți sunt ca și amortiți și adormiți și nu simt primejdia. Însă foarte puțini dintre tineri nu sunt prinși de mreaja obiceiurilor stricate. Ei se scuză că nu pot face prea mult lucru fizic de teamă să nu se istovească. Iar părinții poartă poveri pe care copiii lor ar trebui să le ducă.

Lucrul peste măsură nu este bun, însă urmările leneviei sunt și mai de temut. Trândăvia duce la îngăduirea unor obiceiuri păcătoase. Hărnicia nu istovește și nu epuizează nici a cincea parte cât o face obiceiul cel periculos al masturbării. Dacă munca simplă, obișnuită, îi epuizează pe copiii voștri, fiți siguri, părinți, că există ceva, în afară de muncă, care le vlăguiește organismul, producându-le o slăbiciune continuă. Puneți la muncă fizică pe copiii voștri, căci aceasta va antrena la lucru nervii și mușchii. Oboseala care însoțește o astfel de muncă le va micșora înclinația de a-și îngădui obiceiuri vicioase.161

Evitați să citiți și să vedeți lucruri care vă vor sugera gânduri necurate. Cultivați puterile morale și intelectuale.162

Dumnezeu cere să vă ia în stăpânire nu numai gândurile, ci și patimile și sentimentele. Mântuirea voastră depinde de felul cum vă stăpâniți în aceste lucruri. Patima și sentimentul sunt agenți puternici. Dacă sunt folosiți în mod greșit, dacă sunt puși în funcțiune datorită unor motive greșite, dacă sunt la locul lor, ei sunt puternici pentru a vă ruina și a vă lăsa ca o epavă nenorocită, fără Dumnezeu și fără nădejde.

Dacă vă îngăduiți închipuiri deșarte, îngăduind minții voastre să zăbovească asupra unor subiecte necurate, voi sunteți, într-o anumită măsură, tot atât de vinovați înaintea lui Dumnezeu ca și când gândurile ar fi fost puse în practică. Fapta a fost împiedicată doar de lipsa ocaziei. Visarea din timpul zilei și a nopții și construirea de castele sunt obiceiuri rele și extrem de periculoase. O dată formate, este aproape imposibil a se lăsa de astfel de obiceiuri și a îndrepta gândurile spre subiecte curate, înalte și sfinte. Va trebui să deveniți santinele credincioase asupra ochilor, urechilor și tuturor simțurilor voastre, dacă doriți să vă țineți în stăpânire mintea și să împiedicați unele gânduri deșarte și stricate să vă întineze sufletul. Numai puterea harului poate îndeplini această lucrare atât de necesară.¹⁶³

Studiul excesiv, prin creșterea debitului de sânge către creier, duce la o excitabilitate bolnavă și slăbește puterea de stăpânire de sine și prea adesea face drum liber impulsurilor și capriciilor. În acest fel, se deschide ușa pentru necurăție. Folosirea greșită sau nefolosirea puterilor fizice este responsabilă în mare măsură pentru valul de stricăciune care cuprinde toată lumea. „Mândria, belșugul de pâine și lenevia peste măsură” sunt dușmani tot atât de temut pentru progresul omenirii din această generație, ca și atunci când au dus la nimicirea Sodomei.¹⁶⁴

Îngăduirea patimilor josnice îi va conduce pe foarte mulți să-și închidă ochii față de lumină, pentru că ei se tem că vor vedea păcatele pe care nu vor să le părăsească. Toți pot vedea dacă vor. Dacă ei aleg mai degrabă întunericul decât lumina, nelegiuirea lor nu va fi socotită mai mică.¹⁶⁵

Moartea mai degrabă decât dezonoarea sau călcarea Legii lui Dumnezeu ar trebui să fie motto-ul fiecărui creștin. Ca popor care susține că este reformator, care deține comoara celor mai curate și mai înălțătoare adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu, noi trebuie să ridicăm standardul mai sus decât este în prezent. Biserica trebuie să se ocupe cu promptitudine de păcat și de păcătoși, pentru ca ceilalți să nu fie contaminați.

Adevărul și curăția necesită ca noi să facem o lucrare mai categorică pentru a curăți tabăra de Acani. Fie ca cei din poziții de răspundere să nu îngăduie păcatul la nici un frate. Să i se arate că ori se lasă de păcate, ori se desparte de biserică.166

Tinerii pot avea principii atât de hotărâte, încât cele mai puternice ispite ale lui Satana să nu-i poată îndepărta de credința lor. Samuel a fost un copil înconjurat de cele mai stricate influențe. El a văzut și a auzit lucruri care i-au întristat sufletul. Fiii lui Eli, care oficiau slujba cea sfântă, erau stăpâniți de Satana. Acești oameni stricau întreaga atmosferă care-i împresura. Bărbați și femei erau zi de zi fascinați de păcate și nelegiuiri și, cu toate acestea, Samuel a rămas nepătat. Veșmântul caracterului său a fost iară pată. El nu a luat parte și nici nu și-a găsit cea mai mică plăcere în păcatele care au umplut Israelul de vești înfricoșătoare. Samuel îl iubea pe Dumnezeu; el și-a păstrat sufletul într-o legătură atât de strânsă cu cerul, încât un înger a fost trimis ca să vorbească cu el în legătură cu păcatele fiilor lui Eli, care aveau o influență stricăcioasă asupra lui Israel.167

Urmările stricăciunii morale

Unii din cei cu mari pretenții în privința credinței lor nu înțeleg păcatul masturbării și urmările sigure ale acestuia. Obiceiul înrădăcinat de prea mult timp le-a orbit înțelegerea. Ei nu-și dau seama de păcătoșia extrem de mare a acestui păcat înjositor, care le vlăguiește organismul și distruge puterea nervoasă a creierului lor. Principiul moral este foarte slab atunci când are de-a face cu obiceiul înrădăcinat. Soliile solemne ale cerului nu pot impresiona cu forța inima care nu este fortificată împotriva acestui viciu degradant. Nervii sensibili ai creierului și-au pierdut tonusul lor sănătos prin excitare nesănătoasă pentru satisfacerea dorinței nenaturale după îngăduințe senzuale.168

Stricăciunea morală a produs cele mai mari rele care au dus la degradarea neamului omenesc. Ea este practică în măsură alarmantă și duce la boli dincolo de orice descriere cu putință.

Părinții, în general, nu-i bănuiesc pe copiii lor că ar înțelege ceva cu privire la acest viciu. În foarte multe cazuri, părinții sunt cei care păcătuiesc. Ei au abuzat de privilegiile lor maritale și, prin îngăduință, și-au întărit patimile animalice. Iar pe măsură ce acestea s-au întărit, facultățile morale și intelectuale au slăbit Spiritualul a

fost înfrânt de animalic. Copiii se nasc cu înclinații animalice puternic dezvoltate, propria amprentă a caracterului părinților fiindu-le transmisă lor. Copiii născuți din acești părinți vor prelua aproape întotdeauna în mod natural obiceiurile dezgustătoare ale viciului secret. Păcatele părinților vor trece asupra copiilor pentru că părinții le-au dat acestora amprenta propriilor lor înclinații păcătoase.

Cei care se dedau cu totul acestui viciu distrugător atât al sufletului, cât și al trupului, rareori își pot găsi odihna până ce nu împărtășesc și celor cu care se întovărășesc acest păcat secret. Se stârnește de îndată curiozitatea, iar cunoștința despre acest viciu trece de la tânăr la tânăr, de la copil la copil, până ce de-abia dacă găsești vreunul care să fie necunoscător al practicării acestui păcat degradant.¹⁶⁹

Practicarea obiceiurilor secrete distruge cu siguranță forțele vitale ale organismului. Orice acțiune vitală nenecesară va fi urmată de depresie pe măsură. Printre tineri, capitalul vital, creierul, este atât de mult epuizat de la o vârstă fragedă, încât se ajunge la deficiențe și o mare epuizare, care expun organismul la boli de tot felul.

Dacă obiceiul este practicat de la vârsta de cincisprezece ani în sus, natura va protesta împotriva abuzului pe care l-a suferit și va continua să sufere, iar ei va trebui să plătească pedeapsa pentru călcarea legilor ei, în special la vârsta de la treizeci la patruzeci și cinci de ani, prin diferite dureri în organism și diverse boli, cum ar fi afecțiuni ale ficatului și plămânilor, nevralgii, reumatism, boli ale coloanei vertebrale, ale rinichilor și tumori canceroase. Unele părți ale mașinăriei fine a naturii ies din funcțiune, lăsând o sarcină mai greu de îndeplinit pentru părțile care rămân, ceea ce perturbă rânduiala desăvârșită a naturii; iar uneori, are loc chiar o prăbușire a organismului, urmarea fiind moartea.

A lua viața cuiva dintr-o dată nu constituie un păcat mai mare în ochii Cerului decât acela de a o distruge încet, dar sigur. Persoanele care își fac ele însele rău, distrugându-se, vor suferi pedeapsa aici și, dacă nu se pocăiesc pe deplin, nu vor fi primiți la sfârșit în ceruri, tot așa cum nu vor fi primiți nici cei care curmă viața dintr-o dată. Voia lui Dumnezeu stabilește legătura dintre cauză și efectele ei.

Nu socotim că toți tinerii care sunt slabi sunt vinovați de aceste obiceiuri rele. Există și dintre aceia care au o inimă curată, sunt onești, dar suferă din alte cauze pe

care ei nu le pot controla.

Viciul secret este distrugătorul celor mai bune hotărâri, al celor mai serioase străduințe și al puterii voinței în vederea formării unui caracter bun. Toți cei care au simțământul adevărat a ceea ce înseamnă să fii creștin, știu că urmașii lui Hristos au obligația, ca ucenici ai Săi, să-și aducă toate pasiunile, puterile lor fizice și facultățile mintale în desăvârșită supunere față de voința Sa. Cei care sunt stăpâniți de patimile lor nu pot fi urmași ai lui Hristos. Ei sunt mult prea devotați slujirii stăpânului lor, cel de la care provin toate relele, ca să poată renunța la obiceiurile lor stricate și să aleagă să-L slujească pe Hristos.170

Când tinerii adoptă obiceiuri josnice la o vârstă fragedă, ei nu vor mai dobândi niciodată forța de a-și dezvolta pe deplin și în mod corect caracterul fizic, intelectual și moral.171

Singura speranță pentru cei ce practică obiceiuri stricate este să se lase pentru totdeauna de ele, dacă pun într-adevăr vreun preț pe sănătate în această viață și pe mântuirea pentru viața care va urma. Când aceste obiceiuri au fost îngăduite mai mult timp, se cere un efort hotărât pentru a rezista ispitei și a refuza îngăduința stricată.172

Unica siguranță pentru copiii noștri împotriva oricăror practici vicioase este aceea de a căuta să fie primiți în turma lui Hristos și de a fi luați în grijă de Păstorul cel bun și credincios. El îi va scăpa de orice rău, îi va feri de orice primejdie, dacă vor asculta de glasul Său. El spune : „Oile Mele aud glasul Meu ... și Mă urmează”. În Hristos, ei vor găsi pășune, vor dobândi tărie și speranță și nu vor fi tulburați de dorințe neastâmpărate după lucruri care să distragă mintea și să satisfacă inima. Ei au găsit mângăritarul de mare preț și au pace. Plăcerile lor sunt curate, liniștite, înalte, cerești. Ele nu lasă în urmă gânduri amare și nici remușcări. Astfel de plăceri nu dăunează sănătății și nu produc deprimare, ci sunt sănătoase.173

Capitolul 18

Alegerea soțului sau a soției

Căsătoria este un lucru care îți va influența și afecta, atât această viață, cât și cea care va veni. Un creștin sincer nu va înainta planurile sale în această direcție fără a avea certitudinea aprobării lui Dumnezeu. Alegerea nu trebuie să o facă el, ci să simtă că Dumnezeu trebuie să aleagă pentru el. Noi nu trebuie să ne fim pe plac nouă înșine, căci nici Domnul Hristos nu a căutat să-Și placă Lui însuși. Nu vreau să se înțeleagă prin aceasta că cineva trebuie să se căsătorească cu o persoană pe care nu o iubește. Acest lucru ar fi păcat. Însă nu trebuie să îngăduim pasiunii și firii pământești să ne conducă spre ruină. Dumnezeu ne cere toată inima, cele mai alese sentimente.

Cei care se gândesc la căsătorie ar trebui să aibă în vedere caracterul și influența căminului pe care îl întemeiază. O dată ce devin părinți, li se încredințează o răspundere sacră. De ei depinde într-o mare măsură bunăstarea copiilor lor în această lume și fericirea lor în cea viitoare. În mare parte, ei determină atât caracterul fizic, cât și cel moral, pe care îl primesc cei mici. Iar de caracterul căminului depinde starea societății; ponderea influenței fiecărei familii poate fi reprezentată pe o scală, fie în partea superioară, fie în cea inferioară.

Tinerii creștini trebuie să fie foarte atenți în formarea prietenilor și alegerea tovarășiilor. Băgați de seamă ca nu cumva ceea ce acum socotiți că este aur curat, să nu fie metal obișnuit. Tovărășiile cu lumea tind să așeze obstacole în calea slujirii voastre pentru Dumnezeu și multe suflete sunt ruinate prin legături nefericite, de afaceri sau matrimoniale, cu cei care nu pot fi înălțați sau înnobilați niciodată.

Cântăriți fiecare sentiment și urmăriți evoluția fiecărei trăsături de caracter a celui de care doriți să vă legați destinul vieții. Pasul pe care ești pe cale să-l faci este unul dintre cei mai importanți în viața ta și nu trebuie făcut cu grabă. Poate că iubești, dar nu iubi orbește.

Cercetează cu grijă să vezi dacă viața ta de căsătorie va fi fericită sau lipsită de armonie și jalnică. Pune-ți aceste întrebări: Această unire mă va conduce spre ceruri? Mă face să-L iubesc mai mult pe Dumnezeu? Voi fi util în această viață? Dacă ai

răspunsuri promițătoare la aceste întrebări, atunci, în temere de Dumnezeu, păsește înainte.

Alegerea tovarășului de viață trebuie tăcută atât de bine, încât să asigure bunăstare fizică, mintală și spirituală pentru părinți și copiii lor, încât și unii și alții să fie o binecuvântare pentru semenii lor și să-Și onoreze Creatorul.

Calități ce trebuie avute în vedere la o viitoare soție

Fie ca tânărul să caute în persoana care va sta alături de el pe cea care i se potrivește în a purta împreună poverile vieții, pe cea a cărei influență îl va înnobila și cea care îl va face fericit prin dragostea ei.

„O soție bună este un dar de la Domnul. Inima soțului ei se încrede pe deplin în ea... Ea îi face bine și nu rău în toate zilele vieții sale. Ea deschide gura cu înțelepciune, și învățături plăcute îi sunt pe limbă; ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei și nu mănâncă pâinea lenevirii. Fiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laude zicând: «Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate». Cel care găsește o astfel de soție găsește un lucru bun și dobândește favoarea Domnului.”

Iată câteva lucruri care trebuie avute în vedere : cea cu care te vei căsători va aduce fericire în casa ta? Este ea o persoană chibzuită sau, dacă se va căsători, va folosi nu numai câștigul ei, ci și pe al tău pentru a-și satisface dorințele, vanitatea de a arăta mai bine? Sunt principiile ei sănătoase în această privință? Are ea vreun sprijin acum?... Eu știu că bărbatul care este îndrăgostit nebunește și are gânduri de căsătorie respinge acest fel de întrebări, considerându-le că nu au rost. Însă aceste lucruri trebuie luate serios în seamă, întrucât ele afectează viața viitoare.

În alegerea soției, studiază-i caracterul. Va fi ea răbdătoare și sânguincioasă? Va înceta să-i pese de tatăl tău și de mama ta chiar în momentul când aceștia au nevoie de sprijinul unui fiu puternic? Sau va încerca să te despartă de ei pentru a-și aduce la îndeplinire propriile planuri, pentru plăcere proprie, părăsindu-i pe tata și pe mama care, în loc să câștige o fiică iubitoare, vor pierde un fiu?

Calități ce trebuie avute în vedere la un viitor soț

Înainte să accepte să se căsătorească, fiecare tânără ar trebui să se întrebe dacă cel de care dorește să-și lege viața este demn. Care a fost trecutul lui? Este viața lui curată? Este dragostea lui nobilă, înălțătoare, sau este doar o înflăcărare a pasiunii? Are el acele trăsături de caracter care o vor face fericită? Va găsi ea adevărata pace și bucurie în dragostea lui? Îi va fi îngăduit să-și păstreze propria-i personalitate sau va fi obligată să-și supună judecata și conștiința stăpânirii soțului ei? Va putea ea să pună mai departe, pe primul loc cerințele Mântuitorului? Trupul și sufletul, gândurile și țințele vor putea fi păstrate în curăție și sfințenie? Aceste întrebări au o importanță vitală pentru fiecare tânără care pășește în legământul căsătoriei.

Fie ca femeia care dorește o unire fericită prin căsătorie, aducătoare de pace, care nu-și dorește suferință și necazuri în viitor, să-și pună următoarea întrebare, înainte de a oferi dragostea ei. Are iubitul meu o mamă? Dacă da, care este amprenta caracterului acesteia asupra lui? Își cunoaște el obligațiile față de ea? Este el atent față de dorințele și fericirea ei? Dacă el nu-și respectă și nu-și cinstește mama, va dovedi oare respect și iubire, bunătate și atenție față de mine, soția lui? Când focul dintâi va trece, mă va mai iubi el? Va fi el răbdător când voi greși, sau va critica, porunci și se va purta ca un dictator? Adevărata iubire trece cu vederea greșelile; dragostea nu le va analiza.

Orice tânără trebuie să accepte ca tovarăș de viață numai pe acela care are trăsături curate de caracter, bărbătești, care este harnic, plin de aspirații și cinstit, care Îl iubește și se teme de Dumnezeu.

Ferește-te de aceia care sunt lipsiți de respect. Ferește-te de acela care iubește lenevia; ferește-te de acela care batjocorește lucrurile sfinte. Evită societatea aceluia care folosește un limbaj profan sau este dedat consumului de alcool, fie și numai al unui pahar. Nu da ascultare propunerilor care vin din partea unui bărbat care nu își dă seama de răspunderea lui înaintea lui Dumnezeu. Adevărul curat, care sfințește sufletul, îți va da tăria de a renunța la o companie plăcută, la o persoană despre care știi că nu Îl iubește pe Dumnezeu, nu se teme de El și nu cunoaște nimic în legătură cu principiile adevăratei neprihăniri. Putem suporta întotdeauna neputințele unui prieten și ignoranța lui, însă nu-i putem suporta niciodată viciile.

Iubirea este un dar prețios de la Isus

Dragostea este un dar prețios, pe care îl primim de la Isus. Dragostea curată și sfântă nu este un sentiment, ci un principiu. Cei care acționează în virtutea acesteia nu sunt nici nechibzuiți, nici orbi.

Există totuși atât de puțină dragoste adevărată, autentică, devotată, curată. Acest prețios articol este foarte rar. Pasiunea este socotită drept iubire.

Adevărata iubire este un principiu înalt și sfânt, cu totul diferită în caracter de acea dragoste care este trezită prin impuls și care se stinge deodată când este aspru pusă la încercare.

Iubirea este o plantă de origine divină, care trebuie îngrijită și cultivată. Familiile în care se manifestă afecțiune, care rostesc cuvinte demne de încredere, iubitoare, vor fi fericite și vor exercita o influență înălțătoare asupra tuturor acelorora cu care vin în contact.

În timp ce dragostea adevărată îl are în vedere pe Dumnezeu în toate planurile Sale și este în armonie desăvârșită cu Duhul lui Dumnezeu, pasiunea este încăpățânată la culme, nesăbuită, lipsită de rațiune, fără frâu și face din obiectul alegerii sale un idol. Harul lui Dumnezeu este vizibil în întreaga comportare a aceluia care deține adevărata iubire. Modestia, simplitatea, moralitatea și spiritualitatea vor caracteriza fiecare pas făcut spre legământul căsătoriei. Cei care sunt astfel nu vor fi copleșiți de societatea celuilalt, pierzând interesul pentru locașul de rugăciune și pentru serviciile religioase. Zelul lor pentru adevăr nu va înceta prin neglijarea ocaziilor și privilegiilor pe care Dumnezeu le dă în mod binevoitor.

Acea dragoste care nu are altă temelie decât satisfacerea simțurilor va fi încăpățânată, oarbă și de nestăpânit. Cinstea, adevărul și orice trăsătură nobilă a minții, toate vor fi aduse sub stăpânirea pasiunilor. Persoana care este legată în lanțurile acestei pasiuni oarbe este prea adesea surdă la vocea rațiunii și a conștiinței; nici un argument sau rugămintă stăruitoare nu o poate determina să vadă nebunia acestui comportament.

Adevărata iubire nu este patimă nestăpânită, înfocată și năvalnică. Dimpotrivă, ea este calmă și profundă prin natura ei. Ea are în vedere mai mult decât aparențele și este

atrasă doar de calitate. Este înțeleaptă și cu discernământ, iar devotamentul ei este real și de durată.

Dragostea, desprinsă de tărâmul pasiunii și al impulsului devine spiritualizată și se dă pe față prin cuvinte și fapte. Un creștin trebuie să aibă o sensibilitate și iubire sfințite, în care nu este loc pentru nerăbdare și irascibilitate; trăsăturile aspre, necizelate, trebuie îndreptate prin harul lui Hristos.

Rugăciunea și studiul Bibliei sunt necesare pentru a lua o decizie bună

Fiind instituită de Dumnezeu, căsătoria este o rânduială sfântă și nu trebuie privită într-un spirit egoist. Aceia care au în vedere acest pas ar trebui să mediteze în mod solemn și cu rugăciune la importanța acesteia și să caute sfatul divin pentru a ști dacă merg pe o cale în armonie cu voia lui Dumnezeu. Sfaturile din Cuvântul lui Dumnezeu în această privință trebuie avute în vedere cu multă atenție. Cerul privește cu plăcere asupra acelei căsătorii încheiate pe baza dorinței sincere de a se conforma sfaturilor date în Scriptură. Dacă este vreun subiect ce trebuie chibzuit cu calm și judecată fără pasiune, atunci acela este subiectul căsătoriei. Dacă este nevoie vreodată de Biblic, ca sfătuitor, atunci acel moment este înainte de a face pasul prin care două persoane se leagă pentru toată viața. Totuși, părerea predominantă este aceea că, în această problemă, sentimentele trebuie luate în seamă și, în mult prea multe cazuri, sentimentalismul bolnăvicios preia cârma și conduce spre ruină. Este punctul în care tinerii dovedesc inteligență în cea mai mică măsură; este subiectul asupra căruia ei refuză să gândească. Căsătoria pare să aibă o putere de vrajă asupra lor. Ei nu se supun lui Dumnezeu. Simțurile lor sunt ferecate, iar ei acționează în secret, ca și când cineva s-ar amesteca în planurile lor.

Mulți plutesc în zone periculoase. Ei au nevoie de un pilot, dar privesc cu dispreț ajutorul de care au atât de mare nevoie, crezând că sunt în stare să-și cârmuiască propria barcă fără să-și dea seama însă că aceasta este pe punctul de a se lovi de o stâncă ascunsă, ceea ce ar produce naufragiul, ruinarea credinței și a fericirii.... Dacă nu vor fi cercetători sânguincioși ai aceluia Cuvânt [Biblia], ei vor face greșeli grave, care vor dăuna fericirii lor și a altora, atât pentru viața de acum, cât și pentru cea viitoare.

Dacă bărbații și femeile obișnuiesc să se roage de două ori pe zi înainte de a întrezări căsătoria, ei ar trebui să se roage de patru ori pe zi atunci când anticipă acest

pas. Căsătoria este ceva care vă va influența și afecta atât viața de acum, cât și viața viitoare....

Majoritatea căsătoriilor din timpul nostru și felul în care decurg ele fac din acestea un semn al sfârșitului. Bărbați și femei sunt atât de neînduplecați, de încăpățânați, încât Dumnezeu este lăsat în afara acestei probleme. Religia este dată deoparte, ca și când nu ar avea nici o însemnătate în această problemă atât de solemnă și de importantă.

Sfatul părinților temători de Dumnezeu

Când există atâta suferință în urma căsătoriilor încheiate, de ce nu doresc tinerii să fie înțelepți? De ce continuă ei să aibă simțământul că nu au nevoie de sfatul celor mai în vârstă și cu experiență? În afaceri, atât bărbații, cât și femeile sunt foarte precauți. Înainte de a se angaja într-o anumită activitate, ci se pregătesc pentru acea lucrare. Ei dedică timp, bani și mult studiu atent subiectului respectiv, în așa fel încât să nu dea greș în acea întreprindere.

Cu atât mai multă precauție ar trebui dovedită atunci când se pășește în relația de căsătorie -- o relație care afectează generațiile viitoare și viața viitoare. În loc de aceasta, subiectul este tratat în glumă, cu ușurință, din impuls și pasiune, orbire și lipsa acordării unei considerații atente și calme. Singura explicație pentru acest lucru este că lui Satana îi place să vadă suferință și ruină în lume și el țese această plasă pentru a încurca sufletele în ea. El se bucură să vadă aceste persoane nechibzuite, pierzând bucuria în această lume și căminul din cea viitoare.

Trebuie oare copiii să țină seama doar de propriile lor dorințe și înclinații și să nu țină seama de sfatul și judecata părinților lor? Unii par a nu ține cont niciodată de dorințele și preferințele părinților lor și nici de judecata lor matură. Egoismul a ferecat ușile inimilor lor în ce privește afecțiunea filială. Minteă celor tineri trebuie trezite în această privință. Porunca a cincea este singura poruncă însoțită de o făgăduință, însă este tratată cu ușurință și chiar ignorată în mod voit de cel îndrăgostit. Desconsiderarea dragostei mamei, dezonorarea purtării de grijă a tatălui sunt păcate care rămân înregistrate în dreptul multor tineri.

Una dintre cele mai mari greșeli legate de acest subiect este aceea de a nu tulbura

sentimentele celor tineri și fără experiență, de a nu se amesteca nimeni în dragostea lor. Acesta este un subiect care trebuie examinat din toate punctele de vedere. Ajutorul oferit de experiența celorlalți și o cumpănire cu calm și atenție a problemei de către ambele părți constituie lucruri esențiale. Subiectul acesta este tratat în general cu prea multă ușurință de marea majoritate a oamenilor. Tinerii mei prieteni, luați pe Dumnezeu și părinții voștri temători de El ca sfătuitori! Rugați-vă pentru aceasta.

Veți întreba: „Ar trebui oare părinții să aleagă un tovarăș de viață pentru fiul sau fiica lor, fără a ține seama de părerile și sentimentele acestuia sau acesteia?” Voi pune această întrebare așa cum ar trebui să sune de fapt: „Ar trebui oare ca fiul sau fiica să-și aleagă tovarășul de viață fără a-și consulta mai întâi părinții, având în vedere că un asemenea pas va afecta fericirea părinților care își iubesc copiii? Și trebuie oare ca fiul sau fiica să persiste pe propria cale, în ciuda sfaturilor și rugămintelor părinților săi? Răspund cu hotărâre: Nu, chiar dacă nu s-ar căsători niciodată. Porunca a cincea oprește un astfel de comportament. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău”. Aceasta este o poruncă însoțită de o făgăduință pe care Dumnezeu o va împlini cu siguranță față de aceia care sunt ascultători. Părinții înțelepți nu vor alege niciodată tovarăși de viață pentru copiii lor fără a le respecta dorințele.

Tatăii și mamele trebuie să simtă că le revine datoria de a călăuzi sentimentele copiilor lor, astfel ca acestea să fie îndreptate asupra aceluia care le-ar putea fi tovarăși potriviți. Aceasta trebuie simțită ca o datorie, îndeplinită prin învățăturile pe care le dau, prin propriul lor exemplu, prin harul lui Dumnezeu, pentru a modela caracterul copiilor încă din cei mai fragezi ani ai lor, astfel ca ei să fie curați și nobili și să fie atrași spre bine și spre adevăr. Cei ce se aseamănă se atrag; cei ce se aseamănă se apreciază. Faceți ca dragostea pentru adevăr, curăție și bunătate să fie încă de timpuriu sădită în suflet, iar tinerii vor căuta societatea aceluia care au aceste caracteristici.

Avertizări pentru cei ce au în vedere căsătoria

Tinerii acționează prea mult din impuls. Ei nu trebuie să se destăinuie prea ușor și nici să fie capturați prea repede de înfățișarea exterioară, atrăgătoare a iubitului. Curtenia, așa cum se desfășoară în acest veac, este un plan de înșelăciuni și ipocrizie, în care este implicat mai mult vrăjmașul decât Domnul. Bunul simț natural este necesar aici mai mult decât în oricare alt lucru; însă adevărul este că nu prea există.

De închipuiri și de sentimentalismul bolnăvicios ar trebui să te ferești ca și când ar fi lepră. Mulți tineri și tinere din aceste vremuri nu cunosc virtutea; de aceea este mare nevoie de precauție. Aceia care au un caracter virtuos, deși s-ar putea să nu aibă anumite calități care sunt de dorit, pot fi de o reală valoare morală.

Experiența religioasă a tinerilor din acest veac al lumii este mult amestecată cu acest sentimentalism josnic. Sora mea, Dumnezeu cere să fii transformată. Înnoobilează-ți sentimentele, te implor. Consacră-ți puterile mintale și fizice în slujba Mântuitorului tău, care a plătit pentru tine. Sfințește-ți gândurile și sentimentele astfel ca toate faptele tale să fie făcute în Domnul.

Satana nu-i scapă din ochi pe aceia care dedică o mare parte a nopții curteniei. Dacă ar putea avea ochii deschiși, ei ar putea vedea un înger care notează cuvintele și faptele lor. Legile sănătății și ale buneii cuviințe sunt încălcate. Ar fi mai potrivit ca anumite perioade ale curteniei dinainte de căsătorie să fie lăsate să se desfășoare în timpul vieții de căsătorie. Însă ceea ce se întâmplă în realitate este că momentul căsătoriei parcă pune capăt întregii dăruiri manifestate în timpul curteniei.

Satana știe foarte bine cu ce elemente are de-a face și își pune la lucru inteligența sa diabolică, inventând diferite planuri pentru a atrage sufletele în cursă, spre nimicirea lor. El urmărește îndeaproape fiecare pas făcut și dă multe sugestii și, adesea, acestea sunt ascultate mai degrabă decât Cuvântul lui Dumnezeu. Această plasă periculoasă, fin țesută, este pregătită cu dibăcie pentru a prinde în mrejele sale pe cei tineri și lesne crezători. Adesea, ea poate fi camuflată într-un veșmânt de lumină, atrăgător, însă aceia care ajung victimele sale atrag asupra lor multe suferințe. Rezultatul: epave umane pretutindeni.

Comportament necorespunzător

A te juca cu inimile omenesci constituie o nelegiuire care nu este lipsită de importanță în ochii unui Dumnezeu sfânt. Totuși, atât de mulți se îndreaptă de preferință către tinerele femei, le câștigă afecțiunea, apoi își văd de treburile lor, uitând cuvintele rostite și efectul avut asupra acestora. O altă persoană îi atrage, iar ei repetă aceleași cuvinte și manifestă față de aceasta aceeași atitudine, aceleași atenții.

Această atitudine se va da pe față și în viața de căsătorie. Relația care se stabilește prin căsătorie nu produce întotdeauna această schimbare -- dintr-un caracter nestatornic într-unui hotărât, dintr-unul șovăitor într-unui neclintit și statornic față de principii. Aceștia nu le place monotonia, gândurile nesfinte dându-se pe față în acțiuni nesfinte. Cât de important este deci ca tineretul să-și încingă coapsele minții și să vegheze asupra comportamentului lor, astfel ca Satana să nu-i poată înșela și abate de pe cărarea neprihănirii.

Un tânăr care se bucură de compania unei tinere și îi câștigă prietenia, fără ca acest lucru să fie cunoscut de părinții ei, nu se poartă ca un creștin nobil atât față de ea, cât și față de părinții ei. Prin convorbiri și întâlniri secrete, el poate câștiga influență asupra minții ei, însă, procedând în acest fel, el nu dă dovadă de acea noblețe și integritate sufletească pe care o au copiii Lui Dumnezeu. Pentru a-și atinge scopurile, ei nu se poartă deschis, conform standardelor biblice și se dovedesc necredincioși față de aceia care îi iubesc și încearcă să vegheze cu grijă asupra lor. Căsătoriile întemeiate în acest fel nu sunt în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acela care îndepărtează o tânără de la respectarea datoriei ei, care o derutează în ce privește porunca clară și precisă a lui Dumnezeu, de a-și asculta și cinsti părinții, nu va fi credincios obligațiilor pe care le va avea în viața de căsătorie.

„Să nu furi” a fost scris de însuși degetul lui Dumnezeu pe tablele de piatră și totuși, cât de mult se practică și se scuză în ascuns furtul de sentimente! Se întreține o curtenie înșelătoare, se continuă discuțiile în ascuns, până ce sentimentele aceleia care este lipsită de experiență și care nu știe până unde pot ajunge lucrurile, sunt într-o anumită măsură îndepărtate de părinții ei și îndreptate spre acela care se dovedește, prin felul cum acționează, că nu este demn de dragostea ei. Biblia condamnă necinstea în orice formă s-ar manifesta ea.

Creștinii care sunt oameni integri și par sensibili la orice alt subiect, fac greșeli înspăimântătoare în acest punct. Ei dau dovadă aici de o voință atât de hotărâtă, de neclintit, pe care rațiunea nu o poate schimba. Devin atât de fascinați de sentimentele și impulsurile omenești, încât nu mai au dorința de a cerceta Biblia și de a veni în strânsă legătură cu Dumnezeu. Când este călcată una din poruncile Decalogului, pașii în jos sunt aproape siguri. O dată îndepărtate barierele decenței feminine, cea mai mare destrăbălare nu pare păcătoasă. Oh, cât de teribile sunt consecințele influenței în rău a femeii în lumea de azi! Fiind prinși în momeala „femeii străine”, unii sunt încarcerati în

niște celule ca de închisoare, mulți își iau propriile vieți și mulți alții scurtează viețile altora. Cât de adevărate sunt cuvintele inspirate: „Picioarele ei te duc la moarte; pașii ei te duc în iad”.

Lumini de avertizare sunt așezate pretutindeni, pe cărarea vieții, pentru a-i preveni pe bărbați să nu se apropie de terenul periculos, interzis; însă mulți, în ciuda acestora, aleg calea fatală, împotriva rațiunii, împotriva Legii lui Dumnezeu și în ciuda pedepsei Sale.

Aceia care vor să-și păstreze sănătatea fizică, un intelect viguros și un moral sănătos trebuie să „fugă ... de poftele tinereții”. Aceia care depun eforturi stăruitoare și hotărâte pentru a ține sub control răutatea ce își ridică îndrăzneț și cu nerușinare capul în preajma lor sunt urâți și vorbiți de rău de făcătorii de rele, însă ei vor fi onorați și răsplătiți de Dumnezeu.¹⁷⁴

Capitolul 19

Nu vă căsătoriți cu necredincioși

Există în lumea creștină o indiferență surprinzătoare, alarmantă, față de învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la căsătoria dintre credincioși și necredincioși. Mulți care pretind că-L iubesc pe Dumnezeu și se tem de El, aleg să urmeze propriile lor înclinații, în loc să ia aminte la sfatul înțelepciunii Nemărginite. Într-o problemă ce afectează în mod vital fericirea și bunăstarea ambelor părți, atât pentru lumea aceasta, cât și pentru cea viitoare, rațiunea, judecata și teama de Dumnezeu sunt lăsate la o parte; iar stăpânirea o au impulsul orb și hotărârea încăpățanată.

Bărbați și femei, care de altfel sunt sensibili și conștiincioși, nu iau în seamă sfatul; ei sunt surzi la apelurile și rugămintele prietenilor, rudelor și slujitorilor lui Dumnezeu. Un cuvânt de avertizare este socotit ca amestec impertinent, iar prietenul care este suficient de credincios, rostind această obiecție, este tratat ca dușman. Aceasta este ceea ce urmărește Satana. El ademenește sufletul care este vrăjit, îndrăgostit nebunește. Rațiunea Iasă să cadă hăturile stăpânirii de sine pe grumazul poftii pătimase; patima nesfințită pune stăpânire până ce, prea târziu, victima se trezește într-o viață de mizerie și sclavie. Acesta nu este un tablou plăsmuit de imaginație, ci o realitate. Dumnezeu nu sfințește acele uniri prin căsătorie pe care le-a interzis în mod expres.

Domnul a poruncit Israelului din vechime să nu se unească prin căsătorii cu națiunile idolatre din jurul lor. „Să nu te unești prin căsătorie cu ele; să nu-ți dai fiicele după fiii lor”. Este dat și motivul. Înțelepciunea Infinită, văzând dinainte urmarea acestor uniri, declară: „Căci ele vor îndepărta pe fiul tău de a Mă urma și va sluji altor dumnezei; astfel mânia Domnului se va revărsa asupra ta și te va nimici dintr-o dată”. „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; căci Domnul Dumnezeul tău te-a ales ca să fii un popor deosebit, al Lui, mai presus de oricare popor de pe fața pământului”. Și în Noul Testament există interziceri asemănătoare în ce privește căsătoria creștinilor cu păgânii. Apostolul Pavel, în prima sa epistolă către Corinteni, spune: „Soția este legată prin lege câtă vreme trăiește bărbatul ei; însă dacă bărbatul ei moare, este liberă să se căsătorească cu cine vrea; numai în Domnul”. Apoi, în cea de-a doua epistolă, el scrie: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși; căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu

întunericul? Ce înțelegere poate fi între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel. necredincios? Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Domnul: «Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul, nu vă atingeți de ceea ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic”.

Niciodată poporul lui Dumnezeu nu trebuie să se aventureze pe terenul interzis. Căsătoria între credincioși și necredincioși este interzisă de Dumnezeu. Însă prea adesea inima neconvertită urmează dorințele ci firești și sunt întemeiate astfel căsătorii nesfinte. Datorită acestui lucru, mulți bărbați și femei sunt fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Aspirațiile lor nobile s-au năruit; printr-un lanț de circumstanțe, ei sunt prinși în cursa lui Satana. Aceia care sunt conduși de pasiune și impuls vor avea de cules o recoltă amară în această viață, iar calea lor poate sfârși prin pierderea sufletului lor.

Aceia care susțin că sunt de partea adevărului calcă în picioare voința lui Dumnezeu atunci când se căsătoresc cu necredincioși; ei pierd darul harului Său și depun eforturi amare în vederea pocăinței. Cel necredincios s-ar putea să aibă un caracter moral excelent, însă faptul că el sau ea nu a răspuns cerințelor lui Dumnezeu și a neglijat o mântuire atât de mare, constituie un motiv suficient de întemeiat pentru ca să nu se realizeze această unire. Caracterul celui necredincios s-ar putea să fie asemenea celui tânăr căruia Domnul i-a adresat cuvintele: „Îți mai lipsește un singur lucru”; pentru că, într-adevăr, un singur lucru îi mai lipsea.

Pot oare merge doi oameni împreună fără a se învoi?

Se aduce uneori scuza că cel necredincios simpatizează cu religia și că este tot ce poate fi de dorit într-o companie, cu excepția unui singur lucru: nu este creștin. Deși cea mai bună judecată a credinciosului poate sugera că nu este potrivită unirea pe viață a credinciosului cu necredinciosul, totuși, în nouă cazuri din zece, înclinațiile firești triumfa. Decăderea spirituală începe în momentul în care se face legământul la altar; zelul pentru religie este descurajat și o fortăreață după alta este dărâmată, până ce amândoi stau unul lângă celălalt sub drapelul cel negru al lui Satana. Chiar în cadrul sărbătorii de nuntă, spiritul lumesc triumfa asupra conștiinței, credinței și adevărului. În

noul cămin, momentul dedicat rugăciunii nu este respectat. Mirele și mireasa s-au ales unul pe celălalt, îndepărtându-L pe Isus.

La început, cel necredincios s-ar putea să nu arate opoziție în noua relație; însă când se aduce în centrul atenției subiectul adevărului Bibliei, deodată se dă pe față această atitudine: „Te-ai căsătorit cu mine, știind că sunt ceea ce sunt; nu vreau să fiu tulburat. De acum înainte, să fiu înțeles că este interzisă orice discuție privitoare la vederile tale proprii”. Dacă cel credincios va manifesta în vreun fel seriozitate în ce privește credința sa, aceasta este luată drept lipsă de bunăvoință față de cel care nu prezintă interes pentru experiența creștină.

Cel credincios consideră că, în noua relație, el trebuie să cedeze întrucâtva față de cel pe care l-a ales ca tovarăș de viață. Se susțin distracțiile sociale, lumești. La început se manifestă o mare opoziție față de acestea, însă pe măsură ce interesul pentru adevăr scade, îndoiala și necredința iau locul credinței. Nimeni nu s-ar aștepta ca cel care altădată era un credincios hotărât, conștiincios și un devotat urmaș al lui Hristos, să devină deodată îndoielnic și șovăitor. O, ce schimbare a produs această căsătorie neînțeleaptă!

Este un lucru primejdios să te unești cu cineva lumesc. Satana știe foarte bine că ceasul legământului căsătoriei poate însemna pentru mulți tineri și tinere încheierea experienței lor religioase și a utilității lor. Ei sunt pierduți pentru Hristos. O perioadă de timp, printr-un efort susținut, ar putea să trăiască o viață de creștin, însă toate strădaniile lor întâmpină influența puternică din direcția opusă. Odinioară, era un privilegiu și totodată o bucurie pentru ei să vorbească despre credința și speranța lor; însă acum, ei nu doresc să menționeze acest subiect, pentru că știu că pe acela de care și-au legat destinul nu-l interesează. Drept urmare, credința în adevărul cel prețios se stinge în inima lor, iar Satana țese în mod ascuns, în jurul lor, plasa scepticismului.

„Pot merge oare doi oameni împreună fără a se învoi?” „Dacă doi dintre voi se învoiesc să ceară ceva Tatălui Meu din ceruri, le va da.” Ce ciudat! În timp ce unul dintre cei atât de strâns uniți este implicat, devotat, celălalt este indiferent și nepăsător; unul caută calea spre viața veșnică iar celălalt se află pe calea cea largă, ce duce spre moarte.

Sute de tineri L-au sacrificat pe Domnul Hristos și cerul, ca urmare a căsătoriei cu

persoane neconvertite. Oare dragostea și părtășia cu Isus au pentru ei o valoare atât de neînsemnată, încât preferă compania bieților muritori? Este oare cerul atât de neînsemnat, încât riscă bucuriile acestuia de dragul unuia care nu are dragoste pentru prețiosul Mântuitor?

Răspunsul creștinului față de cel necredincios

Ce ar trebui să facă orice creștin atunci când ajunge în situația dificilă în care se pune la încercare soliditatea principiului religios? Cu o hotărâre demnă de imitat, el ar trebui să spună deschis: „Eu sunt un creștin conștiincios. Eu cred că ziua a șaptea a săptămânii este Sabatul biblic. Credința și principiile noastre merg în direcții opuse. Nu putem fi fericiți împreună, deoarece, dacă eu continui să doresc mai departe cunoașterea voinței lui Dumnezeu, mă voi deosebi tot mai mult de lume și mă voi asemena din ce în ce mai mult cu Hristos. Dacă tu continui să nu vezi frumusețea lui Hristos și să nu te simți atras de adevăr, vei iubi mai departe lumea, pe care eu nu o pot iubi, în timp ce eu voi iubi lucrurile lui Dumnezeu, pe care tu nu le poți iubi. Lucrurile spirituale trebuie judecate spiritual. Fără discernământ spiritual, tu nu vei putea înțelege ceea ce cere Dumnezeu de la mine sau să-ți dai seama de obligațiile pe care le am față de Stăpânul pe care-L slujesc; din această cauză, tu vei avea impresia că te voi neglija datorită îndatoririlor religioase. Nu vei fi fericit, ci gelos pe seama sentimentelor pe care le am față de Dumnezeu, iar cu voi fi singură în privința convingerilor mele religioase. Când îți vei schimba felul în care vezi lucrurile, când inima ta va răspunde cerințelor lui Dumnezeu, când vei învăța să-L iubești pe Mântuitorul meu, atunci relația noastră ar putea fi reluată.”

Credinciosul face astfel un sacrificiu pentru Hristos, pe care conștiința sa îl aprobă și care arată că pentru el viața veșnică prețuiește atât de mult, încât nu-și poate permite riscul de a o pierde. El consideră că este mai bine să rămână necăsătorit decât să se lege pe viață cu unul care alege mai degrabă lumea decât pe Domnul Isus și care l-ar îndepărta de crucea lui Hristos.

Mai bine să se rupă o logodnă neînțeleaptă

O căsătorie poate fi întemeiată în siguranță numai în Hristos. Dragostea omenească poate fi manifestată prin legături foarte strânse doar în măsura în care este alimentată de dragostea divină. Doar acolo unde domnește Hristos poate exista dragoste

profundă, adevărată, neegoistă.

Chiar dacă ați făcut un angajament, fără a avea însă o cunoaștere deplină a caracterului celui cu care există intenția de a vă uni, nu gândiți că angajamentul acesta înseamnă neapărat să vă legați pe viață cu unul pe care să nu-l puteți iubi și respecta. Aveți mare grijă ce angajamente faceți; este însă mai bine, mult mai bine, să rupeți logodna înainte de căsătorie, decât să vă despărțiți după căsătorie, așa cum fac mulți.

S-ar putea să spuneți: „Am făcut o promisiune, acum să o retrag?” Eu vă răspund: Dacă ați făcut o promisiune potrivnică Scripturii, retrage-ți-o neapărat, fără întârziere, și, în umilință, căiți-vă înaintea lui Dumnezeu pentru dragostea fără minte care v-a condus să faceți un asemenea angajament pripit. E mult mai bine să retrageți o astfel de promisiune, în temere de Dumnezeu, decât să o țineți, și prin aceasta să-L dezonați pe Dumnezeu.

Fiecare pas în vederea legământului căsătoriei să fie caracterizat de modestie, simplitate, sinceritate și ținte serioase, care să-I fie pe plac și să-L onoreze pe Dumnezeu. Căsătoria afectează atât viața aceasta, cât și pe cea viitoare. Un creștin sincer nu face planuri pe care Dumnezeu nu le poate aproba.

Inima tânjește după dragoste omenească și această iubire nu este suficient de puternică, suficient de curată sau suficient de prețioasă pentru a lua locul iubirii lui Isus. Doar în Mântuitorul ei soția poate găsi înțelepciunea, tăria și harul de a trece prin grijile, răspunderile și necazurile vieții. Ea trebuie să facă din Isus tăria și călăuză vieții ei. Femeia trebuie să se predea lui Hristos înainte de a se dăruia vreunui prieten pământesc și a începe vreo relație care să fie în conflict cu acesta. Aceia care doresc să afle adevărata fericire trebuie să aibă binecuvântarea cerului asupra a tot ce le aparține și asupra a tot ceea ce fac. Din cauza neascultării de Dumnezeu există atât de multe inimi și cămine în suferință. Sora mea, dacă dorești să ai o casă deasupra căreia să nu se ridice niciodată umbre, nu-ți lega viața de unul care este un vrăjmaș al lui Dumnezeu.

Sfat către cel care se convertește după căsătorie

Acela care s-a căsătorit când era neconvertit, are, datorită convertirii sale, într-o măsură mai mare, obligația de a fi credincios tovarășului său de viață, oricât de mari ar fi diferențele de ordin religios; totuși, cerințele lui Dumnezeu trebuie avute în vedere

înaintea oricărei relații omenești chiar dacă urmarea va fi necazul și persecuția. Printr-un spirit iubitor și blând, această credincioșie duce la câștigarea celui necredincios.¹⁷⁵

Capitolul 20

Căsătoria

Dumnezeu a făcut din bărbat o femeie, care să-i fie tovarăș și ajutor, care să fie una cu ci, să-l înveselească, să-l încurajeze, să-i fie o binecuvântare, iar el, la rândul lui, să-i fie un ajutor puternic. Toți aceia care pășesc în relația de căsătorie, având un scop sfânt -- soțul de a dobândi sentimentele curate ale unei inimi de femeie, femeia de a înmuia și îmbunătăți caracterul soțului ei și de a-l desăvârși -- îndeplinesc scopul lui Dumnezeu pentru ci.

Domnul Hristos nu a venit pentru a distruge această instituție, ci s-o readucă la sfințenia și noblețea sa originală. El a venit să restaureze chipul moral al lui Dumnezeu în om și această lucrare a început-o punându-Și aprobarea asupra căsătoriei.

El, care a dat-o pe Eva lui Adam, ca ajutor, a înfăptuit prima Sa minune la un ospăț de nuntă. În sala de ospăț, acolo unde prietenii și rudele se bucurau împreună, a fost locul unde Și-a început Domnul Hristos lucrarea publică. In acest fel, El a aprobat căsătoria, recunoscând-o ca pe o instituție pe care El însuși o întemeiase. El fusese Cel care poruncise ca bărbații și femeile să se unească prin sfânta legătură a căsătoriei, să întemeieze familii ai căror membri, încoronați cu onoare, aveau să fie recunoscuți ca membri ai familiei de sus.

Nunta trebuie să fie o ocazie simplă, fericită

Iubirea divină, ce emană de la Hristos, nu distruge niciodată iubirea omenească, ci o include. Prin aceasta, dragostea omenească este rafinată și curățită, înălțată și înnobilitată. Iubirea omenească nu poate aduce niciodată roade prețioase, dacă nu este unită cu natura divină și dacă nu este cultivată pentru ceruri. Domnul Isus dorește să vadă căsătorii fericite, vieți tihnite.

Scripturile arată că atât Domnul Isus, cât și ucenicii Lui au fost chemați la acest ospăț de nuntă [în Cana]. Domnul Isus nu le-a interzis ucenicilor să participe la nunți, care sunt ocazii de bucurie. Participând la această sărbătoare, Domnul Hristos ne-a învățat că El dorește ca noi să ne bucurăm cu cei ce se bucură, păzind rânduielile pe care

El le-a lăsat. El nu a oprit niciodată sărbătorile nevinovate ale oamenilor, atunci când acestea s-au desfășurat în armonie cu legile cerului. La o adunare onorată de prezența Domnului Hristos, este drept ca urmașii Săi să participe. După ce a participat la această sărbătoare, Domnul Hristos a mai participat la multe altele, aprobându-le astfel pe acestea, prin prezența și învățătura Sa. Nu există nici un motiv să facem paradă sau etalare, chiar dacă cei doi se potrivesc perfect.

Mi s-a părut întotdeauna atât de nepotrivită asocierea nunții cu ilaritatea, veselia peste măsură și pretenția că suntem cineva. Nu, ci. aceasta este o rânduială lăsată de Dumnezeu, care trebuie privită cu cea mai mare solemnitate. Relația de familie care se formează aici pe pământ, trebuie să fie o demonstrare a ceea ce va trebui să fie ca familie sus în cer. Slava lui Dumnezeu trebuie pusă totdeauna pe primul plan.¹⁷⁶

Sfat pentru noii căsătoriți

Stimate frate, draga mea soră: v-ați unit printr-un legământ pe viață. Educația voastră în ceea ce privește viața de căsătorie a început. Primul an din viața de căsătorie este un an de experiență, în care soțul și soția vor cunoaște, fiecare în parte, trăsăturile de caracter ale celuilalt, după cum și copilul își învață lecțiile la școală pentru a le ști. De aceea, faceți ca în primul an din viața voastră să nu existe capitole care să dăuneze fericirii voastre.

Pentru a dobândi o cunoaștere corespunzătoare a vieții de căsătorie este nevoie de lucrarea unei vieți întregi. Cei care se căsătoresc încep o școală pe care nu o vor absolvi niciodată în această viață. Fratele meu, timpul, puterea și fericirea soției tale sunt acum legate de ale tale. Influența ta asupra ei poate fi o mireasmă de viață spre viață sau de moarte spre moarte. Ai grijă să nu-i ruinezi viața.

Sora mea, tu trebuie să înveți acum cele dintâi lecții practice cu privire la răspunderile vieții de căsătorie. Ai grijă să înveți cu credincioșie aceste lecții zi de zi. Nu da loc nemulțumirilor și mofturilor. Nu tânji după o viață de tihnă și inactivitate. Ferește-te continuu de egoism.

În unirea voastră pe viață, sentimentele trebuie să sporească fericirea celuilalt. Fiecare trebuie să lucreze pentru fericirea celuilalt. Aceasta este voia lui Dumnezeu cu privire la voi. Însă, deși voi trebuie să deveniți una, nici unul dintre voi nu trebuie să-și

piardă individualitatea în a celuilalt. Dumnezeu este stăpânul individualității voastre. Pe El trebuie să-L întrebați voi: Aceasta e bine? Aceasta e rău? Cum pot împlini mai bine scopul pentru care am fost creat? „Voi nu sunteți ai voștri; căci ați fost cumpărați cu un preț; proslăviți dar pe Dumnezeu în trupurile și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6, 19-20). Iubirea voastră pentru ceea ce este omenesc trebuie să fie pe al doilea loc, după iubirea pentru Dumnezeu. Belșugul afecțiunii voastre trebuie să se reverse față de Acela care Și-a dat viața pentru voi. Trăind pentru Dumnezeu, sufletul îndreaptă către El simțămintele lui cele mai bune și cele mai înalte. Este oare revărsarea cea mai mare a iubirii voastre îndreptată către Acela care a murit pentru noi? Dacă așa stau lucrurile, iubirea voastră unul față de celălalt este după rânduiala cerească.

Dragostea poate fi tot așa de limpede ca și cristalul și frumoasă în curățenia ei și totuși, poate fi superficială, pentru că n-a fost pusă la probă și încercată. Faceți din Domnul Hristos cel dintâi, cel din urmă și cel mai bun dintre toate lucrurile. Priviți la El fără încetare și iubirea voastră pentru El va deveni zilnic tot mai profundă și mai puternică, pe măsură ce este supusă încercării. Pe măsură ce iubirea voastră pentru El sporește, și iubirea voastră, a unuia pentru celălalt, va deveni tot mai profundă și mai puternică. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă.” (2 Corinteni 3, 18). Acum, aveți de îndeplinit datorii pe care nu le aveți înainte de a vă căsători. „Astfel dar, îmbrăcați-vă cu ...bunătate, umilință, smerenie și îndelungă răbdare”. „Trăiți în dragoste după cum și Hristos ne-a iubit”. Studiați cu atenție învățătura următoare: „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului; căci bărbatul este capul nevestei după cum și Hristos este Capul bisericii ... Și după cum biserica este supusă lui Hristos, tot așa și nevestele să fie supuse bărbaților lor, în toate lucrurile. Bărbaților, iubiți-vă nevestele, cum a iubit Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”. (Coloseni 3, 12; Efeseni 5, 2.22-25).

Căsătoria, o unire pe viață, este un simbol al unirii dintre Hristos și biserica Sa. Spiritul pe care-l manifestă Hristos față de biserică este spiritul pe care soțul și soția trebuie să-l manifeste unul față de altul.

Nici soțul, nici soția nu trebuie să aibă pretenția de a stăpâni asupra celuilalt. Domnul a enunțat principiul care trebuie să fie călăuzitor în această privință. Soțul trebuie să-și îngrijească soția așa cum Hristos îngrijește biserica. Iar soția trebuie să-și

respecte și să-și iubească soțul. Amândoi trebuie să cultive un spirit de bunătate, fiind hotărâți să nu se întristeze sau să se jignească unul pe altul.

Fratele meu și sora mea, amândoi aveți o voință puternică. Puteți face din această putere o mare binecuvântare sau un mare blestem pentru voi înșivă și pentru cei cu care veniți în contact. Nu încercați să vă constrângeți unul pe altul pentru a-l determina pe celălalt să facă ce vreți. Nu puteți face lucrul acesta și totuși să vă mai iubiți unul pe altul. Manifestările ambițioase distrug pacea și fericirea căminului. Nu îngăduiți cearta în viața voastră. Dacă faceți aceasta, amândoi veți fi nefericiți. Fiți amabili în vorbire, delicati în purtare, renunțând la dorințele voastre personale. Vegheați cu atenție asupra cuvintelor voastre, deoarece acestea au o puternică influență spre bine sau spre rău. Nu îngăduiți asprime în glasul vostru. Aduceți în viața voastră unită mireasma asemănării cu Hristos.

Înainte ca un bărbat să intre într-o unire atât de strânsă, cum este aceea a legăturii de căsătorie, el ar trebui să învețe să se stăpânească și să știe cum să se poarte cu alții.

Fratele meu, fii bun, răbdător și îngăduitor. Adu-ți aminte că soția ta te-a acceptat ca soț al ei nu ca să stăpânești asupra ei, ci să fii sprijinul ei. Nu fi niciodată poruncitor și dictator. Nu folosi voința ta puternică pentru a-ți constrânge soția să facă ceea ce vrei tu. Nu uita că și ea are voința ei și că dorește să facă după cum voiește ea, tot așa de mult ca și tine. Nu uita, de asemenea, că tu ai avantajul unei experiențe mai mari. Fii atent și curtenitor. „Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, iară părtinire, nefățarnică.” (Iacov 3, 17).

Nu uitați, fratele meu și sora mea, că Dumnezeu este iubire și că prin harul Său veți reuși să vă faceți unul pe altul fericiți, așa cum ați promis prin legământul căsătoriei. Și în puterea Mântuitorului, puteți lucra cu înțelepciune și putere ca o viață strâmbă să se îndrepte în Domnul. Oare există ceva ce nu poate face Domnul Hristos? El este desăvârșit în înțelepciune, neprihănire și dragoste. Nu vă închideți în voi înșivă, mulțumiți că ați revărsat dragoste asupra celui alt. Prindeți orice ocazie de a contribui la fericirea celor din jurul vostru, împărtășindu-le simțămintele voastre. Cuvintele amabile, privirile pline de simpatie, cuvintele de apreciere vor fi pentru mulți care sunt în luptă, singuri, ca un pahar de apă rece pentru un suflet însetat. Un cuvânt de încurajare, o faptă bună vor ușura mult poverile ce apasă greu pe umerii istoviți. Adevărata fericire se

găsește în slujirea neegoistă. Și fiecare cuvânt și faptă a unei astfel de slujiri sunt înregistrate în cărțile din ceruri, ca fiind făcute pentru Hristos. „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut.” (Matei 25, 40).

Trăiți în lumina dragostei Mântuitorului. Atunci influența voastră va fi o binecuvântare pentru lume. Lăsați ca spiritul lui Hristos să vă ia în stăpânire. Legea bunătații să nu vă părăsească niciodată buzele. Răbdarea și altruismul să caracterizeze cuvintele și faptele celor care sunt născuți din nou, spre a trăi o viață nouă în Hristos.177

Capitolul 21

O căsătorie fericită, reușită

Dumnezeu a dorit să existe iubire și armonie desăvârșită între cei ce se căsătoresc. Fie ca mirele și mireasa să se angajeze în fața Universului ceresc să se iubească așa cum a rânduit Dumnezeu. Soția să-și respecte soțul, iar soțul să-și iubească soția.

La începutul vieții în doi, bărbații și femeile ar trebui să se consacre din nou lui Dumnezeu.

Oricât de atentă și înțeleaptă ar fi fost pregătirea în vederea căsătoriei, puține cupluri sunt pe deplin unite în momentul ceremoniei nunții. Adevărata unire a celor doi în căsătorie este lucrarea anilor care urmează.

De îndată ce viața cu povara ei de griji și încurcături începe să fie cunoscută de perechea de curând căsătorită, romantismul care de atât de multe ori asediază imaginația în privința căsătoriei, dispare. Soțul și soția descoperă, fiecare, caracterul celuilalt, așa cum nu au putut să o facă în viața dinaintea căsătoriei. Aceasta este una din cele mai critice perioade din experiența lor. Fericirea și utilitatea lor, în întreaga viață de după aceea, depind de o direcție bună, pe care ar trebui să se îndrepte acum. Adesea, fiecare soț descoperă în celălalt defecte de caracter, puncte slabe, nebănuite; însă inimile pe care dragostea le-a unit vor observa în celălalt și calități, capacități deosebite, de asemenea necunoscute înainte. Fie ca toți să caute să descopere mai degrabă calitățile decât defectele. Uneori, propria noastră atitudine, atmosfera care ne înconjoară, determină ceea ce ne va fi descoperit în celălalt.

Sunt mulți care socotesc că exprimarea iubirii constituie o dovadă de slăbiciune și ei mențin o rezervă care îi respinge pe ceilalți. Acest spirit stăvilește manifestarea normală a atașamentului. Dacă impulsurile prietenoase, generoase, sunt respinse, acestea se veștejesc, iar inima se înstrăinează, devine rece. Trebuie să ne ferim să facem această greșală. Iubirea nu poate exista mult timp fără a fi exprimată. Nu lăsa ca inima;aceluia de care ești legat să flămânzească după bunătate și simpatie.

Fiecare să ofere dragoste, nu să o pretindă. Cultivați tot ceea ce aveți mai nobil și fiți gata să recunoașteți calitățile celuilalt. Conștiința că ești apreciat constituie un stimul și o satisfacție deosebită. Împreună-simțire și respectul încurajează lupta spre desăvârșire; când este stimulată, însăși iubirea crește spre țeluri nobile.

Deși pot apărea greutăți, situații încurcate și descurajări, nici soțul și nici soția să nu nutrească gândul că unirea lor a fost o greșală sau o dezamăgire. Fiți hotărâți să faceți tot ce vă stă în putință pentru celălalt. Continuați cu cele dintâi atenții. Pe orice cale, încurajați-vă unul pe celălalt în luptele vieții. Căutați să sporiți fericirea celuilalt. Atunci căsătoria, în loc să fie sfârșitul iubirii, este doar începutul ei. Căldura adevăratei prietenii, dragostea care leagă inimă cu inimă, este o pregustare a bucuriilor cerului.

Toți ar trebui să cultive răbdarea, dând dovadă în mod practic de răbdare. Prin bunătate și răbdare, adevărata iubire este păstrată caldă în inimă și vor fi dezvoltate acele calități pe care cerul le aprobă.

Satana este întotdeauna gata să tragă foloase atunci când se ivesc situații dificile și, speculând trăsăturile de caracter ereditare, neplăcute, el încearcă să-i înstrăineze pe cei care s-au unit în legământ solemn înaintea lui Dumnezeu. Prin acest legământ, ei au promis să fie una, soția fiind de acord să-și iubească și să se supună soțului, iar soțul făgăduind ca își va iubi și ocroti soția. Dacă se dă pe față ascultare de Legea lui Dumnezeu, demonul certurilor nu va avea acces în familie, nu vor exista interese diferite și nu va produce înstrăinarea celor doi.

Aceasta este o perioadă importantă din viața acelor care au stat în fața ta pentru a-și pune laolaltă interesele, simpatiile, dragostea și munca unul cu celălalt în lucrarea de salvare a sufletelor. În legătura de căsătorie se face un pas foarte important -- unirea, îmbinarea a două vieți într-una singură. Dumnezeu dorește ca bărbatul și femeia să fie uniți în această lucrare, pe care să o aducă la îndeplinire cu integritate și sfințenie. Ei pot face acest lucru.

Binecuvântarea lui Dumnezeu va fi în casa unde va exista această unire, asemenea razei soarelui, pentru că este voința hotărâtă a lui Dumnezeu ca soțul și soția să fie uniți prin legături sfinte, în Isus Hristos, care are stăpânirea, iar Duhul Său cel Sfânt, călăuzirea.

Dumnezeu dorește ca familia să fie locul cel mai fericit de pe pământ, însuși simbolul căminului din ceruri. Purtând responsabilitățile căsătoriei în cămin, legându-și interesele cu Domnul Isus Hristos, bizuindu-se pe brațul și asigurarea Sa, soțul și soția împărtășesc în această unire o fericire pe care îngerii lui Dumnezeu o omagiază.¹⁷⁸

Când sunt deosebiri

Este dificil să faci față greutăților familiale, mai ales atunci când soțul și soția caută să se înțeleagă în privința nenumăratelor lor datorii, dacă au eșuat în ce privește supunerea inimii față de Dumnezeu. Cum este posibil ca soțul și soția să-și împartă treburile căminului și totuși să fie hotărâți și iubitori unul față de celălalt? Interesele lor în ceea ce privește gospodăria trebuie să fie unite, iar soția, dacă este o creștină, va acționa alături de soțul ei, ca o tovarășă a lui; căci soțul trebuie să fie capul casei.

Spiritul tău este greșit. Când iei o anumită poziție, nu cântărești bine chestiunea respectivă și nu ții cont de efectul pe care îl are menținerea vederilor tale și, într-o manieră independentă, le împletești în rugăciunile și conversațiile tale, când știi bine că soția ta nu are aceleași vederi cu tine. În loc să respecti sentimentele soției tale și să eviți în mod binevoitor, așa cum ar face-o un gentleman, acele subiecte despre care știi că aveți păreri diferite, tot insiști asupra punctelor și manifesti o îndărătnicie în a-ți exprima propriile vederi, în ciuda tuturor din preajma ta. Greșești socotind că cei din jurul tău nu au dreptul să vadă lucrurile diferit de cum le vezi tu. Aceste roade nu cresc în pomul numit creștinism.

Fratele meu, sora mea, deschideți ușa inimii voastre pentru a-L primi pe Isus. Invitați-L în templul sufletului vostru. Ajutați-vă unul pe celălalt să învingeți obstacolele care există în căsniciile tuturor. Veți avea o luptă teribilă împotriva adversarului -- diavolul -- și, dacă așteptați ca Dumnezeu să vă ajute în această bătălie, amândoi trebuie să fiți uniți în hotărârea de a birui, de a vă pecetlui buzele pentru a nu rosti nici un cuvânt rău, chiar dacă va trebui să cădeți pe genunchi și să strigați tare: „Doamne, muștră-l tu pe vrăjmașul sufletului meu.”

Dacă este adusă la îndeplinire voia lui Dumnezeu, atunci soțul și soția se vor respecta reciproc și vor cultiva iubirea și încrederea. Orice ar dăuna păcii și unității familiei va fi respins cu hotărâre și se va da pe față bunătate și iubire. Cel care dovedește un spirit blând, răbdător și iubitor, va descoperi că același spirit se va reflecta

și asupra lui. Acolo unde domnește Spiritul lui Dumnezeu, nu vor exista cuvinte nepotrivite legăturii de căsătorie. Dacă chipul Lui Hristos, nădejdea slavei, se conturează în cămin, atunci va fi unitate și dragoste, Hristos care locuiește în inima soției va fi în acord cu Hristos care locuiește în inima soțului. Ei vor lupta împreună pentru acele locașuri pe care Domnul Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei ce-L iubesc.

Cei care consideră relația de căsătorie ca fiind o rânduială sacră a lui Dumnezeu, apărată de Legea Sa cea sfântă, vor fi stăpâniți de îndemnurile rațiunii.

În viața de căsnicie, adesea bărbații și femeile se poartă ca niște copii nedisciplinați, dușmănoși. Soțul vrea așa cum zice el, soția vrea așa cum zice ea și nici unul nu vrea să cedeze. O astfel de stare de lucruri nu poate aduce decât cea mai mare nefericire. Atât soțul, cât și soția ar trebui să fie dispuși să cedeze în privința propriilor vederi. Nu există posibilitatea de a fi fericiți atât timp cât amândoi persistă în a face cum vor ei.¹⁷⁹

Fără răbdare și dragoste reciprocă, nici o putere pământească nu te poate susține pe tine și pe soțul tău în legăturile unirii creștine. Părtășia voastră în relația de căsătorie trebuie să fie apropiată și plină de considerație, înaltă și sfântă, emanând o putere spirituală în viețile voastre, astfel ca să puteți fi pentru celălalt tot ceea ce pretinde Cuvântul lui Dumnezeu. Când îndepliniți condițiile pe care le cere Domnul, veți descoperi atât cerul, cât și pe Dumnezeu, în viața voastră.

Nu uitați, fratele meu și sora mea, că Dumnezeu este dragoste și că prin harul Său voi puteți reuși să vă faceți fericiți unul pe celălalt, așa cum ați promis prin legământul căsătoriei.¹⁸⁰

Prin harul lui Hristos veți putea dobândi biruință asupra eului și egoismului. Trăind viața Sa, dovedind sacrificiu la fiecare pas, arătând continuu simpatie pentru cei ce au nevoie de ajutor, veți câștiga biruință după biruință. Zi de zi, veți învăța tot mai bine să învingeți eul și cum să vă fortificați punctele slabe din caracter. Domnul Isus Hristos va fi lumina voastră, tăria voastră, cununa bucuriei voastre, pentru că I-ați predat Lui voința voastră.¹⁸¹

Capitolul 22

Relația dintre soț și soție

Cei care consideră relația din cadrul căsătoriei o rânduială sacră a lui Dumnezeu, apărută de Legea Sa cea sfântă, vor fi stăpâniți de îndemnurile rațiunii.

Domnul Isus nu a impus celibatul nici unei categorii de oameni. El nu a venit pentru a nimici relația sacră a căsătoriei, ci pentru a o înălța și a o readuce la sfințenia ei de originară. El privește cu plăcere spre acele familii în care domnește dragostea sfântă și neegoistă.

Căsătoria este legitimă și sfântă

Nu este nimic păcătos în a mânca și a bea sau în a te căsători. Căsătoria era legitimă pe vremea lui Noe, așa cum ea este legitimă și astăzi, atâta timp cât ceea ce este legitim este tratat în mod corespunzător și nu este dus la excese păcătoase. Însă, în vremea lui Noe, oamenii se căsătoreau fără a-L consulta pe Dumnezeu și fără a căuta sfatul și călăuzirea Sa.

Faptul că toate relațiile pe care le avem în timpul vieții sunt de natură trecătoare ar trebui să aibă o influență transformatoare în tot ce facem și spunem. În zilele lui Noe, dragostea excesivă a fost cea care a făcut ca relația căsătoriei să fie păcătoasă înaintea lui Dumnezeu. Sunt mulți care își pierd sufletele în acest veac al lumii, fiind absorbiți de gândurile cu privire la căsătorie și de căsătoria în sine.

Căsătoria este sfântă în acest veac degradat. Însă, sub mantia ei, se ascunde atâta răutate și ticăloșie, încât nu pot fi descrise. În cadrul căsătoriei, se fac multe abuzuri; s-a ajuns până la crimă, aceasta făcând din ea un semn al timpului sfârșitului, așa cum a fost înainte de potop. Când natura și cerințele sfinte ale căsătoriei sunt înțelese, ea este aprobată de cer, iar urmarea va fi fericirea pentru ambele părți, lui Dumnezeu aducându-I-se slavă.

Privilegii în cadrul relației de căsătorie

Aceia care pretind a fi creștini ar trebui să ia aminte cu seriozitate la toate privilegiile care rezultă în căsnicie, iar temelia oricărei activități trebuie să fie principiul sfânt. În foarte multe cazuri, părinții au abuzat de privilegiile căsătoriei, și prin îngăduință excesivă și-au întărit pasiunile animalice.

[Cu altă ocazie, Ellen White vorbește despre „intimitatea și privilegiile relației de căsătorie”.]

Ceea ce este legitim, în exces devine un mare păcat.

Mulți părinți nu au cunoștințele pe care ar trebui să le aibă în căsnicie. Ei nu sunt protejați, astfel ca Satana să nu profite de ei și să nu le stăpânească mintea și viața. Ei nu văd că Dumnezeu le cere să se păzească de orice fel de exces în viața de căsătorie. Însă sunt foarte puțini cei care simt că au o datorie religioasă, și anume aceea de a-și ține în stăpânire pasiunile. Ei s-au căsătorit prin propria lor alegere și de aceea gândesc că aceasta, căsătoria, sfințește îngăduirea pasiunilor josnice. Chiar bărbați și femei care pretind a fi evlavioși pierd frâul pasiunilor păcătoase și nu țin seama de faptul că Dumnezeu îi socotește răspunzători pentru consumarea energiei vitale, care le slăbește puterea de viață și întregul organism.

Dovediți stăpânire de sine și cumpătare

O, dacă aș putea face ca toți să înțeleagă obligația lor față de Dumnezeu de a-și păstra puterile mintale și fizice în cea mai bună stare, pentru a putea aduce un serviciu desăvârșit Creatorului lor! Soția creștină să se înfrâneze, în cuvânt și faptă, de a excita pasiunile animalice ale soțului ei. Multe persoane nu au tărie în această privință. Din tinerețe, și-au slăbit puterile mintale și vloga trupului prin satisfacerea poftelor senzuale. În căsnicie, stăpânirea de sine și cumpătarea trebuie să fie cuvântul de ordine.

Avem obligația solemnă față de Dumnezeu de a ne menține spiritul în curăție și trupul sănătos, pentru a putea fi de folos omenirii și pentru a-L sluji în mod desăvârșit pe Dumnezeu. Apostolul rostește aceste cuvinte de avertizare: „Nu lăsați ca păcatul să domnească în corpul vostru muritor, ca să slujiți poftelor acestuia”. El îndeamnă în continuare ca „orice bărbat care luptă să aibă autoritate, să fie cumpătat în toate

lucrurile”. El îi îndeamnă pe toți care se pretind creștini să-și aducă trupurile „ca o jertfa vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu”. El spune: „Mă lupt aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.”

Nu este dragoste adevărată aceea care îl determină pe un bărbat să facă din soția sa un instrument pentru satisfacerea poftelor sale senzuale. Pasiunile animalice sunt cele care pretind îngăduință și satisfacere în acest caz. Cât de puțini la număr sunt acei bărbați care își dovedesc dragostea în felul menționat de către apostol: „Cum a iubit Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca s-o înfățișeze înaintea Lui ... slăvită, sfântă, fără pată”.... Aceasta este dragostea pe care o recunoaște Dumnezeu ca fiind sfântă în cadrul relației de căsătorie. Iubirea este un principiu curat și sfânt, dar pofta senzuală, patima, nu admite să i se pună restricții sau să fie controlată, stăpânită de rațiune. Este oarbă față de consecințe; nu raționează de la cauză la efect.

Satana caută să slăbească stăpânirea de sine

Satana caută să coboare standardul curăției și să slăbească puterea de stăpânire de sine a celor ce se unesc prin căsătorie, pentru că el știe că, atâta vreme cât pasiunile josnice sunt în ascendență, puterile morale slăbesc tot mai mult, iar el nu are de ce să se îngrijoreze în privința creșterii lor spirituale. El știe, de asemenea, că pe nici o altă cale nu poate pune mai bine amprenta chipului său urâcios asupra copiilor acestora că astfel poate modela mai ușor caracterele acestora decât pe cele ale părinților.

Bărbați și femei, va veni ziua în care veți învăța ce înseamnă patima și care este rezultatul satisfacerii ei. Pofta senzuală, patima josnică, poate prezentă atât în cadrul relației de căsătorie, cât și în afara ei.

Ce se întâmplă când se dă frâu liber patimilor josnice? Camera intimă, în care ar trebui să fie prezenți îngerii lui Dumnezeu, este făcută nesfântă prin practici nesfinte. Și, pentru că domnește animalismul rușinos, corpurile sunt viciate; practici dezgustătoare conduc la boli dezgustătoare. Ceea ce Dumnezeu a lăsat ca binecuvântare devine blestem.

Excesele sexuale vor distruge în mod sigur dragostea pentru practicile devoționale, vor lipsi creierul de puterea necesară hrănirii organismului și vor epuiza în

modul cel mai eficient vitalitatea generală. Nici o soție nu ar trebui să își ajute soțul în această lucrare de autodistrugere. Ea nu va face astfel, dacă este luminată și îl iubește cu adevărat.

Cu cât sunt îngăduite mai mult patimile animalice, cu atât ele devin mai puternice și vor pretinde continuu satisfacerea lor. Fie ca bărbații temători de Dumnezeu să se trezească în ceea ce privește datoria lor. Mulți din cei care pretind a fi creștini suferă de paralizii ale nervilor și creierului datorită necumpătării în această privință.

Soții să fie cumpătați

Soții ar trebui să fie cu luare aminte, atenți, consecvenți, credincioși și înțeleghători. Ei trebuie să dovedească iubire și milă. Dacă ei sunt împlinitori ai cuvintelor Domnului Hristos, dragostea lor nu va avea un caracter josnic, pământesc, senzual, care să-i ducă la distrugerea propriilor lor corpuri și să producă soțiilor lor slăbiciune și boală. Ei nu vor fi îngăduitori în satisfacerea patimilor josnice, spunând mereu la urechile soțiilor lor că ele trebuie să fie supuse soților în toate lucrurile. Când soțul dovedește noblețe de caracter, curăție a inimii, dorința de a-și lumina mintea, calități pe care orice creștin trebuie să le aibă, acest lucru se va da pe față în viața de căsătorie. Dacă el este călăuzit de gândul lui Hristos, el nu va fi un nimicitor al trupului, ci va fi plin de dragoste duioasă, căutând să atingă cele mai înalte standarde în Hristos.

Nici un bărbat nu-și poate iubi cu adevărat soția când aceasta i se supune pasiv, devenind sclava lui, și când contribuie la dezlănțuirea pasiunilor lui depravate. Supunându-i-se în mod pasiv, ea pierde valoarea pe care o avea odată în ochii lui. El o vede cum se lasă trasă în jos de la tot ce este înălțător și curând o va suspecta că se supune la fel de ușor și altcuiva, așa cum i s-a supus lui înainte. El se va îndoii de curăția și statornicia ei, se va sătura de ea și va căuta noi obiecte care să-i trezească și să-i intensifice pasiunile diabolice. Legea lui Dumnezeu nu este luată în seamă. Acești bărbați sunt mai răi decât brutele; ei sunt demoni cu chip omenesc. Ei nu au nimic în comun cu principiile înălțătoare, înnobilitoare ale iubirii adevărate, sfinte.

Soția, de asemenea, devine geloasă pe soț și îl suspectează că, dacă s-ar ivi ocazia, el s-ar îndrepta cu ușurință spre alta. Ea își dă seama că el nu e stăpânit de rațiune și că nu se teme de Dumnezeu; toate aceste îngrădiri sfinte sunt date la o parte de patimile înjositoare; ceea ce odată fusese asemenea lui Dumnezeu în bărbat, acum a

făcut ca el să devină sclavul poftelor animalice, josnice.

Problema pretențiilor iraționale

Chestiunea care trebuie clarificată acum este; trebuie ca soția să cedeze orbește cerințelor soțului ei, când ea vede bine că el nu e stăpânit decât de patimi josnice și când rațiunea și conștiința îi spun că face acest lucru spre vătămarea corpului ei, pe care Dumnezeu i-a poruncit să și-l păstreze în sfințenie și curăție, ca pe o jertfa vie, pentru El?

Nu este curată și sfântă acea dragoste care o conduce pe soție să satisfacă tendințele animalice ale soțului ei, în dauna sănătății și vieții. Dacă ea are adevărata iubire și înțelepciune, va căuta să-i distragă mintea de la satisfacerea pasiunilor josnice spre subiecte înălțătoare, spirituale, insistând asupra unor subiecte spirituale interesante. Poate este necesar să se umilească și să-i explice cu afecțiune, chiar cu riscul de a nu-i fi pe plac, că ea nu-și poate înjosi trupul, cedând unor excese sexuale. Ea trebuie să-i amintească în mod calm, cu bunătate, că Dumnezeu are cel dintâi și cel mai mare drept asupra întregii ei ființe și că nu poate nesocoti această cerință, pentru că i se va cere socoteală în marea zi a lui Dumnezeu.

Dacă ea însăși va căuta să-și înobileze sentimentele și își va păstra în sfințenie și cinste demnitatea ei feminină, femeia va putea face mult prin influența ei înțeleaptă pentru sfințirea soțului ei și astfel să-și împlinească înalta ei menire. Astfel, ea poate contribui la mântuirea soțului și a ei înșiși, îndeplinind o dublă lucrare. În această problemă, atât de delicată și atât de greu de rezolvat, este nevoie de multă înțelepciune și răbdare, ca și de mult curaj și tărie morală. Tăria și harul pot fi găsite în rugăciune. Iubirea sinceră trebuie să fie principiul călăuzitor al inimii. Doar iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de soți pot constitui terenul potrivit de acțiune.

Când soția își lasă trupul și mintea în stăpânirea soțului ei, lăsându-se în voia dorințelor lui, în toate lucrurile, sacrificându-și conștiința, demnitatea și chiar propria ei identitate, ea pierde ocazia de a exercita acea puternică influență spre bine, pe care ar trebui s-o aibă pentru a-și înnobila soțul. Ea îi poate înmuia firea dură, iar influența ei sfințitoare poate fi folosită pentru a-l rafina și curăți, conducându-l astfel ca el însuși să se lupte cu seriozitate pentru a-și stăpâni patimile și a fi mai spiritual, pentru ca amândoi să poată fi părtași de natură divină, scăpând de stricăciunea care este în lume, prin pofte.

Puterea influenței poate fi mare spre a conduce mintea asupra unor subiecte nobile, înălțătoare, în ciuda îngăduințelor josnice, senzuale, pe care inima nerenăscută prin har le caută în mod firesc. Dacă soția simte că, pentru a-i fi pe plac soțului ei, trebuie să coboare la acest nivel -- patima animalică fiind temelia dragostei și acțiunilor lui -- atunci ea nu îi este pe plac lui Dumnezeu, pentru că ea greșește în a nu exercita o influență sfințitoare asupra soțului ei. Dacă ea simte că trebuie să se supună patimilor lui animalice, fără vreun cuvânt de obiecție, înseamnă că nu își înțelege datoria față de el și față de Dumnezeu.

Sunteți cumpărați cu un preț

Pasiunile inferioare își au locul lor în trup exprimându-se prin intermediul lui. Cuvintele „fire”, „firesc” sau „poftele firii pământești” se referă la firea pământească, coruptă; firea prin sine însăși nu poate lupta împotriva voinței lui Dumnezeu. Ni se poruncește să răstignim firea cu poftele și patimile ei. Cum să facem acest lucru? Producând durere trupului? Nu, ci dând morții ispita spre păcat. Gândul stricat trebuie înlăturat. Orice gând trebuie adus în supunere față de Domnul Hristos. Orice tendință animalică trebuie să fie supusă puterilor mai înalte ale sufletului. Iubirea lui Dumnezeu trebuie să domnească mai presus de orice; Domnul Hristos trebuie să ocupe un tron neîmpărțit. Trupurile noastre trebuie să fie considerate ca fiind proprietatea cumpărată de El. Mădularele trupului trebuie să devină unelte ale neprihănirii.¹⁸²

Capitolul 23

Mama și copilul ei

În loc să se scufunde în mulțimea treburilor gospodărești care o înrobesc, ar trebui ca soția și mama să-și ia timp să citească, să se informeze, să-i țină companie soțului ei și să urmărească dezvoltarea fizică și mintală a copiilor ei. Ea ar trebui să folosească cu înțelepciune anumite ocazii pentru a-i influența pe cei dragi în direcția unei vieți cu idealuri înalte. Soția trebuie să-și ia timp să facă din Scumpul Mântuitor un Tovarăș de zi cu zi și un Prieten apropiat. Să-și ia timp să studieze Cuvântul Său, să meargă cu copiii pe câmp și să-i învețe despre Dumnezeu, prin frumusețea lucrărilor Sale.

Să fie optimistă și bine dispusă. În loc să-și petreacă tot timpul cosând, cârpind la nesfârșit, trebuie să facă din fiecare seară un moment plăcut, o reuniune familială, după îndeplinirea datoriilor zilei. Mulți dintre bărbați vor alege atunci compania căminului lor, în loc să meargă la club sau la cârciumă. Mulți băieți nu vor mai pierde vremea pe stradă sau în prăvălia din colț. Multe fete ar fi salvate din primejdia unor întovărășiri frivole, înșelătoare. Influența căminului ar fi, atât pentru părinți, cât și pentru copii, ceea ce Dumnezeu a rânduit să fie -- o binecuvântare de-a lungul întregii vieți.

Se pune adesea întrebarea : „Oare trebuie ca soția să nu aibă voința ei proprie?” Biblia afirmă cu claritate că bărbatul este capul familiei. „Soțiilor, fiți supuse bărbaților voștri”. Dacă această poruncă s-ar opri aici, am putea spune că poziția femeii nu e de invidiat; este o poziție foarte dificilă, una care pune la încercare, în foarte multe cazuri, și ar fi mai bine dacă ar fi mai puține căsătorii. Mulți soți citesc doar cuvintele „Soțiilor, fiți supuse”, și se opresc aici; însă vom citi mai departe concluzia, finalul aceleiași porunci: „ca Domnului”.

Trebuie să avem spiritul lui Dumnezeu, altfel nu vom avea niciodată armonie în cămin. Soția, dacă are spiritul lui Hristos, va fi atentă la cuvintele ei; ea își va stăpâni spiritul, va fi supusă; cu toate acestea, nu se va simți sclavă, ci un tovarăș al soțului ei. Dacă soțul este un slujitor al lui Dumnezeu, atunci el nu va stăpâni asupra soției sale; el nu va fi arbitrar și sever, cu pretenții. Nu putem nutri dragostea în cămin atunci când suntem exclusiv de scrupuloși; căci căminul, este un tip al cerului dacă Duhul lui

Dumnezeu domnește în el. Dacă unul greșește, celălalt va da pe față răbdare, îngăduință, asemenea lui Hristos, și nu-l va îndepărta cu răceală. 183

Calitatea de părinte

Orice femeie care este pe cale de a deveni mamă ar trebui să încurajeze, oricare ar fi împrejurările, în mod continuu, buna dispoziție, mulțumirea, optimismul, știind că pentru toate eforturile pe care le face în această direcție ea va fi răsplătită înzecit, atât în ceea ce privește sănătatea fizică a copilului, cât și moralul și caracterul acestuia. Aceasta nu este însă totul. Ea poate, printr-o bună deprindere, să se obișnuiască cu un mod de a gândi optimist și astfel să încurajeze o stare de spirit pozitivă a minții și să molipsească de acest spirit de voieșie pe cei din familie și pe toți din preajma ei. Astfel, sănătatea ei fizică va avea de câștigat în foarte mare măsură. Organele vitale vor căpăta vigoare, circulația sângelui nu va mai fi greoaie, așa cum s-ar întâmpla, dacă s-ar lăsa pradă descurajării și mâhnirii. Sănătatea ei mintală și morală este înviorată prin buna dispoziție a stării ei de spirit. Puterea voinței va putea face față solicitărilor minții și se va dovedi o mare alinare pentru nervi. Copiii care sunt jefuiți de acea vitalitate pe care ar fi trebuit să o moștenească de la părinții lor trebuie să beneficieze de cea mai mare grijă. Acordându-se îndeaproape atenție legilor care guvernează ființa lor, se poate stabili o mai bună stare a lucrurilor.

Cea care așteaptă să devină mamă trebuie să-și păstreze sufletul în iubirea lui Dumnezeu. Trebuie să aibă pacea minții, să găsească odihnă în dragostea lui Isus, punând în practică cele scrise în Cuvântul Său. Ea trebuie să-și aducă aminte că este împreună lucrătoare cu Dumnezeu.

Soțul și soția trebuie să coopereze. Cum ar arăta lumea dacă toate mamele s-ar consacra pe altarul lui Dumnezeu, atât înainte, cât și după nașterea copiilor lor!

Efectul influențelor prenatale este considerat neînsemnat de către mulți părinți; însă cerul nu le privește astfel. Solia trimisă printr-un înger al lui Dumnezeu, de două ori, în modul cel mai solemn, dovedește că acest lucru necesită cea mai mare atenție din partea noastră.

Prin cuvintele adresate femeii evreice [soția lui Manoah], Dumnezeu vorbește tuturor mamelor din toate timpurile. „Femeia să ia seama”, a zis îngerul, „să păzească

tot ce i-am poruncit”. Bunăstarea copiilor va fi afectată de obiceiurile mamei. Poftele și pasiunile ei trebuie stăpânite, ținute în frâu, prin principii. Unele lucruri trebuie să le evite, dacă vrea să împlinească planul lui Dumnezeu de a-i da un copil.

Lumea este plină de curse în care pot cădea picioarele copiilor. Mulțimile sunt atrase de o viață egoistă și de plăceri senzuale. Ei nu pot discerne primejdiile ascunse sau sfârșitul înfricoșător al cărării care pentru ei pare calea fericirii. Prin îngăduirea apetitului și a pasiunii, puterile lor sunt irosite și milioane de vieți sunt ruinate atât pentru lumea aceasta, cât și pentru cea viitoare. Părinții ar trebui să nu uite că împotriva acestor ispite trebuie să lupte copiii lor. Pregătirea trebuie începută chiar înainte de nașterea copilului, pentru ca acesta să fie în stare să lupte cu succes în bătălia împotriva vrăjmașului.

Dacă, înainte de nașterea copilului, mama este îngăduitoare față de sine, dacă este egoistă, nerăbdătoare, pretențioasă, toate aceste lucruri se vor manifesta în caracterul copilului ei. În felul acesta, mulți copii au primit la naștere aproape numai tendințe nestăvilite spre rău.

Însă, dacă mama aderă în mod neclintit la principii drepte, dacă este cumpătată și stăpânită, dacă este bună, blândă și neegoistă, ea poate oferi copilului toate aceste prețioase trăsături de caracter.

Copiii mici sunt o oglindă pentru mamă, în care ea poate vedea reflectarea propriilor ei obiceiuri și a comportamentului ei. Atunci cât de atentă ar trebui să fie ea în privința limbajului folosit și a purtării ei în prezența acestor micuți care învață! Trăsăturile de caracter, pe care ea dorește să le vadă dezvoltându-se în ei, trebuie să le cultive în ea însăși.

Poverile mamei trebuie ușurate

Este o mare greșală, care se comite pe scară largă, aceea de a nu avea în special în atenție viața femeii înainte de nașterea copiilor săi. În această perioadă atât de importantă, munca mamei trebuie ușurată. În organismul ei se produc multe schimbări. Este nevoie de o cantitate mai mare de sânge și de aceea e necesară creșterea aportului de alimente hrănitoare, de cea mai bună calitate, care să poată fi transformate în sânge. Dacă nu primește acest necesar abundent de alimente hrănitoare, ea nu-și poate păstra

puterea fizică, iar lăstarul care se va naște din ea va fi lipsit de vitalitate.

Îmbrăcămintea ei necesită de asemenea atenție. Corpul trebuie protejat împotriva frigului. Ea nu trebuie să facă apel la rezervele de vitalitate, îmbrăcându-se necorespunzător. Dacă mama este lipsită de un aport suficient de hrană sănătoasă, nutritivă, lipsa va fi resimțită în cantitatea și calitatea sângelui. Circulația sângelui va fi deficitară, iar copilul va suferi și el datorită acestor lipsuri. Acesta va fi incapabil să-și însușească hrana care poate fi convertită în sânge, folositor pentru întregul organism. Sănătatea, bunăstarea mamei și a copilului depind mult de o îmbrăcămintă bună, caldă, și de aportul de alimente hrănitoare.

Mama care alăptează

Cea mai bună hrană pentru nou-născut este hrana pe care o oferă natura. Dacă nu este necesar acest lucru, el nu trebuie lipsit de această hrană. Nu are inimă de mamă femeia care, de dragul conveniențelor, caută să se debaraseze de misiunea delicată de a-și alăpta micuțul.

Perioada în care pruncul primește hrană de la mamă este critică. Multe mame au fost nevoite să muncească peste măsură în perioada în care și-au alăptat copiii, înfierbântându-și sângele; iar pruncul a fost serios afectat, nu numai printr-o hrană agitată, provenită din sânul mamei, însă și sângele său a fost otrăvit prin dieta nesănătoasă a mamei, lucru care a pus în fierbere întregul ei organism, afectând în acest fel și hrana copilului. Micuțul va fi afectat, de asemenea, de starea minții mamei. Dacă este nefericită, ușor iritabilă, dând frâu liber izbucnirilor pasionale, hrana pe care pruncul o primește de la mamă va fi înfierbântată, producând adeseori colici, spasme, iar în unele cazuri convulsii, chiar crize mai grave.

Caracterul copilului este, de asemenea, mai mult sau mai puțin afectat de natura alimentației primite de la mamă. Cât de important este atunci ca mamele, în perioada alăptării copilului, să aibă o stare de spirit optimistă, stăpânindu-și în mod desăvârșit spiritul. Făcând astfel, hrana copilului nu suferă nici o vătămare, iar purtarea calmă, plină de stăpânire de sine a mamei în felul cum își tratează copilul, influențează foarte mult modelarea minții copilului. Dacă acesta este nervos și se tulbură ușor, felul de a fi al mamei, grijuliu, atent, fără grabă, va avea un efect alinător și corector, iar sănătatea copilului poate fi astfel foarte mult îmbunătățită.

Grijă continuă, duioasă

Copiii sunt încredințați părinților lor, ca fiind o moștenire prețioasă, pe care într-o zi Dumnezeu o va cere din mâinile lor. Ar trebui să fie dedicată educației lor mai mult timp, mai multă grijă și mai multă rugăciune.

De cele mai multe ori, boala copiilor se datorează unor greșeli de îngrijire. Mese neregulate, îmbrăcăminte necorespunzătoare în timpul serii sau al nopții, când este mai răcoare, lipsa exercițiului fizic, care să mențină o bună circulație a sângelui sau lipsa aerului din abundență, toate acestea pot cauza boli. Părinții trebuie să descopere cauza bolii și apoi să îndrepte cât de repede posibil condițiile necorespunzătoare.

În general, încă din leagăn, copiii, sunt învățați să-și îngăduie apetitul și, de asemenea, că ei trăiesc pentru a mânca. Mama are o mare contribuție la formarea caracterului copiilor ei încă din copilărie. Ea îi poate învăța să-și stăpânească pofta sau îi poate învăța să-și îngăduie apetitul și să devină lacomi. Mama își face de obicei planul de a realiza anumite lucruri în decursul unei zile; iar când copiii o întrerup, în loc să-și ia timp ca să-i aline în micile lor necazuri și să le distragă atenția, ea le dă ceva de mâncare pentru a-i potoli, lucru care are efect pentru puțin timp, însă, în cele din urmă, situația se înrăutățește mai mult. Stomacul copiilor a fost îndopat cu mâncare atunci când ei nu au avut deloc nevoie de aceasta. Tot ce aveau ci nevoie nu era nimic altceva decât puțin din timpul și atenția mamei. Însă ea și-a socotit timpul mult prea prețios pentru a-l dedica înveselirii copiilor ei. S-ar putea ca aranjarea casei într-o manieră rafinată, pentru a se lăuda cu ea oaspeților, și pregătirea mesei în stil modern să conteze pentru ea mai mult decât fericirea și sănătatea copiilor ei.

În pregătirea hăinuțelor nou-născutului trebuie avute în vedere în primul rând binele, confortul și sănătatea copilului, și nu moda sau dorința de a trezi admirația. Mama nu ar trebui să-și irosească timpul cu broderii sau alte lucruri închipuite pentru a înfrumuseța îmbrăcămintea micuțului, împovărându-se singură cu muncă inutilă, în detrimentul propriei sale sănătăți și al sănătății copilului ei. Ea nu ar trebui să stea mult aplecată cu acul în mână, căci astfel își solicită mult ochii și nervii într-o perioadă când are nevoie de multă odihnă și activitate plăcută. Ea trebuie să-și dea seama de obligația pe care o are de a-și fortifica puterea pentru a fi în stare să îndeplinească cerințele ce îi revin.¹⁸⁴

Nevoia de stăpânire de sine în disciplinarea copilului

În educarea copilului, există momente în care voința fermă, matură, a mamei arde-a face cu voința fără discernământ, nedisciplinată a copilului. În astfel de perioade, este nevoie de multă înțelepciune din partea mamei. Tratându-l neînțelept, constrângându-l cu asprime, copilului i se poate face mult rău.

Ori de câte ori este posibil, această criză trebuie evitată; căci ea înseamnă o luptă teribilă atât pentru mamă, cât și pentru copil. Însă o dată ce s-a intrat într-o criză, copilul trebuie călăuzit să cedeze în fața voinței mai înțelepte a părintelui.

Mama trebuie să se stăpânească în mod desăvârșit, fără să facă ceva care să stârnească în copil un spirit de dușmănie. Ea nu trebuie să dea porunci cu voce tare. Va câștiga mai mult dacă va menține vocea la un ton jos și blând. Trebuie să procedeze cu copilul astfel încât să-l apropie mai mult de Isus. Ea trebuie să-și dea seama că Dumnezeu este ajutorul ei; dragostea, puterea ei.

Dacă este o creștină înțeleaptă, nu va încerca să-și forțeze copilul să se supună. Ea se va ruga cu seriozitate ca vrăjmașul să nu câștige biruința și, în timp ce se roagă, este conștientă de o reînnoire a vieții spirituale. Ea vede că aceeași putere care lucrează în ea lucrează și în copil. Și atunci devine mai blândă, mai supusă. Bătălia este câștigată. Răbdarea, bunătatea și cuvintele ei, ținute în frâu cu înțelepciune, și-au făcut lucrarea. Este pace după furtună, așa cum soarele strălucește după ploaie. Iar îngerii, care au urmărit scena, izbucnesc în strigăte de bucurie.

Aceste crize vin, de asemenea, în viața soțului și a soției, care, dacă nu sunt stăpâniți de Duhul lui Dumnezeu, în asemenea momente vor dovedi un spirit nestăpânit, atât de adesea manifestat la copii. Așa cum cremenea lovește o cremene, așa va fi ciocnirea unei voințe de o altă voință.¹⁸⁵

Capitolul 24

Părinții creștini

Făcându-vă cu credincioșie datoria în cămin, tatăl ca preot al casei, iar mama ca misionară în cămin, voi înmulțiți mijloacele de a face bine în afara căminului. Folosindu-vă puterile, deveniți mai pregătiți pentru lucrarea în biserică și cu semenii. Legându-și copiii de ei înșiși și de Dumnezeu, tații, mamele și copiii devin împreună lucrători cu Dumnezeu.186

Caracterul sacru al lucrării mamei

Femeia trebuie să simtă poziția pe care Dumnezeu a desemnat-o la început pentru ea, și anume egala soțului ei. Lumea nu are nevoie de mame, care să fie mame numai cu numele, ci mame în adevăratul sens al cuvântului. Putem spune cu toată certitudinea ca îndatoririle specifice ale femeii sunt mai sacre, mai sfinte decât cele ale bărbatului. Fie ca femeia să fie conștientă cât de sacră este lucrarea sa și, cu temere de Dumnezeu și în puterea Lui, să preia misiunea încredințată ei, să-și educe copiii spre a fi folositori în această lume și pentru căminul din lumea mai bună, care va veni.

Soția și mama nu trebuie să-și sacrifice tăria și să îngăduie puterilor ei să dormiteze, în timp ce ea se sprijină cu totul doar pe soțul ei. Individualitatea ei nu poate fi contopită cu a lui. Ea trebuie să simtă că este egala soțului ei -- să stea alături de el, cu credincioșie, la postul datoriei ei și el la postul datoriei lui, Lucrarea ei, de educare a copiilor, este în orice privință la fel de înaltă și nobilă ca orice lucrare la care ar putea fi chemat el, fie și aceea de conducător al unui stat.

Regele, pe tronul lui, nu are de îndeplinit o lucrare mai înaltă ca cea a mamei. Mama este regina casei. Și în puterea ei stă modelarea caracterului copiilor ei, pentru ca aceștia să fie corespunzători pentru viața mai înaltă, veșnică. Un înger nu ar putea pretinde o misiune mai înaltă; căci îndeplinind această lucrare, ea Îl slujește pe Dumnezeu. Dacă ea va conștientiza caracterul înalt al misiunii ei, acest lucru îi va inspira curaj. Să fie conștientă de valoarea lucrării ei și să-și pună toată armătura lui Dumnezeu, ca să se poată împotrivi ispitei de a se conforma standardului lumii. Lucrarea ei este pentru această viață și pentru veșnicie.

Dacă bărbații căsătoriți merg la slujba lor, lăsându-și soțiile acasă, ca să aibă grijă de copii, soția -- mamă îndeplinește o lucrare tot atât de mare și de importantă ca cea a soțului și tatălui. Dacă unul este în câmpul misionar, celălalt este în câmpul misionar de acasă, iar grijile și greutatea mamei depășesc de multe ori pe cele ale soțului și tatălui. Lucrarea ei este solemnă și importantă. Soțul, în câmpul misionar din afară, poate că primește onoruri din partea oamenilor, în timp ce truditorea de acasă poate că nu primește nici o apreciere pentru munca ei fizică. Însă, dacă ea lucrează spre binele suprem al familiei ei, îngerul raportor notează numele ei ca fiind al unuia dintre cei mai mari misionari din lume. Dumnezeu nu privește lucrurile așa cum le privește omul, cu o viziune limitată.

Lumea este plină de influențe rele. Moda și unele obiceiuri exercită o mare putere asupra tinerilor. Dacă mama dă greș în a-și educa, instrui, călăuzi și ține în stăpânire copiii, ei vor accepta în mod natural răul și se vor întoarce de la bine. Fie ca fiecare mamă să meargă adesea la Mântuitorul cu această rugăciune: „Doamne, învață-ne cum să procedăm cu copilul, cum să-l disciplinăm”. Mama să ia seama la sfaturile din Cuvântul lui Dumnezeu și înțelepciunea îi va fi dată pe măsură ce are nevoie de ea.

Fiecare mamă să simtă cât de prețioase sunt clipele pe care le are; lucrarea ei va fi evaluată în ziua cea solemnă a socotelilor. Atunci se va descoperi că mulți dintre cei care au fost epave în această viață sau criminali -- bărbați și femei -- au ajuns astfel datorită ignoranței și neglijenței acelor care aveau datoria de a le călăuzi pașii copiilor pe cărarea cea dreaptă. Atunci se va descoperi că mulți dintre cei care au fost o binecuvântare pentru lume, cu lumina geniului lor, adevăr și sfințenie, își datorează succesul unei mame creștine care se ruga neîncetat.

Puterea mamei spre bine

Sfera de lucru a mamei poate fi umilă, însă influența ei, unită cu cea a tatălui, dăinuiește cât veșnicia. Alături de cea a lui Dumnezeu, puterea spre bine a mamei este cea mai puternică din câte se cunosc pe pământ.

Fiecare mamă creștină va fi totdeauna trează pentru a discerne primejdiile care-i înconjoară pe copiii ei. Ea își va păstra propriul suflet într-o atmosferă curată, sfântă; își va regla temperamentul și principiile după Cuvântul lui Dumnezeu și-și va face cu

credincioșie datorită, înlăturând tentațiile meschine, care o vor asalta întotdeauna.

Percepția copiilor este rapidă și ei discern tonurile răbdătoare, iubitoare, de porunca nerăbdătoare, stăpânită de patimă, care usucă inima plină de iubire și afecțiune a copiilor. Adevărata mamă creștină nu-și va îndepărta copiii cu nemulțumirea și lipsa ei de iubire.

Mamelor, treziți-vă la realitate; influența și exemplul vostru vor afecta caracterul și destinul copiilor voștri; și în vederea acestei responsabilități, dezvoltați-vă o minte bine echilibrată și un caracter curat, care să reflecteze doar ceea ce este adevărat, bun și frumos.

Foarte mulți soți, care nu găsesc nimic atractiv în cămin, care sunt întâmpinați numai cu cicăleală și ocări, caută alinare și distracție departe de casă, la cârciumă sau în alte locuri de plăceri interzise. Soția și mama, ocupată cu treburile gospodărești, ajunge adesea nepăsătoare față de micile atenții care fac din cămin un loc plăcut pentru soț și copii, chiar dacă evită să stăruie asupra necazurilor și greutăților ei în prezența lor. În timp ce ea este ocupată cu pregătirea a ceva de mâncare sau a îmbrăcăminte, soțul și copiii vin și pleacă asemenea unor străini.

Dacă mamele își îngăduie să se îmbrace neglijent acasă, copiii vor fi la fel de neglijenți. Multe mame socotesc că orice este suficient de bun pentru a fi îmbrăcat prin casă, oricât ar fi de uzat și murdar. Însă, curând, influența pe care o au în familie va fi afectată. Copiii încep să facă comparații între felul cum se îmbracă mamele lor și alte mame care sunt curate, și astfel respectul pentru ele scade.

Adevărata soție și mamă își va îndeplini datoriile cu demnitate și voioșie, fără a considera că este înjositor a face cu propriile ei mâini tot ceea ce este necesar de făcut într-o gospodărie ordonată.¹⁸⁷

Capul familiei să-L imite pe Hristos

Toți membrii familiei se adună în jurul tatălui. El este legiuitor, exemplificând în propriul său comportament bărbătesc virtuți puternice : energic, integritate, cinste, răbdare, curaj, seriozitate și utilitate practică. Tatăl este într-un sens preotul casei, cel care aduce pe altarul lui Dumnezeu jertfa de dimineață și de seară. Soția și copiii trebuie

încurajați să se unească în cântarea de laudă. Dimineața și seara, tatăl, ca preot al casei, să mărturisească înaintea lui Dumnezeu păcatele comise de el însuși și de copiii săi în timpul zilei. Trebuie mărturisite acele păcate de care el are cunoștință și acelea de care el nu are cunoștință, ci doar ochiul lui Dumnezeu. Această regulă de acțiune, adusă la îndeplinire cu zel de către tată, când acesta este prezent, și de mamă, în lipsa lui, va avea ca urmare binecuvântări în familie.

Bărbatului care este soț și tată îi spun: Asigură-te că o atmosferă curată și sfântă înconjoară sufletul tău. Tu trebuie să înveți zilnic de la Domnul Hristos. Niciodată, niciodată nu trebuie să manifesti un spirit tiranic în cămin. Bărbatul care face astfel lucrează împreună cu agenții lui Satana. Adu voința ta în supunere față de voința lui Dumnezeu. Fă tot ce îți stă în putere pentru a face viața soției tale plăcută și fericită. Cuvântul lui Dumnezeu să fie sfătuitoarea ta. În cămin, trăiește învățăturile din Cuvânt. Apoi, trăiește-le în biserică și, după aceea, ia-le cu tine la locul de muncă. Principiile cerului vor înnobila toate tranzacțiile tale. Îngerii lui Dumnezeu vor colabora cu tine, ajutându-te să-L descoperi pe Domnul Hristos lumii.

Nu îngădui ca agitația de la lucrul tău de peste zi să aducă întuneric în viața căminului tău. Dacă se întâmplă lucruri mici, care nu sunt exact așa cum ai vrea să fie, și dacă greșești și nu dovedești răbdare, îndelungă răbdare, bunătate și iubire, tu arăți că nu L-ai ales ca prieten pe Acela care te-a iubit atât de mult, încât Și-a dat viața pentru tine, ca tu să poți fi una cu El.

Nu este o dovadă de bărbăție faptul ca soțul să insiste mereu asupra poziției sale de cap al familiei. Această citare continuă a Scripturii în susținerea pretențiilor pentru autoritate nu-i sporește respectul. El nu va fi mai bărbat, dacă va pretinde soției sale, mama copiilor săi, să acționeze conform planurilor lui, ca și când ar fi infailibile. Domnul a rânduit ca soțul să fie capul soției pentru a-i fi protector; el este cel care trebuie să unească familia, adunând laolaltă pe membrii acesteia, la fel cum Domnul Hristos este capul bisericii și Mântuitorul trupului mistic. Fie ca orice soră, care pretinde că îl iubește pe Dumnezeu, să studieze cu atenție cerințele lui Dumnezeu privind poziția sa. Domnul Hristos își exercită autoritatea cu înțelepciune, cu toată bunătatea și blândețea; deci soțul să-și exercite astfel autoritatea și să Îl imite pe marele Cap al bisericii.¹⁸⁸

Părinți, lucrați împreună pentru mântuirea copiilor voștri

Dacă s-ar da cortina la o parte, iar tatăl și mama ar vedea așa cum vede Dumnezeu lucrul făcut peste zi și cum compară ochiul Său a toate veghetor lucrarea unuia cu a celuilalt, ar rămâne uimiți de revelația divină. Tatăl și-ar vedea lucrul făcut de el într-o lumină mai modestă, în timp ce mama ar avea acum un nou curaj și energie de a-și face lucrul cu înțelepciune, perseverență și răbdare. Acum, ea își cunoaște valoarea; în timp ce tatăl s-a ocupat de lucruri trecătoare și pieritoare, mama s-a ocupat de dezvoltarea minții și a caracterului, lucrând nu doar pentru această viață, ci și pentru veșnicie.189

Datoria tatălui față de copiii săi nu poate fi transferată asupra mamei. Dacă își aduce la îndeplinire propria ei datorie, ea are suficientă povară de purtat. Doar lucrând la unison, tații și mamele vor putea aduce la îndeplinire lucrarea încredințată lor de Dumnezeu.

Tatăl nu trebuie să se sustragă de la îndeplinirea părții sale în educația copiilor săi pentru viața aceasta și pentru veșnicie. El trebuie să-și aducă contribuția la împărțirea responsabilității. Atât tatăl, cât și mama, au obligații. Părinții trebuie să dovedească iubire și respect unul față de celălalt, dacă vor să vadă aceste calități dezvoltându-se în copiii lor.

Tatăl care are băieți trebuie să înțeleagă că, oricare i-ar fi datoria, nu trebuie să neglijeze niciodată sufletele încredințate grijii sale. El a adus acești copii pe lume și s-a făcut răspunzător înaintea lui Dumnezeu de a face tot ce-i stă în putere pentru a-i feri de tovarășii rele, de companii nesfinte. El nu trebuie să-și lase băieții fără astâmpăr tot timpul în grija mamei. Aceasta ar fi o povară prea grea pentru ea. El își poate aranja lucrurile, având în vedere binele mamei și al copiilor. Pentru mamă, poate fi foarte greu să fie stăpână pe sine și să dovedească înțelepciune în educarea copiilor ei. într-un asemenea caz, cu atât mai mult tatăl trebuie să ia povara de pe sufletul ei. Trebuie să fie hotărât să facă cele mai stăruitoare eforturi pentru mântuirea copiilor săi.190

Sfat cu privire la numărul de copii

Copiii sunt moștenirea Domnului, iar noi suntem răspunzători în fața Lui de felul cum administrăm ceea ce este proprietatea Sa. Cu iubire, credință și rugăciune, părinții

trebuie să lucreze pentru familiile lor, până în clipa când, cu bucurie, pot veni înaintea Domnului spunând: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul”.

Dumnezeu dorește ca părinții să acționeze ca ființe înzestrate cu rațiune și să își trăiască viața astfel încât fiecare copil să fie educat în mod corespunzător, iar mama să poată avea putere și timp pentru a-și folosi puterile mintale în a-i educa pe cei mici, spre a fi primiți în societatea îngerilor. Ea trebuie să aibă tăria de a-și face în mod nobil partea sa și de a-și face lucrarea în temere și cu dragoste pentru Dumnezeu, astfel încât copiii ei să se poată dovedi o binecuvântare pentru familie și societate.

Un copil în brațele mamei în fiecare an este o mare nedreptate față de ea. Această stare de lucruri îi micșorează și uneori îi distruge plăcerea de a fi în societate și o face să se simtă nenorocită în casa ei. De asemenea, îi jefuiește pe copii de acea grijă, educație și fericire pe care ar trebui să le dea părinții.

Părinții trebuie să aibă în vedere, cu calm, ce pot face pentru copiii lor. Ei nu au dreptul să aducă pe lume copii care să fie o povară pentru alții.

Cât de puțin este luat în atenție destinul copilului! Se are în vedere doar satisfacerea poftelor, iar asupra soției și mamei sunt aduse poveri care îi slăbesc vitalitatea și îi paralizează puterea spirituală. Cu sănătatea distrusă și spiritul descurajat, ea se trezește înconjurată de o turmă mică de care nu poate avea grijă așa cum ar dori. Nebeneficiind de educația necesară, ei cresc dezonorând pe Dumnezeu și transmițând și altora răul din propria lor fire și astfel se ridică o armată de care Satana dispune după bunul său plac.¹⁹¹

Capitolul 25

Căminul creștin

În alegerea așezării locuinței, Dumnezeu dorește ca noi să avem în vedere, înainte de toate, influențele morale și religioase, care vor fi în jurul nostru și al familiilor noastre.

Când se caută un loc pentru așezarea casei, fie ca acest scop să călăuzească alegerea. Nu vă lăsați stăpâniți de dorința după bogății, modă sau de obiceiurile din societate. Aveți în vedere ceea ce tinde cel mai mult spre simplitate, curăție, sănătate și este de adevărată valoare.

În loc să locuiești undeva, unde poate fi văzută doar lucrarea omului, unde ceea ce se vede și ce se aude ispitește la rău, unde agitația și larma aduc oboseală și frământare, duceți-vă acolo unde puteți privi lucrările lui Dumnezeu. Găsiți-vă odihna spiritului în frumusețea, liniștea și pacea naturii. Lăsați ochii să poată poposi asupra câmpurilor verzi, a crângurilor și a dealurilor. Priviți cerul albastru, neînnegurat de praful și fumul orașelor și respirați aerul înviorător al cerului.

A sosit timpul când, pe măsură ce Dumnezeu deschide calea, familiile trebuie să se mute din orașe. Copiii trebuie duși la țară. Părinții să aleagă un loc potrivit, pe măsura posibilităților lor. Chiar dacă locuința e mică, în jur trebuie să fie pământ, care să poată fi cultivat.

Tații și mamele care posedă o bucată de pământ și o casă confortabilă sunt regi și regine.

Dacă este posibil, căminul trebuie să fie așezat afară din oraș, unde copiii pot avea pământ pe care să-l cultive. Faceți în așa fel ca fiecare copil să aibă bucata lui de pământ; și, când îi învățați cum să-și facă grădina, cum să pregătească solul pentru sămânță și cât este de important ca buruienile să fie smulse, învățați-i și cât este de important să îndepărtăm obiceiurile urâte, vătămătoare, din viața noastră. Învățați-i să înlătore obiceiurile rele tot așa cum înlătură buruienile din grădina lor. Vă va lua timp să-i învățați aceste lecții, însă veți fi răsplătiți, mult răsplătiți.

Pământul are bogății ascunse în adâncul său pentru aceia care au curajul, voința și străduința de a-i căuta și aduna comorile. Mulți fermieri nu au avut rezultate bune în urma lucrului pământului lor, deoarece ei au socotit această muncă a fi una degradantă; ei nu au văzut în aceasta o binecuvântare pentru ei înșiși și pentru familiile lor.

Părinții au obligația față de Dumnezeu de a alege asemenea împrejurimi pentru casa lor, care să fie conforme cu adevărul pe care îl mărturisesc. Astfel, ei vor putea da lecții corecte copiilor lor, iar copiii vor învăța să asocieze căminul de jos cu cel de sus. Familia de aici trebuie să fie, pe cât este posibil, un model al celei din ceruri. Atunci tentațiile spre ceea ce este josnic și degradant nu vor mai avea putere. Copiii trebuie învățați că aici sunt doar practicanți, educați spre a deveni locuitori ai locuințelor pe care Domnul Isus le pregătește pentru cei care îl iubesc și păzesc poruncile Lui. Aceasta este cea mai înaltă datorie pe care trebuie să o îndeplinească părinții.

Pe cât este cu putință, toate clădirile, pentru a fi locuite de oameni, trebuie așezate pe terenuri înalte, de pe care apa să se scurgă bine. Astfel se va asigura un loc uscat. Acest aspect este tratat adesea cu prea multă ușurință. Suferințe continue, boli grave și multe cazuri mortale sunt adesea urmarea așezării locuințelor în locuri joase, murdare, producătoare de malarie și de pe care apa nu se scurge.

În construirea caselor este important în mod special să se asigure o aerisire deplină și lumina soarelui din belșug. Aerul să circule și să fie belșug de lumină în fiecare cameră a casei. Camerele pentru dormit trebuie să fie astfel așezate, încât să existe o circulație liberă a aerului zi și noapte. Nici o cameră nu este corespunzătoare a fi folosită ca dormitor, dacă nu poate fi deschisă zilnic spre a intra aerul și lumina soarelui.

O curte înfrumusețată cu câțiva pomi și arbuști, împrăștiați ici-colo, la o distanță potrivită de casă, are un efect bun asupra familiei și, dacă este îngrijită în mod corespunzător, nu va fi vătămătoare pentru sănătate. Însă pomii care fac umbră și arbuști așezați prea aproape de casă fac ca aceasta să fie nesănătoasă, pentru că împiedică circulația liberă a aerului și îndepărtează razele soarelui. Urmarea va fi că în casă se acumulează umezeală, mai ales în anotimpurile ploioase.

Mobila să fie simplă și necostisitoare

Mobilati-vă casele cu lucruri simple, lucruri care pot fi mișcate ușor de ici-colo, care pot fi ușor menținute curate și care pot fi înlocuite fără o cheltuială prea mare. Prin exercitarea gustului pentru frumos, o casă foarte simplă poate fi atractivă, dacă dragostea și mulțumirea își au sălașul acolo.

Fericirea nu se găsește într-o etalare searbădă. Cu cât este mai simplu de întreținut ordinea într-o casă ordonată, cu atât va fi mai fericită acea casă. Nu este nevoie de lucruri costisitoare și mobilă scumpă pentru a-i face pe copii fericiți în căminele lor, ci este necesar ca părinții să le ofere dragoste și atenție duioasă.¹⁹²

Aveți obligația față de Dumnezeu de a fi întotdeauna modele de bună-cuviință în căminul vostru. Nu uitați că în ceruri nu este dezordine, iar căminul vostru trebuie să fie un cer aici jos. Nu uitați că îndeplinindu-vă cu credincioșie, zi de zi, lucrurile mici, care sunt de tăcut în casă, voi sunteți conlucrători cu Dumnezeu, desăvârșindu-vă un caracter creștin.

Părinți, să aveți întotdeauna în minte că voi lucrați pentru mântuirea copiilor voștri. Dacă obiceiurile voastre sunt corecte, dacă dovediți ordine, curățenie, virtute și dreptate, sfîntirea sufletului, a trupului și a spiritului, atunci împliniți cuvintele Mântuitorului: „Voi sunteți lumina lumii”.

Începeți de la o vârstă fragedă să-i învățați pe micuți să aibă grijă de hainele lor. Fiecare să aibă un loc anume, unde să-și așeze lucrurile și să fie învățat cum să-și împăturească fiecare lucru în parte, în mod ordonat, și apoi să-l pună la locul său. Dacă nu vă puteți permite măcar o piesă de mobilier simplă, folosiți o cutie în care să faceți niște rafturi pe care să le acoperiți cu pânză curată. Această lucrare de a-i învăța curățenia și ordinea va necesita ceva timp în fiecare zi, însă își va primi răsplata în viitorul copiilor voștri, iar în cele din urmă veți fi scutiți de timp irosit și de multe griji.

Unii părinți îngăduie copiilor lor să distrugă lucrurile, să se joace cu lucruri pe care nu au dreptul să le atingă. Copiii trebuie învățați că ei nu trebuie să umble cu lucrurile care aparțin altora. Pentru confortul și fericirea familiei, ei trebuie să învețe să respecte regulile bune-cuviințe. Copiii nu sunt mai fericiți când li se îngăduie să pună mâna pe tot ce văd. Dacă nu sunt educați să poarte de grijă, ei vor crește cu trăsături de

caracter lipsite de iubire, distrugătoare.

Nu dați copiilor obiecte de joacă ce se pot sparge ușor. Dacă faceți acest lucru, le dați lecții, învățându-i să distrugă. Astfel de sugestii, deși par de mică însemnătate, au un mare efect în educarea copilului.¹⁹³

Capitolul 26

Influența spirituală în cămin

Noi ne putem bucura de mântuirea lui Dumnezeu în familiile noastre; în vederea acestui lucru, trebuie să credem, să trăim, și să avem o credință de nezdruncinat în Dumnezeu. Restricțiile pe care ni le impune Cuvântul lui Dumnezeu sunt în favoarea noastră. Sunt pentru fericirea familiilor noastre și a tuturor celor din jurul nostru. Ne rafinează gustul, ne sfințește judecata și aduce pace minții, iar în cele din urmă viața veșnică. Îngerii slujitori vor zăbovi în casele noastre și cu bucurie vor duce la ceruri vestea cea bună a progresului nostru în ceea ce privește viața spirituală, iar îngerul raportor va da un raport bun, fericit.

Spiritul lui Hristos va rămâne în cămin. Dacă bărbații și femeile își vor deschide inimile influențelor cerești ale adevărului și dragostei, aceste principii vor fi ca niște izvoare de apă în pustie, înviorându-i pe toți și dând vigoare acolo unde acum nu este decât uscăciune și lipsă.¹⁹⁴

Neglijarea religiei în cămin, neglijarea educației copiilor noștri displace foarte mult lui Dumnezeu. Dacă unul din copiii voștri s-ar afla în râu, luptându-se cu valurile și în pericol iminent de a se îneca, ce agitație s-ar face! Ce eforturi ar fi depuse, câte rugăciuni s-ar înălța, ce entuziasm s-ar da pe față pentru a fi salvată viața omenească! Dar iată, copiii voștri, sunt fără Hristos, iar sufletele lor nu vor fi mântuite. Poate ei sunt nepoliticoși și lipsiți de amabilitate, o ocară pentru numele de adventist. Ei sunt fără nădejde și fără Dumnezeu în lume, iar voi sunteți nepăsători și indiferenți față de acest lucru.

Satana face tot ce-i stă în putință pentru a-i îndepărta pe oameni de Dumnezeu; și el are succes atunci când viața religioasă este înecată de grijile afacerilor, când le poate absorbi mintea cu afaceri ca să nu aibă timp să citească Biblia, să se roage în cămăruță și să aducă jertfa de mulțumire pe altarul de dimineață și de seară. Cât de puțini își dau seama de înșelăciunile arhiamăgitorului! Cât de mulți nu-i cunosc planurile!¹⁹⁵

Închinarea de dimineață și de seară

Tați și mame, în fiecare dimineață, adunați-vă copiii în jurul vostru și înălțați-vă inima în cereri umile către Dumnezeu pentru ajutor. Cei dragi ai voștri sunt expuși ispitei. Supărările de zi cu zi asaltează calea tinerilor și a bătrânilor. Cei care vor să aibă o viață liniștită, iubitoare și voioasă, trebuie să se roage. Doar primind ajutor continuu de la Dumnezeu vom putea avea biruință împotriva eului.

Dacă a fost vreodată un timp când fiecare casă ar trebui să fie o casă de rugăciune, atunci acel timp este acum. Necredințioșia și scepticismul predomină. Nedreptatea abundă. Întinarea mânjește sufletul și răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu izbucnește în viață. Înrobite de păcat, puterile morale sunt sub tirania lui Satana. Sufletul devine ținta ispitirilor lui; iar dacă nu se întinde o mână puternică în ajutorul lui, omul este condus acolo unde vrea arhirebelul,

Și totuși, în acest timp de primejdii înfricoșătoare, unii din cei care pretind a fi creștini nu au momente de închinare în familie. Ei nu-L onorează pe Dumnezeu în cămin; ci nu-și învață copiii să îl iubească și să se teamă de El. Mulți s-au despărțit într-o așa măsură de El, încât se simt condamnați atunci când ar vrea să se apropie de El. Ei nu se pot „apropia cu încredere de tronul harului” și „să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli”. (Evrei 4, 16; 1 Timotei 2, 8). Ei nu au o legătură vie cu Dumnezeu. Au o evlavie lipsită de putere.

Ideea că rugăciunea nu este esențială este una din cele mai mari amăgiri ale lui Satana pentru ruina sufletelor. Rugăciunea este comuniune cu Dumnezeu, izvorul înțelepciunii, sursa puterii, a păcii și a fericirii. Domnul Isus S-a rugat Tatălui „cu strigăte mari și lacrimi”. Pavel îi îndeamnă pe credincioși „să se roage fără încetare”, înălțând cereri fierbinți, cu mulțumiri, făcându-le cunoscute cererile lui Dumnezeu. „Rugați-vă unii pentru alții”, spune Iacov. „Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit.” (Evrei 5, 7; 1 Tesaloniceni 5, 17; Iacov 5, 16).

Părinții trebuie să facă, prin rugăciune sinceră, un gard împrejurul copiilor lor. Ei trebuie să se roage cu credință deplină ca Dumnezeu să fie împreună cu ei și ca îngerii cei sfinți să-i păzească pe ei și pe copiii lor de puterea cea crudă a lui Satana.

În fiecare familie trebuie să existe un timp anume pentru închinarea de dimineață

și de seară. Cât de potrivit este ca părinții să-și adune copiii în jurul lor înainte de masa de dimineață, pentru a-I mulțumi Tatălui ceresc pentru protecția Sa în timpul nopții și de a-I cere ajutor, călăuzire și grijă în timpul zilei! Cât de potrivit este, de asemenea, ca atunci când vine seara, părinții și copiii să se adune încă o dată înaintea Lui și să-I mulțumească pentru binecuvântările din ziua care a trecut!

Consacrați-vă în fiecare dimineață pe voi și copiii voștri lui Dumnezeu pentru ziua respectivă. Nu vă faceți planuri pentru luni de zile sau ani înainte; acestea nu vă aparțin. O zi scurtă, aceasta vă este dată. Ca și când ar fi ultima pe pământ, lucrați în orele acesteia pentru Domnul. Prezentați-vă planurile înaintea lui Dumnezeu spre a fi aduse la îndeplinire sau pentru a renunța la ele, iar providența Lui vă va arăta acest lucru. Acceptați planurile Lui și nu pe ale voastre, chiar dacă acceptarea lor necesită abandonarea unor proiecte îndrăgite. În acest fel, viața va fi tot mai mult modelată după Exemplul divin; și „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus”. (Filipeni 4, 7).

Tatăl sau, în absența lui, mama trebuie să conducă momentul de închinare, alegând un pasaj din Scriptură, care este interesant și ușor de înțeles. Momentul acesta trebuie să fie scurt. Când se citește un capitol lung și când se face o rugăciune lungă, momentul închinării devine plictisitor, iar când se încheie, se manifestă un simțământ de ușurare. Dumnezeu este dezonorat atunci când momentele de închinare sunt seci și plictisitoare, enervante, când sunt atât de monotone și lipsite de interes, încât copiii sunt înspăimântați de ele.

Tați și mame, faceți ca momentele de închinare să fie foarte interesante. Nu există motive care să împiedice ca acest moment să nu fie cel mai plăcut și cel mai de dorit din cursul zilei. Cu puțină pregătire, îl veți face interesant și de folos. Din când în când, variați-l. Se pot pune întrebări în legătură cu pasajul biblic citit și se pot face aplicații practice. Se poate cânta un imn de laudă. Rugăciunea înălțată trebuie să fie scurtă și la subiect. În cuvinte simple și serioase, cel care înalță rugăciunea să-L laude pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui și să-I ceară ajutor. În funcție de împrejurări, implicați și pe copii la citirea pasajului biblic și în rugăciune. Numai veșnicia va scoate la iveală utilitatea acestor momente de închinare.196

Capitolul 27

Finanțele, în cămin

Domnul dorește ca poporul său să fie cu luare aminte și să poarte de grijă. El dorește să fim economi și să nu irosim nimic.

Ar trebui să învățați când să economisiți și când să cheltuiți. Noi nu putem să fim urmașii lui Hristos, dacă nu ne lepădăm de noi înșine și nu ne luăm crucea. Trebuie să ne achităm datoriile pe care le avem; să completăm golurile, să legăm capetele răsfirate și să știm exact ceea ce este al nostru. Trebuie socotite toate cheltuielile mărunte, folosite pentru mulțumirea de sine. Trebuie notat ceea ce se cheltuiește doar pentru satisfacerea gustului și pentru satisfacerea unui apetit pervertit, senzual. Banii folosiți pentru delicatose inutile ar trebui folosiți pentru a spori confortul casei și a procura obiecte utile, care înlesnesc munca în gospodărie. Nu trebuie să fiți zgârciți, trebuie să fiți cinstiți cu voi înșivă. Zgârcenia constituie un abuz față de generozitatea lui Dumnezeu. Risipa, sau destrăbălarea este de asemenea un abuz. Cheltuielile mici, pe care le socotiți nevrednice a le lua în seamă, se vor dovedi considerabile în cele din urmă.

Când sunteți ispitiți să cheltuiți bani pe podoabe, ar trebui să vă aduceți aminte de tăgăduirea de sine și sacrificiul de sine, pe care le-a îndurat Mântuitorul pentru salvarea neamului omenesc decăzut. Copiii noștri trebuie învățați să pună în practică tăgăduirea de sine și stăpânirea de sine. Motivul pentru care atât de mulți pastori consideră că au greutate financiară este că nu își țin în frâu gusturile, poftele și înclinațiile. Motivul pentru care atât de mulți bărbați devin falși și ajung să-și însușească în mod necinstit diferite lucruri este datorită faptului că ei caută să mulțumească gusturile extravagante ale soțiilor și copiilor lor. Cât de atenți ar trebui să fie tații și mamele ca să-și învețe copiii, prin cuvânt și exemplu personal, să fie economi.

Nu este cel mai bine să pretindem că suntem bogați ori mai presus de ceea ce suntem -- urmașii umili ai blândului și smeritului Mântuitor. Nu trebuie să fim tulburați dacă vecinii noștri își clădesc și mobilează casele într-un mod în care noi nu ne putem permite. Cum privește oare Domnul Isus la atenția pe care o acordăm în mod egoist îngăduirii poftelor, spre a plăcea musafirilor noștri sau mulțumirii propriilor noastre

înclinații? O capcană atât pentru noi, cât și pentru copiii noștri, care sunt în răspunderea noastră, este aceea să ne facem o țintă din etalare.197

Nimic din ceea ce poate fi folosit nu trebuie aruncat. Este nevoie de înțelepciune, planuire și grijă continuă. Mi-a fost arătat că neputința de a face economii în lucrurile mici constituie motivul pentru care atât de multe familii sunt în lipsă.198

„Nu datorați nimănui nimic”

Multe familii sunt sărace, pentru că ele cheltuie banii de îndată ce îi primesc.

Sustragerea și folosirea banilor, indiferent în ce scop, înainte de a-i câștiga, constituie o cursă.199

Lumea are dreptul de a aștepta integritate strictă din partea acelor care susțin că sunt creștini conform Bibliei. Datorită nesăbuiinței unui singur om cu privire la plățirea datoriilor sale, toți membrii noștri sunt în primejdia de a fi socotiți ca nefiind demni de încredere.

Cei care susțin că sunt credincioși trebuie să trăiască învățătura pe care susțin a o crede și să nu dea ocazia ca adevărul să fie ponegrit prin purtarea lor nechibzuită. „Nu datorați nimănui nimic”, spune apostolul.200

Mulți, foarte mulți, nu s-au educat în așa fel încât să-și poată menține cheltuielile în limita veniturilor lor. Ei nu învață să se adapteze împrejurărilor și împrumută și iar împrumută, până când ajung copleșiți de datorii, în cele din urmă ajungând descurajați și deprimați.201

Trebuie să fiți conștienți că afacerile nu se administrează prin a te expune la datorii. Când cineva face datorii, el intră într-una din plasele lui Satana, prin care prinde sufletele.

Fii hotărât să nu mai faci nici o datorie. Mai bine lipsește-te de o mie de lucruri decât să te înjugi la datorie. Acesta a fost un blestem pentru viața ta, să tot faci datorii. Evită-le ca pe niște bube rele.202

Neglijarea lucrurilor esențiale pentru viață nu este economie

Dumnezeu nu este onorat atunci când corpul este neglijat sau maltratat și astfel nu poate corespunde pentru serviciul Său. A purta de grijă trupului, oferindu-i hrană gustoasă și hrănitoare, constituie una din cele dintâi datorii ale gospodarului. Este cu mult mai bine să ai haine și mobilă mai puțin costisitoare decât să reduci necesarul de hrană.

Unii gospodari reduc alimentele pentru familie pentru a putea oferi petreceri costisitoare musafirilor lor. Acest lucru nu este înțelept. La mesele oferite musafirilor trebuie să fie mai multă simplitate. Nevoile familiei să ocupe cel dintâi loc.

Economia neînțeleaptă și obiceiurile artificiale împiedică adesea dovedirea ospitalității atunci când aceasta este necesară și ar trebui să fie o binecuvântare. Alimentele care se pun pe mesele noastre ar trebui să fie astfel încât, musafirii neașteptați să poată fi bine primiți, fără a împovăra gospodina cu pregătiri în plus.²⁰³

Economic nu înseamnă zgârcenie, ci cheltuirea cu chibzuință, pentru că există o mare lucrare ce trebuie făcută. Dumnezeu nu cere ca poporul Său să se lipsească de ceea ce este cu adevărat necesar pentru sănătatea și confortul lui, însă El nu aprobă destrăbălarea, extravaganta și etalarea.²⁰⁴

Datoria părinților de a-și învăța copiii

Învățați-vă copiii că Dumnezeu are drept asupra a tot ceea ce posedă ci și că nimic nu poate anula acest drept; tot ceea ce dețin le-a fost doar încredințat, spre a dovedi dacă sunt ascultători. Bani sunt o comoară necesară; să nu fie dați celor care nu au nevoie de ei. Sunt persoane care au nevoie de darurile voastre de bunăvoie. Dacă aveți obiceiuri extravagante, înlăturați-le din viața voastră cât de curând cu putință. Dacă nu faceți acest lucru, veți fi ruinați pentru veșnicie.²⁰⁵

Tendința naturală a tinerilor din acest veac este aceea de a neglija și disprețui economia și de a o confunda cu zgârcenia și îngustimea. Însă economia este în conformitate cu cele mai largi și generoase puncte de vedere și simțăminte; nu poate exista generozitate adevărată, dacă nu este pusă în practică. Nimeni nu ar trebui să treacă cu vederea economia și să învețe cum poate avea grijă de farâmituri.²⁰⁶

Fie ca fiecare tânăr și copil să fie învățat nu numai să rezolve problemele imaginare, ci să și țină un raport amănunțit al propriului său venit și al cheltuielilor sale. Să învețe folosirea corespunzătoare a banilor prin folosirea acestora. Fie că au bani de la părinți sau sunt propriul lor câștig, fetele și băieții să învețe să își aleagă și să își cumpere hainele, cărțile și altele; și ținând o socoteală a acestor cheltuieli, ei vor învăța, așa cum n-ar putea învăța pe nici o altă cale, valoarea și folosirea banilor.207

Îi putem ajuta pe copiii noștri în mod neînțelept. Aceia care lucrează ei înșiși în perioada cât fac colegiul apreciază avantajele pe care le au în acest fel mai mult decât cei care sunt aprovizionați de alții, pentru că ei cunosc astfel ce înseamnă cheltuielile. Noi nu trebuie să-i purtăm pe copiii noștri până acolo încât să devină niște poveri neajutorate.

Părinții greșesc în datoria pe care o au atunci când dau cu mână largă acelor tineri care sunt destul de viguroși, când aceștia doresc să înceapă cursuri pentru a deveni pastori sau medici, fără să fi avut experiența de a fi muncit, să simtă că sunt utili, să simtă ce înseamnă truda.208

Obiceiul îngăduinței față de sine, al lipsei de tact și chibzuință din partea soției și mamei, poate constitui o scurgere continuă din vistierie; și, cu toate acestea, acea mamă poate gândi că ca face tot ce poate mai bine, pentru că nu s-a gândit niciodată să-și restrângă dorințele ei sau ale copiilor ei și nu a dobândit niciodată acea pricepere și tact, necesare în treburile gospodărești. Iată motivul pentru care o familie are nevoie de un venit dublu față de o altă familie care, cu același venit, are suficient, chiar dacă e la fel de mare.

Domnul a binevoit să-mi arate relele care rezultă în urma obiceiului de a irosi, pentru ca eu să-i pot îndemna pe părinți să-i învețe pe copii o economie strictă. învățați-i că banii cheltuiți pentru ceea ce nu este necesar constituie o pervertire de la folosirea lor corespunzătoare.209

Sfaturi pentru soți și soții cu privire la bani

Toți ar trebui să învețe să țină socoteala banilor. Unii neglijează această lucrare, socotind-o ca neesențială, însă aceasta este o greșală. Toate cheltuielile trebuie scrise

cu strictețe.210

Ai fi putut să ai azi un capital pe care să îl poți folosi în caz de urgență și să susții cauza lui Dumnezeu, dacă ai fi făcut economii așa cum ar fi trebuit. În fiecare săptămână, o parte din salariul tău trebuie pus deoparte și să nu fie atins decât în cazul unor nevoi efective sau să fie înapoiat Dătătorului sub formă de daruri.

Mijloacele pe care le-ai câștigat nu au fost cheltuite în mod înțelept și economic, astfel ca să ai o acoperire în caz că tu ai fi bolnav și familia ta ar fi lipsită de mijloacele pe care tu le aduci pentru a-i susține. Familia ta ar trebui să aibă ceva pe care să se bazeze în caz că ajunge în strâmtoare.211

Trebuie să vă ajutați unul pe celălalt. Nu socoti ca fiind o virtute de a lega baierle pungii, refuzând să-i dai bani soției.

În fiecare săptămână, trebuie să acorzi o anumită sumă de bani soției, pe care să-o folosească după cum dorește. Tu nu i-ai oferit ocazia să-și exercite tactul sau preferințele, pentru că nu ai o înțelegere corespunzătoare a poziției pe care trebuie să o ocupe o soție. Soția ta are o minte excelentă și bine echilibrată.

Dă-i soției tale o parte din banii pe care îi primești. Aceștia să fie ai ei, pe care să îi folosească după cum dorește. Ar fi trebuit să i se îngăduie să folosească ceea ce a dobândit după cum a considerat că e cel mai bine cu judecata ei. Dacă ar fi avut o anumită sumă de bani, pe care să o folosească ea însăși, fără să fie criticată, o mare greutate ar fi fost îndepărtată din mintea ei.212

Capitolul 28

Activități familiale în zilele de sărbătoare și la aniversări

Am văzut că sărbătorile noastre nu trebuie petrecute după modelul lumii și totuși acestea nu trebuie trecute cu vederea, căci acest lucru va aduce neplăcere copiilor noștri. În aceste vremuri, când există primejdia ca micuții noștri să fi expuși acelor influențe rele și să fie întinați de plăcerile și senzațiile lumii, părinții trebuie să caute serios să studieze cu ce pot înlocui acele distracții periculoase. Faceți-i pe copiii voștri să înțeleagă că aveți în vedere binele și fericirea lor.

Prin ținerea sărbătorilor, oamenii, atât din lume, cât și din biserici, au fost educați să creadă că aceste zile, în care se lenevește, sunt esențiale pentru sănătatea și fericirea lor, însă rezultatele au arătat că ele sunt pline de rele.

După ce se termină o zi de căutare de plăceri, unde este satisfacția căutătorului de plăceri? Ca lucrători creștini, pe cine au ajutat ei în vederea unei vieți mai bune, mai înalte, mai curate? Ce ar vedea ei, dacă ar putea privi cele scrise în raportul îngerului? O zi pierdută! O zi pierdută pentru sufletul lor, a fost o zi pierdută și pentru cauza lui Hristos, pentru că nu s-a realizat nici un bine. Poate au avut și alte zile pierdute, însă această zi rămâne irosită în van, în discuții deșarte, fete cu băieți și băieți cu fete.

Niciodată nu vor mai avea aceleași ocazii. Mai bine ar fi ales o muncă foarte grea în acea zi de sărbătoare. Ei n-au folosit bine acea zi de sărbătoare și aceasta a trecut în veșnicie, iar la judecată, în dreptul ei va fi scris: irosită.

Cauza lui Dumnezeu pe primul plan

Nu ar fi mai bine pentru noi să păzim sărbătorile spre slava lui Dumnezeu, reamintindu-ne felul cum S-a purtat El față de noi? Nu ar fi bine să luăm aminte la binecuvântările Sale din trecut și să ne aducem aminte de avertizările făcute sufletelor noastre, ca să nu-L uităm pe Dumnezeu?

Lumea are multe sărbători și oamenii se afundă în jocuri, curse de cai, jocuri de noroc, fumat și beții. N-ar trebui oare ca poporul lui Dumnezeu să aibă mai des adunări

sfinte, în care să-I mulțumească lui Dumnezeu pentru binecuvântările Sale bogate?

Dorim să avem în biserică oameni care să aibă abilitatea de a-i organiza și instrui pe tineri și tinere pentru lucrarea de alinare a nevoilor omenirii și de a lucra pentru mântuirea sufletelor bărbaților, femeilor, tinerilor și copiilor. Nu va fi posibil ca aceștia să-și dedice tot timpul datorită faptului că ei trebuie să lucreze pentru a-și câștiga existența. Totuși, ei au zilele de sărbători și alte ocazii pe care le pot devota pentru serviciul creștin și pentru a face bine pe această cale, dacă nu pot contribui cu alte mijloace.

Când aveți o sărbătoare, faceți din aceasta» o zi plăcută și fericită pentru copiii voștri; de asemenea, faceți din ea o zi plăcută pentru cei săraci și necăjiți. Nu lăsați ca acea zi să treacă fără a-i aduce mulțumire și daruri de mulțumire Domnului Isus.

Aniversările -- ocazii de laudă la adresa lui Dumnezeu

În rânduiala iudaică, după porunca lui Dumnezeu însuși, la nașterea copiilor era adusă o jertfa. În zilele noastre, îi vedem pe părinți trudind din greu pentru a face cadouri copiilor lor, cu ocazia zilei de naștere; ei fac din aceasta o ocazie de a-l onora pe copil, ca și când datorăm onoare ființei omenești. Satana și-a avut aportul său în această stare de lucruri; el a abătut mințile și darurile, îndreptându-le către ființele omenești; astfel, gândurile copiilor sunt dirijate către ei înșiși, ca și când ei sunt obiectul unor favoruri deosebite.

Cu ocazia zilei de naștere, copiii trebuie învățați că ei au motive de mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru purtarea Sa de grijă, plină de bunătate, în viața lor, pentru încă un an. Astfel, pot fi date lecții foarte prețioase. Pentru viață, sănătate, hrană și îmbrăcăminte, cât și pentru nădejdea vieții veșnice, noi suntem datori Dătorului tuturor îndurărilor; și tot datorită lui Dumnezeu, noi recunoaștem darurile care vin din mâna Lui și ne prezentăm darurile de mulțumire Celui mai mare binefăcător al nostru. Aceste daruri, cu ocazia zilei de naștere, sunt apreciate de cer.

Învățați-i să treacă în revistă anul care a trecut din viața lor și să cugete dacă le-ar produce bucurie să vadă ce este scris în dreptul acestui an, în cărțile din ceruri. Încurajați-i să gândească dacă comportamentul, cuvintele și faptele lor îi sunt pe plac lui Dumnezeu. S-au străduit ca viața lor să se asemene tot mai mult cu cea a Domnului

Isus, să fie frumoasă și plăcută lui Dumnezeu? învățați-i cunoașterea de Dumnezeu, a căilor Sale, a preceptelor Sale.

Eu am spus familiei mele și prietenilor mei că nu doresc să mi se facă vreun dar de ziua mea de naștere sau de Crăciun, decât dacă mi se îngăduie ca respectivul dar să îl dau mai departe pentru vistieria Domnului, ca să fie întrebuințat pentru întemeierea de misiuni.²¹³

Capitolul 29

Recreerea

Creștinii au multe surse de bucurie la îndemâna lor și ei pot spune fără greș care plăceri le sunt îngăduite și folositoare. Ei se pot bucura de acele recreații care nu-i vor conduce spre destrăbălarea minții sau înjosirea sufletului, care nu-i vor dezamăgi și care nu vor lăsa în urmă acea influență tristă, care nimicește respectul pentru sine și pune obstacole în calea utilității practice. Dacă îl pot lua pe Isus cu ei și pot menține un spirit de rugăciune, ei sunt în deplină siguranță.

Orice distracție asupra căreia poți cere binecuvântarea lui Dumnezeu cu credință nu va fi periculoasă. Însă orice distracție care te lipsește de rugăciunea tainică, de momentele devoționale de la altar sau de participarea la serviciul divin, la adunare, nu este sănătoasă, ci periculoasă.

Noi facem parte din acea categorie care crede că este privilegiul nostru ca în fiecare zi din viața noastră să îi dăm slavă lui Dumnezeu pe pământ și că noi nu trăim în această lume doar pentru propria noastră distracție, doar pentru a ne plăcea nouă înșine. Noi suntem aici pentru a fi de folos omenirii și pentru a fi o binecuvântare pentru societate, dar, dacă lăsăm ca mintea noastră să plutească doar pe acel liman josnic, pe care mulți caută doar deșertăciune și nesăbuiță, cum am putea fi de folos neamului și generației noastre? Cum putem fi o binecuvântare pentru societatea din jurul nostru? Nu ne putem îngădui cu nepăsare orice distracție care ne dăunează îndeplinirii cu credincioșie a datoriilor obișnuite.

Sunt multe lucruri care sunt bune, dar care, fiind pervertite de Satana, se dovedesc a fi o cursă pentru cei nehibzuiți. Este mare nevoie de cumpătare în distracții, ca în orice alt lucru -- Caracterul acestor distracții trebuie avut în vedere cu multă atenție și cu toată grija. Fiecare tânăr ar trebui să se întrebe: Ce influență vor avea aceste distracții asupra sănătății fizice, mintale și morale? Va fi mintea mea atât de răvășită, încât să-L uit pe Dumnezeu? Voi înceta eu să am ca țintă slava Lui?214

Este privilegiul și datoria creștinilor să caute să-și înviioreze spiritul și să-și întărească trupul prin recreație nevinovată, cu scopul de a-și folosi puterile fizice și

mentale spre slava lui Dumnezeu. Felul în care ne recreăm nu trebuie să constituie scene de distracție, lipsite de sens. Trebuie să ne organizăm felul în care ne recreăm, astfel încât să beneficiem de recreere și ea să fie o sursă de înălțare pentru cei cu care ne asociem. În acest fel, putem fi mai bine calificați, atât noi, cât și ei, pentru a îndeplini cu succes datoriile care ne revin ca și creștini.²¹⁵

Timpul petrecut în mișcare fizică nu este pierdut. Exercițiul fizic echilibrat, care are influență asupra tuturor organelor și capacităților corpului nostru, este esențial în vederea realizării unei lucrări bune. Când creierul este mereu încordat, în timp ce celelalte organe ale mașinăriei vii sunt inactive, se produce o pierdere de putere fizică și mintală. Fizicul este jefuit de tonusul sănătos, mintea își pierde prospețimea și vigoarea, iar urmarea este o iritabilitate bolnavă.

Cei care sunt angajați în studii au nevoie de relaxare. Mintea nu trebuie ținută mereu în încordare, deoarece mașinăria delicată a creierului slăbește. Trupul și mintea trebuie puse la lucru.²¹⁶

Recreerea de care se pot bucura și cei bogați, și cei săraci

Tânărul nu poate fi la fel de liniștit și mohorât ca cel în vârstă, iar copilul la fel de sobru ca bătrânul. În timp ce distracțiile păcătoase trebuie condamnate, părinții, profesorii și cei care îngrijesc de copii și de tineri să le ofere în locul acestora plăceri care să nu întineze și să nu strice moralitatea. Nu-i legați pe tineri de reguli rigide și restricții care să-i facă să se simtă asupriți și să o apuce degrabă pe căi nesăbuite și distrugătoare. Țineți frâiele călăuzirii cu o mână hotărâtă, bună, cu tact, îndrumându-i, controlându-le ideile și planurile, și totuși, faceți acest lucru atât de blând, atât de înțelept, cu atâta iubire, încât ei să poată vedea că voi le doriți numai binele.²¹⁷

Sunt modalități de recreere care sunt foarte binefăcătoare atât pentru minte, cât și pentru trup. O minte luminată, plină de discernământ, va găsi suficiente mijloace de amuzament și distracție din surse nu doar nevinovate, dar și instructive. Recreerea în aer liber, contemplarea lucrărilor lui Dumnezeu în natură vor fi de cel mai mare folos.²¹⁸

Nici o recreere care le este utilă doar lor înșiși nu se va dovedi o binecuvântare atât de mare pentru copii și tineri ca cea care îi face să fie de folos altora. Prin natura lor, entuziaști și ușor de impresionat, tinerii răspund degrabă ideilor bune.²¹⁹

Dumnezeu a pus la îndemâna tuturor plăceri de care se pot bucura și cei bogați, și cei săraci -- plăcerea găsită în cultivarea curăției minții și altruismului în fapte, plăcerea care se dobândește rostind cuvinte pline de simpatie și făcând fapte bune. De la cei care fac o astfel de slujbă, lumina lui Hristos strălucește pentru a lumina viețile întunecate de atâtea neazuri.220

Există o mulțime de lucruri necesare, utile, de făcut în lumea noastră, care fac ca distracțiile de dragul plăcerii să fie cu totul inutile. Creierul, oasele și mușchii vor dovedi rezistență și tărie prin folosirea lor într-un anumit scop, gândind bine și profund și făcând planuri care-i vor instrui să-și dezvolte puterile intelectuale și organele interne și folosind în mod practic talentele date lor de Dumnezeu, cu care să îi poată aduce slavă. 221

Eu nu condamn jocul simplu cu mingea; însă chiar și acesta, cât este de simplu, poate fi exagerat.

Întotdeauna mă dau înapoi de la rezultatele aproape sigure care urmează acestor distracții. Acestea conduc la cheltuirea unor bani care ar putea fi folosiți pentru a duce lumina adevărului unor suflete care pier fără Hristos. Distracțiile și cheltuielile pentru satisfacții proprii, care conduc pas cu pas la înălțarea eului și instruirea în aceste jocuri pentru plăcere dau naștere la o dragoste și pasiune pentru aceste lucruri care nu sunt favorabile desăvârșirii unui caracter creștin.222

Întovărășirea și obiceiurile bune

Tinerii care ajung să se întovărășească cu alte persoane pot face ca tovarășia lor să fie o binecuvântare sau un blestem. Ei se pot zidi, binecuvânta sau întări unul pe altul, își pot influența comportamentul, obiceiurile, cunoștințele; sau, dacă își îngăduie să fie nepăsători și necredincioși, ei nu exercită decât o influență demoralizatoare.

Domnul Isus este gata să-i ajute pe toți cei care își pun nădejdea în El. Cei care sunt în legătură cu Domnul Hristos vor avea fericirea la îndemâna lor. Ei merg pe calea pe care îi conduce Mântuitorul, răstignindu-și eul cu patimile și plăcerile lui. Aceste persoane și-au întemeiat speranța pe Hristos, iar furtunile care se abat asupra pământului sunt fără putere de a-i clinti de pe temelii lor sigure.

Depinde de voi, tineri și tinere, dacă veți deveni persoane de încredere, oameni integri și utili. Trebuie să fiți gata, hotărâți să luați poziție de partea dreptății, în orice împrejurare. Noi nu putem lua în cer obiceiurile rele împreună cu noi și, dacă nu le biruim aici, acestea ne vor lipsi de locașurile neprihănirii. Când există împotrivire față de obiceiurile rele, va fi de întâmpinat cea mai puternică rezistență; însă dacă se continuă lupta cu putere și perseverență, putem fi învingători.

Pentru a ne forma obiceiuri bune, noi trebuie să căutăm compania unor persoane cu o influență morală și religioasă sănătoasă.²²³

Dacă tinerii ar putea fi convinși să se întovărășească cu persoane curate, atente, amabile, efectul va fi din cel mai binefăcător. Dacă se aleg tovarăși dintre cei ce se tem de Domnul, influența va conduce spre adevăr, datorie și sfințenie. O viață creștină autentică este o putere spre bine. Însă, pe de altă parte, cei care se asociază cu bărbați și femei cu o moralitate îndoielnică, cu principii și obiceiuri rele, foarte curând vor urma și ei aceeași cale. Tendințele inimii firești sunt înclinate spre cele de jos. Cel care stă în preajma celui sceptic va deveni curând sceptic, cel care alege compania celui viclean va deveni fără nici o îndoială și el un viclean. A se duce la sfatul celor răi constituie primul pas spre a se opri pe calea celor păcătoși și a se așeza pe scaunul celor batjocoritori.

Fie ca cei care doresc să-și formeze caractere drepte să-și aleagă prieteni dintre cei care sunt serioși, au o gândire sănătoasă și sunt înclinați spre religie. Cei care au în vedere prețul plătit și doresc să construiască pentru veșnicie trebuie să folosească materiale bune în ceea ce clădesc. Dacă ei acceptă lemn putred, dacă se mulțumesc cu lipsurile din caracterul lor, clădirea este sortită distrugerii. Fie ca toți să ia seama cum clădesc. Furtuna ispitei va sufla asupra clădirii, iar dacă aceasta nu este construită cu tărie și credincioșie, nu va trece încercarea.

Un nume bun este mai de preț decât aurul. Tinerii au tendința de a se asocia cu cei cu o minte și moralitate deficitare. La ce fericire se poate oare aștepta o persoană tânără de la o întovărășire cu persoane cu un standard scăzut în privința gândurilor, sentimentelor și comportamentului? Unii au gusturi josnice și obiceiuri destrăbălate, iar cei care își aleg astfel de tovarăși le vor urma exemplul.²²⁴

Poate nu vedeți un real pericol în a face primul pas spre ușurătate și căutarea de

plăceri și gândiți că atunci când doriți să vă schimbați cursul vieții veți fi în stare să faceți ceea ce este bine tot așa de ușor ca atunci când ați cedat, făcând ceea ce este rău. Însă acest lucru este o greșeală. Prin alegerea unor tovarăși răi, mulți au fost conduși pas cu pas de pe cărarea virtuții spre abisurile neascultării și destrăbălării, lucru despre care înainte nu gândeau că s-ar putea întâmpla.²²⁵

Să nu gândiți că Dumnezeu vrea ca noi să renunțăm la tot ce poate fi pentru fericirea noastră. El ne cere să renunțăm la lucrurile care nu sunt spre binele și fericirea noastră.²²⁶

Odihnă deplină și distracții egoiste

Tinerii trebuie să nu uite că ei vor da socoteală pentru toate privilegiile de care s-au bucurat, de felul cum au folosit timpul și cum și-au pus în valoare darurile. Ei, poate, își pun întrebarea: să nu avem parte de distracție și recreere? Doar să muncim, să muncim și iar să muncim, fără nici o variație?²²⁷

O schimbare a muncii fizice, care a suprasolicitat puterea, poate fi necesară un timp, pentru ca ei să se poată angaja din nou în lucru, având mai multă tărie și mai mult succes. Însă nu este nevoie de odihnă completă și oricum, aceasta nu ar avea rezultatele cele mai bune asupra puterii fizice. Ei nu trebuie, chiar când sunt istoviți de un anumit fel de muncă, să irosească clipe prețioase. Ei pot căuta să facă ceva care să nu fie atât de istovitor, ci care să fie o binecuvântare pentru mamele și surorile lor. Ușurându-le grijile prin preluarea celor mai grele poveri pe care le au de dus, ei pot descoperi acea distracție care izvorăște din principiu și care le va oferi adevărata fericire și nu-și vor mai petrece timpul cu lucruri ușurate și cu îngăduințe egoiste. Timpul lor poate fi folosit totdeauna cu folos și vor fi continuu înprospătați prin variație, în același timp putând să dea socoteală de orice clipă pe care au folosit-o.²²⁸

Mulți pretind că este necesar, pentru sănătatea fizică, să-și îngăduie distracții egoiste. Este adevărat că este nevoie de schimbare în vederea unei bune dezvoltări a corpului, căci mintea și trupul sunt înprospătate și revigorate prin schimbare; însă acest obiectiv nu se atinge prin îngăduirea unor distracții nesăbuite, neglijându-se datoriile zilnice, pe care tinerii ar trebui să le facă.²²⁹

Printre cele mai periculoase mijloace de plăcere se numără teatrul. În loc să fie o

școală pentru moralitate și virtute, așa cum se susține adesea, el este însuși sălașul imoralității. Aceste reprezentatii întretin și întăresc obiceiuri vicioase și înclinații păcătoase. Căntece josnice, gesturi, expresii și atitudini obscene corup imaginația și degradează moralul. Toți tinerii care participă de obicei la aceste reprezentatii vor fi stricați din principiu. În țara noastră, nu există o mai puternică influență care să întineze imaginația, să distrugă impresiile religioase și să îndepărteze dorința după plăcerile liniștite și realitățile vieții, ca distracțiile legate de teatru. Atracția pentru astfel de scene sporește o dată cu fiecare îngăduință tot așa după cum dorința după băuturi îmbătătoare se întărește o dată cu folosirea acestora. Singura cale sigură este aceea de a evita teatrul, cirul și orice alt loc de distracție îndoielnic.²³⁰

Jocul lui David, în bucuria lui plină de respect înaintea lui Dumnezeu, a fost dat ca exemplu de către iubitorii de plăceri, ca îndreptățire a dansului care se practică; însă argumente de felul acesta nu se pot susține. În zilele noastre, dansul este însoțit de nebunii și petreceri nocturne. Sănătatea și moralitatea sunt sacrificate pentru plăcere. Pentru cei care frecventează sălile de baluri, Dumnezeu nu constituie un obiect al cugetării și al respectului; lor li s-ar părea ca la adunările lor nu se cade să se facă rugăciuni și să se înalțe cântări de laudă. Proba aceasta trebuie să fie hotărâtoare. Distracțiile care au tendința de a micșora dragostea pentru lucrurile sfinte și de a ne micșora bucuria pentru slujirea lui Dumnezeu nu trebuie să fie căutate de creștini. Muzica și dansul, împreună cu lauda plină de bucurie pentru Dumnezeu cu prilejul mutării chivotului, n-au nici cea mai mică asemănare cu desfrâul dansului modera. Unul urmărea să păstreze viu în minte pe Dumnezeu și proslăvirea numelui Lui cel sfânt. Celălalt era o invenție a lui Satana pentru a-i face pe oameni să-L uite pe Dumnezeu și să-L dezonoreze.²³¹

În general, tinerii se comportă ca și când ceasurile prețioase ale timpului de har, în timp ce harul se prelungește, ar fi o mare sărbătoare, iar ei ar fi în această lume doar pentru distracție, pentru a fi mereu satisfăcuți de un cerc neîntrerupt de senzații. Satana a făcut eforturi speciale pentru a-i determina să-și găsească fericirea în distracțiile lumești și a se îndreptăți, străduindu-se să arate că aceste distracții sunt ne vătămătoare, nevinovate și chiar importante pentru sănătate.²³²

Mulți participă cu plăcere la distracțiile lumești, demoralizatoare, pe care Cuvântul lui Dumnezeu le interzice. În acest fel, ei se despart de Dumnezeu și se atașează iubitorilor de plăceri din lume. Păcatele care i-au distrus pe antediluvieni și

cetățile din câmpie există și astăzi -- nu numai în țările păgâne, nu numai printre creștinii doar cu numele, ci și printre unii dintre cei ce susțin că așteaptă venirea Fiului omului. Dacă Dumnezeu v-ar prezenta aceste păcate așa cum sunt ele pentru El, v-ați umple de rușine și cutremur.²³³

Dorința după încântare și plăceri constituie o ispită și o cursă pentru poporul lui Dumnezeu și în special pentru cei tineri. Satana pregătește mereu stimulente prin care să momească mințile oamenilor, îndepărtându-le de solemnă lucrare de pregătire pentru scenele din viitor. Prin intermediul celor lumești, el exercită asupra noastră o continuă încântare pentru a-i determina pe cei nesăbuiți să se atașeze plăcerilor lumești. Există spectacole, cărți și o varietate nesfârșită de distracții menite să-i facă să iubească lumea; și prin această unire cu lumea, credința este slăbită.

Dumnezeu nu-l socotește pe căutătorul de plăceri ca fiind un urmaș al Său. Adevărații urmași ai lui Isus sunt doar cei care se leapădă de sine și care trăiesc o viață serioasă, umilă și sfântă. Iar unii ca aceștia nu se pot bucura de discuțiile ușurate, de vorbele goale ale celui care iubește lumea.²³⁴

Dacă aparțineți cu adevărat lui Hristos, veți avea ocazii să dați mărturie în favoarea Lui. Veți fi invitați să frecvențați locuri de distracții și apoi va fi ceea ce va constitui ocazia de a da mărturie pentru Domnul. Dacă îi sunteți credincioși lui Hristos, atunci nu veți încerca să formulați scuze, pentru că nu veți participa, ci veți afirma cu claritate și modestie că sunteți copii ai lui Dumnezeu și că principiile voastre nu vă permit să vă aflați într-un loc, în care nici măcar pentru o ocazie să nu puteți cere prezența Domnului.²³⁵

Între întâlnirile urmașilor lui Hristos, în vederea unei recreeri creștine și întrunirile lumești pentru plăcere și distracție, va exista un contrast vădit. În loc de rugăciune și menționarea numelui lui Hristos și a lucrurilor sacre, de pe buzele celor lumești se va auzi un râs prostesc și conversații deșarte. Dorința lor este să petreacă bine. Distracțiile lor încep cu nesăbuintă și sfârșesc în deșertăciune.²³⁶

Capitolul 30

Căile de acces spre minte, care trebuie păzite

Toți oamenii trebuie să-și păzească simțurile, pentru ca Satana să nu obțină biruință asupra lor; căci acestea sunt căile de acces spre suflet.

Va trebui să devii o santinelă credincioasă, care să vegheze asupra ochilor, urechilor și tuturor simțurilor tale, dacă vrei să-ți ții sub control mintea și să eviți ca gânduri deșarte, stricate, să-ți pângărească sufletul. Această lucrare, atât de necesară, nu poate fi îndeplinită decât prin puterea harului divin.

Satana și îngerii lui sunt foarte preocupați să paralizeze simțurile, astfel ca sfaturile, avertizările și muștrările să nu poată fi auzite sau, chiar dacă ar fi auzite, să nu aibă efect asupra inimii în vederea reformării vieții.

Satana nu poate pătrunde în minte fără consimțământul nostru

Dumnezeu S-a îngrijit ca noi să nu fim ispitiți peste puterile noastre, și pentru fiecare ispită El va pregăti un mijloc de salvare. Dacă trăim cu totul pentru Dumnezeu, nu vom îngădui minții să zăbovească asupra unor închipuiri egoiste. Dacă există vreo cale prin care Satana poate avea acces la minte, ci își va semăna acolo buruienile sale și le va face să crească până când acestea vor produce o recoltă bogată. În nici un caz Satana nu poate obține stăpânire asupra gândurilor, cuvintelor și acțiunilor noastre, afară de cazul în care noi, în mod voit, deschidem ușa și îl invităm să intre. Atunci el va intra și, îndepărtând sămânța cea bună, semănată în inimă, va face ca adevărul să nu aibă nici un efect.

Nu suntem în siguranță dacă amânăm să gândim serios ce înseamnă să culegi recolta care urmează cedării în fața sugestiilor lui Satana. Păcatul înseamnă dezonoare și dezastru pentru fiecare suflet care se complăce în el, însă, prin natura sa, el este orbitor și amăgitor, momindu-ne prin ademenirile lui lingușitoare. Dacă ne aventurăm pe terenul lui Satana, nu avem asigurare de protecție împotriva puterii lui. Atât cât depinde de noi, trebuie să închidem orice cale de acces, prin care ispititorul ar putea pătrunde la noi.

Fiecare creștin trebuie să vegheze continuu, păzind orice cale spre suflet, prin care Satana ar putea pătrunde. Trebuie să se roage pentru ajutor divin și în același timp să se opună cu hotărâre oricărei înclinații spre păcat. Prin curaj, credință și muncă neobosită, el poate obține biruință. Însă el trebuie să nu uite că, pentru a obține biruința, Domnul Hristos trebuie să locuiască în el și el în Hristos.

Trebuie să facem tot ce se poate, atât pentru noi, cât și pentru copiii noștri, pentru a ne situa pe acea poziție din care să nu vedem nedreptatea care există în lume. Noi trebuie să ne păzim ochii și urechile, astfel ca aceste lucruri îngrozitoare să nu pătrundă în mintea noastră. Nu încercați să vedeți cât de aproape puteți merge pe marginea prăpastiei fără a cădea. Evitați prima apropiere de pericol. Cu sufletul nu putem să ne jucăm. Capitalul vostru este caracterul vostru. Păstrați-l cu grijă ca pe o comoară de mare preț. Curăția morală, simțământul propriei valori, o rezistență puternică, toate acestea trebuie păzite cu hotărâre și în mod continuu. Să nu existe nici o îndepărtare de la sursă; o simplă joacă, o nechibzuință poate primejdui sufletul prin aceea că deschide ușa în calea ispitei, iar puterea de rezistență slăbește.²³⁷

Capitolul 31

Alegerea lecturii

Educația este doar o pregătire a puterilor fizice, intelectuale și spirituale pentru îndeplinirea în cele mai bune condiții a datoriilor vieții. Rezistența, tăria și activitatea creierului sunt micșorate sau crescute în funcție de felul cum sunt folosite. Minte trebuie astfel disciplinată, încât toate puterile ei să se dezvolte în mod simetric.

Mulți tineri sunt doritori să aibă cărți. Ei doresc să citească tot ce pot avea la îndemână. Dar trebuie să ia seama la ceea ce citesc, cât și la ceea ce ascultă. Mi-a fost arătat că ei sunt în cea mai mare primejdie de a se întina prin lecturi necorespunzătoare. Satana are o mie de căi de a tulbura mintea tinerilor. Dacă sunt lipsiți de apărare, nu pot fi în siguranță nici o clipă. Ei trebuie să vegheze asupra minții lor, ca să nu fie ademeniți de ispitele vrăjmașului.²³⁸

Influența lecturii nesănătoase

Satana știe că mintea este afectată în mare măsură de lucrurile cu care se alimentează. El caută să-i determine atât pe tineri, cât și pe cei de vârstă matură să citească povești, basme și alte cărți de felul acesta. Cei care citesc o astfel de literatură nu sunt potriviți pentru datoriile pe care le au în fața lor. Ei trăiesc o viață ireală, nu au dorința de a cerceta Scriptura pentru a se hrăni cu mana cerească. Minte care are nevoie de putere devine tot mai slabă, pierzându-și puterea de a studia marile adevăruri referitoare la misiunea și lucrarea lui Hristos -- adevăruri care vor fortifica mintea, vor trezi imaginația și vor aprinde o dorință puternică, sinceră, de a birui așa cum a biruit Domnul Hristos.

Dacă ar fi posibil să fie distruse o mare parte din cărțile publicate, s-ar opri o mare plagă, care face o lucrare înfricoșătoare asupra minții și a inimii. Poveștile de dragoste, basmele frivole și emoționante și chiar acea categorie de cărți, cunoscută sub numele de romane religioase -- cărți în care autorul adaugă povestirii sale o lecție morală -- sunt un blestem pentru cei ce le citesc. Sentimentele religioase pot fi întreșute pe tot parcursul povestirii, însă, în majoritatea cazurilor nu este altcineva decât Satana îmbrăcat în mantie de înger, pentru a amăgi și ispiti cât mai bine. Nimeni

nu este atât de bine ancorat în principiile cele drepte, nimeni nu este atât de tare în fața ispitei, încât să fie în siguranță citind aceste povestiri.

Cei care citesc romane își îngăduie un rău care distruge spiritualitatea, umbrind frumusețea paginilor sfinte. Acest lucru creează o stare emoțională nesănătoasă, înfierbântă imaginația, mintea își pierde utilitatea, sufletul este lipsit de rugăciune și se descalifică pentru orice exercițiu spiritual.

Dumnezeu i-a înzestrat pe mulți dintre tinerii noștri cu multe capacități; însă mult prea adesea, ci și-au slăbit puterile, mintea lor a ajuns confuză și lipsită de vlagă, urmarea fiind că timp de ani de zile nu s-a mai făcut nici o creștere în har sau cunoștință în privința credinței noastre, aceasta datorită literaturii pe care au ales s-o citească. Cei care așteaptă venirea în curând a Domnului, așteptând să se petreacă această schimbare minunată, când „trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire”, ar trebui să aibă o altă atitudine în perioada timpului de probă.

Dragii mei prieteni tineri, cercetați experiența pe care o aveți în privința influenței romanelor. Puteți voi, după ce citiți astfel de cărți, să deschideți Biblia și să citiți cu interes cuvintele vieții? Nu-i așa că în acele momente Cartea lui Dumnezeu nu vi se mai pare interesantă? Farmecul poveștii de dragoste, pe care tocmai ați citit-o a copleșit mintea, distrugând acel tonus sănătos și vă este imposibil să vă ațintiți atenția asupra adevărilor importante și solemne, care privesc binele vostru veșnic.

Hotărâți-vă să renunțați la aceste cărți fără nici o valoare. Acestea nu vă vor întări spiritualitatea, ci vă vor introduce în minte sentimente care pervertesc imaginația, făcându-vă să vă gândiți mai puțin la Domnul Isus și să zăboviți asupra lecțiilor prețioase pe care ni le-a lăsat El. Nu aduceți în minte nimic din ceea ce v-ar putea conduce într-o direcție greșită. Nu o împovărați cu povești fără valoare, care nu dau nici o tărie puterilor minții. Gândurile vor fi la fel ca hrana pe care o oferim minții.²³⁹

Lectura care distruge sufletul

O dată cu fluxul imens de material tipărit, care curge continuu din tipografii, atât cei în vârstă, cât și cei tineri își formează obiceiul de a citi repede și superficial, și astfel mintea își pierde puterea de a gândi coerent și viguros. Mai mult decât atât, o mare parte din revistele și cărțile care, ca și broaștele din Egipt, au umplut toată țara, sunt nu numai

niște simple însemnări, lucruri prostești și fără valoare, dar și necurate și înjositoare. Efectul lor este nu numai de a amorți și ruina mintea, ci și de a strica și distruge sufletul.²⁴⁰

Astăzi, în educația copiilor și a tinerilor, se acordă mare importanță basmelor, miturilor și povestirilor închipuite. Cărți de acest fel sunt folosite în școli și acestea se găsesc și în multe case. Cum pot oare părinții creștini să îngăduie copiilor lor să folosească astfel de cărți pline de neadevăruri? Când copiii întrebă care este însemnătatea povestirilor care li se spun, pentru că este atât de mult în contradicție cu ceea ce îi învață părinții lor, răspunsul pe care îl primesc este acela că poveștile nu sunt adevărate; Însă aceasta nu înlătură urmările rele ale folosirii acestora. Ideile prezentate în aceste cărți îi conduc pe copii într-o direcție greșită. Ele dau o imagine greșită despre viață și dau naștere și alimentează dorința după ceea ce nu este real.

Niciodată nu trebuie așezate în mâinile copiilor și tinerilor cărți care conțin o pervertire a adevărului. Să nu dăm copiilor noștri, în educația pe care le-o oferim, idei care să conțină semințe ale păcatului.²⁴¹

O altă sursă de pericol de care ar trebui să ne ferim în mod continuu o constituie citirea cărților unor autori necredincioși. Aceste lucrări sunt inspirate de vrăjmașul adevărului și nimeni nu le poate citi fără a-și pune sufletul în pericol. Este adevărat că unii dintre cei care sunt afectați de acestea și-ar putea reveni în cele din urmă; însă cei care se lasă afectați de influența lor cea rea se așază pe terenul lui Satana și el profită cât poate de mult. Invitând ispitirile lui, ei nu au înțelepciunea de a discerne sau tăria de a se împotrivi. Cu o putere fascinantă, de vrajă, necredința și necredincioșia își fac sălașul puternic în minte.²⁴²

Pericolul citirii de povestiri incitante

Ce să citească copiii noștri? Aceasta este o întrebare serioasă, care necesită un răspuns serios. Sunt îngrijorată să văd în familiile păzitorilor Sabatului reviste și ziare care conțin povești care nu lasă nici un fel de impresii înspre bine asupra minții copiilor și tinerilor. I-am urmărit pe cei care și-au cultivat gustul pentru închipuiri. Ei au avut privilegiul de a asculta adevărul, de a se familiariza cu temeliile credinței noastre; însă au crescut până la anii de maturitate lipsiți de evlavie și credincioșia practică.

Cei care citesc povestiri frivole și romane nu își pot îndeplini datoriile vieții. Ei trăiesc într-o lume ireală. Am urmărit copiii cărora li s-a îngăduit să-și facă obiceiul de a citi astfel de povești. Fie că sunt acasă sau nu, ei sunt neliniștiți, visători, nu sunt în stare să poarte discuții chiar cu privire la cele mai obișnuite subiecte. Gândirea și conversația cu un conținut religios au fost cu totul străine de mintea lor. Cultivându-și pofta pentru povești senzaționale, gustul minții este pervertit, iar mintea nu este mulțumită până când nu este hrănită cu această hrană nesănătoasă. Nu mă pot gândi la un nume mai potrivit pentru cei care își îngăduie astfel de lecturi decât de bețivi mintali. Obiceiurile necumpătate în privința lecturii au asupra creierului un efect asemănător cu acela al obiceiului necumpătării în mâncare și băutură asupra corpului.²⁴³

Înainte de a primi adevărul prezent, mulți și-au făcut obiceiul de a citi romane. Atașându-se bisericii, ei au făcut un efort de a birui acest obicei. A așeza înaintea acestei clase de oameni cărți similare celor pe care le-au dat la o parte este ca și cum ai oferi băuturi ametoare bețivului. Cedând ispitei care îi asaltează continuu, își vor pierde în curând gustul pentru lectura sănătoasă. Ei nu au interes pentru studiul Bibliei. Puterile lor morale sunt slăbite. Păcatul le apare din ce în ce mai puțin respingător. Se dovedește o necredincioșie tot mai mare și dezgust pentru datoriile practice ale vieții. Din momentul în care mintea ajunge pervertită, aceasta este gata să apuce orice material scris cu un caracter stimulant. În acest fel se deschide calea pentru Satana, ca să aducă sufletul cu totul sub stăpânirea sa.²⁴⁴

Cartea Cărților

Experiența religioasă a unei persoane este dovedită prin caracterul cărților pe care le alege să le citească în timpul liber. Pentru a putea avea un tonus al minții sănătos și principii religioase sănătoase, tinerii trebuie să trăiască în comuniune cu Dumnezeu, prin Cuvântul Său. Scoțând în evidență posibilitatea mântuirii prin Hristos, Biblia constituie călăuza noastră spre o viață mai bună, mai înaltă. Ea conține cea mai interesantă și cea mai instructivă istoric și biografie care s-a scris vreodată. Cei a căror imaginație nu a fost pervertită prin citirea de romane vor găsi Biblia ca fiind cea mai interesantă dintre cărți.

Biblia este Cartea Cărților. Dacă iubiți Cuvântul lui Dumnezeu, cercetați-l ori de cât ori aveți ocazia, ca să ajungeți în posesia comorilor lui bogate, și să fiți pe deplin înzestrați pentru tot felul de fapte bune; atunci puteți fi siguri că Isus vă atrage spre

Sine. Însă a citi Biblia doar în mod întâmplător, fără a căuta să înțelegeți lecția dată de Domnul Hristos, pentru ca să puteți face față cerințelor Sale, nu este de ajuns. Sunt comori în Cuvântul lui Dumnezeu care pot fi descoperite numai prin scufundare în adâncul minei adevărului.

Mintea firească respinge adevărul; însă sufletul care este convertit trece printr-o schimbare minunată. Cartea care înainte nu era atrăgătoare, deoarece descoperea adevăruri care aduceau mărturie împotriva păcătosului, acum devine hrana pentru suflet, bucuria și mângâierea vieții. Soarele neprihănirii luminează paginile ei sacre, iar Duhul Sfânt vorbește prin acestea sufletului.

Fie ca toți cei care au cultivat plăcerea pentru lecturi ușoare să-și îndrepte acum atenția către cuvântul cel sigur al profeției. Luați-vă Bibliile și începeți să studiați cu un nou interes rapoartele sacre ale Vechiului și Noului Testament. Cu cât studiați mai des și mai stăruitor Biblia, cu atât ea vă va apărea mai frumoasă, iar gustul pentru lecturi ușoare, fără valoare, vă va dispărea. Legați-vă această carte prețioasă de inimă. Ea vă va fi atât prieten, cât și călăuză.²⁴⁵

Capitolul 32

Muzica

[În școlile profetilor], arta muzicii sfinte era cultivată cu seriozitate. Nu se auzeau valsuri frivole, nici cântece ușurate, care să ridice în slăvi omul și să distragă atenția de la Dumnezeu, ci muzică sacră, solemnă, psalmi de laudă către Creator, care preamăreau Numele Său și relatau despre lucrările Sale minunate. Astfel, muzica servea unui scop sfânt, acela de a înălța gândurile spre ceea ce este curat, nobil și înălțător și de a trezi în suflet dorința de consacrare și recunoștință față de Dumnezeu.²⁴⁶

Muzica constituie o parte a închinării față de Dumnezeu în curțile de sus, iar noi trebuie să ne străduim, în cântările noastre de laudă, să ne apropiem cât de mult cu putință de armonia corurilor cerești. Cultivarea corespunzătoare a vocii reprezintă un aspect foarte important în educație și nu ar trebui neglijat. Cântarea, ca parte a serviciului divin, este în aceeași măsură un act al închinării, ca și rugăciunea. Inima trebuie să simtă spiritul cântării și să îl redea în mod expresiv.²⁴⁷

Mi-a fost arătată ordinea, ordinea desăvârșită din ceruri și am fost încântată să ascult muzica înălțătoare de acolo. După ce am ieșit din viziune, felul în care se cântă aici mi s-a părut foarte aspru și discordant. Am văzut grupuri de îngeri care stăteau în careu, fiecare având o harpă de aur. La capătul harpei era un instrument cu care se dădeau sau se schimbau tonurile. Degetele lor nu se năpusteau asupra corzilor cu nepăsare, ci ei atingeau anumite corzi pentru a produce anumite sunete. Era un înger care conducea întotdeauna, care atingea cel dintâi harpa și dădea tonul, apoi toți se uneau în muzica aceea amplă, desăvârșită, a cerului. Aceasta nu poate fi descrisă. Este melodică, cerească, divină, în timp ce fiecare chip strălucește de lumina lui Isus, cu o slavă de nedescris.²⁴⁸

Mi-a fost arătat că tinerii trebuie să se ridice mai sus, să facă din Cuvântul lui Dumnezeu izvorul sfaturilor lor și călăuza lor. Asupra tinerilor zac răspunderi solemne, pe care ei le privesc cu ușurință. Introducerea muzicii în casele lor, în loc să conducă la sfințenie și spiritualitate, a constituit mijlocul de a le distrage mintea de la adevăr. Cântecele ușurate și muzica populară a zilei par potrivite pentru gusturile lor. Muzica le-a răpit timpul care ar fi trebuit devotat rugăciunii. Muzica, atunci când nu se face

abuz de ea, este o mare binecuvântare; însă când este folosită greșit, constituie un blestem teribil. Aceasta stârnește simțurile, însă nu dă acea tărie și acel curaj pe care creștinul le poate găsi doar la tronul harului, atunci când, în umilință, își face cunoscute lipsurile și, cu strigăte puternice și cu lacrimi, imploră putere divină spre a fi întărit să facă față ispitirilor puternice ale celui rău. Satana îi ține robi pe cei tineri, Oh, ce aș putea oare să spun ca să-i determin să zdrobească puterea lui, care îi înnebunește! El este un fermecător iscusit, care îi ademenește spre pierzare.²⁴⁹

Capitolul 33

Critica și efectele ei

Creștinii trebuie să fie atenți în privința cuvintelor pe care le rostesc. Ei nu trebuie să ducă niciodată rapoarte nefavorabile de la unii din prietenii lor la alții, în special dacă sunt conștienți că între aceștia nu există unitate. Este un lucru crud a face aluzii și a insinua, ca și când tu ai ști multe despre cutare prieten sau cunoștință, lucruri pe care alții nu le știu. Astfel de insinuări merg mai departe și creează impresii și mai nefavorabile, nu doar că faptele sunt relatate în mod exagerat. Câtă vătămare a suferit biserica lui Hristos datorită acestor lucruri! Lipsa de stăpânire de sine și nepăsarea membrilor ei a făcut-o să fie slabă ca apa. Încrederea a fost trădată de membri ai aceleiași biserici și totuși cei vinovați nu au intenționat să facă rău. Lipsa de înțelepciune în alegerea subiectelor de conversație a făcut mult rău.

Conversația trebuie să fie despre lucrurile spirituale și divine; însă a fost altfel. Dacă întovășirea cu prietenii creștini are ca scop în primul rând îmbunătățirea minții și a inimii, nu vor fi regrete și ei vor putea privi înapoi, asupra întrevederii, cu plăcere și satisfacție. Însă dacă orele sunt petrecute fără rost și în discuții ușuratice, iar timpul prețios este folosit spre a diseca viața și caracterele altora, relațiile prietenești se vor dovedi o sursă a răului, iar influența voastră va fi o mireasmă de moarte spre moarte.²⁵⁰

Gândiți pozitiv despre toți oamenii

Când ascultăm o ocară adusă fratelui nostru, ne încărcăm cu acea ocară. La întrebarea: „Doamne, cine va locui în cortul Tău, cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?”, psalmistul răspunde: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu și spune adevărul din inimă. Acela nu clevețește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocară asupra aproapelui său”. (Psalmii 15, 1-3).

Câtă bârfă ar putea fi evitată, dacă fiecare om ar fi conștient că cei

care îi spun lui greșelile altora vor spune tot așa de repede și greșelile lui altora cu prima ocazie favorabilă pe care o vor avea. Noi trebuie să facem eforturi să gândim pozitiv despre toți oamenii, în special despre frații noștri până în momentul când suntem

forțați să gândim altfel. Noi nu trebuie să ne grăbim a da crezare zvonurilor rele. Acestea sunt adesea urmarea invidiei sau a neînțelegerii sau pot proveni din exagerare sau prezentarea doar parțială a faptelor. Gelozia și suspiciunea, o dată îngăduite, își vor răspândi pretutindeni sămânța, asemenea pufului de scai. Dacă cunoști un frate care este pe punctul de a se abate de la calea cea dreaptă, atunci este timpul să-i arăți că ești cu adevărat interesat de ceea ce face el. Du-te la el cu amabilitate, roagă-te împreună cu el și pentru el, aducându-i aminte prețul infinit pe care l-a plătit Domnul Hristos pentru mântuirea lui. În acest fel, poți salva un suflet de la moarte și acoperi o mulțime de păcate.

O privire, un cuvânt, chiar și numai tonul vocii pot constitui minciuni care se înfig ca niște săgeți ascuțite în inima cuiva, producând o rană de nevindecat. În acest fel, îndoiala și ocară pot fi aruncate asupra unei persoane prin care Dumnezeu poate face o lucrare bună și astfel influența acestei persoane este distrusă, iar capacitatea ei de a fi de folos nimicită. La unele specii de animale, dacă unul dintre indivizi este rănit și doborât, acesta este de îndată atacat și sfâșiat în bucăți de celelalte animale din aceeași specie. Același spirit atât de plin de cruzime este îngăduit și de bărbați și femei care poartă numele de creștini. Ei dovedesc un zel fariseic, aruncând cu pietre în alții care sunt mai puțin vinovați decât ei. Există unii care îndreaptă atenția spre greșelile și eșecurile altora pentru a distrage atenția celorlalți de la propriile lor greșeli sau pot face acest lucru spre a dobândi credit și a arăta cât sunt de zeloși pentru Dumnezeu și pentru biserică.²⁵¹

Timpul petrecut criticând motivele și lucrarea slujitorilor lui Hristos ar putea fi mai bine petrecut în rugăciune. Adesea, dacă cei care caută greșeli ar cunoaște adevărul despre cei cărora le caută greșeli, ar avea o părere cu totul diferită despre ei. Ar fi cu atât mai bine dacă, în loc de a-i critica și condamna pe alții, fiecare ar spune: „Eu trebuie să lucrez pentru propria mea mântuire. Dacă cu conlucrez cu El, care dorește să-mi mântuiască sufletul, trebuie să veghez asupra mea însumi cu multă stăruință. Eu trebuie să îndepărtez orice rău din viața mea. Trebuie să devin o creatură nouă în Hristos. Trebuie să biruiesc orice greșală. Apoi, în loc de a-i slăbi pe cei care se luptă împotriva răului, eu îi pot întări prin cuvinte încurajatoare”²⁵².

Omul invidios nu vede nici un bine la alții

Noi nu trebuie să îngăduim ca îngrijorările și dezamăgirile noastre să ne roadă sufletele și să ne facă agitați și nerăbdători. Să nu existe lupte, să nu gândim rău despre

alții, să nu-i vorbim de rău pe alții, ca să nu îl întristăm pe Dumnezeu. Fratele meu, dacă îți vei deschide inima invidiei și presupunerilor rele, Duhul Sfânt nu va putea locui în tine. Caută plinătatea care este numai în Hristos. Înrolează-te în rândurile Lui. Fă ca fiecare gând, cuvânt și faptă să-L descopere numai pe El. Ai nevoie în fiecare zi de acel botez al iubirii, care a făcut în zilele apostolilor ca toți să fie una. Această iubire va aduce sănătate trupului, minții și sufletului. Înconjoară-ți sufletul cu acea atmosferă care să fortifice viața spirituală. Cultivă credința, nădejdea, curajul și dragostea. Fă ca pacea lui Dumnezeu să domnească în inima ta.253

Invidia nu înseamnă doar un caracter pervertit, ci ea este și o boală care tulbură toate facultățile. Ea își are începutul în Satana. El a dorit să fie primul în ceruri și, deoarece nu a putut să aibă toată puterea și slava pe care a căutat-o, el s-a răzvrătit împotriva guvernării lui Dumnezeu. El i-a invidiat pe primii noștri părinți și i-a ispitit să păcătuiască, ruinându-i astfel atât pe ei, cât și întregul neam omenesc.

Omul invidios își închide ochii la calitățile și faptele nobile ale semenilor săi. El este întotdeauna gata să vorbească de rău, să discrediteze, să compromită și să reprezinte greșit ceea ce este de fapt foarte bun. În general, oamenii își mărturisesc greșelile și iartă greșelile altora, însă este puțină speranță ca omul invidios să facă așa ceva. Din moment ce a invidia o persoană înseamnă a admite că ea îți este superioară, mândria nu va permite nici o concesie. Dacă se face încercarea de a convinge persoana invidioasă despre păcatul său, aceasta va deveni și mai înverșunată împotriva obiectului patimii sale și atât de adesea este de nevindecabil.

Omul invidios răspândește otravă pretutindeni pe unde merge, înstrăinând pe prieteni și stârnind ură și răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și a omului. El caută să fie bine văzut și socotit ca cel mai grozav, nu depunând el însuși eforturi eroice, pline de lepădare de sine spre a atinge ținta de a fi desăvârșit, ci rămânând așa cum este și micșorând meritul cuvenit eforturilor altora.

Limba care are plăcerea de a face zâzanie, limba care tot bolborosește spunând : spune, și eu voi spune mai departe, este socotită de apostolul Iacov ca fiind aprinsă de focul gheenei. Ea răspândește scânteii pretutindeni. Ce îi pasă vânzătorului de bârfe că îl defăimează pe cel nevinovat? El își va face și mai departe lucrarea lui cea rea, chiar dacă distruge nădejdea și curajul aceluia care deja sunt copleșiți de poverile lor. Singura lui preocupare este să-și îngăduie dorința de a face scandal. Chiar cei ce susțin că sunt

creștini își închid ochii la tot ceea ce este curat, cinstit, nobil și bun și prețuiesc ceea ce este îndoielnic și dezagreabil, transmițându-le lumii.²⁵⁴

Gelozia și căutarea de greșeli

Mă doare să văd limbi nestăpânite printre membrii bisericii. Sunt limbi mincinoase, care se hrănesc cu discordia. Acestea sunt limbi viclene, care șușotesc tot timpul. Există flecăreală, amestec impertinent în treburile altora, batjocură dibace. Printre iubitorii bârfei, sunt unii care acționează din curiozitate, alții din gelozie și mulți din ură împotriva aceluia prin care Dumnezeu i-a muștrat. Toate aceste elemente discordante sunt la lucru. Unii își ascund sentimentele lor adevărate, în timp ce alții sunt gata să facă cunoscut tot ceea ce știu sau bănuiesc rău împotriva altora.

Am văzut că tocmai acest spirit de mărturie falsă, care întoarce adevărul în minciună, binele în rău și nevinovăția în nelegiuire, este acum la lucru. Satana tresaltă când vede starea poporului care se pretinde a fi al lui Dumnezeu. În timp ce mulți își neglijează propriile lor suflete, ei caută cu nerăbdare orice ocazie de a-i critica și condamna pe alții. Toți avem defecte de caracter și nu este greu a găsi la alții ceva pe care gelozia să-l poată interpreta în dauna acestora. „Acum”, spun aceștia, care s-au făcut ei înșiși judecători, „avem dovezi. Îi vom înțeșta cu o acuzație de care nu se vor putea apăra”. Ei așteaptă o ocazie potrivită și apoi își desfac maldărul cu bârfe picante.

În efortul de a ajunge o anumită țintă, persoanele care prin natura lor au o imaginație puternică sunt în primejdia de a se înșela pe ele însele și de a-i înșela și pe alții. Ele adună cuvinte nechibzuite de la alții, fără a ține seama că vorbele pot fi rostite în pripă și de aceea ele nu pot reflecta sentimentele reale ale celui ce le rostește. Însă acele remarci, adesea atât de ușuratic, încât nu sunt demne de a fi luate în seamă, sunt privite prin ochelarii lui Satana, care măresc mult de tot, sunt cumpănite și repetate până când mușuroaiele de cârțiță ajung munți. Este oare iubire creștină aceea de a strânge orice zvon, de a dezgropa tot ceea ce ar arunca suspiciune asupra caracterului altcuiva și apoi să-ți găsești plăcere în a le folosi spre a-i face rău? Satana tresaltă atunci când îl poate defăima sau răni pe cel care îl urmează pe Hristos. El este „pârâșul fraților”. Să-l ajute oare creștinii în această lucrare?

Ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu vede defectele tuturor și patimile care-i stăpânesc și, cu toate acestea, El rabdă greșelile noastre și are milă față de slăbiciunile

noastre. El cere poporului Său să nutrească același spirit de blândețe și îngăduință. Adevărații creștini nu vor tresaltă, expunând greșelile și defectele altora. Ei se vor îndepărta de tot ceea ce este viclenie și josnicie, ațintindu-și mintea asupra a ceea ce este atrăgător și plăcut. Pentru creștin, fiecare faptă de căutare de greșeli, fiecare cuvânt de critică sau condamnare este dureros.²⁵⁵

Efectele criticării bisericii și a conducătorilor de instituții

Spiritul de bârfa și clevetire constituie unul din mijloacele speciale ale lui Satana de a semăna discordie și ceartă, de a despărți prieteni și de a submina credința multora în credincioșia celor din funcții de răspundere. Frații și surorile sunt prea mult dispuși să facă cunoscute greșelile despre care ei gândesc că ar exista la alții și în special la aceia care le-au transmis în mod neabătut solii de muștrare și avertizare date lor de Dumnezeu.

Copiii acestor acuzatori ascultă cu urechile mari și primesc otrava nemulțumirii. Părinții, orbiți, închid astfel căile prin care s-ar putea ajunge la inimile copiilor. Prin aceasta, Dumnezeu este dezonorat. Domnul Isus a spus: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25, 40). De aceea Domnul Hristos este batjocorit și disprețuit de către cei care vorbesc de rău pe slujitorii Săi.

Numele slujitorilor aleși ai lui Dumnezeu au fost rostite fără respect și în unele cazuri cu dispreț total de către persoane a căror datorie era să-i susțină pe aceștia. Copiii au fost martori la remarcile lipsite de respect ale părinților lor, în legătură cu muștrările și avertizările solemne ale slujitorilor lui Dumnezeu. Ei au înțeles glumele disprețuitoare și cuvintele batjocoritoare, care le-au ajuns la urechi din când în când, urmarea fiind că, în mintea lor, interesele sfinte și veșnice au fost puse la același nivel cu lucrurile obișnuite ale lumii. Ce lucrare înfricoșătoare fac acești părinți, făcând din copiii lor niște necredincioși, chiar din copilărie! În acest fel, copiii sunt învățați să fie lipsiți de respect și să se răzvrătească împotriva muștrărilor trimise de cer împotriva păcatului.

Declinul spiritual nu poate decât să predomină acolo unde există astfel de rele. Tocmai acești tați și mame, orbiți de către vrăjmașul, se minunează când copiii lor sunt atât de mult înclinați spre necredință și pun la îndoială adevărul Bibliei. Ei se minunează că este atât de greu a fi influențați de cele morale și religioase. Dacă ar putea privi

lucrurile cu ochi spirituali, ci ar descoperi de îndată că această stare deplorabilă a lucrurilor este urmarea influenței lor din cămin, rodul geloziei lor și a lipsei lor de încredere, în acest fel, mulți necredincioși se formează chiar în cercul așa-zișilor creștini.

Sunt mulți care au o plăcere deosebită de a vorbi și zăbovi asupra defectelor, fie că sunt reale sau imagine, ale acelor care poartă răspunderi grele în instituțiile legate de cauza lui Dumnezeu. Ei nu țin cont de binele care s-a făcut, de beneficiile care au urmat eforturilor asidue și devotamentului neclintit față de cauză, ațintindu-și atenția asupra unei greșeli aparente, asupra vreunui lucru care, după ce a fost făcut și a avut anumite urmări, ei își închipuie că ar fi putut fi făcut mai bine și cu rezultate mai bune; când adevărul este, de fapt, că, dacă ar fi fost lăsați să facă ei acel lucru, fie că ar fi refuzat să îl facă în acele condiții descurajatoare, fie că l-ar fi făcut mai rău decât cei care l-au făcut urmând providența lui Dumnezeu.

Însă acești vorbăreți nestăpâniți se leagă de cele mai neplăcute aspecte ale lucrării, întocmai așa cum lichenul se agață de asprimea stâncii. Aceste persoane sunt pipernicite din punct de vedere spiritual, deoarece zăbovesc în mod continuu asupra eșecurilor și greșelilor altora. Din punct de vedere moral, ele sunt incapabile de a discerne faptele bune și nobile, străduințele neafectate de egoism, eroismul adevărat și sacrificiul de sine. Ei nu pot face progrese, devenind mai nobili în viața lor, în nădejtile lor, mai generoși și deschiși în ideile și planurile lor. Nu cultivă acea dragoste care trebuie să caracterizeze viața creștinului. Ei degenerază cu fiecare zi care trece și devin tot mai înguști datorită prejudecăților și vederilor lor. Meschinăria este elementul lor, iar atmosfera care îi înconjoară este otrăvitoare pentru pace și fericire.²⁵⁶

Fiecare instituție va trebui să se confrunte cu dificultăți. Încercările sunt îngăduite pentru a pune la încercare inima poporului lui Dumnezeu. Când se abate nenorocirea asupra vreunui din mijloacele folosite de Domnul, atunci se va vedea cât de multă credință avem în Dumnezeu și în lucrarea Sa. În astfel de vremuri, nimeni nu ar trebui să vadă lucrurile într-o lumină pesimistă și să dea expresie îndoielii și necredinței. Nu-i criticați pe cei care poartă poveri și răspunderi. Nu îngăduiți ca discuțiile din casa voastră să fie otrăvite de criticarea lucrătorilor Domnului. Părinții care îngăduie acest spirit de critică nu aduc înaintea copiilor lor ceea ce îi poate face înțelepți spre mântuire. Cuvintele lor nu fac altceva decât să tulbure credința și încrederea nu numai a copiilor, dar și a celor mai în vârstă.²⁵⁷

Administratorii instituțiilor noastre au una din cele mai dificile sarcini și anume aceea de a menține ordinea și de a-i disciplina cu înțelepciune pe tinerii pe care-i au în grijă. Membrii bisericii pot face mult pentru a le susține mâinile acestora. Când tinerii nu doresc să se supună disciplinei instituției sau ori de câte ori se ivesc divergențe între ei și cei ce se ocupă de ei, părinții să nu fie atât de orbiți, încât să fie de partea copiilor lor.

Mai bine, cu mult mai bine ar fi pentru copiii voștri să sufere, mai bine chiar să ajungă în mormânt, decât să fie învățați să trateze cu ușurătate principiile care stau la temelia credincioșiei față de adevăr, față de semenii lor și față de Dumnezeu.²⁵⁸

Doar criticarea eului are valoare

Dacă toți cei care susțin că sunt creștini și-ar folosi puterea de cercetare pentru a vedea relele care au nevoie de a fi îndreptate în ei înșiși, în loc de a vorbi despre greșelile altora, starea bisericii de astăzi ar fi mult mai sănătoasă. Când Domnul își va pune deoparte giuvaierele Sale, cei credincioși, cei sinceri, cei deschiși vor fi priviți cu plăcere. Îngerii sunt folosiți pentru a le confecționa coroane acestora, iar asupra acestor coroane împodobite cu stele va fi reflectată, cu splendoare, lumina care radiază de la tronul lui Dumnezeu.

Domnul îl încearcă și-l pune la probă pe poporul Său. Poți fi cât de aspru și critic dorești cu propriul tău caracter, care are atâtea lipsuri; dar fii bun, milos și amabil față de alții. Întreabă-te în fiecare zi: Am eu o inimă curată sau nu? Imploră-L pe Domnul să te ferească de orice amăgire în această privință. Aici sunt implicate interese veșnice. În timp ce atât de mulți găfâie după onoare și se lăcomesc după câștig, vreți voi, scumpulii mei frați, să doriți cu ardoare asigurarea dragostei lui Dumnezeu și să strigați: Cine îmi va arăta cum să fac astfel ca alegerea și chemarea mea să fie sigure?

Satana studiază cu grijă păcatele de bază ale oamenilor, iar apoi își începe lucrarea de ademenire a lor și de prindere în cursă. Suntem atât de atacați de ispite însă vom avea biruință, dacă vom purta cu vitejie luptele Domnului. Toți suntem în primejdie. Însă dacă umblăm în umilință și cu rugăciune, vom ieși din acest proces de punere la probă mai prețioși decât aurul curat, chiar decât aurul din Ofir. Dacă suntem nepăsători și nu ne rugăm, vom fi ca arama sunătoare și ca chimvalul zăngănitor.²⁴⁸

Capitolul 34

Sfaturi cu privire la îmbrăcăminte

Atât în îmbrăcăminte, cât și în toate celelalte lucruri, avem privilegiul să-L onorăm pe Creatorul nostru. El dorește ca hainele noastre să nu fie doar curate și să aibă în vedere sănătatea, ci să fie și potrivite și să ne vină bine.

Ar trebui să căutăm să arătăm cât mai bine. În privința serviciului de la Sanctuar, Dumnezeu a specificat fiecare detaliu cu privire la îmbrăcăminte celor ce slujeau înaintea Lui. În acest fel, noi suntem învățați că El are o anumită preferință cu privire la îmbrăcăminte a celor care îi slujesc. Foarte clare au fost îndrumările date în legătură cu îmbrăcăminte lui Aaron, căci aceasta era simbolică. Noi trebuie să-L reprezentăm pe El în toate lucrurile. Înfațișarea noastră trebuie să fie caracterizată în orice privință prin curățenie, modestie și puritate.

Prin lucrurile din natură [florile, crinul], Domnul Hristos ilustrează frumusețea valorilor cerești, simplitatea, curăția și cuviința care vor face ca înfațișarea voastră să-I fie plăcută.²⁶⁰

Principii călăuzitoare în îmbrăcăminte

Îmbrăcăminte și felul cum aceasta este aranjată pe persoana respectivă sunt socotite în general a fi un indiciu cu privire la acel bărbat sau la acea femeie.

Noi judecăm caracterul unei persoane după stilul îmbrăcăminte pe care o poartă. O femeie modestă, evlavioasă, se va îmbrăca în mod cuviincios. Gustul rafinat și mintea cultivată vor fi vădite prin alegerea unei vestimentații simple, potrivite. Cea care este simplă și nepretențioasă în îmbrăcăminte și purtare dovedește că știe că femeia adevărată este caracterizată prin valoare morală. Cât de plină de farmec, cât de interesantă este simplitatea în îmbrăcăminte, putându-se asemăna în drăgălășenie cu frumusețea florilor de pe câmp!

Îi rog fierbinte pe cei care fac parte din poporul nostru să umble cu grijă și cuviincios înaintea lui Dumnezeu. Urmați obiceiurile în îmbrăcăminte în măsura în care

acestea sunt în conformitate cu principiile reformei sănătății. Fie ca surorile noastre să se îmbrace simplu, așa cum fac multe dintre ele, confecționându-și hainele din material bun, durabil, potrivit cu vârsta pe care o au și să nu lase ca problema îmbrăcăminte să acapareze cu totul mintea. Surorile noastre trebuie să se îmbrace simplu. Ele trebuie să se îmbrace cu haine modeste, cu sfială și sobrietate. Să dea lumii o ilustrare vie a podoabei lăuntrice a harului lui Dumnezeu.

Dacă lumea introduce o modă a îmbrăcăminte modeste, cuviincioase și sănătoase, care este în concordanță cu Biblia, aceasta nu va schimba relația pe care o avem cu Dumnezeu sau cu lumea, dacă adoptăm acel stil de îmbrăcăminte. Creștinii trebuie să-L urmeze pe Hristos, iar îmbrăcăminte lor să fie în conformitate cu Scriptura. Ei trebuie să evite extremele. Trebuie să urmeze, în umilință, calea ce merge înainte, fie că sunt aplaudați sau criticați, prinzându-se de ceea ce este bine, pentru că este bine.

Nu vă ocupați timpul străduindu-vă să urmați toate modelele nebunești în îmbrăcăminte. Îmbrăcați-vă curat și cuviincios, dar nu faceți din voi înșivă subiectul observațiilor, nici îmbrăcându-vă prea elegant, dar nici prea neglijent, dezordonat. Purtați-vă fiind conștienți că ochiul ceresc este asupra voastră și că voi sunteți fie aprobați, fie dezaprobați de Dumnezeu.²⁶¹

Sfaturile biblice

Domnul Hristos a observat preocuparea față de îmbrăcăminte și a avertizat, da, a poruncit urmașilor Săi să nu se gândească prea mult la aceasta. „Și de ce să vă îngrijorați de îmbrăcăminte? Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ci nici nu torc, nici nu țes; totuși, vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava lui, nu s-a îmbrăcat ca unul din ei”. Mândria și extravaganta în îmbrăcăminte constituie păcate la care este predispusă în special femeia; iată de ce aceste îndemnuri îi sunt adresate direct ei. De cât de mică valoare sunt aurul, nestematele sau îmbrăcăminte costisitoare atunci când sunt comparate cu blândețea și dragostea lui Hristos!

Am fost călăuzită spre următoarele pasaje din Scriptură. Îngerul a spus: „Acestea sunt spre învățătura poporului lui Dumnezeu.” 1 Timotei 2, 9.10: „Vreau, de asemenea, ca femeile să se roage în chip cuviincios, cu rușine și sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune, cum se cuvine

femeilor care spun că sunt evlavioase.”

1 Petru 3, 3-5: „Podoaba voastră să nu fi podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. Astfel se îmbrăcau odinioară sfințele femei.”

Mulți socotesc aceste îndemnuri mult prea demodate pentru a mai fi vrednice de luat în seamă; însă Acela care le-a dat ucenicilor Săi, a înțeles pericolul care există în plăcerea pentru îmbrăcăminte din timpul nostru și ne-a trimis un apel de avertizare. Îi vom da noi atenție și vom ține seama de el?

Cei care caută cu adevărat să-L urmeze pe Hristos nu vor șovăi în privința îmbrăcăminte pe care o poartă; ei se vor lupta să împlinească cerințele acestor îndemnuri [1 Petru 3, 3-5], date atât de clar de către Domnul.²⁶²

Lepădarea de sine în îmbrăcăminte constituie o parte a datoriei noastre creștine. A ne îmbrăca în mod simplu, abținându-ne de la purtarea de bijuterii și podoabe de orice fel, este în conformitate cu credința noastră.²⁶³

Mulți au nevoie să fie învățați în legătură cu felul cum să se îmbrace la adunare pentru închinare în Sabat. Ei nu trebuie să vină acolo unde este prezența lui Dumnezeu în hainele obișnuite, pe care le poartă în timpul săptămânii. Toți ar trebui să aibă un costum special pentru Sabat, pe care să-l poarte când participă la serviciul divin din casa lui Dumnezeu.

Noi nu trebuie să ne conformăm modelor lumești, dar nici să fim indiferenți cu privire la înfățișarea noastră exterioară. Trebuie să fim ordonați și îngrijiți, chiar dacă nu purtăm podoabe. Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie caracterizați prin curăție atât interioară, cât și exterioară.²⁶⁴

În special soțiile pastorilor noștri trebuie să fie atente să nu se abată de la învățăturile clare ale Biblicii cu privire la îmbrăcăminte. Multe privesc aceste sfaturi ca fiind demodate spre a mai fi luate în seamă; însă Acela care le-a dat ucenicilor Săi, a înțeles primejdia plăcerii pentru îmbrăcăminte din vremurile noastre și ne-a trimis un apel de avertizare. Vom da noi atenție avertizării și vom fi înțelepți? Extravaganța în

îmbrăcăminte este în continuă creștere și nu se întrevide un sfârșit pentru aceasta. Moda se tot schimbă, iar surorile noastre o urmează, fără să țină seama de timp sau de cheltuieli. Se cheltuie mult pe îmbrăcăminte, bani care ar trebui dați Aceluia care ni i-a dat.265

Influența modei în îmbrăcăminte

Plăcerea pentru îmbrăcăminte pune în pericol moralitatea și face din femeie opusul doamnei creștine, care este caracterizată prin modestie și sobrietate, îmbrăcăminte extravagantă, bătătoare la ochi, încurajează adesea pofta inimii celei care o poartă și trezește patimi josnice în inima celui care privește. Dumnezeu știe că distrugerea caracterului este adesea precedată de îngăduirea mândriei și vanității în îmbrăcăminte. El știe că îmbrăcăminte costisitoare înăbușe dorința de a face bine.266

Îmbrăcăminte simplă, îngrijită, nepretențioasă va constitui o recomandare pentru surorile mele tinere. În nici un alt fel nu puteți face ca lumina voastră să strălucească mai cu putere decât prin simplitate în îmbrăcăminte și purtare. Voi puteți arăta tuturor că acordați atenția care se cuvine lucrurilor acestei vieți, în comparație cu lucrurile veșnice.267

Mulți se îmbracă precum lumea pentru a avea influență asupra celor necredincioși, însă prin aceasta ei fac o mare greșală. Dacă vor să aibă o influență adevărată și mântuitoare, ei trebuie să trăiască ceea ce cred, să-și arate credința prin faptele lor neprihănite și să facă distincție în mod clar între ceea ce este creștinesc și ceea ce este lumesc. Cuvintele, îmbrăcăminte, faptele trebuie să dea mărturie pentru Dumnezeu. Atunci o influență sfântă va fi revărsată asupra tuturor celor din jurul lor și chiar și cei necredincioși vor observa că ei au umblat cu Isus. Dacă cineva dorește ca influența lui să fie de partea adevărului, atunci să trăiască ceea ce crede și astfel să imite Modelul cel umil.268

Surorile mele, feriți-vă și de ceea ce se pare rău. În acest veac grăbit, duhnind de stricăciune, nu sunteți în siguranță decât dacă sunteți apărate. Virtutea și modestia sunt lucruri rare. Fac apel la voi, ca urmașe ale lui Hristos, care aveți o înaltă mărturisire de credință, să prețuiți giuvaierul numit modestie. Acesta va apăra virtutea.

Decența și simplitatea în îmbrăcăminte, când sunt unite cu modestia în purtare,

vor înconjura pe femeie cu acea atmosferă de demnitate sacră, care va fi pentru ea un scut împotriva a o mie de pericole.²⁶⁹

Simplitatea în îmbrăcăminte va face ca o femeie cu judecată să facă cea mai bună impresie.

Îmbrăcați-vă așa cum trebuie să se îmbrace creștinii -- simplu, împodobindu-vă cu simplitate, cu fapte bune, așa cum se cuvine femeilor care spun că sunt evlavioase.

Mulți, pentru a ține pasul cu moda absurdă, își pierd gustul pentru simplitatea naturală și sunt fermecați de cele artificiale. Ei sacrifică timp și bani, putere și intelect și adevărata înălțare sufletească, devotându-și întreaga ființă pretențiilor vieții la modă.

Dragi tineri, înclinația de a vă îmbrăca potrivit modei și de a purta dantelării și aur și alte lucruri artificiale pentru etalare, nu va recomanda religia voastră sau adevărul pe care îl susțineți. Oamenii cu discernământ vor socoti încercările voastre de a înfrumuseța cele exterioare ca o dovadă de slăbiciune a minții și mândrie a inimii.²⁷⁰

Există un fel de îmbrăcăminte pe care toți copiii și tinerii ar trebui să caute să o aibă. Este neprihănirea sfinților. Dacă vor fi tot atât de doritori și stăruitori în a avea aceasta după cum sunt în a avea hainele la modă, potrivit cu standardul societății lumesti, foarte curând vor fi îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, iar numele lor nu vor fi șterse din cartea vieții. Mamele, ca și tinerii și copiii, trebuie să se roage: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic” (Psalmii 51, 10). Această curăție a inimii și statornicie a duhului sunt mai prețioase decât aurul, atât pentru acest timp, cât și pentru veșnicie. Doar cei cu inima curată îl vor vedea pe Dumnezeu.²⁷¹

Capitolul 35

Apel către tineri

Dragi prieteni tineri, ceea ce semănați aceea veți culege. Acum este timpul semănatului pentru voi. Cum va fi secerișul vostru? Ce semănați voi acum? Fiecare cuvânt pe care îl roștiți, fiecare faptă pe care o faceți, este o sămânță care va aduce roade bune sau rele și va aduce fie bucurie, fie întristare celui care a semănat-o. După cum este sămânța semănată, așa va fi și recolta. Dumnezeu v-a dat o mare lumină și multe privilegii. După ce v-a fost dată această lumină, după ce v-au fost prezentate cu claritate pericolele care vă stau în față, răspunderea trece asupra voastră. Felul cum tratați lumina pe care v-o dă Dumnezeu va îndrepta acul indicator spre fericire sau necaz. Voi înșivă vă hotărâți soarta.

Voi toți exercitați o influență spre bine sau spre rău asupra minții și caracterelor celor din jurul vostru. Și această influență pe care o aveți este scrisă în cărțile cu rapoarte din ceruri. Un înger vă însoțește și ia aminte la cuvintele și faptele voastre. Când vă treziți dimineața, vă simțiți voi neputința și nevoia de a primi tărie de la Dumnezeu? Îi aduceți voi la cunoștință Tatălui vostru ceresc, cu umilință și sinceritate, dorințele voastre? Dacă faceți astfel, îngerii înregistrează rugăciunile voastre și, dacă aceste rugăciuni nu au ieșit de pe buze prefăcute, când sunteți în primejdia de a face în mod inconștient ceea ce este rău și exercitați o influență care îi va determina și pe alții să facă rău, îngerul vostru păzitor va fi de partea voastră, călăuzindu-vă spre ceea ce este bine, alegând cuvintele în dreptul vostru și influențându-vă faptele.

Dacă nu vă simțiți în pericol și nu înălțați rugăciuni pentru ajutor și tărie de a vă împotrivi ispitelor, vă veți abate cu siguranță de la calea cea bună; neglijarea datoriei va fi însemnată în cărțile din ceruri și veți fi găsiți necorespunzători în ziua încercării.

Sunt unii în jurul vostru care au primit o educație în cele religioase și unii care au fost răzgâiați, răsfățați, lingușiți și lăudați până când au ajuns să fie desprinși de viața practică. Eu vorbesc despre persoanele pe care le cunosc. Caracterele acestora sunt atât de deformată datorită îngăduinței, lingușirii și indolenței, încât ei sunt cu totul inutili în viață. Iar dacă nu pot fi de folos în lucrurile care au în vedere această viață, ce putem nădăjdui pentru viața aceea, în care totul este curăție și sfințenie și în care toți au

caractere armonioase? Eu m-am rugat pentru aceste persoane; m-am adresat personal lor. Am putut vedea influența pe care o exercită asupra minții altora, conducându-i spre vanitate, iubirea de îmbrăcăminte și nepăsare cu privire la soarta lor veșnică. Singura nădejde pentru această clasă este ca să ia seama la căile lor, să-și umilească mândria, să-și golească inimile înaintea lui Dumnezeu, să-și mărturisească păcatele și să se convertească.²⁷²

Cultivați gustul pentru lucrurile spirituale

Unica siguranță pentru tineri constă în veghere continuă și rugăciune umilă. Ei nu trebuie să se amăgească cu gândul că pot fi creștini și fără aceste lucruri. Satana își învăluie ispitele și planurile sale într-o mantie de lumină, ca atunci când s-a apropiat de Domnul Hristos în pustie. La înfățișare, era ca unul din îngerii cerești. Vrajmașul sufletelor noastre se va apropia de noi ca un oaspete ceresc și de aceea apostolul recomandă seriozitatea și vegherea ca fiind unica noastră siguranță. Tinerii care își îngăduie nepăsarea și ușurătatea și care neglijează datoriile creștinești, cad mereu sub ispita vrăjmașului în loc să biruie așa cum a biruit Domnul Hristos.²⁷³

Mulți susțin că sunt de partea Domnului, însă ei nu sunt; faptele lor sunt de partea lui Satana. Prin ce mijloace hotărâm noi de partea cui suntem? Cine deține inima? Cui aparțin gândurile noastre? Despre ce ne place să vorbim? Pentru cine avem noi cele mai calde simțăminte și cui ne consacram puterile? Dacă suntem de partea Domnului, gândurile noastre vor fi cu El și cele mai dragi gânduri vor fi pentru El. Nu vom fi prieteni cu lumea; noi am consacrat tot ce avem și suntem ai Lui. Noi tânjim să avem chipul Lui, să respirăm spiritul Lui, să facem voia Lui și să-i fim pe plac în toate lucrurile.

Adevărata educație constă în a ne folosi toate facultățile pentru a obține cele mai bune rezultate. De ce oare religia ocupă atât de puțin din atenția noastră, în timp ce lumea are putere asupra creierului, oaselor și mușchilor? Din cauză că întreaga forță a ființei noastre este aplecată într-o direcție greșită. Noi ne-am învățat să ne angajăm cu seriozitate și putere în treburile lumești, până ce mintea face cu ușurință această întorsătură. Acesta este motivul pentru care creștinii socotesc că viața religioasă este atât de grea, iar viața lumească atât de ușoară. Facultățile au fost cultivate astfel încât să-și exercite puterea în acea direcție. În viața religioasă, a existat un consimțământ pentru adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu, însă nu o ilustrare practică a acestora în

viață.

Cultivarea gândurilor religioase și a simțămintelor devoționale nu este introdusă în educație. Acestea ar trebui să influențeze și să ne controleze întreaga ființă. Lipsește obiceiul de a face bine. Sunt fapte spasmodice în condiții favorabile, însă a gândi în mod natural și cu dragă inimă la lucrurile divine nu constituie principiul călăuzitor al minții.

Mintea trebuie educată și disciplinată să iubească curăția. Trebuie încurajată dragostea pentru lucrurile spirituale; da, trebuie încurajată, dacă vreți să creșteți în har și în cunoașterea adevărului. Dorințele după bunătate și adevărata evlavie sunt bune atâta timp cât ne pun în mișcare; însă dacă vă opriți aici, ele nu valorează nimic. Planurile bune sunt bune, însă, ele se vor dovedi fără nici o valoare, dacă nu sunt aduse la îndeplinire cu hotărâre. Mulți vor fi pierduți în timp ce ei nădăjduiesc și doresc să fie creștini; însă ei nu depun eforturi serioase, de aceea vor fi cântăriți și găsiți prea ușori. Voința trebuie exercitată în direcția cea bună. Vreau să fiu creștin cu toată inima. Vreau să cunosc lungimea și lărgimea, înălțimea și adâncimea iubirii desăvârșite. Ascultați cuvintele lui Isus: „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați”! (Matei 5, 6). Domnul Hristos S-a îngrijit suficient pentru a satisface sufletul care flămânzește și însetează după neprihănire.²⁷⁴

Tindeți spre ținte spirituale înalte

Elementul curat al dragostei va îndrepta sufletul către ținte mai înalte, pentru cunoașterea sporită a lucrurilor cerești, astfel încât să nu fie mulțumit decât cu plinătatea. Majoritatea celor care susțin că sunt creștini nu sunt conștienți de tăria spirituală pe care ar putea-o obține, dacă ar fi la fel de ambițioși, zeloși și stăruitori în a obține cunoștințe despre lucrurile divine, așa cum sunt în a obține lucrurile neînsemnate, trecătoare ale acestei vieți. Masele de oameni care pretind a fi creștini s-au mulțumiți cu această pipernicire spirituală. Ei nu au dorința de a-și face un obiectiv din a căuta mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui; iată de ce evlavia este o taină ascunsă pentru ei, pe care ei nu o pot înțelege. Ei nu îl cunosc pe Hristos din proprie experiență.

Dacă acești bărbați și femei, care sunt mulțumiți cu starea aceasta de pipernicire și infirmitate în privința lucrurilor sfinte, ar fi duși pentru o clipă în ceruri, unde să fie martori la starea înaltă, sfântă, de desăvârșire, care există totdeauna acolo -- unde fiecare

suflet este umplut cu dragoste și fiecare față radiază de bucurie; unde o muzică încântătoare, cu tonuri melodioase, se ridică spre slava lui Dumnezeu și a Mielului și izvoare de lumină se revarsă neîncetat asupra sfinților de pe fața Aceluia care șade pe tron și de la Miel; și să-și dea seama că pot experimenta o bucurie mai mare și mai înaltă, căci cu cât primesc mai multă bucurie de la Dumnezeu, cu atât este mai mare posibilitatea de a se bucura veșnic și astfel să continue să primească noi rezerve din sursele nemărginite de slavă și fericire de nespus -- ar putea astfel de persoane să se amestece cu mulțimea cerească, să participe la cântările lor, să suporte slava cea curată, înălțătoare și glorioasă care emană de la Dumnezeu și de la Miel? O, nu! Timpul lor de har a fost prelungit cu ani, pentru ca ei să poată învăța limba cerului, ca să poată deveni „părtași de fire dumnezeiască, după ce au fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte”. (2 Petru 1, 4). Dar nu, ei au avut o preocupare egoistă, în care și-au angajat puterile minții și energiile ființei lor. Ei nu și-au putut permite să-I slujească lui Dumnezeu fără rezerve și să facă din aceasta preocuparea lor. Au pus pe primul loc treburile lumești, care le-au consumat ceea ce a fost mai bun în puterea lor, iar lui Dumnezeu I-au consacrat doar un gând în treacăt. Oare mai pot fi schimbați aceștia după decizia finală: „Cine este sfânt să se sfințească și mai departe, cine este întinat, să se întineze și mai departe?” Un astfel de timp va veni.

Cei care și-au deprins mintea să-și găsească plăcerea în lucrurile spirituale sunt cei care pot fi mutați la cer și nu vor fi copleșiți de curăția și slava extraordinară a cerului. Poți fi un bun cunoscător al artei, al științei, poți excela în muzică și literatură, manierele tale pot fi pe plac prietenilor tăi, însă ce au de-a face aceste lucruri cu pregătirea pentru cer? Ce fac ele ca să te pregătească pentru a sta înaintea tribunalului lui Dumnezeu?²⁷⁵

Caracterul ceresc trebuie dobândit pe pământ

Nu te amăgi. Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Nimic în afară de sfințenie nu te poate pregăti pentru cer. Dacă este sinceră, numai evlavia practică este cea care îți poate da un caracter curat, înalt și să te facă în stare să intri în prezența lui Dumnezeu, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia. Caracterul ceresc trebuie dobândit pe pământ, căci, dacă nu se obține aici, nu se poate obține niciodată. Atunci, începe de îndată. Nu te amăgi că va veni un timp când vei putea face eforturi serioase mai ușor decât acum. Fiecare zi sporește îndepărtarea ta de Dumnezeu. Pregătește-te pentru veșnicie cu un asemenea zel pe care nu l-ai manifestat până acum. Educă-ți mintea să-i

placă Biblia, adunările de rugăciune, ora de meditație, și, mai presus de toate, ora când sufletul este în comuniune cu Dumnezeu. Caută să gândești ca în ceruri, dacă dorești să te unești cu corul ceresc în locuințele de sus.276

Asigură-ți dragostea lui Dumnezeu cât timp se mai poate

Mintea mea se întoarce la credinciosul Avraam, care, ascultând de porunca divină, care i-a fost dată într-o viziune de noapte la Beer-Șeba, a pornit la drum avându-l pe Isaac alături de el. El vede în fața lui muntele despre care Dumnezeu i-a spus că i-l va arata ca fiind cel pe care avea să aducă jertfa.

Isaac este legat de mâinile tremurânde, iubitoare ale tatălui său plin de milă, care făcea acest lucru pentru că Dumnezeu i-a spus s-o facă. Fiul se supune jertfirii, deoarece el crede în integritatea tatălui său. Însă când totul este gata, când credința tatălui și supunerea fiului sunt cu totul puse la încercare, îngerul lui Dumnezeu oprește mâna ridicată a lui Avraam, care este pe punctul de a-și ucide fiul, și îi spune că este de-ajuns. „Acum știi că te temi de Dumnezeu, pentru că n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu pentru Mine.” (Geneza 22, 12).

Această faptă a lui Avraam este raportată în folosul nostru. Ea ne învață o mare lecție de încredere în cerințele lui Dumnezeu, oricât de stricte și tăioase ar fi ele; și îi învață pe copii supunere desăvârșită față de părinții lor și față de Dumnezeu. Prin ascultarea lui Avraam, noi suntem învățați că nimic nu este prea prețios, ca să nu-l putem oferi lui Dumnezeu.

Dumnezeu a dat pe Fiul Său, ca să trăiască o viață de umilință, de lepădare de sine, sărăcie, trudă, ocară și să moară în agonie prin crucificare. Însă atunci nu a fost un înger care să aducă mesajul: „Destul; nu trebuie să mori, Preaiubitul Meu Fiu”. Legiuni de îngeri așteptau cu înfrigurare, nădăjduind, ca în cazul lui Isaac, că, în ultima clipă, Dumnezeu va împiedica moartea Lui rușinoasă. Însă îngerilor nu li s-a îngăduit să ducă un astfel de mesaj Fiului Cel scump al lui Dumnezeu. A continuat umilirea în sala de judecată și pe drumul spre Calvar. El a fost batjocorit, ridiculizat și lovit. A îndurat batjocură, ocări și insulte din partea celor care L-au urât, până când, atârând pe cruce, Și-a plecat capul și a murit.

Ar fi putut oare Dumnezeu să ne ofere o dragoste mai mare decât să îngăduie ca

Fiul Său să treacă printr-o astfel de suferință? Și, deoarece darul lui Dumnezeu este un dar oferit gratuit, iar dragostea Lui este infinită, la fel și cerințele Lui cu privire la încrederea, ascultarea, inima noastră în întregime și totalitatea sentimentelor noastre, trebuie să fie infinite. El cere de la om tot ce acesta poate da. Supunerea din partea noastră trebuie să fie proporțională cu darul lui Dumnezeu; aceasta trebuie să fie completă și să nu ducă lipsă de nimic. Noi toți îi suntem datori Lui Dumnezeu. El are cerințe asupra noastră, pe care noi nu le putem împlini, dacă nu ne oferim pe noi înșine ca o jertfă de bunăvoie, deplină. El pretinde ascultare de îndată, de bunăvoie și nu acceptă nimic mai puțin decât aceasta. Acum avem ocazia de a ne asigura de dragostea și favoarea lui Dumnezeu. Acest an poate să fie ultimul din viața multora care citesc acest lucru. Există cineva între tinerii care citesc acest apel, care să mai aleagă plăcerile lumii, și nu acea pace pe care Domnul Hristos o dă căutătorului sincer și aceluia care face cu voioșie voia Sa?277

Cântărit în balanță

Dumnezeu cântărește caracterele noastre, purtarea noastră și motivele noastre în balanța Sanctuarului. Ar fi un lucru înfricoșător să fim găsiți prea ușori în ce privește dragostea și ascultarea față de Mântuitorul nostru, care a murit pe cruce pentru a ne atrage inimile spre El. Dumnezeu ne-a acordat daruri mari și prețioase. El ne-a dat lumină și cunoștința voii Sale, ca să nu greșim și să rătăcim în întuneric. A fi cântărit în balanță și a fi găsit prea ușor în ziua judecății și răsplătirii finale va fi un lucru înfricoșător, o greșală teribilă, care nu poate fi îndreptată niciodată. Prieteni tineri, să fie căutate oare în zadar numele voastre în cartea lui Dumnezeu?

Dumnezeu v-a rânduit o lucrare prin care deveniți conlucrători cu El. Pretutindeni în jurul vostru sunt suflete care trebuie salvate. Sunt persoane pe care le puteți încuraja și binecuvânta, făcând eforturi serioase. Voi puteți întoarce sufletele de la păcat la neprihănire. Când veți avea simțământul responsabilității față de Dumnezeu, veți simți nevoia de credincioșie în rugăciune și credincioșie în a veghea împotriva ispitirilor lui Satana. Dacă sunteți cu adevărat creștini, veți simți că mai degrabă trebuie să plângeți datorită întunericului moral care este în lume decât să vă îngăduiți ușurătatea și mândria în îmbrăcăminte. Vă veți număra printre cei care gem și suspină din pricina urâciunilor care se fac în țară. Vă veți împotrivi ispitirilor lui Satana de a vă îngădui vanitatea și podoabe pentru etalare. Este îngustă mintea și pipernicit acel intelect care poate fi satisfăcut cu astfel de lucruri frivole, neglijându-se responsabilitățile înalte.

Tinerii din zilele noastre pot fi lucrători pentru Hristos, dacă ei doresc acest lucru; și dacă lucrează, credința lor se întărește, și cunoștința lor cu privire la voia divină crește. Fiecare dorință de bine și fiecare facere de bine vor fi înregistrate în cartea vieții. Aș dori să-i pot trezi pe tineri să vadă și să simtă păcătoșenia trăirii pentru propria lor mulțumire, mărginindu-și intelectul la lucrurile ieftine, deșarte ale acestei vieți. Dacă vor să-și înalțe gândurile și cuvintele mai presus de atracțiile frivole ale acestei lumi și să-și aibă ținta de a-L proslăvi pe Dumnezeu, atunci pacea Sa, care întrece orice cunoștință, va fi a lor.²⁷⁸

Dumnezeu dorește ca tinerii să devină oameni serioși, să fie pregătiți pentru acțiune în nobilele Sa lucrări, gata să poarte răspunderi. Dumnezeu cheamă tineri cu inima neîntinată, puternici și curajoși, hotărâți să lupte cu bărbăție în lupta care este înaintea lor, ca să-L poată proslăvi pe Dumnezeu și binecuvânta omenirea. Dacă tinerii ar face din Biblie studiul lor, dacă și-ar stăpâni dorințele năvalnice și ar asculta de glasul Creatorului și Răscumpărătorului lor, ei nu doar că ar avea pace cu Dumnezeu, dar ar fi și înnobilați și înălțați.

Duceți lumina oriunde mergeți; arătați că aveți un scop precis, că nu sunteți persoane nehotărâte, duse ușor înapoi și încolo de tovărășiile rele. Nu cedați cu ușurință sugestiilor celor care îl dezonorează pe Dumnezeu, ci mai degrabă căutați să vindecați, să scăpați și să salvați sufletele din păcat.

Recurgeți la rugăciune, convingeți cu blândețe și umilință pe cei care vi se împotrivesc. Un suflet salvat din păcat și adus sub stindardul lui Hristos va produce bucurie în ceruri și va așeza o stea în cununa bucuriei tale. Un suflet salvat va aduce, prin influența lui bună, și alte suflete la cunoștința mântuirii și astfel lucrarea se va înmulți și doar dezvăluirile din ziua judecății vor da pe față mărimea acestei lucrări.

Nu ezitați să lucrați pentru Domnul, gândind că nu puteți face decât puțin. Faceți acel puțin cu credincioșie; căci Dumnezeu va fi alături de eforturile voastre. El vă va scrie numele în cartea vieții, ca unul demn de a intra în bucuria Stăpânului.²⁷⁹

Capitolul 36

Disciplinarea și educarea corespunzătoare a copiilor

Curentul care predomină în lume este acela de a le îngădui tinerilor să urmeze înclinațiile naturale ale minții lor. Iar dacă sunt foarte sălbatici când sunt mici, părinții spun că se vor îndrepta după un timp și, când vor avea 16 sau 18 ani, vor judeca ei înșiși și își vor părăsi obiceiurile rele, devenind în cele din urmă oameni folositori. Ce greșală! Timp de ani de zile, ei îngăduie vrăjmașului să semene în grădina inimii; ei îngăduie unor principii greșite să se dezvolte și, în multe cazuri, toată truda depusă după aceea pentru acel pământ nu va folosi la nimic.

Satana este un lucrător iscusit, neobosit, un dușman de moarte. Ori de câte ori se rostește un cuvânt neatent, care este dăunător pentru cei tineri, fie că este vorba de linguire, fie că sunt cuvinte care îi fac pe aceștia să privească păcatul cu mai puțină oroare, Satana trage foloase de pe urma acelei situații și alimentează sămânța cea rea, astfel ca aceasta să prindă rădăcină și să aducă un seceriș bogat. Unii părinți le-au îngăduit copiilor lor să-și formeze obiceiuri rele, ale căror semne se văd pretutindeni pe parcursul vieții. Acest păcat zace asupra părinților. Acești copii pot susține că sunt creștini, însă, fără o lucrare specială a harului asupra inimii lor și o reformă totală a vieții, obiceiurile din trecut vor fi văzute pe tot parcursul vieții, iar ei vor da pe față acel caracter pe care părinții lor le-au îngăduit să și-l formeze.²⁸⁰

Părinții trebuie să-și îndrume copiii, să le îndrepte poftetele, să le supună, căci, de nu, Dumnezeu îi va nimici cu siguranță pe copii în ziua mâniei Sale aprinse, iar părinții care nu și-au ținut în frâu copiii nu vor fi socotiți iară vină. Mai ales aceia care sunt slujitori ai lui Dumnezeu trebuie să-și conducă familiile și să le țină în supunere. Am văzut că ei nu sunt pregătiți să judece sau să hotărască în probleme ale bisericii decât dacă își pot conduce propria lor casă. Ei trebuie să facă ordine în primul rând în casa lor, iar apoi judecata și influența lor pot fi folosite în biserică.²⁸¹

Fiecare fiu sau fiică trebuie să dea socoteală, dacă lipsește de acasă noaptea. Părinții trebuie să știe în compania cui și în casele cui își petrec copiii lor nopțile.²⁸²

Filozofia omenească nu a descoperit mai mult decât știe Dumnezeu și nici nu a

născocit un plan mai înțelept de educare a copiilor decât cel dat de Domnul nostru. Cine poate înțelege mai bine toate nevoile copiilor decât Creatorul lor? Cine ar putea avea un interes mai profund pentru bunăstarea lor decât El, care i-a răscumpărat cu propriul Său sânge? Dacă s-ar studia cu mai multă atenție Cuvântul lui Dumnezeu și ar exista mai multă supunere, cu credincioșie, față de cele scrise în el, ar exista mai puțină durere sufletească datorită comportamentului potrivit al copiilor răi.

Copiii au cerințe pe care părinții lor trebuie să le recunoască și să le respecte. Ei au dreptul la acea educație și instruire care să-i facă membri utili, respectați și iubiți în societatea de aici și prin care să fie răspunzători pentru societatea curată și sfântă ce va urma. Tinerii trebuie învățați că bunăstarea lor, atât prezentă, cât și viitoare, depinde într-o mare măsură de obiceiurile pe care și le formează în copilărie și în tinerețe.²⁸³

Bărbații și femeile care susțin că respectă Biblia și îi urmează învățăturile în multe privințe nu îi împlinesc cerințele. În educarea copiilor, ei urmează mai degrabă impulsurile firii lor pervertite decât voia descoperită a lui Dumnezeu. Această neglijare a datoriei are ca urmare pierderea a mii de suflete. Biblia conține reguli pentru disciplinarea corectă a copiilor. Dacă părinții ar da atenție acestor cerințe ale lui Dumnezeu, astăzi am avea altfel de tineri. Însă părinții care susțin că studiază Biblia și îi urmează sfaturile lucrează exact împotriva învățăturilor ei. Auzim strigătul de durere și suferință al taților și mamelor care deplâng purtarea copiilor lor, dar prea puțin își dau seama că ei atrag această durere și suferință asupra lor înșiși, ruinându-și copiii, printr-o dragoste greșită. Ei nu sunt conștienți de responsabilitățile încredințate lor de Dumnezeu, de a-și crește copiii, învățându-i obiceiuri corecte încă din pruncie.²⁸⁴

Copiii creștini vor prefera dragostea și aprobarea părinților lor temători de Dumnezeu mai presus de orice binecuvântare vremelnică. Ei își vor iubiși onora părinții. Una dintre preocupările principale ale vieții lor va fi aceea de a-și face părinții fericiți. În acest veac răzvrătit, copiii care nu au fost bine educați și disciplinați simt doar în mică măsură care le sunt obligațiile față de părinți. Adesea se întâmplă ca, cu cât părinții fac mai mult pentru ei, cu atât ei sunt mai nerecunoscători și mai lipsiți de respect.

Într-o mare măsură, părinții țin în propriile lor mâini fericirea viitoare a copiilor lor. Ei au asupra lor lucrarea importantă de formare a caracterului acestor copii. Învățămintele pe care le primesc în copilărie îi vor urmări toată viața. Părinții seamănă sămânța care va răsări și va aduce roadă spre bine sau spre rău. Ei își pot face copiii fie

fericiți, fie nefericiți.285

Părinții trebuie să fie de acord

Copiii au firi sensibile, iubitoare. Lor li se face ușor pe plac și totodată sunt ușor de făcut nefericiți. Printr-o disciplină blândă, exprimată prin cuvinte și fapte iubitoare, mamele își pot lega copiii de inimile lor. A manifesta severitate și a fi prea aspru cu copiii constituie o mare greșeală. Este nevoie de hotărâre și stăpânire de sine, lipsită de patimă, în disciplina oricărei familii. Spuneți ceea ce aveți de spus în mod calm, acționați cu tact și îndepliniți ceea ce ați spus fără abatere.286

Părinții trebuie să nu-și uite anii copilăriei lor, cât de mult tânjeau după simpatie și iubire și cât de nefericiți se simțeau când erau criticați și ocărâți. Ei ar trebui să fie copii din nou în privința sentimentelor lor, iar mintea lor trebuie făcută să înțeleagă nevoile copiilor lor. Cu toate acestea, cu hotărâre îmbinată cu iubire, ei trebuie să ceară ascultare din partea copiilor lor. Cuvântul părintelui trebuie ascultat pe deplin.287

Lipsa de consecvență în conducerea familiei este foarte vătămătoare, de fapt este la fel de rea ca și neexistența conducerii. Se pune adesea întrebarea: De ce copiii din părinți religioși sunt adeseori încăpățânați, sfidători și răzvrățiți? Motivul trebuie căutat în educația din familie.

Dacă părinții nu sunt de acord într-o anumită privință, un timp să nu stea în prezența copiilor, până ce vor ajunge la o înțelegere.

Dacă părinții ar fi uniți în această lucrare de disciplinare, copilul ar înțelege ce i se cere. Însă dacă tatăl, prin cuvânt sau priviri, arată că nu aprobă disciplina pe care o folosește mama, dacă el simte că ea este prea strictă și socotește că el trebuie să compenseze prin răsfăț și indulgență, copilul va fi distrus. El va învăța curând că poate face ce îi place. Părinții care comit acest păcat față de copiii lor vor da socoteală pentru ruina sufletelor lor.288

Părinții trebuie să învețe mai întâi să se stăpânească pe ei înșiși și după aceea vor putea să-și țină mai bine în frâu copiii. De fiecare dată când își pierde controlul de sine și vorbesc sau acționează cu nerăbdare, păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu. Ei trebuie să judece mai întâi lucrurile împreună cu copiii lor, să le arate în mod clar greșelile, să le

arate când au păcătuit și să-i facă să înțeleagă că nu au păcătuit numai împotriva părinților lor, ci și împotriva lui Dumnezeu. Având înaintea de toate voi înșivă o inimă supusă, plină de milă și întristată datorită greșelilor copiilor voștri, rugați-vă împreună cu ei înaintea de a-i pedepsi. Atunci, atitudinea voastră nu-i va face să vă urască. Ei vă vor iubi. Vor vedea că nu îi pedepsiți pentru că v-au produs necazuri sau pentru că vreți să vă descărcați nervii pe ei; ci faceți acest lucru dintr-un simț al datoriei, spre binele lor, ca să nu fie lăsați să crească în păcat.²⁸⁹

Pericolul educației prea severe

Sunt multe familii în care copiii par bine educați în timp ce se află sub supraveghere; însă când copiii nu se mai află sub controlul acestui sistem de reguli, ci par incapabili de a gândi, acționa și decide pentru ei înșiși.

Disciplinarea prea severă a copiilor, fără o îndrumare corespunzătoare, care să-i facă să gândească și să acționeze ei înșiși după cât le permite capacitatea lor mintală, astfel ca prin aceste mijloace ei să se dezvolte în privința gândirii și a sentimentelor de prețuire de sine și să aibă încredere în propriile lor puteri, va produce totdeauna o categorie de tineri care sunt slabi din punct de vedere al puterii mintale și morale. Iar atunci când va trebui să decidă singuri și să stea pe picioarele lor în lume, va ieși la iveală faptul că au fost crescuți ca niște animale, nu au fost educați. Voința lor, în loc să fie îndrumată, a fost forțată să se supună prin disciplina aspră a părinților și profesorilor lor.

Acei părinți și profesori care se fălesc că au stăpânire deplină asupra minții și voinței copiilor lor nu s-ar mai lăuda, dacă ar cunoaște viitorul vieților copiilor care sunt astfel supuși cu forța sau înfricoșați. Acești copii sunt aproape cu totul nepregătiți să facă față răspunderilor aspre ale vieții. Această clasă de profesori care sunt mulțumiți că au stăpânire aproape deplină asupra voinței elevilor lor nu sunt profesori care să aibă succes, deși aparentele, pentru moment, pot da de înțeles așa ceva.

Adesea, aceștia sunt prea reținuți, exercitându-și autoritatea într-o manieră rece, lipsită de simpatie, care nu poate câștiga inimile copiilor și elevilor lor. Dacă i-ar apropia pe copii și le-ar arăta că îi iubesc, dovedind interes față de tot ce fac ei, chiar și pentru jocurile lor, uneori purtându-se ca niște copii cu ei, părinții i-ar face pe copii foarte fericiți, le-ar câștiga dragostea și încrederea. Iar copiii ar respecta și iubi

autoritatea părinților și a profesorilor.

Pe de altă parte, copiii nu trebuie lăsați să gândească și să acționeze complet independent de judecata părinților și a profesorilor lor. Copiii trebuie învățați să respecte judecata mai cu experiență a acestora și să se lase îndrumați de părinți și profesori. Ei trebuie astfel educați, încât mintea lor să fie unită cu cea a părinților și a profesorilor lor și să fie astfel învățați, încât să fie conștienți că este bine să le asculte sfatul. Iar atunci când vor ieși din mâna părinților și a profesorilor lor, ei nu vor mai fi ca niște trestii care se leagă în vânt.²⁹⁰

Păcatul îngăduirii ignoranței

Unii părinți au greșit în ce privește educația religioasă a copiilor lor și au neglijat, de asemenea, chiar educația lor școlară. Nici una nu trebuie neglijată. Mintea copiilor este activă, iar dacă nu sunt ocupați cu o muncă fizică sau cu școala, ei vor fi expuși unor influențe rele. Este un păcat pentru părinți să le îngăduie copiilor lor să crească în ignoranță. Ei trebuie să-i aprovizioneze cu cărți folositoare și interesante și să-i învețe să muncească, să aibă ore speciale pentru muncă fizică și ore consacrate studiului și rugăciunii. Părinții trebuie să caute să înobileze mintea copiilor lor și să le cultive facultățile mintale. Mintea nesupravegheată, necultivată, este în general josnică, senzuală și întinată. Satana folosește toate ocaziile și învață mintea să fie leneșă.²⁹¹

Lucrul mamei începe în pruncie. Ea trebuie să supună voința și temperamentul copilului ei și să-l învețe să asculte. Pe măsură ce copilul crește, nu lăsați mâna să se odihnească. Fiecare mamă trebuie să-și ia timp să gândească împreună cu copiii ei, să le corecteze greșelile și să-i învețe cu răbdare calea cea dreaptă. Părinții creștini trebuie să știe că ei își educă și își formează copiii spre a deveni copii ai lui Dumnezeu. Întreaga experiență religioasă a copiilor este influențată de instrucțiunile date și de caracterul format în copilărie. Dacă voința nu este atunci supusă și nu este făcută să cedeze voinței părinților, a învăța această lecție în anii de mai târziu va fi o sarcină foarte dificilă. Ce luptă grea, ce conflict să supui acea voință care nu a fost niciodată supusă cerințelor lui Dumnezeu! Părinții care neglijează această lucrare importantă comit o mare greșală și un păcat împotriva bieților lor copii și împotriva lui Dumnezeu.²⁹²

Părinți, dacă nu vă veți educa copiii așa cum v-a arătat Dumnezeu, va trebui să-I dați socoteală pentru urmări. Urmările nu se vor limita doar la copiii voștri. Întocmai ca

ciulinul din câmp, care, dacă este lăsat să crească, va produce o recoltă din soiul lui, la fel păcatele, care sunt urmarea neglijenței voastre, vor ruina pe toți care vor ajunge în sfera lor de influență.²⁹³

Blestemul lui Dumnezeu va cădea cu siguranță asupra părinților necredincioși. Ei nu doar că plantează spini în care se vor înțepa aici, dar, când va veni judecata, va trebui să stea față în față cu necredincioșia lor. Mulți copii se vor scula la judecată și își vor condamna părinții, pentru că nu i-au ținut în frâu și îi vor învinovăți de ruina lor. Falsa iubire și iubirea oarbă îi determină pe părinți să treacă cu vederea greșelile copiilor lor și să nu le corecteze și, în consecință, copiii lor sunt pierduți, iar sângele lor se va cere din mâna părinților necredincioși.²⁹⁴

Păcatul leneviei

Mi-a fost arătat că multe păcate sunt urmarea leneviei. Măinile și mințile active, harnice, nu au timp să dea atenție ispitelor sugerate de vrăjmaș; însă mâinile și mințile leneșe sunt cu totul gata pentru stăpânirea lor de către Satana. Mintea, când nu este ocupată cu lucruri potrivite, zăbovește asupra unor lucruri necorespunzătoare. Părinții trebuie să-și învețe copiii că lenea este păcat.²⁹⁵

Nu există nimic altceva care să conducă în mod atât de sigur la păcat ca îndepărtarea tuturor poverilor de la copii, lăsându-i să ducă o viață trândavă, fără nici un rost, să nu facă nimic sau să-și caute ocupații după bunul lor plac. Mintea copiilor este dinamică și, dacă nu este ocupată cu ceea ce este bun și util, ei se vor întoarce în mod inevitabil spre ceea ce este rău. Desigur, este dreptul lor și este necesar ca ei să se recreeze, dar trebuie învățați să muncească și să aibă ore regulate de muncă fizică și, de asemenea, ore pentru citit și studiu. Vegheați ca ocupația lor să se potrivească cu vârsta și să le procurați cărți utile și interesante.²⁹⁶

Copiii, de regulă, se apucă de o anumită treabă cu entuziasm; însă, deoarece li se pare prea complicată și obositoare, ei vor să o schimbe, să facă altceva nou. Astfel, se apucă de mai multe lucruri, se descurajează și apoi renunță; în acest fel, trec de la un lucru la altul, iară să ducă la bun sfârșit nimic. Părinții nu trebuie să îngăduie ca plăcerea de a face mereu altceva să-i ia în stăpânire pe copiii lor. Ei nu trebuie să fie atât de mult preocupați cu alte lucruri, încât să nu aibă timp să disciplineze cu răbdare mintea lor în dezvoltare. Câteva cuvinte de încurajare sau un mic ajutor la timpul potrivit îi pot scoate

din încurcătură și descurajare; iar satisfacția care urmează îndeplinirii sarcinii lor va constitui un stimulent pentru ei.²⁹⁷

Copiii care au fost răsfățați și alinați, totdeauna așteaptă acest lucru; iar dacă așteptările lor nu sunt împlinite, ei sunt dezamăgiți și se descurajează. Aceeași dispoziție se va vedea pe tot parcursul vieții lor; ei vor fi neajutorați și se vor bizui întotdeauna pe sprijinul altora, așteptând onoruri de la alții, iar dacă li se arată împotrivire, chiar după ce au ajuns la vârsta maturității, ci socotesc că sunt maltratați; și astfel duc o viață agitată, cu greu purtându-și sarcinile, murmurând adesea și fiind nemulțumiți că nu toate lucrurile le sunt pe plac.²⁹⁸

O femeie își face mult rău, ci și familiei sale, când face ca singură toată munca -- când ca cară lemnele și aduce apă, când pune chiar mâna pe topor să taie lemne -- în timp ce soțul și fiii ei stau în jurul focului de vorbă, în tihnă. Dumnezeu nu a avut niciodată în plan ca soțiile și mamele să fie niște sclave în familiile lor. Multe mame sunt supraîmpovărate de griji, în timp ce copiii lor nu sunt învățați să participe la treburile casei. Ca urmare, ea îmbătrânește repede și moare prematur, părăsindu-și copiii exact atunci când aceștia au nevoie cel mai mult de ea. Cine e vinovat?

Soții trebuie să facă tot ce pot pentru a ușura munca soțiilor lor și a le menține un spirit optimist. Niciodată nu trebuie să se îngăduie lenevia la copii, căci mai curând sau mai târziu aceasta va deveni un obicei.²⁹⁹

Părinți, îndrumați-vă copiii spre Domnul Hristos

Copiii s-ar putea să dorească să facă ceea ce este bine, s-ar putea să-și propună în inimile lor să fie ascultători și buni față de părinții lor sau față de persoanele care îi cresc; însă ei au nevoie de ajutor și încurajare din partea acestora. S-ar putea să ia hotărâri bune; însă, dacă principiile lor nu sunt întemeiate pe legătura lor cu Dumnezeu, iar viețile lor nu sunt influențate de harul înnoitor al lui Dumnezeu, nu vor putea ajunge la țintă.

Părinții ar trebui să-și dubleze eforturile în vederea mântuirii copiilor lor. Ei trebuie să-i învețe cu credincioșie, nu să lase educația pe seama lor. Celor mai mici nu trebuie să li se îngăduie să învețe și binele, și răul, la întâmplare, la gândul că, în viitor, cândva, binele va predomina, iar răul nu va mai avea o influență atât de mare. Răul se

va dezvolta mult mai repede decât binele.

Părinților, voi trebuie să începeți să disciplinați mintea copiilor voștri încă de când sunt foarte mici, pentru ca, în cele din urmă, să poată deveni creștini. Toate eforturile voastre să fie spre mântuirea lor. Lucrați ca și când ei v-au fost dați în grijă pentru a deveni nestemate prețioase, care să strălucească în împărăția lui Dumnezeu. Aveți grijă cum îi legănați să doarmă în groapa pieirii, având mentalitatea greșită că nu sunt destul de mari ca să dea socoteală, nu sunt suficient de mari ca să se pocăiască de păcatele lor și să-L mărturisească pe Domnul Hristos.

Părinții trebuie să explice și să simplifice planul de mântuire pentru copiii lor, astfel ca mintea lor fragedă să-l poată înțelege. Copiii de opt, zece sau doisprezece ani sunt destul de mari pentru a discuta împreună cu ei subiectul religiei personale. Nu-i învățați pe copiii voștri având în vedere vreun timp în viitor când ei vor fi suficient de mari, ca să se pocăiască și să creadă adevărul. Dacă sunt învățați în mod corespunzător, chiar copiii cei mai mici pot avea vederi corecte cu privire la starea lor păcătoasă și la planul de mântuire prin Isus Hristos.» Pastorii sunt în general prea indiferenți față de mântuirea copiilor și ei nu sunt suficient de devotați acestui subiect, cum ar trebui să fie. Adesea trec nefolosite ocazii de aur, când mintea copiilor poate fi impresionată.³⁰⁰

Tați și mame, vă dați voi seama de răspunderea pe care o aveți? Vă dați voi seama de nevoia de a vă păzi copiii de obiceiuri de nepăsare, obiceiuri demoralizatoare? Îngăduiți copiilor voștri să-și facă doar acele prietenii care să exercite o influență bună asupra caracterelor lor. Nu le permiteți să plece noaptea de acasă fără să știți unde sunt și ce fac. Învățați-i principiile curăției morale. Dacă ați neglijat să-i învățați, cuvânt cu cuvânt, precept după precept, azi un pic, mâine un pic, începeți de îndată să vă faceți datoria. Luați-vă responsabilitatea în serios și lucrați pentru această viață, cât și pentru veșnicie. Nu mai lăsați să treacă nici măcar o zi, neglijându-vă datoria față de copiii voștri. Mărturisiți-le acest lucru, spunându-le că vreți să faceți ceea ce Dumnezeu v-a cerut. Cereți-le să vă susțină și ei. Faceți eforturi stăruitoare pentru a răscumpăra vremea. Nu mai rămâneți în starea bisericii laodiceene. Fac apel la fiecare familie, în Numele Domnului, să se trezească la realitate. Faceți o reformă în biserica din propria voastră casă.³⁰¹

Nu neglijați cerințele minții

Am văzut că, în timp ce părinții care se tem de Domnul își țin în frâu copiii, ei ar trebui să le examineze comportamentul și temperamentul și să caute să le împlinească nevoile. Unii părinți se ocupă cu toată grija de nevoile vremelnice ale copiilor lor; ei îi îngrijesc cu bunătate și duiosie când sunt bolnavi și socotesc că și-au făcut datoria. Aici ci fac o greșală. Lucrarea lor de-abia a început. Trebuie împlinite și nevoile sufletești. Este nevoie de multă iscusință pentru a administra remediile potrivite pentru vindecarea unui suflet rănit.

Copiii au necazuri tot atât de greu de suportat și tot atât de dureroase ca și adulții. Chiar și părinții nu au mereu aceleași simțăminte. Mentea lor este adesea neliniștită. Ei pot avea vederi sau sentimente greșite. Satana îi lovește, iar ei cedează în fața ispitelor lui. Vorbesc nervos, într-un mod în care stârnesc mânie în copiii lor, și sunt uneori severi și iritați. Bieții copii se molipsesc de același spirit, iar părinții nu sunt pregătiți să-i ajute, pentru că ei înșiși au cauzat necazul. Uneori, totul pare că merge rău. Pretutendeni în jur e agitație și toți se simt mizerabil, nefericiți. Părinții aruncă vina asupra bieților lor copii, socotindu-i foarte neascultători și nesupuși, cei mai răi copii din lume, când, de fapt, cauza tulburării se găsește în ei înșiși.

Mulți părinți stârnesc furtuni prin lipsa lor de stăpânire de sine. În loc să le ceară frumos copiilor un anumit lucru, ei le poruncesc pe un ton cicălitor și în același timp pe buzele lor sunt cuvinte de critică și de ocară, pe care copiii nu le merită. Părinților, o astfel de purtare față de copiii voștri le distruge optimismul și ambiția. Ei fac ceea ce le porunciți voi, nu din dragoste, ci pentru că nu îndrăznesc să facă altfel. Nu fac din inimă acel lucru. Pentru ei este sclavie, și nu plăcere, și aceasta îi conduce adesea să nu vă asculte în totalitate, ceea ce vă sporește și mai mult iritabilitatea, iar pentru copii, situația devine și mai rea. Din nou se caută greșeli și purtarea lor le este înveșmântată în culori vii.

Nu-i lăsați pe copii să vă vadă cu fața posomorâtă. Dacă ei cedează ispitei și după aceea își dau seama și se căiesc de greșala lor, iertați-i tot așa de repede și de liber cum doriți să fiți și voi iertați de Tatăl vostru din ceruri. Învățați-i cu bunătate și legați-le inimile de ale voastre. Ei trec printr-o perioadă critică. Tot felul de influențe vor încerca să-i rupă de voi, pe care trebuie să le contracarați. Învățați-i să aibă încredere în voi. Lăsați-i să vă spună toate necazurile și bucuriile lor. încurajându-i în acest fel, îi veți

scăpa din multe curse pe care Satana le-a pregătit pentru picioarele lor lipsite de experiență. Nu-i tratați pe copiii voștri numai cu asprime, uitând că și voi ați fost copii și că ei sunt doar niște copii. Nu așteptați de la ei să fie perfecți și nu încercați să-i faceți să se poarte ca niște oameni mari, așa dintr-o dată. Procedând astfel, vă veți închide ușa de acces spre ei și le veți deschide o ușă cu tot felul de influențe vătămătoare, prin care alții le vor otrăvi mintea lor tânără înainte ca voi să vă dați scama în ce primejdie se află.³⁰²

Nu disciplinați niciodată copilul când sunteți furioși

Dacă sunt neascultători, copiii voștri trebuie îndreptați. Înainte de a-i corecta, duceți-vă voi înșivă și cereți Domnului să înmoaie și să ia în stăpânire inimile copiilor voștri și să vă dea înțelepciunea de a vă purta cu ei. Nu mi s-a întâmplat niciodată ca această metodă să dea greș. Nu veți putea face niciodată pe un copil să înțeleagă adevărurile spirituale, atâta timp cât inima [părintelui] este plină de patimă.

Trebuie să-i corecți pe copii cu dragoste. Nu-i lăsați de capul lor până vă înfuriați și apoi îi pedepsiți. O astfel de corectare a lor accentuează răul în loc de a-l îndrepta.

A dovedi patimă față de un copil greșit înseamnă a spori și mai mult răul. Aceasta stârnește cele mai rele patimi în copil și îl face să simtă că nu vă pasă de el. El judecă în sinea lui că voi îl tratați ca și când nu v-ar păsa de el.

Și credeți voi că Dumnezeu nu are cunoștință de felul cum sunt disciplinați acești copii? El știe și care pot fi urmările binecuvântate, dacă lucrarea de îndreptare ar fi fost făcută într-un mod în care mai degrabă ar fi câștigați decât respinși.³⁰³

Importanța cinstei față de copil

Părinții trebuie să fie modele în privința cinstei și sincerității, căci aceasta este lecția care se întipărește zi după zi în inima copilului.

Neabaterea de la principiu trebuie să-i călăuzească pe părinți în toate treburile vieții, în special în educarea și creșterea copiilor lor. „Copilul lasă să se vadă încă din faptele lui dacă purtarea lui va fi curată și fără prihană”. O mamă fără discernământ, care nu urmează sfaturile Domnului, poate să-și învețe copiii să înșele și să fie ipocriți.

Trăsăturile de caracter astfel formate pot deveni atât de persistente, încât a minți va fi un lucru tot atât de natural cum este a respira. Iar ei vor pretinde că sunt sinceri și spun adevărul.

Părinți, nu ocoliți niciodată adevărul; nu spuneți niciodată un neadevăr prin cuvânt sau prin exemplul vostru. Dacă vreți ca cinstea să-l caracterizeze pe copilul vostru, fiți și voi cinstiți. Spuneți adevărul direct, iară ocolișuri. Nu vă îngăduiți nici cea mai mică ocolire a lui. Dacă mamele sunt obișnuite să ocolească adevărul și să nu fie cinstite, copiii le vor urma exemplul.

Este esențial ca cinstea să fie pusă în practică în toate detaliile vieții mamei și este important ca în educarea copiilor, atât fetele, cât și băieții, să fie învățați să nu ocolească adevărul niciodată și să nu înșele câtuși de puțin.³⁰⁴

Importanța formării caracterului

Dumnezeu a încredințat părinților lucrarea de formare a caracterului copiilor lor după Modelul divin. Ei pot îndeplini această sarcină prin harul Său; însă este nevoie de răbdare, efort susținut, cât și de hotărâre pentru a îndruma voința și a ține în frâu patimile. Un câmp lăsat necultivat produce doar spini și măracini. Cel care vrea să-și asigure un seceriș bogat trebuie mai întâi să pregătească terenul și să semene sămânța, apoi să sape în jurul mlădițelor tinere, să îndepărteze buruienile și să mărunțescă pământul și astfel plantele cele prețioase vor crește și vor răsplăti cu prisosință grija și truda lui. Formarea caracterului este cea mai importantă lucrare care a fost încredințată vreodată ființelor omenești și niciodată preocuparea pentru aceasta nu a fost atât de importantă ca acum. Nici o altă generație nu a fost chemată să facă față unor probleme atât de importante; niciodată nu au fost confrunțați tinerii și tinerele cu pericole atât de mari ca cele cu care se confruntă acum.³⁰⁵

Tăria de caracter constă din două lucruri -- puterea voinței și puterea de stăpânire de sine. Mulți tineri greșesc foarte mult, socotind patima nestăpânită tărie de caracter; însă adevărul este că cel care este stăpânit de patimile lui este un om slab. Adevărata măreție și noblețe a unui om este măsurată prin puterea sentimentelor pe care el le stăpânește, nu după puterea sentimentelor care îl stăpânesc. Cel mai puternic om este acela care, în timp ce este supus abuzului, își ține în frâu patima și își iartă vrăjmașii. Astfel de oameni sunt cu adevărat eroi.

Mulți nu au nici cea mai slabă idee de ceea ce vor deveni dacă rămân la fel de înguști și limitați, când, dacă și-ar folosi puterile date lor de Dumnezeu, ci ar putea să-și formeze un caracter nobil și să exercite o influență prin care să se câștige suflete pentru Hristos. Cunoștința este putere; însă abilitatea intelectuală, fără bunătatea inimii, este o putere spre rău.

Dumnezeu ne-a dat puteri intelectuale și morale, însă într-o mare măsură, fiecare persoană este arhitectul propriului său caracter. Cu fiecare zi ce trece, clădirea se ridică. Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează să luăm seama cum zidim, să vedem dacă clădirea noastră își are temelia pe Stânca cea veșnică. Vine timpul când lucrarea noastră va ieși la iveală exact așa cum este ea. Acum este timpul ca toți să-și cultive puterile încredințate lor de Dumnezeu, să-și formeze caractere frumoase pentru viața de aici, cât și pentru viața viitoare.

Fiecare faptă din viață, oricât de lipsită de importanță ar fi, își are influența în formarea caracterului. Un caracter bun este mai de preț decât bunurile lumești, iar lucrarea de formare a acestuia este cea mai nobilă lucrare în care se pot angaja oamenii.

Caracterele care se formează după împrejurare sunt schimbătoare și neechilibrate -- o sumă de contradicții. Cei care le posedă nu au un țel sau un scop înalt în viață. Ei nu au o influență înnobilitoare asupra caracterelor celor din jurul lor. Ei sunt fără țintă și fără putere.

Perioada de timp ce ne-a fost hărăzită în această viață trebuie folosită bine. Dumnezeu dorește ca biserica Sa să fie o biserică vie, devotată, lucrătoare. Însă poporul nostru este departe de aceasta acum. Dumnezeu cheamă suflete puternice, curajoase, creștini activi, însuflețiți, care să urmeze Modelul divin și care să exercite o influență hotărâtă de partea lui Dumnezeu și a binelui. Domnul ne-a încredințat, ca o comoară sacră, cele mai importante și solemne adevăruri, iar noi trebuie să arătăm influența acestora asupra vieților și caracterelor noastre.³⁰⁶

O experiență personală în sfătuirea copiilor

Unele mame nu sunt consecvente în felul cum își tratează copiii. Uneori sunt prea îngăduitoare, făcându-le rău în acest fel, iar alteori refuză să-și exprime mulțumirea față

de anumite fapte ale copiilor lor, ceea ce ar face inimile copiilor foarte fericite. Procedând astfel, ele nu îl imită pe Hristos; El i-a iubit pe copii; El le-a înțeles simțămintele și a simțit împreună cu ei în plăcerile și necazurile lor.³⁰⁷

Când copiii vă roagă să-i lăsați să meargă împreună cu cineva sau să participe la o petrecere unde să se distreze, să le spuneți: „Nu vă pot lăsa să mergeți, copii; stați aici jos lângă mine și vă voi spune de ce. Eu am de făcut o lucrare pentru veșnicie și pentru Dumnezeu. Voi mi-ați fost încredințați în grijă. Eu stau în locul lui Dumnezeu pentru voi, copiii mei, de aceea eu trebuie să veghez asupra voastră ca una care într-o zi trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu. Vreți voi ca numele mamei voastre să fie scris în cărțile din ceruri ca una care nu și-a făcut datoria față de copiii ei, ca una care i-a dat voie vrăjmașului să intre și să ocupe locul pe care Dumnezeu trebuia să-l ocupe? Copii, vă voi spune ce este bine să faceți și apoi, dacă voi întoarceți spatele mamei și porniți pe căi nelegiuite, mama voastră va fi fără vină, dar voi va trebui să suferiți pentru propriile voastre păcate.”

Acesta este modul în care eu am procedat cu copiii mei și înainte ca voi să ajungeți să terminați ce aveți de spus, ei vor începe să plângă și să spună: „Nu vrei să te rogi pentru noi?” Desigur, niciodată n-am refuzat să mă rog pentru ei. Am îngenuncheat alături de ei și m-am rugat pentru ei. Apoi, plecam și îl imploram pe Dumnezeu în rugăciune până se ivea soarele pe cer, toată noaptea, pentru ca fascinația vrăjmașului să poată fi sfărâmată și aveam biruință. Deși mă costa o noapte de trudă, mă simțeam totuși răsplătită atunci când copiii se agățau de gâtul meu și îmi spuneau: „O, mamă, suntem așa de bucuroși că nu ne-ai lăsat să mergem atunci când am vrut. Acum ne dăm seama că ar fi fost rău.”

Părinți, acesta este modul în care trebuie să lucrați, ceea ce spuneți, așa să și simțiți. Acest lucru trebuie să ajungă o preocupare pentru voi, dacă vă așteptați să aveți copii mântuiți în împărăția lui Dumnezeu.³⁰⁸

Niciodată nu se va putea da tinerilor o educație corespunzătoare în această țară sau în orice altă țară, dacă nu sunt ținuti departe de orașe. Obiceiurile și practicile din orașe fac ca mințile tinerilor să nu fie pregătite pentru primirea adevărului.³⁰⁹

Marea nevoie de călăuzire divină a părinților

Nu puteți neglija educarea corespunzătoare a copiilor voștri fără să suferiți pedeapsa. Caracterele lor deficitare vor da la iveală necredințioșia voastră. Relele pe care le îngăduiți să treacă neîndreptate, manierele aspre, ne cizelate, lipsa de respect și ascultare, obiceiurile de indolență și neatenție vor aduce dezonoare numelui vostru și amărăciune vieții voastre. Soarta copiilor voștri stă într-o mare măsură în mâinile voastre. Dacă nu vă faceți datoria, îi așezați în rândurile vrăjmașului și vor ajunge să ruineze și pe alții; pe de altă parte, dacă îi învățați cu credințioșie, dacă le puneți în față un exemplu bun, îi puteți conduce la Hristos, și ei, la rândul lor, îi vor influența și pe alții, și astfel multe suflete vor fi salvate.³¹⁰

Dumnezeu dorește ca să ne purtăm cu simplitate cu copiii noștri. Noi uităm, de regulă, că ei nu au avantajul multilor ani de experiență ai persoanelor mai în vârstă. Dacă cei mici nu acționează în conformitate cu ideile noastre în toate privințele, noi gândim uneori că ei merită să fie dojeniți. Însă lucrurile nu se îndreaptă astfel. Prezentați-i Mântuitorului și spuneți-i Lui totul; apoi, să credeți că binecuvântarea Lui va veni asupra lor.³¹¹

Copiii trebuie învățați să respecte și să trateze cu reverență ceasul rugăciunii. Înainte de a pleca de acasă la lucru, întreaga familie trebuie adunată împreună, iar tatăl sau mama, în absența tatălui, trebuie să se roage cu stăruință ca Dumnezeu să fie cu ei pe parcursul zilei. Veniți în umilință, cu o inimă plină de duiosie și cu acea conștiință a pericolelor și ispitelor care sunt în fața voastră și a copiilor voștri; prin credință, legați-i de altar, implorând grija Domnului pentru ei. Îngerii păzitori îi vor ocroti pe copiii care sunt astfel consacrați lui Dumnezeu. Este datoria părinților creștini ca dimineața și seara, prin rugăciune arzătoare și credință neclintită, să ridice un gard în jurul copiilor lor. Ei trebuie să-i educe cu răbdare, să-i învețe cu bunătate și în mod neobosit cum să trăiască pentru a fi pe plac lui Dumnezeu.³¹²

Învățați-i pe copiii voștri că este privilegiul lor să primească zilnic botezul Duhului Sfânt. Oferiți-vă lui Hristos ca ajutoare în vederea atingerii planurilor Sale. Prin rugăciune, veți câștiga acea experiență care va face ca lucrarea voastră pentru copii să fie un succes.³¹³

Puterea rugăciunilor mamei nu poate fi estimată. Ea, care îngenunchează lângă

fiul și fiica ci în perioada plină de greutate a copilăriei, în tinerețe, când sunt atâtea primejdii, nu va cunoaște niciodată, până în ziua judecării, influența pe care au avut-o rugăciunile sale în viața copiilor ei. Dacă este legată prin credință de Fiul lui Dumnezeu, mâna duiosă a mamei îl poate trage înapoi pe fiu din calea ispitei, iar pe fiică de a nu îngădui păcatul. Când pasiunea și pofta se războiesc, cerând supremație, puterea iubirii, a influenței restrângătoare, serioase și hotărâte a mamei poate echilibra sufletul șovăielnic, punându-l de partea cea dreaptă.³¹⁴

După ce v-ați făcut datoria cu credincioșie față de copiii voștri, prezentați-i lui Dumnezeu și cereți-I lui să vă ajute. Spuneți-I că voi v-ați făcut partea și apoi cereți-I, prin credință, ca El să-Și facă partea, parte pe care voi n-o puteți face. Cereți-I să le tempereze pornirile, să-i înmoaie și să-i îmblânzească prin Duhul Său Cel Sfânt. El vă va asculta rugăciunea, îi va face plăcere să vă răspundă la rugăciuni. Prin Cuvântul Sau El ne-a poruncit să ne disciplinăm copiii, „să-i pedepsim, căci tot mai este nădejde”, iar Cuvântului Său trebuie să-i dăm atenție în toate lucrurile.³¹⁵

Să-i învățăm respectul și curtoazia

Dumnezeu ne-a poruncit să-i respectăm în special pe cei în vârstă. El spune: „Perii albi sunt o cunună de cinste, ea se găsește pe calea neprihănirii”. (Proverbe 16, 31). Acest lucru vorbește despre lupte purtate și de biruințe câștigate; de poveri duse și ispite cărora li s-a rezistat. Vorbește despre picioare obosite, apropiindu-se de locul de odihnă și de locuri care curând vor rămâne goale. Ajutați-i pe copii să gândească în acest fel și ei vor netezi cărarea celor în vârstă prin curtoazia și respectul lor, vor aduce har și frumusețe în viețile lor tinere, în timp ce iau seama la porunca de „a se scula înaintea perilor albi și a cinsti pe bătrâni”. (Leviticul 19, 32)³¹⁶

Curtoazia, de asemenea, este unul din darurile Duhului, și ar trebui cultivată de toți. Ea are puterea de a înmuia firile care fără de aceasta ar fi dure și aspre. Cei care susțin că sunt urmași ai lui Hristos, dar care sunt în același timp aspri, lipsiți de amabilitate și necurtenitori, nu au învățat de la Isus. Sinceritatea lor și corectitudinea lor s-ar putea să nu fie puse la îndoială. Însă sinceritatea și corectitudinea nu vor ispăși lipsa bunătății și curtoaziei.³¹⁷

Capitolul 37

Educația creștină

Ne apropiem cu grăbire de criza finală a istoriei acestei lumi și este important să înțelegem că beneficiile din punct de vedere educativ, oferite de instituțiile noastre, trebuie să fie diferite de cele oferite de școlile lumii.³¹⁸

Ideile noastre cu privire la educație sunt prea înguste și prea restrânse. Este nevoie de un obiectiv mai larg, de un țel mai înalt. Adevărata educație presupune mai mult decât parcurgerea unor cursuri. Înseamnă mai mult decât pregătirea pentru viața de acum. Ea are de-a face cu întreaga ființă și cu întreaga perioadă de existență posibilă pentru om. Ea înseamnă dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale. Ea pregătește studentul pentru bucuria slujirii în această lume și pentru bucuria mai înaltă a unei slujiri mai vaste în lumea care va veni.³¹⁹

În cel mai înalt sens al cuvântului, lucrarea de educație și lucrarea mântuirii sunt unul și același lucru; căci, atât în educație, cât și în mântuire „nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă și care este Isus Hristos”.³²⁰

Marele scop al educației și disciplinei vieții este acela de a-l readuce pe om în armonie cu Dumnezeu, pentru a-i înălța și înnobila natura morală spre a putea reflecta din nou chipul Creatorului. Această lucrare este atât de importantă, încât Mântuitorul a părăsit curțile cerești și a venit în persoană pe acest pământ, ca să-i poată învăța pe oameni să se pregătească pentru viața de sus.³²¹

Este atât de ușor a fi prins în planuri, afaceri și obiceiuri lumești și a nu mai cugeta la timpul în care trăim sau la marea lucrare care trebuie îndeplinită, așa cum s-a întâmplat în zilele lui Noe. Există pericolul continuu ca educatorii noștri să repete ceea ce au făcut iudeii, conformându-se obiceiurilor, practicilor și tradițiilor pe care nu Dumnezeu a fost Cel care le-a dat. Mulți se agață cu tenacitate și tărie de obiceiuri vechi și anumite studii care nu sunt esențiale, ca și când mântuirea lor ar depinde de aceste lucruri. Făcând astfel, ei se abat de la lucrarea specială a lui Dumnezeu și oferă studenților o educație deficitară, greșită.³²²

Ar trebui să avem bărbați și femei, calificați, care să lucreze în comunitățile noastre, care să-i instruiască pe tinerii noștri pentru domeniile speciale ale lucrării, astfel încât suflete să fie conduse să îl vadă pe Isus. Școlile întemeiate de noi ar trebui să aibă în vedere acest obiectiv și să nu funcționeze după regulile școlilor denominaționale din cadrul altor biserici sau ca seminariile și colegiile lumești. Trebuie să existe o cu totul altă rânduială, în care necredințioșia nu trebuie să fie prezentă. Studenții trebuie învățați ce înseamnă creștinismul practic, iar Biblia trebuie considerată cel mai bun și cel mai important manual.³²³

Responsabilitatea bisericii

În timpul unei viziuni de noapte, mă aflu într-o adunare în care subiectul educației preocupa mintea tuturor celor prezenți. O persoană care fusese mult timp profesor al nostru vorbea oamenilor. El le spunea: „Subiectul educației ar trebui să intereseze întreg corpul adventiștilor de ziua a șaptea”.³²⁴

Biserica are o lucrare specială de făcut prin educarea și instruirea copiilor săi, pentru ca aceștia să nu fie influențați de cei cu obiceiuri stricate, prin frecventarea școlilor și a altor asociații. Lumea este plină de nedreptate și desconsiderare a cerințelor lui Dumnezeu. Orașele au devenit precum Sodoma, iar copiii noștri sunt zilnic expuși multor rele. Cei care frecventează școlile publice se asociază adesea cu unii mai neglijați decât ei, cu unii care, în afară de timpul petrecut în sala de clasă, sunt lăsați să-și capete educația în stradă. Inimile celor tineri sunt ușor de impresionat; iar dacă mediul în care trăiesc aceștia nu este potrivit, Satana îi va folosi pe acești copii neglijați pentru a-i influența pe cei care sunt educați cu atenție. Astfel, înainte ca părinții păzitori ai Sabatului să-și dea seama de acest lucru, sunt deja învățate lecții de depravare, iar sufletele celor micuți ai lor sunt stricate.

Multe familii care se mută în alte locuri unde sunt școli mai mari, în vederea unei mai bune educații a copiilor lor, ar face mai bine să rămână acolo unde se află. Ei ar trebui să încurajeze biserica la care sunt membri să înființeze o școală a bisericii, în care copiii din preajmă să poată primi o educație creștină completă, practică. Ar fi cu mult mai bine pentru copiii lor, pentru ei înșiși și pentru cauza lui Dumnezeu, dacă ei ar rămâne în comunitățile mai mici, unde este nevoie de ajutorul lor, în loc să se ducă în biserici mai mari, unde există continuu primejdia de a fi inactivi din punct de vedere spiritual, deoarece nu este nevoie de ei.

Oriunde există câțiva păzitori ai Sabatului, părinții ar trebui să se unească pentru a aranja un loc în care copiii și tinerii lor ar putea fi instruiți. Ar trebui să angajeze un profesor creștin care, asemenea unui misionar consacrat, să-i educe pe copii astfel încât să-i îndrume spre a deveni misionari.³²⁵

Suntem angajați în solemnul și sacrul legământ față de Dumnezeu de a ne crește copiii pentru El și nu pentru lume; să-i învățăm să nu dea mâna cu lumea, ci să-L iubească pe Dumnezeu și să se teamă de El și să țină poruncile Lui. Ar trebui să fie pătrunși de gândul că sunt făcuți după chipul Creatorului lor și că Domnul Hristos este modelul după care ar trebui să fie modelați. Cea mai serioasă atenție trebuie acordată educației care să împartă cunoștința mântuirii și în urma căreia viața și caracterul se pot conforma asemănării divine.³²⁶

Pentru a satisface nevoia de lucrători, Dumnezeu dorește ca în diferite țări să fie înființate centre de educație, în care studenții promițători să poată fi instruiți în domeniile practice ale cunoașterii adevărului biblic. Când aceste persoane se vor angaja în lucrare, ele vor da o notă distinctivă lucrării adevărului prezent în noile câmpuri.

Pe lângă educația acelor care trebuie trimiși din conferințele noastre ca misionari, trebuie instruite pentru lucrare și persoane din diferite părți ale lumii, care să lucreze pentru oamenii din țara lor și pentru semenii lor; și, pe cât este cu putință, este mai bine și mai sigur pentru ei să-și primească educația în câmpul în care vor lucra. Rareori este cel mai bine, atât pentru lucrător, cât și pentru înaintarea lucrării, ca acesta să plece în țări îndepărtate pentru educația sa.³²⁷

Ca biserică și ca indivizi, dacă dorim să stăm bine la judecată, noi trebuie să facem eforturi mai generoase pentru instruirea tinerilor noștri, ca să poată fi pregătiți pentru diferitele ramuri ale marii lucrări încredințate mâinilor noastre. Trebuie să facem planuri înțelepte, pentru ca mințile ingenioase ale celor care au talanți să fie întărite, disciplinate și finisate după cea mai înaltă rânduială, astfel ca lucrarea lui Hristos să nu fie împiedicată prin lipsa de lucrători iscusiți, care să-și facă lucrarea cu seriozitate și credincioșie.³²⁸

Suport moral pentru instituțiile noastre

Tații și mamele trebuie să coopereze cu profesorul, depunând eforturi serioase pentru convertirea copiilor lor. Fie ca aceștia să se lupte să mențină interesul pentru cele spirituale în cămin și să-și crească copiii în mustrarea și învățătura Domnului. Să-și consacre o parte a fiecărei zile studiului și să devină învățători ai copiilor lor. Astfel ei pot face ca ora de educație să fie o oră plăcută și folositoare și astfel va spori încrederea lor în această metodă care are în vedere mântuirea copiilor lor.³²⁹

Unii studenți se întorc acasă murmurând și plângându-se, iar părinții și membrii bisericii dau ascultare spuselor lor exagerate, subiective. Aceștia ar face bine să ia aminte că sunt două laturi ale celor relatate; însă, în loc de aceasta, ei îngăduie ca aceste raporturi deformate, trunchiate, să ridice o barieră între ei și colegiu. Apoi, ei încep să exprime temeri, presupuneri și îndoieli cu privire la felul cum este condus colegiul. O astfel de influență face mult rău. Aceste cuvinte de nemulțumire se răspândesc precum o boală contagioasă, iar impresia făcută asupra minților este greu de șters. Povestea se lărgește o dată cu fiecare repetare până ajunge de proporții gigantice, când, de fapt, o investigare a situației ar scoate la iveală faptul că nu există vină de partea învățătorilor și profesorilor. Ei nu și-au făcut decât datoria aplicând regulile școlii, care trebuie puse în practică, altfel școala s-ar demoraliza.

Dacă părinții s-ar pune în locul profesorilor și ar vedea cât de dificil este să administrezi și să disciplinezi o școală de sute de elevi, de clase diferite, s-ar putea ca apoi să vadă lucrurile în mod diferit. Ei trebuie să aibă în vedere că unii copii nu au fost niciodată disciplinați în familie. Dacă nu se va face ceva pentru acești copii care au fost atât de mult neglijați de către părinți necredincioși, ei nu vor fi niciodată acceptați de Isus; dacă nu se va exercita cumva un anumit control asupra lor, ei vor fi nevrednici în această viață și nu vor avea parte de viața viitoare.³²⁸

Mulți părinți greșesc, pentru că nu-și unesc eforturile cu cele ale profesorului sânguincios și credincios. Tinerii și copiii, cu înțelegerea lor nedesăvârșită și judecata lor nedezvoltată, nu sunt întotdeauna în stare să înțeleagă în întregime planurile și metodele profesorului. Totuși, când aceștia aduc acasă rapoarte cu privire la ce s-a făcut la școală, acestea sunt discutate de către părinți în cercul familial, iar metoda profesorului este criticată fără opreliște. Prin aceasta, copiii învață lecții de care nu se vor dezvăța ușor. Ori de câte ori sunt supuși unor restricții neobișnuite, ei fac apel la părinții lor

nechibzuiți pentru simpatie și îngăduință. În acest fel, este încurajat un spirit de neliniște și nemulțumire, școala suferă datorită influenței demoralizatoare, iar sarcina profesorului devine mult mai grea. Însă cea mai mare pierdere o au victimele nesăbuiței părintești. Defecte de caracter care, printr-o bună educație, s-ar fi corectat, sunt lăsate să se amplifice o dată cu trecerea anilor, ajungând să strice și poate chiar să distrugă utilitatea posesorului lor.³³¹

Învățători pentru Dumnezeu

Domnul lucrează împreună cu fiecare lucrător consacrat; și este în interesul fiecărui educator să conștientizeze acest lucru. Învățătorii care sunt disciplinați de Dumnezeu primesc har, adevăr și lumină prin Duhul Sfânt pentru a le transmite copiilor. Învățătorul pe care îl au este cel mai mare învățător pe care l-a cunoscut lumea vreodată și cât de nepotrivit ar fi ca ei să aibă un spirit lipsit de amabilitate, o voce aspră, iritată! Astfel ei ar transmite copiilor propriile lor greșeli.

Dumnezeu va comunica prin Duhul Său cu sufletul omenesc. Roagă-te în timp ce studiezi: „Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Psalmii 119, 18). Când învățătorul se va bizui pe Dumnezeu în rugăciune, Spiritul lui Hristos va veni asupra lui și Dumnezeu va lucra prin el, prin Duhul Sfânt, asupra minții elevului sau studentului. Duhul Sfânt umple mintea și inima cu speranță și curaj și cu cele prezentate în Biblie, și toate acestea vor fi transmise studentului. Cuvintele adevărului vor crește în importanță, vor căpăta sens și importanță așa cum nici nu s-a putut visa vreodată. Frumusețea și virtutea Cuvântului lui Dumnezeu au o influență transformatoare asupra minții și caracterului; licăriri ale iubirii cerești vor cădea asupra inimii copiilor însuflețindu-le. Putem să aducem sute și mii de copii la Hristos, dacă vom lucra pentru ei.³³²

Înainte ca oamenii să poată fi cu totul înțelepți, ei trebuie să conștientizeze dependența lor de Dumnezeu și să fie umpluți cu înțelepciunea Lui. Dumnezeu este izvorul puterii atât intelectuale, cât și spirituale. Oamenii cei mai mari, care au atins ceea ce lumea consideră înălțimi extraordinare în ce privește știința, nu trebuie comparați cu preaiubitul Ioan sau cu apostolul Pavel. Cel mai înalt standard în ce privește bărbăția se atinge atunci când se îmbină puterea intelectuală cu cea spirituală. Cei care fac acest lucru vor fi acceptați de Dumnezeu ca împreună lucrători cu El în instruirea minții omenești.³³³

Lucrarea cea mai importantă a instituțiilor noastre de educație din acest timp este aceea de a așeza în fața lumii un exemplu care să aducă onoare lui Dumnezeu. Îngeri sfinți trebuie să supravegheze lucrarea prin agenți omenești și fiecare departament trebuie să poarte amprenta desăvârșirii divine.³³⁴

Calificative necesare unui profesor de școală

Asigurați-vă că aveți un bărbat puternic ca director al școlii voastre, un bărbat a cărui tărie fizică să-l poată susține pe parcursul muncii sale disciplinare; un bărbat care să fie calificat spre a-i învăța pe elevi obiceiuri ce au în vedere ordinea, curățenia și hărnicia. Lucrul vostru să fie complet în orice ați întreprinde. Dacă veți dovedi credincioșie în predarea materiilor obișnuite, mulți dintre studenții noștri vor putea merge direct în lucrarea de colportaj și ca evangheliști. Nu trebuie să considerăm că toți lucrătorii trebuie să aibă o educație avansată.³³⁵

În alegerea profesorilor trebuie să dovedim precauție, conștienți fiind de faptul că a alege persoane pentru slujire constituie o lucrare solemnă. Selecția trebuie făcută de bărbați înțelepți, care pot discerne caracterul; căci este nevoie de cele mai bune talente pentru educarea și modelarea minții celor tineri și pentru a îndeplini cu succes lucrarea cu numeroasele ei ramuri, care necesită profesori din școlile noastre. Nu dați copiilor profesori tineri, lipsiți de experiență, care nu au iscusința de a administra; căci eforturile lor vor duce la dezorganizare.³²⁸

Nu ar trebui să fie angajat nici un profesor care să nu fi fost testat și pus la probă, ca să dovedească faptul că îl iubește pe Dumnezeu și că se teme să-L întristeze. Dacă se lasă învățați de Dumnezeu, dacă își învață zilnic lecțiile în școala lui Hristos, profesorii vor lucra urmând indicațiile lui Hristos. Ei vor câștiga și vor lucra împreună cu Hristos; căci orice copil și tânăr este prețios.³³⁷

Obiceiurile și principiile unui profesor trebuie considerate mai importante decât calificarea lui profesională. Dacă este un creștin sincer, el va simți necesitatea de a se interesa în mod egal de educația fizică, mintală, morală și spirituală a elevilor lui. Pentru a avea o influență bună, el trebuie să aibă o stăpânire de sine desăvârșită, iar inima lui să fie plină de iubire pentru elevii lui, lucru care se va vedea în privirile, cuvintele și faptele lui.³³⁸

Profesorul trebuie să se poarte totdeauna ca un gentleman creștin. El trebuie să aibă atitudinea de prieten și consilier față de elevii lui. Dacă toți cei care fac parte din poporul nostru -- învățători, profesori, pastori și membri laici -- ar cultiva spiritul curtoaziei creștine, ar avea mult mai degrabă acces la inimile oamenilor; mult mai mulți ar fi determinați să cerceteze și să primească adevărul. Când fiecare profesor va uita de eul lui și va simți un interes profund pentru succesul și prosperitatea elevilor săi, fiind conștient că aceștia sunt proprietatea lui Dumnezeu și că va trebui să dea socoteală pentru influența pe care a avut-o asupra minții și caracterelor lor, atunci vom avea școli în care îngerilor le va face plăcere să zăbovească.³³⁹

Școlile bisericii noastre au nevoie de profesori care să aibă înalte calități morale, să fie demni de încredere, să fie sănătoși în credință, să aibă tact și răbdare, să umble cu Dumnezeu și să se ferească de orice se pare rău.

Este un lucru rău a desemna pentru copiii mici învățători care sunt mândri și lipsiți de iubire. Un învățător de acest fel va face mult rău aceluia care sunt în perioada de formare a caracterului lor. Dacă învățătorii nu sunt dispuși să se supună lui Dumnezeu, dacă nu au dragoste pentru copiii pe care îi educă sau dacă dovedesc părtinire pentru cei care le sunt pe plac și manifestă indiferență față de cei care sunt mai puțin atrăgători sau față de cei care sunt neastâmpărați și neliniștiți, atunci aceștia nu ar trebui angajați; căci rezultatul lucrării lor ar fi o pierdere de suflete pentru Hristos.

Este nevoie, în special pentru copii, de profesori care să fie calmi și buni, care să dovedească îngăduință și iubire pentru toți cei care au nevoie de aceste lucruri.³⁴⁰

Dacă profesorul nu își dă seama de nevoia de rugăciune și dacă nu își umilește inima înaintea lui Dumnezeu, el pierde din vedere însăși esența educației.³⁴¹

Importanța sănătății fizice a învățătorului poate fi cu greu estimată; căci cu cât este mai bună starea lui de sănătate, cu atât este mai desăvârșită munca lui. Minte nu poate gândi cu claritate și nu poate acționa cu putere atunci când puterile fizice suferă de pe urma slăbiciunii și bolii. La inimă se ajunge prin minte; însă dacă, datorită incapacității fizice, mintea își pierde vigoarea, canalul spre simțăminte și motivații mai înalte este obstrucționat, iar învățătorul este mai puțin capabil să distingă între bine și rău. Când suferi datorită unei sănătăți șubrede, nu este un lucru ușor să fii răbdător și

vesel sau să acționezi cu integritate și dreptate.³⁴²

Biblia în educația creștină

Ca mijloc de educație intelectuală, Biblia este mai eficientă decât orice altă carte sau decât toate cărțile laolaltă. Măreția temelor ei, simplitatea plină de demnitate a declarațiilor conținute în ea, frumusețea figurilor de stil însuflețesc și înnobilează gândurile mai mult decât orice altceva. Nici un alt studiu nu poate oferi atâta putere minții ca eforturile făcute pentru a prinde adevărurile uimitoare ale revelației. Mîntea adusă astfel în contact cu gândurile Celui Infinit nu poate decât să se dezvolte și să se fortifice.

Iar în ce privește dezvoltarea naturii spirituale, puterea Bibliei este chiar mai mare. Omul, creat pentru părtășie cu Dumnezeu, se poate bucura de viață și dezvoltare numai într-o asemenea părtășie. Creat pentru a găsi în Dumnezeu cea mai mare bucurie a sa, el nu poate găsi în nimic altceva ceea ce să-i împlinească dorurile inimii, care să-i satisfacă foamea și setea sufletului. Acela care studiază Cuvântul lui Dumnezeu cu un spirit sincer, dornic de a învăța, căutând să înțeleagă adevărurile sale, va fi adus în atingere cu Autorul lui; și, în funcție de alegerea lui și limitat doar de acest lucru, nu există limită în ce privește posibilitățile pentru dezvoltarea lui.³⁴³

Cele mai importante pasaje ale Scripturii, care au legătură cu lecția, să fie memorate, și acest lucru să fie considerat nu o sarcină, ci un privilegiu. Deși la început memoria poate fi mai greoaie, aceasta se va întări prin exercițiu astfel că, după un timp, vă veți delecta socotind ca pe o comoară cuvintele adevărului. Iar obiceiul se va dovedi un ajutor din cele mai prețioase pentru creșterea spirituală.³⁴⁴

Pericolul trimiterii copiilor la școală prea de timpuriu

Așa cum locuitorii Edenului au învățat de pe paginile naturii, cum Moise a putut discerne înscrisul lui Dumnezeu pe câmpiile și munții Arabiei, iar copilul Isus pe colinele Nazaretului, la fel și copiii de astăzi pot învăța de la El. Cele nevăzute sunt ilustrate de cele văzute.

Pe cât este cu putință, copilul să fie așezat încă din cei mai fragezi ani în asemenea locuri în care acest minunat manual să fie deschis înaintea lui.³⁴⁵

Nu-i trimiteți pe cei mici prea de timpuriu la școală. Mama trebuie să fie atentă cum modelează mintea copilului care i-a fost încredințat. Părinții ar trebui să fie cei mai buni învățători ai copiilor lor până când aceștia ajung la vârsta de opt sau zece ani. Sala lor de clasă trebuie să fie în aer liber, printre flori și păsărele, iar manualul lor, comoara naturii. Când mintea lor poate pricepe acest lucru, părinții trebuie să le deschidă înaintea lor marea carte a naturii. Aceste lecții, date în aceste împrejurări, nu vor fi uitate curând.³⁴⁶

Prin trimiterea prea timpurie la școală a fost pusă în pericol nu numai sănătatea fizică și mintală, ci aceștia au avut de suferit și din punct de vedere moral. Ei au avut ocazii să intre în legătură cu copii care sunt needucați în privința manierelor. Ei au fost duși în societatea celor duri și grosolani, care mint, înjură, fură și înșală și care își găsesc plăcerea în a-și transmite cunoștințele în ce privește viciul celor mai tineri decât ei. Copiii mici, dacă sunt lăsați de capul lor, învață mai repede ceea ce este rău decât ceea ce este bine. Obiceiurile rele se înțeleg mai bine cu inima firească, iar lucrurile pe cari le văd și aud în pruncie și copilărie sunt adânc întipărite în mintea lor; iar sămânța cea rea, semănată în inimile lor tinere, va prinde rădăcină și se va transforma în spini ascuțiți, care vor răni inimile părinților lor.³⁴⁷

Importanța educației în ce privește datoriile practice ale vieții

Acum, ca și în zilele lui Israel, fiecare copil trebuie învățat în ce privește datoriile practice ale vieții. Fiecare ar trebui să dobândească cunoștințe într-un anumit domeniu al lucrului manual prin care, dacă va fi nevoie, să-și poată câștiga traiul. Acest lucru este esențial, nu numai ca protecție împotriva vicisitudinilor vieții, ci și datorită importanței sale pentru dezvoltarea sănătății fizice și mintale.

În școlile noastre trebuie predate diferite meserii. Instruirea aceasta trebuie să cuprindă contabilitatea, tâmplăria și tot ce poate cuprinde întreținerea unei ferme. Trebuie să existe posibilitatea de a se pregăti pentru meserii ca: fierar, zugrav, cizmar, bucătar, brutar, croitor, dactilograf și lucrător în tipografie. Trebuie să depunem tot efortul cu putință în această lucrare de instruire, astfel ca studenții să poată fi pregătiți să facă față datoriilor practice ale vieții.

Pentru tinere, există multe meserii care pot fi învățate, astfel ca ele să poată

dobândi o educație cuprinzătoare și practică. Ele ar trebui să învețe croitoria și grădinăritul. Ar trebui să planteze flori și căpșuni. Astfel, în timp ce sunt învățate lucruri utile, vor face și exerciții fizice sănătoase, în aer liber. 348

Trebuie accentuată influența minții asupra trupului, cât și a trupului asupra minții. Puterea electrică a creierului, susținută prin activitate mintală, vitalizează întregul organism și prin aceasta este un ajutor neprețuit pentru preîntâmpinarea bolii.

Există un adevăr fiziologic -- un adevăr ce trebuie luat în seamă -- în Scriptură. „O inimă veselă [plină de bucurie] este un bun leac”.349

Ca să fie sănătoși, voioși, plini de vitalitate și să aibă mușchi și minți bine dezvoltate, copiii ar trebui să stea cât de mult în aer liber și să aibă, printr-un program regulat, o ocupație și ceva recreativ. Copiii și tinerii care sunt reținuți la școală, fiind nevoiți să stea asupra cărților, nu pot avea organisme sănătoase din punct de vedere fizic. Folosirea creierului pentru studiu, fără exercițiu fizic corespunzător, are tendința de a atrage sângele către creier, iar circulația sângelui prin organism devine dezechilibrată. Creierul are prea mult sânge, iar extremitățile prea puțin. Ar trebui să existe anumite reguli în ce privește studiul copiilor și al tinerilor, care să se desfășoare la anumite ore, iar apoi o parte din timpul lor să fie petrecut în muncă fizică. Iar dacă obiceiurile lor în ce privește mâncarea, îmbrăcăminte și somnul sunt în concordanță cu legile fizice, ei pot dobândi o educație fără a-și sacrifica sănătatea fizică și spirituală.350

Demnitatea muncii

Tinerilor trebuie să li se prezinte adevărata demnitate a muncii. Arăta-ți-le că Dumnezeu lucrează continuu. Toate lucrurile din natură își fac lucrarea care le este dată. Acțiunea străbate toată creațiunea și, pentru ca noi să ne îndeplinim misiunea, trebuie să fim activi.351

Munca fizică, împletită cu o încordare mintală utilă, constituie o disciplină pentru viața practică, îndulcită întotdeauna de gândul că aceasta pregătește și instruieste mintea și corpul mai bine pentru a aduce la îndeplinire lucrarea pe care Dumnezeu a rânduit-o pentru oameni în diferite domenii.352

Nici unuia dintre noi nu ar trebui să-i fie rușine să muncească, oricât de

neînsemnată sau de jos ar părea munca. Munca înnobilează. Toți cei care trudesă cu capul sau cu mâinile sunt lucrători sau lucrătoare. Și toți își fac datoria și își onorează religia atunci când spală rufe sau vase, ca și atunci când merg la adunare. În timp ce mâinile sunt angajate în munca cea mai obișnuită, mintea poate fi înălțată și înnobilită prin gânduri curate și sfinte.³⁵³

Un motiv pentru care munca fizică este desconsiderată este felul neglijent, necugetat în care adesea aceasta este îndeplinită. Aceasta se face pentru că este nevoie, nu pentru că se alege să se facă acest lucru. Lucrătorul nu pune suflet în ceea ce face, el nu dovedește respect față de sine și nici față de alții. Instruirea în ceea ce privește lucrul manual ar trebui să corecteze această greșeală. Trebuie formate obiceiuri de corectitudine și desăvârșire. Elevii trebuie să învețe ordinea și să fie pricepuți; ei trebuie să învețe să economisească timp și să acorde considerație oricărei acțiuni care este de făcut. Ei nu trebuie doar să fie învățați cele mai bune metode, ci să li se însuflească ambiția de a-și îmbunătăți în mod continuu munca. Fie ca țelul lor să fie de a-și face lucrul cât mai desăvârșit cu putință, atât cât o pot face mintea și mâinile omenești.³⁵⁴

Este păcat să-i lași pe copii să crească leneși. Ei trebuie să-și pună la lucru membrele și mușchii, chiar dacă acest lucru îi obosește. Dacă nu ajung să fie oboșiți, cum ar putea oare oboseala să le facă mai mult rău lor decât vă face vouă? Există o diferență între oboseală și epuizare. Copiii au nevoie de schimbări mai frecvente de ocupație și de mai multe perioade de odihnă decât adulții; însă chiar când sunt foarte mici, ei pot începe să învețe să lucreze și vor fi fericiți la gândul că pot fi de folos. Somnul le va fi dulce după lucru sănătos și vor fi reînviați pentru următoarea zi de muncă.³⁵⁵

Limba maternă nu trebuie ignorată

În orice ramură a educației sunt obiective care trebuie atinse, mai importante decât cele asigurate doar prin cunoștințele tehnice. Să luăm de exemplu limba. Mai importantă decât învățarea de limbi străine, vii sau moarte, este iscusința de a vorbi și scrie în limba maternă cu ușurință și în mod corect; însă nici o educație câștigată prin cunoașterea regulilor gramaticale nu se poate compara în importanță cu studiul limbii dintr-un punct de vedere mai înalt. De acest studiu depinde, într-o bună măsură, starea de bine sau de rău în viață.³⁵⁶

Lucrările scepticilor, interzise de Dumnezeu

Este oare scopul Domnului ca principii false, raționamente false și sofistăriile lui Satana să fie aduse în fața minții tinerilor și copiilor? Să fie prezentate elevilor noștri lucruri păgâne, cu care să-și îmbogățească cunoștința? Lucrările celui mai intelectual dintre sceptici sunt lucrări ale unei minți stricate, care s-a predat în slujba vrăjmașului; iar aceia care pretind că sunt reformatori, care caută să-i îndrume pe copii și pe tineri pe calea cea dreaptă, pe calea trasată pentru cei răscumpărați ai Domnului, își închipuie că Dumnezeu dorește ca ei să prezinte tinerilor spre studiu ceea ce prezintă greșit caracterul Lui și îl pune pe El într-o lumină falsă? Ferească Dumnezeu!³⁵⁷

Rezultatul unei educații creștine

Așa cum în templu au răsunat vocile copiilor cântând „Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!” (Marcu 11, 9), la fel, în aceste zile, glasurile copiilor se vor înălța pentru a da ultima solie de avertizare unei lumi care piere. Când ființele cerești văd că oamenilor nu le mai este permis să prezinte adevărul, Duhul lui Dumnezeu va veni asupra copiilor și ei vor face lucrarea de proclamare a adevărului pe care cei mai în vârstă nu o pot face, pentru că acest lucru le este interzis.

Școlile bisericii noastre sunt rânduite de Dumnezeu pentru a-i pregăti pe copii pentru această măreață lucrare. Aici, copiii trebuie învățați adevărurile speciale pentru acest timp și, de asemenea, lucrarea misionară practică. Ei trebuie să se înroleze în armata de lucrători care să-i ajute pe cei bolnavi și în suferință. Copiii pot participa la lucrarea misionară medicală, și, prin micile servicii pe care le fac, pot contribui la înaintarea acesteia. Contribuțiile lor pot fi mici, însă orice ajutor, cât de mic, poate fi de folos la câștigarea de suflete pentru adevăr. Prin intermediul lor, solia lui Dumnezeu va fi făcută cunoscută tuturor neamurilor. Fie ca biserica să aibă pe suflet povara pentru mieluseii turmei. Copiii să fie educați și instruiți spre a-L sluji pe Dumnezeu, căci ei sunt moștenirea Domnului.

Când sunt conduse în mod corespunzător, școlile bisericii constituie mijlocul de înălțare a standardului adevărului în locul unde acestea sunt înființate; căci copiii care primesc o educație creștină vor fi martori pentru Hristos. Așa cum Domnul Isus a descifrat în templu tainele pe care preoții și conducătorii nu le-au putut pătrunde, tot astfel, la încheierea lucrării de pe acest pământ, copiii care au fost educați în mod

corespunzător, vor rosti, în simplitatea lor, cuvinte care îi vor uimi pe oamenii care acum vorbesc despre o „educație aleasă”.³⁵⁸

Mi-a fost arătat că acest colegiu a fost rânduit de Dumnezeu pentru a aduce la îndeplinire măreața lucrare de salvare a sufletelor. Doar atunci când sunt aduse sub controlul deplin al Spiritului lui Dumnezeu talentele oamenilor pot fi folositoare în cea mai mare măsură. Preceptele și principiile religiei constituie cei dintâi pași în acumularea de cunoștințe și stau chiar la temelia adevăratei educații. Cunoștința și știința trebuie să fie însuflețite de Duhul lui Dumnezeu pentru a putea servi celui mai nobil scop. Numai creștinul poate folosi în mod corespunzător cunoștința. Știința, pentru a fi pe deplin prețuită, trebuie privită dintr-un punct de vedere religios. Inima care este înnobilită de harul lui Dumnezeu poate înțelege cel mai bine valoarea reală a educației. Atributele lui Dumnezeu, așa cum se văd în lucrările create de El, pot fi apreciate doar în măsura în care deținem cunoștința despre Creator. Pentru ca tinerii și copiii să fie conduși la fântâna adevărului, la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii, profesorii trebuie nu doar să cunoască teoria adevărului, ci trebuie să aibă și o cunoaștere din experiență practică a ceea ce este sfințirea. Cunoștința este putere atunci când este unită cu adevărata evlavie.³⁵⁹

Responsabilitatea studentului de a susține școala lui Isus

Acei studenți care susțin că îl iubesc pe Dumnezeu și ascultă de adevăr ar trebui să aibă acel grad de stăpânire de sine și tărie a principiului religios, care să-i facă să rămână neclintiți în mijlocul ispitelor și să stea de partea lui Isus în colegiu, acolo unde stau în gazdă sau oriunde s-ar afla. Religia nu trebuie să fie doar ca o haină purtată doar în casa lui Dumnezeu, ci principiile religioase trebuie să caracterizeze întreaga viață.

Cei care se adapă din apa vieții nu vor manifesta, ca cei din lume, dorința de schimbare și după plăcere. În comportamentul și caracterul lor, se vor vedea odihna, pacea și fericirea pe care le-au găsit în Isus, depunând zilnic la picioarele Lui toate îngrijorările și poverile lor. Ei vor arăta că există mulțumire și chiar bucurie pe calea ascultării și a datoriei. Unii ca aceștia vor exercita influență asupra semenilor lor, studenți, ceea ce va constitui o mărturie pentru întreaga școală.

Cei care compun această armată credincioasă îi vor înviora și-i vor întări pe învățători și pe profesori în eforturile lor, descurajând orice fel de necredincioșie sau

discordie, sau neglijență în a se conforma regulilor și regulamentelor școlii. Influența lor va fi mântuitoare, iar faptele lor nu vor fi trecute cu vederea în marea zi a lui Dumnezeu, ci le vor urma în lumea viitoare, iar influența vieții lor va fi grăitoare de-a lungul veacurilor nesfârșite ale veșniciei.

Un tânăr serios, conștiincios și credincios într-o școală constituie o comoară inestimabilă. îngerii din ceruri privesc cu iubire spre el. Iubitul lui Mântuitor îl iubește, iar în raportul din ceruri este înregistrată orice faptă de neprihănire, orice ispită căreia i s-a rezistat, orice rău care a fost biruit. În acest fel, el pune o bună temelie pentru viitor, ca să poată apuca viața veșnică.

De tinerii creștini depinde în mare măsură păstrarea și continuarea instituțiilor pe care le-a rânduit Dumnezeu ca mijloace pentru înaintarea lucrării Sale. Această responsabilitate serioasă stă asupra tinerilor de astăzi care intră în acțiune. Nu a mai fost niciodată înainte vreun timp când urmări atât de importante să atârne de o generație de oameni; cât este de important atunci ca tinerii să fie calificați pentru această măreață lucrare, ca Dumnezeu să-i poată folosi ca instrumente ale Sale. Creatorul lor are pretenții de la ei mai mult decât de la oricare alții.

Dumnezeu este Cel care le-a dat viață și sănătate fizică și mintală. El le-a dăruit talanți pe care să-i pună la schimbător, astfel ca să le poată încredința o lucrare care să dureze cât veșnicia. în schimb, pentru darurile Lui cele mari, el pretinde cultivarea corespunzătoare și exercitarea facultăților lor intelectuale și morale. El nu le-a dat aceste facultăți doar pentru a se distra sau pentru a abuza de ele împotriva voiei și providenței Lui, ci ca ei să se folosească de ele pentru înaintarea cunoștinței adevărului și sfințirii în lume. El pretinde de la ei mulțumire, respect și iubire pentru continua Lui bunătate și infinitele Lui îndurări. El pretinde pe drept ascultare față de legile Lui și față de orice reguli care țin în frâu și-i apără pe tineri de planurile lui Satana, și îi conduc pe cărările păcii.

Dacă tinerii ar putea vedea că, prin conformarea cu legile și regulile instituțiilor noastre, ei nu fac altceva decât să își îmbunătățească ținuta în societate, să-și înobileze caracterul, mintea și să-și sporească fericirea, atunci ei nu s-ar mai răzvrăti împotriva regulilor drepte și cerințelor sănătoase și nici nu s-ar angaja în crearea de suspiciune și prejudecăți împotriva acestor instituții. Tinerii noștri ar trebui să aibă un spirit de muncă și credincioșie pentru a face față cerințelor și acest lucru va fi o garanție pentru succes.

Caracterul sălbatic, agitat al multora dintre tinerii acestui veac al lumii este descurajant.
Fără teamă de Dumnezeu, nici unul nu poate fi cu adevărat fericit.360

Capitolul 38

Chemarea la o viațuire cumpătată

Sănătatea este o binecuvântare inestimabilă, care are legătură cu conștiința și religia mult mai mult decât își dau seama mulți. Are o mare influență asupra capacității cuiva de a sluji și ar trebui păzită cu tot atâta sfințenie ca și caracterul; căci, cu cât este mai desăvârșită sănătatea, cu atât vor fi mai desăvârșite eforturile noastre pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu și pentru binecuvântarea omenirii.³⁶¹

La 10 decembrie 1871, mi-a fost arătat din nou că reforma sănătății este o ramură a mării lucrări care trebuie să pregătească un popor pentru venirea Domnului. Ea este tot atât de strâns legată de solia îngerului al treilea precum brațul de trup. Legea Celor Zece Porunci a fost privită cu ușurătate de către om, însă Domnul nu vrea să-i pedepsească pe călcătorii acestei Legi fără a le trimite mai întâi o solie de avertizare. Al treilea înger este cel care proclamă acea solie. Dacă oamenii ar fi ascultat de Legea Celor Zece Porunci, punând în practică principiile acelor precepte, bolile care au năpădit acum lumea nu ar fi existat.

Bărbații și femeile nu pot călca legile naturii, prin îngăduirea poftii destrăbălate și a patimilor desfrânate, fără ca să calce Legea lui Dumnezeu. De aceea, El a îngăduit ca lumina reformei sănătății să strălucească asupra noastră, pentru ca noi să ne putem vedea păcatul încălcării legilor pe care El le-a pus în ființa noastră. Bucuriile și suferințele noastre provin din ascultarea sau încălcarea legii naturii. Tatăl nostru Cel ceresc și îndurător vede starea deplorabilă a oamenilor care, unii în mod conștient, alții din neștiință, viețuiesc călcând legile pe care le-a rânduit El. Și în dragostea și mila lui față de neamul omenesc, a făcut ca lumina să strălucească asupra reformei sănătății. El a făcut cunoscută Legea Sa și, de asemenea, pedeapsa care urmează călcării ei, pentru ca toți să poată să învețe și să trăiască în armonie cu legea naturii. El își proclamă Legea atât de distinct și o face atât de clară, încât aceasta este ca o cetate așezată pe un deal. Orice ființă cu judecată o poate înțelege dacă dorește. Celor debili mintal nu li se va cere socoteală. A face cunoscută legea naturii și a îndemna la ascultare față de aceasta constituie lucrarea care însoțește solia îngerului al treilea în vederea pregătirii unui popor pentru venirea Domnului.³⁶²

„Voi nu sunteți ai voștri”

Fără îndoială, noi credem că Isus vine în curând. Aceasta nu este o poveste pentru noi; este o realitate. Când va veni, El nu ne va curăți de păcatele noastre, nu va îndepărta defectele din caracterele noastre și nu ne va vindeca de neputințele firii noastre. Toate aceste lucruri s-au făcut înainte de acel moment.

Când va veni Domnul, cei care sunt sfinți vor fi sfinți și mai departe. Cei care și-au păstrat trupurile și spiritul în sfințenie și cinste vor primi atunci atingerea desăvârșită a nemuririi. Însă cei care sunt nedrepti, nesfințiți și întinați, vor rămâne astfel și mai departe. Atunci nu se va mai face pentru ei nici o lucrare de îndepărtare a defectelor lor și de dăruire a unor caractere sfinte. Toate aceste lucruri trebuie să se facă în acest timp de probă. Acum se aduce la îndeplinire această lucrare pentru noi.

Noi ne aflăm într-o lume care se împotrivesc neprihănirii și curăției de caracter și creșterii în har. Oriunde privim, nu vedem decât întinare și stricăciune, distrugere și păcat. Și care este lucrarea pe care trebuie să o facem chiar înainte de a primi nemurirea? Este aceea de a ne păstra trupurile în sfințenie, spiritul în curăție, pentru a rămâne nepătați în mijlocul întinăciunii care abundă în jurul nostru în aceste zile de pe urmă.

„Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6, 19.20).

Noi nu suntem ai noștri. Am fost cumpărați cu un preț scump, cu înseși suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu. Dacă am putea înțelege acest lucru, dacă am fi conștienți pe deplin de acest lucru, atunci am simți că avem marea responsabilitate de a ne menține în cea mai bună stare de sănătate, ca să-i putem aduce lui Dumnezeu cea mai bună slujbă. Însă atunci când facem tot ce voim, pe seama vitalității noastre, și ne micșorăm puterea și ne întunecăm mintea, noi păcătuim împotriva lui Dumnezeu. Urmând această cale, noi nu îl proslăvim pe Dumnezeu în trupul și duhul nostru, care îi aparțin, ci comitem o mare greșală în ochii Lui.363

Ascultarea -- o datorie personală

Creatorul omului este Cel care a pus în mișcare mașinăria vie a trupului nostru. Fiecare funcție este întocmită în mod minunat și cu înțelepciune. însuși Dumnezeu S-a pus garant, ca să păstreze în stare de sănătate această mașinărie omenească, cu condiția ca și agentul omenească să vrea să asculte de legile Sale și să coopereze cu El. Fiecare lege care guvernează mașinăria omenească, trebuie considerată la fel de divină în origine, caracter și importanță ca și Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare faptă de nepăsare, neatenție și abuz asupra mecanismului minunat al lui Dumnezeu, prin nesocotirea legilor sale speciale pentru corpul omenească, constituie o încălcare a Legii lui Dumnezeu. Noi putem privi și admira lucrarea lui Dumnezeu în lumea naturală, însă corpul omenească este cel mai minunat.³⁶⁴

Deoarece legile naturii sunt legile lui Dumnezeu, este clar că avem datoria să acordăm acestor legi toată atenția. Noi trebuie să studiem cerințele lor cu privire la trupurile noastre și să ne conformăm lor. Ignoranța în privința acestor lucruri constituie păcat.

Când bărbații și femeile sunt cu adevărat convertiți, ei vor acorda toată atenția legilor vieții, pe care Dumnezeu le-a pus în ființa lor, căutând astfel să evite slăbiciunea fizică, mintală și morală. Ascultarea de aceste legi trebuie să fie privită ca o datorie personală. Noi suntem aceia care vom suferi de boală de pe urma călcării acestei legi. Noi va trebui să-I răspundem lui Dumnezeu pentru obiceiurile și practicile noastre. De aceea, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem nu este „Ce va zice lumea?”, ci „Cum să-mi tratez eu, care pretind că sunt creștin, corpul pe care mi l-a dat Dumnezeu? Voi lucra eu pentru binele meu vremelnic și spiritual, ca să-mi păstrez trupul ca un templu pentru locuirea Duhului Sfânt sau îl voi sacrifica pentru ideile și practicile lumii?”³⁶⁵

Viața lui Dumnezeu în suflet este singura nădejde a omului

Religia Bibliei nu este în detrimentul sănătății, nici a trupului, nici a minții. Influența Duhului lui Dumnezeu constituie cel mai bun medicament pentru boală. În cer este numai sănătate; și cu cât se simt mai mult influențele cerești, cu atât va fi mai sigură însănătoșirea bolnavului care are credință. Adevăratele principii ale creștinismului deschid în fața tuturor o sursă de inestimabilă fericire. Religia este un izvor continuu, din care creștinii pot bea cât vor, și acest izvor nu seacă niciodată.

Starea minții afectează sănătatea organismului fizic. Dacă mintea este liberă și fericită, prin conștientizarea faptului că face ceea ce este bine și are simțământul de mulțumire că îi face fericiți și pe alții, acest lucru creează o stare de optimism, care va fi resimțită în tot organismul, producând o mai bună circulație a sângelui și o tonifiere a întregului corp. Bindecuvântarea lui Dumnezeu este o putere vindecătoare, iar aceia care fac parte și altora de această bindecuvântare vor avea parte de această bindecuvântare minunată atât în inimă, cât și în viață.

Când oamenii care și-au îngăduit obiceiuri și practici păcătoase cedează puterii adevărului divin, punerea în practică a aceluși adevăr va însufleți puterile morale, care par a fi fost paralizate. Cel care îl primește dobândește o înțelegere mai puternică, mai clară decât înainte de a-și fi ațintit privirea la Stânca cea veșnică. Chiar și sănătatea lui fizică se îmbunătățește prin conștientizarea siguranței sale în Hristos.³⁶⁶

Oamenii trebuie să învețe că bindecuvântarea ascultării poate fi a lor pe deplin numai primind harul lui Hristos. Acest har dă omului putere de a asculta de legile lui Dumnezeu și îl face în stare să zdrobească robia obiceiului rău. Aceasta este singura putere care îl poate ține și menține neclintit pe om pe calea cea dreaptă.

Când Evanghelia este primită în toată curăția și puterea ei, ea devine un tratament pentru bolile care și-au avut originea în păcat. Soarele Neprihănirii răsare „cu vindecarea sub aripile Sale”. Nu tot ceea ce oferă lumea aceasta poate vindeca o inimă zdrobită sau să dea pace minții, să îndepărteze grija sau să evite boala. Renumele, geniul, talentul sunt fără putere când este nevoie să mângâie o inimă întristată sau să refacă o viață răvășită. Viața lui Dumnezeu în suflet este singura nădejde a omului.

Dragostea pe care Domnul Hristos o face să străbată întreaga ființă este o putere însuflețitoare. Fiecare parte vitală -- creierul, inima, nervii -- este atinsă de aceasta cu vindecare. Prin aceasta, cele mai înalte forțe ale ființei sunt trezite la activitate. Ea eliberează sufletul de vină și suferință, neliniște și îngrijorare, care zdrobesc forțele vitale. O dată cu aceasta, vine seninătatea și pacea sufletească. Ea sădește în suflet acea bucurie pe care nimic din ceea ce este pământesc nu o poate distruge -- bucuria în Duhul Sfânt -- bucurie dătătoare de sănătate, dătătoare de viață.

Cuvintele Mântuitorului nostru: „Veniți la Mine ... și Eu vă voi da odihnă”

constituie o rețetă pentru vindecarea de bolile fizice, mintale și spirituale. Deși oamenii și-au atras suferința asupra lor înșiși prin faptele lor rele, El îi privește cu milă. În El, ei pot găsi ajutor. El poate face lucruri mari pentru cei care se încred în El.³⁶⁷

Prezentați reforma sănătății

În lucrarea noastră, trebuie acordată mai multă atenție reformei sănătății. Fiecare datorie care ne conduce la reformă implică pocăință, credință și ascultare. Aceasta înseamnă înălțarea sufletului către o viață nouă și mai nobilă. În acest fel, orice reformă adevărată își găsește locul în cadrul lucrării soliei îngerului al treilea. În special reforma sănătății necesită atenția și susținerea noastră. La adunările noastre în corturi [adunările anuale], noi trebuie să atragem atenția asupra acestei lucrări și să o însuflețim. Trebuie să prezentăm oamenilor principiile adevăratei cumpătări și să adunăm semnături pentru angajamentul pentru cumpătare. O deosebită atenție trebuie acordată celor care sunt înrobiți de obiceiuri rele. Noi trebuie să-i conducem la crucea lui Hristos.

Pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, trebuie să înaintăm tot mai mult în privința reformei sănătății și cumpătării creștine, prezentând-o într-un mod pozitiv și mai hotărât. Noi trebuie să ne luptăm continuu să-i educăm pe oameni, nu numai prin cuvintele noastre, ci și prin ceea ce trăim. Cuvintele și practica, îmbinate laolaltă, vor avea o influență grăitoare.³⁶⁸

Capitolul 39

Importanța curățeniei

Pentru a avea o sănătate bună, trebuie să avem un sânge bun; căci sângele este fluxul vieții. El drege pierderile și hrănește corpul. Când i se dă hrana potrivită și când este curățit și însuflețit prin contactul cu acrul curat, acesta împarte viață și sănătate tuturor părților organismului. Cu cât este mai bună circulația, cu atât mai bine va fi îndeplinită această lucrare.³⁶⁹

Aplicarea externă a apei constituie una din cele mai ușoare și mai bune căi de regularizare a circulației sângelui. O baie rece sau răcoroasă constituie un tonic excelent. Băile calde deschid porii și astfel ajută la eliminarea impurităților. Atât băile calde, cât și cele intermediare, alină nervii și egalizează circulația.

Mișcarea fizică grăbește și egalizează circulația sângelui, însă atunci când se lenevește, sângele nu circulă liber, iar schimbările care trebuie să aibă loc în el, atât de necesare pentru viață și sănătate, nu au loc. Pielea, de asemenea, devine inactivă. Impuritățile nu sunt eliminate așa cum ar trebui, dacă circulația sângelui ar fi accelerată prin mișcare fizică viguroasă, dacă pielea ar fi menținută în stare de sănătate, iar plămâni ar fi hrăniți cu aer curat, proaspăt, din belșug.³⁷⁰

Plămânilor trebuie să li se ofere cea mai mare libertate cu putință. Capacitatea lor se dezvoltă prin activitate liberă; aceasta se diminuează când ei sunt strânși și apăsați, de unde rezultă efectele rele ale practicii atât de comune, în special la cei cu ocupații sedentare, de a sta aplecat la locul de muncă. În această poziție, este imposibil să respiri profund. Respirația superficială devine curând un obicei, iar plămâni își pierd puterea de a se destinde.

În acest fel se primește o cantitate insuficientă de oxigen. Sângele se mișcă greoi. Substanțele nefolositoare, otrăvitoare, care ar trebui eliminate prin exalările din plămâni, sunt reținute, iar sângele devine impur. În acest fel, nu doar plămâni sunt afectați, ci și stomacul, ficatul și creierul. Pielea devine palidă, digestia este întârziată; inima este slăbită; mintea este întunecată; gândurile sunt confuze; deznădejdea cuprinde spiritul; întregul organism devine slăbit și inactiv și în mod special susceptibil la boală.

Plămâni aruncă continuu afară impuritățile și lor trebuie să li se dea continuu aer curat. Aerul care nu este curat nu oferă cantitatea suficientă de oxigen, iar sângele trece în creier și în alte organe fără a fi vitalizat. De aici, nevoia unei aerisiri depline. Viețuirea în camere închise, neaerisite, unde aerul este mort și viciat, slăbește întregul organism. Acesta ajunge sensibil în special la aerul rece, și cea mai mică expunere la acest fel de aer produce boală. Faptul că stau prea mult închise în camere face ca atât de multe femei să fie palide și slăbite. Ele respiră mereu, mereu același aer până ce ajunge încărcat de substanțele otrăvitoare, care au fost date afară prin plămâni și pori; iar aceste substanțe stricate ajung din nou în sânge.³⁷¹

Mulți suferă de boală, deoarece refuză să primească în camerele lor, în timpul nopții, aerul curat al nopții. Aerul curat, proaspăt al cerului constituie una din cele mai mari binecuvântări de care ne putem bucura.³⁷²

Curățenia scrupuloasă este esențială atât pentru sănătatea fizică, cât și pentru cea mintală. Impuritățile sunt date afară continuu din corp, prin piele. Milioanele de pori ai acesteia se închid, dacă nu este menținută curată prin îmbăiere frecventă, iar impuritățile care ar trebui să iasă prin piele devin o povară în plus pentru celelalte organe de eliminare.

Multe persoane ar avea multe foloase, dacă ar face o baie răcoroasă sau caldută în fiecare zi, dimineața sau seara. În loc de a mări predispoziția pentru boală, o baie bine făcută fortifică împotriva răcelii, deoarece îmbunătățește circulația; sângele este adus la suprafață și se obține o curgere a lui mai ușoară și mai regulată. Atât creierul, cât și corpul sunt înviorate. Mușchii devin mai flexibili, intelectul mai strălucitor. Baia este un alinător pentru nervi. Îmbăierea ajută intestinelor, stomacului și ficatului, dând sănătate și energie fiecăruia și, de asemenea, face bine digestiei.

Este important ca și îmbrăcămintea să fie menținută curată. Hainele pe care le purtăm absorb materiile nefolositoare, care ies prin pori; dacă acestea nu sunt schimbate frecvent și spălate, impuritățile vor fi absorbite din nou.

Lipsa curățeniei, în orice formă a ei, duce la boală. Germenii care produc moartea mișună în întuneric, colțuri neglijate, în gunoaie în descompunere, unde este umezeală, mucegai și putregai. Nici un fel de resturi vegetale sau grămezi de frunze căzute nu ar

trebui lăsate să rămână pe lângă casă, ca să strice și să otrăvească aerul. Nimic necurat sau în descompunere nu trebuie tolerat în casă.

Curățenia desăvârșită, lumină din belșug și atenție din belșug pentru igienă în toate detaliile vieții din cămin sunt esențiale pentru ferirea de boală, pentru optimismul și vigoarea celor ce locuiesc în casă.³⁷³

Învățați-i pe copii că lui Dumnezeu nu-i face plăcere să fie murdari și nici cu hainele dezordonate și rupte. Păstrarea hainelor curate și în ordine va fi un mijloc de a menține și gândurile curate și senine. În special fiecare articol care vine în contact cu pielea trebuie menținut curat.

Adevărul nu-și așază niciodată picioarele delicate pe cărarea necurăției. Cel care a fost atât de atent ca copiii lui Israel să nu tolereze obiceiuri de necurăție nu va accepta necurăția nici în casele celor din poporul Său de azi. Dumnezeu privește cu neplăcere asupra lipsei de curăție de orice fel.

Colțurile neglijate, în care nu se face curățenie în casă, vor avea ca urmare neglijarea și necurățirea și a unor colțuri din suflet.

Cerul este curat și sfânt, iar cei care trec prin porțile cetății lui Dumnezeu trebuie ca și aici să fie îmbrăcați cu o curăție interioară și exterioară.³⁷⁴

Capitolul 40

Hrana pe care o mâncăm

Corpurile noastre sunt construite din ceea ce mâncăm. Țesuturile corpului sunt distruse continuu; fiecare mișcare a fiecărui organ implică pierderi și aceste pierderi sunt refăcute prin hrana noastră. Fiecare organ al corpului are nevoie de partea sa de hrană. Creierului trebuie să i se dea partea sa; oasele, mușchii și nervii o cer pe a lor. Este minunat acest proces prin care hrana se transformă în sânge și acest sânge este folosit pentru construirea diferitelor părți ale corpului; însă acest proces este continuu, dând viață și putere fiecărui nerv, mușchi și țesut.

Hrana trebuie astfel aleasă, încât să ofere elementele necesare pentru construirea corpului. În alegerea acesteia, pofta nu este un ghid sigur. Prin obiceiuri greșite în privința mâncării, pofta a ajuns pervertită. Adesea, aceasta cere hrană care dăunează sănătății și produce slăbiciune în loc de putere. Obiceiurile din societate nu constituie o bună călăuză. Bolile și suferințele care predomină pretutindeni se datorează în mare măsură greșelilor în privința alimentației.

Însă nu toate alimentele sănătoase, de altfel, sunt potrivite nevoilor noastre în toate împrejurările. Trebuie avut grijă în alegerea hranei. Alimentația noastră trebuie să fie potrivită cu anotimpul în care ne aflăm, cu clima în care trăim, și cu ocupația pe care o avem. Unele alimente care sunt potrivite într-un anumit anotimp sau climat nu sunt potrivite într-altul. De asemenea, sunt diferite alimente care sunt potrivite pentru persoane care au anumite ocupații. Adesea, alimentele care sunt folosite de celor angajați în muncă fizică grea sunt nepotrivite pentru cei cu ocupații sedentare sau care lucrează intens cu mintea. Dumnezeu ne-a dat o mare varietate de alimente sănătoase și fiecare persoană trebuie să aleagă dintre acestea acele lucruri pe care experiența și judecata lor sănătoasă le socotesc că sunt cele mai potrivite pentru propriile lor necesități.³⁶⁸

Planul original al lui Dumnezeu pentru dieta omului

Pentru a ști care este cea mai bună hrană, trebuie să studiem planul original al lui Dumnezeu pentru alimentația omului. Cel care l-a creat pe om și care îi cunoaște

trebuințele a rânduit pentru Adam hrana lui. „Iată”, a spus El, „v-am dat ca hrană orice iarbă care face sămânță ... și orice pom care are în el rod cu sămânță; aceasta să fie hrana voastră.” (Geneza 1, 29). Înainte de a părăsi Edenul pentru a-și câștiga traiul trudind pământul, omului i s-a dat, de asemenea, permisiunea să mănânce și „iarba de pe câmp”. (Geneza 3, 18).

Cerealele, fructele, nucile și legumele constituie alimentația rânduită pentru noi de către Creator. Aceste alimente, pregătite cât mai simplu și natural, sunt cele mai sănătoase și hrănitoare. Ele dau putere, rezistență, tărie a minții, lucruri pe care o dietă mai complexă și stimulantă nu le poate oferi.³⁷⁶

În vederea menținerii sănătății, este nevoie de un aport suficient de mâncare bună, hrănitoare.

Dacă plănuim în mod înțelept, ceea ce ne poate garanta sănătatea poate fi asigurat aproape de pe orice pământ. Diferite preparate de orez, grâu, porumb și ovăz sunt trimise aproape pretutindeni și, de asemenea, fasole, mazăre și linte. Acestea, împreună cu fructele locale, cu cele din import și cu legumele care cresc în fiecare loc, dau posibilitatea alegerii unei diete complete, fără folosirea mâncărurilor de carne.

Oriunde fructele uscate, cum ar fi stafidele, prunele, merele, perele, piersicile și caisele pot fi obținute la prețuri rezonabile, se va vedea că acestea pot fi folosite ca produse principale în dietă mult mai mult decât se obișnuiește cu cele mai bune rezultate pentru sănătatea și tăria tuturor categoriilor de lucrători.³⁷⁷

Știința de a găti

Gătitul nu este o știință de mică însemnătate, ci una de cea mai mare importanță pentru viața practică. Este o știință pe care toate femeile ar trebui să o cunoască și ar trebui învățată într-un mod în care să beneficieze de ea și clasele mai sărace. Pentru a face ca hrana să fie apetisantă și în același timp simplă și hrănitoare, este nevoie de iscusință; și acest lucru este posibil. Bucătăresele trebuie să știe să pregătească mâncare simplă într-un mod simplu și sănătos, astfel încât aceasta să fie mai gustoasă, cât și mai sănătoasă, datorită simplității ei.³⁷⁸

Să înaintăm în mod inteligent în simplificarea alimentației noastre. În providența

lui Dumnezeu, fiecare țară produce articole alimentare, care conțin elementele nutritive necesare pentru organism. Acestea pot fi transformate în feluri de mâncare sănătoase, apetisante.³⁷⁹

Mulți nu consideră că aceasta este o problemă ce ține de datoria lor și din această cauză ei nu încearcă să pregătească mâncarea în mod corespunzător. Acest lucru se poate face în mod simplu, sănătos, ușor, fără a se folosi slănină, unt sau carne. Iscușița trebuie îmbinată cu simplitatea. În vederea acestui lucru, femeile trebuie să citească și apoi, cu răbdare, să pună în practică ceea ce au citit.³⁸⁰

Fructele, cerealele și legumele, pregătite în mod simplu, fără condimente și grăsime³⁸¹ de orice fel, alcătuiesc, împreună cu lapte sau smântână, alimentația cea mai sănătoasă.³⁸²

Cerealele și fructele, pregătite fără grăsime și într-o formă cât mai naturală cu puțință, ar trebui să fie hrana de pe mesele celor care susțin că se pregătesc pentru mutarea în ceruri.³⁸³

Mult prea mult zahăr se folosește de regulă la mâncare. Prăjiturile, budincile dulci, foitajele, jeleurile, dulcețurile constituie cauze frecvente ale indigestiei. În special sunt dăunătoare budincile în care ingredientele de bază sunt laptele, ouăle și zahărul. Folosirea în cantitate mare a laptelui și a zahărului laolaltă trebuie evitată.³⁸⁴

Cu cât se introduce mai puțin zahăr în pregătirea hranei, cu atât va fi mai ușor de suportat căldura.³⁸⁵

Dacă se folosește laptele, acesta trebuie complet sterilizat; cu această măsură de precauție, există mai puține primejdii de a contracta boli prin folosirea lui.³⁸⁶

Va veni timpul când folosirea laptelui nu va mai fi sigură. Însă, dacă vacile sunt sănătoase, iar laptele este bine pregătit, nu este nevoie să inventăm un timp de strâmtorare înainte ca acesta să fi venit.³⁸⁷

Mâncăruri prea condimentate

Condimentele, atât de mult folosite de cei din lume, sunt vătămătoare pentru

digestie.388

În acest veac rapid, cu cât este mai puțin excitantă mâncarea, cu atât este mai bine. Condimentele sunt dăunătoare prin natura lor. Muștarul, piperul, condimentele picante, murăturile și alte lucruri de acest fel irită stomacul și înfierbântă sângele și îl umplu de impurități. Starea de inflamare a stomacului bețivului este adesea descrisă ca fiind efectul băuturilor amețitoare. O stare asemănătoare de inflamare este produsă prin folosirea condimentelor iritante. Curând mâncărurile obișnuite nu mai satisfac apetitul. Organismul simte nevoia, dorința după ceva mai stimulant.389

Unii au fost atât de îngăduitori cu gusturile lor încât, dacă nu au avut ceea ce au vrut, nu au mai avut plăcerea de a mânca. Dacă sunt așezate înaintea lor mâncăruri condimentate, acestea pun la lucru stomacul care cere acest bici tăios; căci acesta a fost astfel învățat, încât nu recunoaște alimentele nestimulante.390

Condimentele la început irită membrana delicată a stomacului, însă în cele din urmă distrug sensibilitatea naturală a acestei membrane delicate. Sângele devine înfierbântat, sunt stârnite patimile animalice în timp ce puterile morale și intelectuale sunt slăbite și devin roabe patimilor josnice. Mama trebuie să studieze, pentru ca să poată pune pe masa familiei ei o alimentație hrănitoare.391

Mâncarea la ore regulate

După ce se mănâncă la ore regulate, stomacului trebuie să i se îngăduie să se odihnească timp de cinci ore. Nici o bucată de mâncare nu mai trebuie introdusă în stomac până la masa următoare. În acest timp stomacul își va îndeplini lucrul lui, iar după aceea va fi în stare să primească mai multă hrană.392

Trebuie să acordăm multă atenție mâncatului la ore regulate. Nu trebuie să se mănânce nimic între mese, nici dulciuri, nici nuci, fructe, nici un aliment de nici un fel. A mânca la ore neregulate distruge tonusul sănătos al organelor digestive, în detrimentul sănătății și al buneii dispoziții. Iar când copiii vin la masă, ei nu savurează hrana sănătoasă; pofta lor îi face să dorească după ceea ce este vătămător pentru ei.393

Când ne așezăm în pat, ca să ne odihnim, stomacul trebuie să-și fi terminat deja lucrarea sa, pentru ca el, ca și celelalte organe ale corpului, să se poată bucura de

odihnă. În special mesele târzii sunt dăunătoare pentru persoanele cu obiceiuri sedentare.

În multe cazuri, senzația de leșin, care duce la dorința de a mânca, este resimțită datorită faptului că organele digestive au fost prea mult împovărate în cursul zilei. După ce au primit o masă, organele digestive au nevoie de odihnă. Cel puțin cinci-șase ore trebuie să treacă între mese; și majoritatea persoanelor care vor să încerce, își dau seama că a servi doar două mese pe zi este mult mai bine decât trei.³⁹⁴

Obiceiul de a servi doar două mese pe zi este socotit în general un beneficiu pentru sănătate; și totuși, în anumite împrejurări, s-ar putea să fie nevoie de o a treia masa. Și chiar dacă se servește această a treia masă, ea trebuie să fie foarte ușoară și să fie alcătuită dintr-o hrană care se digeră foarte ușor.³⁹⁵

Când studenții combină munca fizică cu cea intelectuală, cererea pentru o a treia masă este în mare măsură îndepărtată. Fie ca studenții să servească a treia masă, însă pregătită fără legume, alcătuită doar din hrană simplă și sănătoasă, cum ar fi fructe cu pâine.³⁹⁶

Mâncarea nu trebuie consumată nici prea fierbinte, nici prea rece. Dacă este prea rece, se apelează la forța vitală a stomacului pentru a o încălzi înainte ca digestia să poată avea loc. Băuturile reci sunt vătămătoare din același motiv; iar folosirea băuturilor fierbinți aduce slăbiciune. De fapt, cu cât se ingeră mai mult lichid o dată cu hrana, cu atât mai greu este pentru hrană să fie digerată, căci lichidul trebuie absorbit înainte ca digestia să poată începe. Nu consumați multă sare, evitați folosirea murăturilor și a mâncărurilor condimentate, mâncați fructe din belșug, iar iritarea care face necesară o cantitate așa de mare de lichid în timpul mesei va dispărea în mare măsură o dată cu trecerea timpului. Hrana trebuie mâncată încet și amestecată bine. Acest lucru este necesar pentru ca saliva să fie bine mestecată cu hrana, iar fluidele digestive să poată intra în acțiune.³⁹⁷

Aplicarea principiilor reformei sănătății

Este nevoie de bun simț în reforma sănătății. Subiectul trebuie studiat pe larg și în profunzime și nimeni nu trebuie să-i critice pe alții, deoarece obiceiurile lor nu sunt, în toate lucrurile, în armonie cu ale lui. Este imposibil de stabilit o regulă invariabilă

pentru obiceiurile cuiva și nimeni nu trebuie să ia persoana lui ca un criteriu pentru toți. Nu toți pot mânca aceleași lucruri. Mâncărurile care sunt gustoase și sănătoase pentru o persoană pot fi lipsite de gust și chiar dăunătoare pentru o altă persoană. Unii nu pot folosi laptele, în timp ce altora le merge foarte bine cu el. Unele persoane nu pot digera mazărea și fasolea; pentru altele sunt foarte bune. Pentru unii preparatele din cereale, așa cum se găsesc ele, constituie o hrană bună, în timp ce alții nu le pot folosi.³⁹⁸

Acolo unde au fost îngăduite obiceiuri greșite în alimentație, reforma nu mai trebuie amânată. Când dispepsia a fost urmarea abuzării stomacului, trebuie depuse eforturi pentru a păstra ceea ce a mai rămas din forțele vitale, îndepărtând orice povară inutilă. Stomacul s-ar putea să nu se refacă niciodată pe deplin după un abuz îndelungat; însă o alimentație corespunzătoare va feri de slăbiciune și mulți se vor reface, în măsură mai mică sau mai mare.

Bărbații puternici, care sunt angajați în muncă fizică grea, nu trebuie să acorde atât de multă atenție cantității sau calității hranei ca persoanele cu activitate sedentară; însă chiar și aceștia s-ar bucura de o sănătate mai bună, dacă ar dovedi stăpânire de sine în mâncare și băutură.

Unii ar dori să se prescrie o regulă exactă pentru alimentația lor. O persoană nu poate stabili o regulă exactă pentru o altă persoană. Fiecare trebuie să dea dovadă de judecată sănătoasă și stăpânire de sine și să acționeze din principiu.³⁹⁹

Reforma sănătății trebuie să fie progresivă. Pe măsură ce bolile cresc în rândul animalelor, folosirea laptelui și a ouălor va deveni tot mai nesigură. Trebuie făcute eforturi pentru a lua locul acestora cu alte lucruri care să fie sănătoase și necostisitoare. Oamenii de pretutindeni ar trebui învățați să gătească fără lapte și ouă, pe cât este cu putință, având însă grijă ca hrana lor să fie sănătoasă și gustoasă.

Dumnezeu nu este onorat atunci când corpul este neglijat sau se fac abuzuri și astfel nu-l mai poate sluji Lui. Una din cele dintâi datorii ale gospodarului este aceea de a purta de grijă trupului, oferindu-i o hrană gustoasă și întăritoare. Este cu mult mai bine să ai îmbrăcăminte și mobilă mai puțin costisitoare decât să faci economie la mâncare.

În unele case, se reduc porțiile de la masă pentru a putea oferi musafirilor distracții scumpe. Acesta este un lucru neînțelept. Trebuie să existe mai multă simplitate

în tratarea musafirilor. Fie ca nevoile familiei să se bucure de cea dintâi atenție.

Economia neînțeleaptă și modele artificiale împiedică adesea manifestarea ospitalității atunci când este nevoie de aceasta și când ea poate fi o binecuvântare. Ceea ce avem pe mesele noastre trebuie să fie de așa natură, încât musafirul neașteptat să poată fi binevenit, fără a împovăra gospodina cu pregătiri în plus.

Luați seama cu grijă la alimentația voastră. Studiați de la cauză la efect. Cultivați stăpânirea de sine. Pofța să fie sub controlul rațiunii. Nu abuzați niciodată de stomac mâncând peste măsură, dar nici nu vă lipsiți de hrana sănătoasă, gustoasă care este necesară pentru sănătate.

Cei care înțeleg legile sănătății și care sunt călăuziți de principiu trebuie să evite extremele, atât în ceea ce privește îngăduința, cât și restricția. Aceștia își vor alege alimentația, nu doar pentru mulțumirea poftei, ci pentru zidirea trupului. Ei caută să-și păstreze puterile în cea mai bună stare, pentru a aduce cel mai bun serviciu atât lui Dumnezeu, cât și oamenilor. Pofța este sub controlul rațiunii și conștiinței și ei vor fi răsplătiți cu sănătate pentru trup și minte. Ei nu își impun vederile lor altora, ci exemplul lor constituie o mărturie în favoarea principiilor drepte. Aceste persoane au o mare influență spre bine.⁴⁰⁰

Pentru Sabat, nu trebuie să pregătim mai multe alimente și mai variate decât pentru celelalte zile. În loc de aceasta, hrana trebuie să fie simplă și trebuie mâncat mai puțin, pentru ca mintea să poată fi limpede și viguroasă spre a înțelege adevărurile spirituale.

Trebuie evitat gătitul în Sabat; însă nu trebuie să se mănânce hrană rece. În anotimpul rece, hrana pregătită cu o zi înainte trebuie încălzită. Și fie ca felurile de mâncare, oricât ar fi de simple, să fie gustoase și atrăgătoare. În special în familiile unde există copii, este bine ca în Sabat, să le fie oferit ceva deosebit, de care nu se pot bucura în fiecare zi.⁴⁰¹

Stăpânirea poftei și a patimilor

Una din cele mai puternice ispite cu care are de-a face omul este în privința poftelor. Între minte și corp există o legătură tainică și minunată. Ele reacționează una în

funcție de cealaltă. Menținerea corpului într-o stare de sănătate, spre a fi puternic, astfel ca fiecare parte a mașinăriei vii să acționeze în armonie, ar trebui să constituie cea dintâi preocupare a vieții noastre. A neglija corpul înseamnă a neglija mintea. Nu i se aduce slavă lui Dumnezeu atunci când copiii Săi au trupuri bolnave și minți pipernicite. A face pe plac gustului pe seama sănătății constituie un abuz nelegiuit asupra simțurilor. Cei care, sunt necumpătați, fie în mâncare, fie în băutură, își irosesc puterile fizice și slăbesc tăria morală. Ei vor resimți plaga ce urmează călcării legii fizice.402

Mulți nu au capacitatea, atât mintală, cât și fizică, de a lucra, deoarece mănâncă peste măsură și trăiesc pentru a-și satisface patimile josnice. Înclinațiile animalice sunt întărite, în timp ce natura morală și spirituală este slăbită. Arunci când vom sta în jurul marelui tron alb, ce raport va desfășura viața multora dintre noi! Atunci ei vor vedea ce ar fi putut să facă, dacă nu și-ar fi înjosit puterile care le-au fost date de Dumnezeu. Atunci își vor da seama la ce înălțime intelectuală ar fi ajuns, dacă l-ar fi consacrat lui Dumnezeu întreaga tărie fizică și mintală, pe care El le-a încredințat-o. În agonia remușcărilor lor, vor tânji să poată lua viața de la capăt.403

Fiecare creștin adevărat trebuie să-și stăpânească pofta și patimile. Dacă nu este liber de robia și sclavia poftelor, el nu poate fi un slujitor adevărat, ascultător al lui Hristos. Îngăduirea poftelor și a patimii face adevărul fără efect asupra inimii. Este imposibil ca spiritul și puterea adevărului să poată sfinți un om, trup, suflet și spirit, atâta timp cât acesta este stăpânit de poftă și patimă.404

Scopul pentru care Domnul Hristos a îndurat acel post atât de lung în pustie a fost pentru a ne învăța pe noi tăgăduirea de sine și cumpătarea. Această lucrare trebuie să înceapă de pe mesele noastre și să se desfășoare în modul cel mai serios în toate domeniile vieții. Mântuitorul lumii a venit din ceruri pentru a-l ajuta pe om în slăbiciunea sa, pentru ca, prin puterea pe care Domnul Isus a venit să i-o aducă, să poată ajunge puternic pentru a învinge pofta și patima și să fie biruitor în orice privință.405

Capitolul 41

Mâncarea de carne

Dumnezeu a dat primilor noștri părinți hrana pe care El rânduit-o pentru neamul omenesc. A lua viața oricărei creaturi era împotriva planului Său. În Eden, nu trebuia să existe moarte. Fructele pomilor din grădină constituiau hrana pe care o cereau nevoile omului. Dumnezeu nu a dat omului permisiunea de a mânca hrană animală până după potop. Totul, prin ceea ce omul ar fi putut supraviețui, a fost distrus și de aceea Domnul, datorită nevoii lor, i-a dat lui Noe permisiunea să mănânce din animalele curate pe care le luaseră cu ei în corabie. Însă hrana animală nu constituia cel mai sănătos articol alimentar pentru hrana omului.

După potop, oamenii au mâncat multă hrană animală. Dumnezeu a văzut căile omului care erau stricate și că el avea predispoziția de a se înălța cu mândrie împotriva Creatorului său și a urma înclinațiile proprii sale inimi. Și El a îngăduit neamului care trăia atât de mult să mănânce hrană animală pentru a scurta viețile lor păcătoase. Curând, după potop, neamul omenesc a început să se micșoreze ca număr și, de asemenea, ca lungime a vieții.⁴⁰⁶

În alegerea hranei omului în Eden, Domnul a arătat care este cea mai bună hrană pentru el; în alegerea făcută pentru Israel, El le-a dat aceeași lecție. Prin ei, El a dorit să binecuvânteze și să învețe lumea. El le-a dat hrana care era cea mai bună în vederea îndeplinirii acestui scop, nu carne, ci mană, „pâinea cerului”. Doar datorită nemulțumirii și plângerii lor după oalele cu carne din Egipt le-a fost îngăduită hrana animală, și aceasta doar pentru scurt timp. Folosirea ei a produs boală și moarte la mii dintre ei. Totuși, restricția pentru o alimentație fără carne nu a fost niciodată acceptată de bunăvoie. Aceasta a continuat să fie o cauză a nemulțumirii și plângerii, deschise sau ascunse, fără a fi permanentă.

După stabilirea lor în Canaan, israeliților li s-a îngăduit să folosească hrană animală, dar cu anumite restricții, care aveau să diminueze efectele rele ale folosirii acesteia. A fost interzisă mâncarea de carne de porc ca și mâncarea altor animale, păsări și pești a căror carne fusese declarată ca fiind necurată. Consumarea de grăsime și sânge a fost strict interzisă.

Puteau fi folosite ca hrană doar animalele care erau în stare bună. Nici un animal care fusese sfâșiat, care a murit sau din care sângele nu a fost scurs cu grijă, nu putea fi folosit ca hrană.

Prin îndepărtarea de planul divin, rânduit în privința alimentației lor, israeliții au suferit o mare pierdere. Ei doreau mâncare cu carne și s-au ales cu rezultatele de pe urma consumării acesteia. Ei nu au atins idealul în privința caracterului rânduit de Dumnezeu pentru a împlini planul Său. Domnul „le-a dat ce cereau; dar a trimis o molimă printre ei.” (Psalmii 106, 15). Ei au prețuit cele vremelnice mai presus de cele spirituale, iar cele sacre, pe care le avea El în plan pentru ei, nu au fost atinse.

Cei care consumă carne nu fac decât să mănânce cereale și zarzavaturi la mâna a doua; căci animalul își ia din aceste lucruri hrana care produce creșterea. Viața care a fost în cereale și zarzavaturi trece în trupul celui care le consumă. Noi le primim pe acestea mâncând carnea animalului. Ar fi cu mult mai bine să le mâncăm direct, mâncând hrana pe care Dumnezeu ne-a dat-o ca s-o mâncăm!⁴⁰⁷

Cauza multor boli și suferințe

Carnea nu a fost niciodată cea mai bună mâncare; însă folosirea ei este acum de două ori de respins, deoarece bolile la animale se înmulțesc atât de mult. Adesea, dacă oamenii ar vedea animalele cât sunt încă în viață și ar fi conștienți de calitatea cărnii pe care o mănâncă, s-ar îndepărta de ea cu scârbă. Oamenii mănâncă continuu carne plină de germenii tuberculozei și ai cancerului. În acest fel, sunt transmise tuberculoza, cancerul și alte boli fatale.⁴⁰⁸

Posibilitatea de a lua boala crește de zece ori prin consumarea de carne.⁴⁰⁹

Animalele sunt bolnave și consumând din carnea lor, noi sădim semințele bolii în țesuturile noastre și în sângele nostru. Apoi, atunci când suntem expuși schimbărilor într-o atmosferă paludică, acestea sunt resimțite mult mai sensibil; de asemenea, când suntem expuși epidemiilor și bolilor contagioase, organismul nu are starea corespunzătoare să reziste bolii.

Potrivit cu lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, existența cancerului și a

tumorilor este în mare măsură datorată consumului mare de carne de la animale moarte.⁴¹⁰

În multe locuri, peștele a ajuns atât de contaminat de murdăriile cu care se hrănește, încât aceasta constituie o cauză de boală. Acest lucru este valabil în special în cazurile în care peștele ajunge în contact cu apa de la canalizarea marilor orașe. Peștii care se hrănesc cu ceea ce găsesc în apele din canalizare pot trece în ape de la mai mare depărtare și pot fi pescuiți acolo unde apa este curată și limpede. Astfel când sunt folosiți, ei aduc boală și moarte aceluia care nici nu bănuiesc pericolul.

Efectele alimentației cu carne s-ar putea să nu fie resimțite de îndată; însă acest lucru nu constituie dovada că nu este dăunătoare. Doar puțini pot crede că sângele le-a fost otrăvit și boala le-a fost produsă de carnea pe care au mâncat-o. Mulți mor din cauza unor boli datorate în întregime consumului de carne, în timp ce cauza reală nu este bănuită nici de ei, nici de alții.⁴¹¹

Porcul este necurat pentru voi

Țesuturile porcului sunt înțesate de paraziți. Despre porc, Dumnezeu a spus: „Să nu mâncați porcul; să-l priviți ca necurat; Să nu mâncați din carnea lor și să nu vă atingeți de trupurile lor moarte.” (Deuteronom 14, 8). Această poruncă a fost dată deoarece carnea porcului nu este potrivită ca hrană. Porcii sunt gunoieri și acesta a fost singurul scop pentru care au fost rânduiți. Niciodată, în nici o împrejurare, nu trebuia ca ființele omenești să mănânce din carnea acestora. Este imposibil să fie sănătoasă carnea vreunei ființe create, atâta timp cât murdăria constituie elementul său natural și când aceasta se hrănește numai cu lucruri dezgustătoare.⁴¹²

Carnea de porc, deși constituie unul din cele mai comune articole alimentare, este una din cele mai dăunătoare. Dumnezeu nu a interzis evreilor să mănânce carne de porc doar pentru a-și arăta autoritatea, ci pentru că aceasta nu constituia un articol potrivit pentru hrana omului. Aceasta umple organismul cu scrofuloză și în special acolo unde este o climă caldă produce lepră și boli de alte feluri. Influența acesteia asupra organismului în acele climate este cu mult mai vătămătoare decât acolo unde clima este mai rece.... Carnea de porc, mult mai mult decât alte cărnuri, produce o stare proastă a sângelui. Cei care mănâncă din această carne nu pot decât să fie bolnavi.⁴¹³

În special nervii sensibili ai creierului sunt slăbiți și ajung atât de întunecați, încât lucrurile sacre nu pot fi deosebite, ci sunt așezate la același nivel cu lucrurile comune.414

Cei care fac multă mișcare în aer liber nu resimt atât de mult efectele rele ale mâncării de carne ca cei care stau mai mult în casă, au obiceiuri sedentare și care lucrează mai mult cu mintea.415

Efectele alimentației cu carne asupra minții și sufletului

Efectele morale ale alimentației cu carne nu sunt mai puțin observate decât bolile fizice. Mâncarea de carne este vătămătoare pentru sănătate și tot ceea ce afectează trupul, afectează și mintea, și sufletul.416

Alimentația carnată schimbă caracterul și întărește tendința spre animalism. Noi suntem alcătuiți din ceea ce mâncăm, iar dacă mâncăm multă carne, activitatea intelectuală va fi diminuată. Elevii și studenții ar avea rezultate mai bune la învățătură, dacă nu ar fi gustat niciodată carne. Când partea animalică a agentului omenesc este întărită prin mâncarea de carne, puterile intelectuale se micșorează în mod proporțional.417

Dacă a fost vreodată vreun timp când alimentația ar trebui să fie din cea mai simplă cu putință, atunci acel timp este acum. Carnea nu ar trebui așezată în fața copiilor. Influența acesteia este de a excita și întări patimile josnice și are tendința de a paraliza puterile morale.418

Reforme mult mai mari ar trebui să fie văzute în mijlocul poporului care susține că așteaptă venirea în curând a lui Hristos. Reforma sănătății trebuie să facă printre noi o lucrare care încă nu a fost făcută. Trebuie treziți aceia care nu sesizează pericolul mâncării de carne, acei care încă mănâncă carne, punându-și în pericol sănătatea fizică, mintală și spirituală. Mulți din cei care sunt acum doar pe jumătate convertiți în privința mâncării de carne se vor depărta de poporul lui Dumnezeu și nu vor mai fi de partea lui.419

Cei care susțin a crede adevărul trebuie să-și păzească cu grijă puterile corpului și ale minții, astfel ca Dumnezeu și cauza Sa să nu fie în nici un fel dezonorat prin

cuvintele sau faptele lor. Obiceiurile și practicile trebuie aduse în supunere față de voia lui Dumnezeu. Trebuie să acordăm atenția cuvenită alimentației noastre. Mi-a fost arătat cu claritate că poporul lui Dumnezeu trebuie să ia poziție fermă împotriva mâncării de carne. Oare le-ar fi dat Dumnezeu, timp de treizeci de ani, solia că, dacă vor să aibă un sânge curat și minți clare, trebuie să renunțe la folosirea mâncării de carne, dacă El n-ar fi vrut ca ei să ia seama la această solie? Prin folosirea mâncării de carne, partea animalică a naturii este întărită, iar cea spirituală slăbită.⁴²⁰

Sfaturi cu privire la schimbarea alimentației

Este o greșeală a susține că tăria musculară depinde de folosirea de hrană animală. Nevoile organismului pot fi asigurate mai bine și se poate beneficia de o sănătate mai viguroasă și fără folosirea acesteia. Cerealele, împreună cu fructele, nucile și zarzavaturile conțin toate proprietățile necesare pentru a face un sânge bun. Aceste elemente nu sunt atât de bine sau atât de deplin oferite de o alimentație cu carne. Dacă mâncarea cu carne ar fi fost esențială pentru sănătate și putere, hrana animală ar fi fost inclusă în alimentația rânduită pentru om încă de la început.

Când folosirea cărnii este întreruptă, se resimte de obicei o senzație de slăbiciune, lipsă de putere. Mulți consideră aceasta o dovadă a faptului că mâncarea de carne este esențială; dar această slăbiciune se simte datorită faptului că alimentele din această categorie sunt stimulante, ele înfierbântând sângele și excitând nervii. Mulți vor socoti că este tot atât de greu să renunțe la mâncarea de carne, cum îi este bețivului să renunțe la băutura sa, însă aceștia vor vedea că este bine să facă această schimbare.

Când se renunță la mâncarea de carne, aceasta trebuie înlocuită cu o varietate de cereale, nuci, zarzavaturi și fructe, care sunt atât hrănitoare, cât și gustoase. Acest lucru este în special necesar în cazul celor care sunt slăbiți sau care sunt istoviți de lucru continuu.⁴²¹

Mai ales acolo unde carnea nu constituie articolul principal în alimentație, cunoașterea gătitului constituie o cerință esențială. Trebuie pregătit ceva care să ia locul cărnii și acești înlocuitori ai cărnii trebuie să fie bine pregătiți, astfel încât carnea să nu mai fie dorită.⁴²²

Cunosc familii care au trecut de la alimentația cu carne la o alimentație care este

săracă. Hrana lor este atât de slab pregătită, încât stomacului îi este scârbă de aceasta, și astfel de persoane mi-au spus că reforma sănătății nu este pentru ei; puterea lor fizică scade atât de mult. Hrana ar trebui pregătită cu simplitate și totuși într-un mod atrăgător, astfel încât să existe poftă de mâncare.⁴²³

Dumnezeu a sfătuit biserica rămășiței, spre binele ei, să renunțe la mâncărurile cu carne, la ceai, cafea și alte alimente vătămătoare. Există din belșug alte lucruri cu care putem supraviețui, care sunt sănătoase și bune.

Printre aceia care așteaptă venirea Domnului, mâncarea de carne va fi în cele din urmă îndepărtată; carnea va înceta să mai constituie o parte a alimentației lor. Trebuie să avem totdeauna în vedere acest obiectiv și să ne străduim să lucrăm cu hotărâre spre îndeplinirea lui.⁴²⁴

Puterile intelectuale, morale și fizice sunt slăbite prin obiceiul folosirii cărnii. Consumarea cărnii tulbură organismul, întunecă intelectul și tocește simțurile morale. Îți spunem ție, stimate frate sau soră, că singura cale sigură este aceea de a renunța la carne.⁴²⁵

Credincioșie față de reforma sănătății

[Notă: Această solie, care trece în revistă punctele esențiale ale reformei sănătății a fost dată de Ellen White la Conferința Generală din 1909, ultima sesiune de acest fel, la care a participat. Compilatorii]

Compilatorii

Sunt instruită să aduc o solie pentru tot poporul nostru cu privire la subiectul reformei sănătății, căci mulți nu mai sunt credincioși față de principiile reformei sănătății.

Scopul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este ca ei să crească până la deplina statură de bărbați și femei în Hristos. Pentru a realiza acest lucru, ei trebuie să folosească așa cum se cuvine toate puterile minții, ale sufletului și ale trupului. Ei nu își pot permite să-și irosească tăria mintală sau pe cea fizică.

Problema menținerii sănătății constituie una de primă importanță. Dacă studiem acest subiect în temere de Dumnezeu, vom învăța că este cel mai bine, atât pentru înaintarea noastră fizică, cât și cea spirituală, să respectăm simplitatea în alimentație. Să studiem cu răbdare această chestiune. Avem nevoie de cunoștințe și de judecată pentru a acționa cu înțelepciune în această privință. Nu trebuie să ne împotrivim legilor naturii, ci să le dăm ascultare.

Cei care au primit sfaturi cu privire la relele care rezultă de pe urma folosirii mâncărilor cu carne, a ceaiului, a cafelei, și a preparatelor complicate și nesănătoase, și care sunt hotărâți să facă legământ cu Dumnezeu prin jertfa, nu vor mai continua să-și îngăduie pofta pentru mâncăruri despre care știu că sunt nesănătoase. Dumnezeu cere ca apetitul să fie curățit și să fie practicată tăgăduirea de sine cu privire la acele lucruri care nu sunt bune. Aceasta este o lucrare care trebuie făcută înainte ca poporul Său să poată sta înaintea Lui ca un popor desăvârșit.

Rămășița poporului lui Dumnezeu trebuie să fie un popor convertit. Prezentarea

acestei solii trebuie să aibă ca urmare convertirea și sfințirea sufletelor. Noi trebuie să simțim puterea Duhului lui Dumnezeu în această mișcare. Aceasta este o solie minunată, clară; ea înseamnă totul pentru cel care o primește și trebuie proclamată cu voce tare. Noi trebuie să avem o credință adevărată, statornică, că această solie va merge mai departe, crescând în însemnătate, până la încheierea timpului.

Sunt unii așa-ziși creștini care acceptă anumite părți ale Mărturiilor ca fiind solia lui Dumnezeu, în timp ce resping acele părți care condamnă plăcerile lor preferate. Aceste persoane lucrează împotriva propriei lor bunăstări și bunăstării bisericii. Este foarte important să umblăm în lumină atât timp cât avem lumină. Cei care susțin a crede în reforma sănătății și totuși lucrează împotriva principiilor acesteia în viața practică își fac rău propriilor lor suflete și lasă impresii greșite asupra minții credincioșilor și necredincioșilor.

Tărie prin ascultare

Cei care cunosc adevărul au o solemnă responsabilitate, și anume ca toate cuvintele lor să corespundă cu credința lor, iar viețile lor să fie curate și sfinte, pentru a fi astfel pregătiți pentru lucrarea care trebuie făcută cu grăbire în aceste zile din urmă ale încheierii soliei. Ei nu au timp sau puteri de irosit în îngăduirea poftei. Aceste cuvinte trebuie să-și aibă ecou în noi cu toată seriozitatea: „Pocăiți-vă și întoarceți-vă la Domnul, ca să vi se șteargă păcatele și să vină de la Domnul vremurile de înviore”. (Faptele Apostolilor 3, 19). Sunt printre noi mulți care sunt deficitari în privința spiritualității și care, dacă nu se convertesc pe deplin, cu siguranță că vor fi pierduți. Vă puteți permite un asemenea risc?

Dumnezeu cere poporului Său să înainteze continuu. Noi trebuie să învățăm că îngăduirea poftei constituie cel mai mare obstacol în dezvoltarea intelectuală și în sfințirea sufletului. Deși mulți dintre noi susțin că sunt de partea reformei sănătății, totuși, ci mănâncă în mod necorespunzător. Îngăduirea poftei constituie cauza cea mai mare a bolilor fizice și mintale și este vinovată de slăbiciune și moarte prematură. Fie ca persoanele care doresc curăția spiritului să fie conștiente că în Domnul Hristos pot găsi puterea de stăpânire a apetitului.

Dacă ar fi vreun folos de pe urma mâncării de carne, nu v-aș mai adresa acest apel; însă eu știu că nu există. Mâncarea de carne este vătămătoare pentru bunăstarea

fizică și ar trebui să învățăm să ne descurcăm fără ea. Cei care se află în condiții prielnice asigurării unei alimentații vegetariene, dar care aleg propriile lor preferințe în această privință, mâncând și bând ce le place lor, treptat vor ajunge nepăsători față de sfaturile Domnului, date și în alte aspecte ale adevărului prezent și își vor pierde capacitatea de a discerne ceea ce este adevăr; cu siguranță că aceștia vor culege ceea ce au semănat.

Am fost instruită că elevilor și studenților din școlile noastre nu trebuie să li se servească mâncăruri din carne sau preparate din carne, despre care se știe că sunt vătămătoare. Nimic din ceea ce se știe că ar încuraja dorința după stimulente nu ar trebui așezat pe masă. Fac apel la cei în vârstă, la cei tineri și la cei de vârstă medie. Nu faceți pe placul poftelor în privința acelor lucruri care vă fac rău. Slujiți Domnului prin jertfa.

Sunt mulți care simt că nu se pot descurca fără carne; însă dacă aceștia s-ar așeza de partea Domnului, hotărâți cu totul să umble călăuziți de El, ar primi tărie și înțelepciune așa cum au primit Daniel și tovarășii lui. Vor vedea că Domnul le va da o judecată sănătoasă. Mulți vor fi surprinși să vadă cât de mult poate fi economisit pentru cauza lui Dumnezeu prin fapte de lepădare de sine. Sumele mici, economisite prin fapte de sacrificiu, vor face mai mult pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu decât darurile mari care nu au avut la bază tăgăduirea de sine.

Apel pentru o poziție fermă

Advenștii de ziua a șaptea au în mâinile lor adevăruri foarte importante. Cu mai mult de patruzeci de ani în urmă [în 1863], Domnul ne-a dat o lumină specială în privința reformei sănătății, însă acum, umblăm noi în acea lumină? Cât de mulți au refuzat să trăiască în armonie cu sfaturile lui Dumnezeu! Ca popor, noi ar trebui să înaintăm în mod proporțional cu lumina primită. Datoria noastră este de a înțelege și de a respecta principiile reformei sănătății. În privința subiectului cumpătării, noi ar trebui să fim cu mult înaintea față de orice alt popor; și cu toate acestea, există printre noi membri ai bisericii, foarte bine instruiți, și chiar pastori ai Evangheliei, care au puțin respect față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o asupra acestui subiect. Ei mănâncă tot ce vor și lucrează cum vor.

Fie ca cei care sunt profesori și conducători în cadrul lucrării noastre să ia poziție

hotărâtă de partea Bibliei în privința reformei sănătății și să dea o mărturie puternică acelor care cred că trăim în timpul din urmă al istoriei acestui pământ. Trebuie trasă o linie de demarcație între cei care îi slujesc lui Dumnezeu și cei care slujesc eului lor.

Mi-a fost arătat că principiile care ne-au fost date în zilele de început ale soliei sunt la fel de importante și ar trebui privite tot atât de importante și astăzi ca atunci când au fost date.

Sunt unii care nu au urmat niciodată lumina care a fost dată în privința alimentației. Acum este timpul să scoatem lumina de sub obroc și să o facem să strălucească cu putere, în raze clare, distincte.

Principiile viețuirii sănătoase înseamnă mult pentru noi, atât ca indivizi, cât și ca popor. Când solia reformei sănătății a venit pentru prima dată la noi, eu eram slabă și firavă, leșinând de multe ori. Îl imploram pe Dumnezeu pentru ajutor, iar El a deschis înaintea mea marele subiect al reformei sănătății. M-a învățat că cei care păzesc poruncile Lui trebuie să fie aduși în strânsă legătură cu El și că, prin cumpătare în mâncare și băutură, ei trebuie să-și păstreze mintea și trupul în cea mai favorabilă stare pentru slujire. Această lumină a fost o mare binecuvântare pentru mine. Am luat poziție de partea reformei sănătății, fiind convinsă că Domnul mă va întări. Astăzi am o sănătate mai bună, în ciuda vârstei mele, decât atunci când am fost mai tânără.

Unii au zvonit că eu nu am urmat principiile reformei sănătății așa cum le-am susținut prin scris; însă eu pot să spun că am fost credincioasă în privința punerii în practică a reformei sănătății. Cei care au fost în familia mea știu că acest lucru este adevărat.

„Faceți totul spre slava lui Dumnezeu”

Noi nu recomandăm nicidecum o anumită linie de urmat în privința dietei; însă spunem că, în țările în care există fructe, cereale și nuci din belșug, mâncarea de carne nu reprezintă o mâncare potrivită pentru poporul lui Dumnezeu. Am fost instruită că mâncarea de carne are tendința de a ne dezvolta înclinațiile animalice, de a-i jefui pe bărbați și pe femei de acea dragoste și simpatie pe care ar trebui să le simtă pentru oricine și de a da patimilor josnice stăpânirea asupra puterilor mai înalte ale ființei. Dacă mâncarea de carne a fost vreodată sănătoasă, acum ea nu mai este sigură.

Cancerle, tumorile și bolile de plămâni sunt în mare măsură provocate de mâncarea de carne.

Noi nu trebuie să facem din mâncarea de carne un test al apartenenței de biserică, însă trebuie să avem în vedere influența pe care cei care susțin că sunt credincioși și folosesc carne o au asupra altora. Ca soli ai lui Dumnezeu, oare n-ar trebui ca noi să spunem oamenilor : „Fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul spre slava lui Dumnezeu?” (1 Corinteni 10, 31). Oare n-ar trebui să aducem o mărturie hotărâtă împotriva îngăduirii poftelor pervertite? Cei care sunt predicatori ai Evangheliei, proclamând cele mai solemne adevăruri care au fost date vreodată muritorilor, vor da un exemplu prin întoarcerea la oalele cu carne ale Egiptului? Cei care sunt susținuți prin zecime din vistieria lui Dumnezeu își vor îngădui, prin îngăduirea eului, să-și otrăvească torentul dătător de viață ce curge prin venele lor? Vor desconsidera ei lumina și avertizările date de Dumnezeu? Sănătatea trupului trebuie să fie considerată ca esențială pentru creșterea în har și dobândirea unei stăpâniri de sine statornice. Dacă stomacul nu este îngrijit în mod corespunzător, formarea unui caracter moral drept va fi împiedicată. Creierul și nervii au legătură cu stomacul. Dacă mâncăm și bem în mod greșit, vom gândi și acționa în mod greșit.

Noi toți suntem acum testați și puși la probă. Am fost botezați în Hristos și, dacă ne facem partea, despărțindu-ne de tot ce ne-ar trage în jos și ne-ar face să fim ceea ce nu vrem să fim, ni se va da tărie ca să creștem în Hristos, care este Capul nostru și astfel vom vedea mântuirea lui Dumnezeu.

Doar atunci când avem în vedere principiile viețuirii sănătoase putem fi treziți pe deplin spre a vedea relele care vin pe urma unei alimentații necorespunzătoare. Cei care, după ce își văd greșelile, au curajul de a-și schimba obiceiurile, vor descoperi că procesul reformator necesită luptă și multă perseverență; însă o dată formate gusturile corecte, ei își vor da seama că folosirea alimentelor pe care le socoteau înainte ca fiind nevătmătoare, încet, dar sigur, puneau temelia pentru dispepsie și alte boli.

Tați și mame, vegheați în vederea rugăciunii. Păziți-vă cu strictețe împotriva necumpătării de orice fel. Învățați-i pe copiii voștri principiile adevăratei reforme a sănătății. Învățați-i ce lucruri trebuie să evite pentru a-și păstra sănătatea. Deja mânia lui Dumnezeu a început să fie revărsată asupra copiilor neascultării. Ce nelegiuiri, ce păcate, ce practici nedrepte ies la iveală oriunde privești! Ca popor, noi trebuie să avem

mare grijă pentru a ne păzi copiii împotriva întovărășirilor destrăbălate.

Educați-i pe oameni

Ar trebui făcute eforturi mai mari pentru a-i educa pe oameni în privința principiilor reformei sănătății. Trebuie înființate școli de gătit și trebuie mers din casă în casă pentru a-i învăța pe oameni arta de a găti mâncare sănătoasă. Bătrâni și tineri ar trebui învățați să gătească mai simplu. Pretutindeni unde este prezentat adevărul, oamenii trebuie învățați cum să prepare hrană simplă și totuși gustoasă. Trebuie să li se arate că se poate asigura o hrană sănătoasă, fără folosirea mâncării de carne.

Învățați-i pe oameni că este mai bine să știe cum să se mențină sănătoși decât cum să trateze boala. Medicii noștri trebuie să fie educatori înțelepți, avertizându-i pe toți împotriva îngăduinței eului și arătând că abținerea de la lucrurile pe care le-a interzis Dumnezeu constituie singura cale de a preveni ruina corpului și a minții.

Este nevoie de mult tact și discreție în pregătirea de alimente hrănitoare care să ia locul a ceea ce mai înainte a constituit alimentația celor care învață să fie reformatori ai sănătății. Este nevoie de credință în Dumnezeu, seriozitate în scop și voința de a ne ajuta unul pe altul. O dietă sărăcăcioasă în elementele necesare nutriției aduce ocară asupra cauzei reformei sănătății. Noi suntem muritori și trebuie să ne asigurăm hrana care va hrăni cel mai bine trupurile noastre.

Extremele fac rău reformei sănătății

Unii din poporul nostru, în timp ce, în mod conștient, se abțin să mănânce alimente necorespunzătoare, neglijează să-și asigure elementele necesare pentru susținerea trupului -- Cei care au o vedere extremă în privința reformei sănătății sunt în primejdia de a pregăti mâncăruri lipsite de gust, atât de respingătoare, încât nu pot satisface. Hrana trebuie pregătită în așa fel, încât să fie și apetisantă, și hrănitoare. Ea nu trebuie să fie lipsită de ceea ce are nevoie organismul. Eu folosesc ceva sare și am folosit întotdeauna, deoarece sarea, în loc să fie dăunătoare, este de fapt esențială pentru sânge. Legumele sunt mai gustoase, dacă li se adaugă puțin lapte sau smântână, sau altceva echivalent.

Deși au fost date avertizări cu privire la pericolul îmbolnăvirii datorită folosirii

untului și în prea mare număr a ouălor la copiii mici, totuși nu trebuie să considerăm o încălcare a principiului dacă se folosesc ouă de la păsări de curte, care sunt bine îngrijite și hrănite. Ouăle au proprietăți care conțin remedii ce contracarează anumite otrăvuri.

Unii, abținându-se de la lapte, ouă și unt nu și-au putut asigura în organism hrana corespunzătoare și, ca urmare, au slăbit și nu au mai putut să muncească. În acest fel, reforma sănătății a fost denigrată. Lucrarea pe care am dorit să o construim în mod solid este încurcată cu lucruri ciudate, pe care Dumnezeu nu le-a cerut și astfel forțele bisericii sunt paralizate. Însă Dumnezeu va interveni pentru a preveni urmările acestor idei exagerate. Evanghelia trebuie să aducă armonie între oameni. Trebuie să-i aducă pe cei bogați și pe cei săraci la picioarele lui Isus.

Va veni timpul când va fi, poate, nevoie să înlăturăm unele articole alimentare, pe care le folosim, cum ar fi; laptele, smântână și ouăle; însă nu este nevoie să aducem asupra noastre tulburare, prin restricții premature și extreme. Așteptați până ce împrejurările cer acest lucru, iar Domnul va pregăti calea să știm ce să facem.

Cei care vor să aibă succes în proclamarea principiilor reformei sănătății trebuie să facă din Cuvântul lui Dumnezeu sfatul și călăuză lor. Doar ca învățători ai principiilor reformei sănătății vor putea ei face acest lucru, situându-se pe o poziție favorabilă. Să nu aducem niciodată mărturie împotriva reformei sănătății, nefolosind hrană sănătoasă, gustoasă în locul articolelor alimentare dăunătoare, pe care le-am înlăturat. Nu încurajați în nici un fel pofta pentru stimulente. Mâncați numai alimente simple, sănătoase și mulțumiți-I continuu lui Dumnezeu pentru principiile reformei sănătății. Fiți dreți și credincioși în toate lucrurile și veți obține mari victorii.

Trebuie avute în vedere condițiile locale

În timp ce luptăm împotriva lăcomiei și necumpătării, trebuie să recunoaștem starea în care trăiesc multe familii. Dumnezeu S-a îngrijit de cei care trăiesc în diferite părți ale lumii. Cei care doresc să fie conlucrători cu Dumnezeu trebuie să fie cu luare aminte înainte de a specifica ce mâncăruri trebuie mâncate și ce mâncăruri nu trebuie mâncate. Noi trebuie să fim în legătură cu oamenii. Dacă reforma sănătății, în formele ei extremiste, ar fi prezentată acelor care trăiesc în împrejurări care nu le permit adoptarea ei, s-ar face mai mult rău decât bine. Când predică Evanghelia celor săraci, sunt instruită să le spun să mănânce acele alimente care sunt cele mai hrănitoare pentru

ei. Nu le pot spune: „Nu trebuie să mâncați ouă, lapte sau smântână. Nu trebuie să folosiți untul în pregătirea hranei”. Evanghelia trebuie predicată celor săraci, însă nu a sosit timpul când să prescriem cea mai strictă alimentație.

Atunci Dumnezeu poate binecuvânta

Acei predicatori ai Evangheliei care își iau libertatea de a-și îngădui pofta dau greș în această lucrare. Dumnezeu dorește ca ci să fie susținători ai reformei sănătății. El dorește ca ci să trăiască potrivit cu lumina care a fost dată în privința acestui subiect. Sunt întristată să-i văd pe cei care ar trebui să fie plini de zel pentru principiile noastre de sănătate că nu sunt încă convertiți la un mod de viețuire corespunzător. Mă rog ca Dumnezeu să impresioneze mintea lor cu faptul că vor suferi pierderi mari. Dacă lucrurile ar fi așa cum ar trebui în casele care alcătuiesc comunitățile noastre, noi am putea face o lucrare dublă pentru Domnul.

Pentru a fi curățiți și a rămâne curați, adventiștii de ziua a șaptea trebuie să aibă Duhul Sfânt în inimile și căminele lor. Domnul mi-a dat lumina că atunci când Israelul de astăzi se va umili înaintea Lui și va curăți templul sufletului de orice întinăciune, El îi va asculta rugăciunile înălțate pentru cei bolnavi și îi va binecuvânta în folosirea remediilor Sale pentru boli. Când, prin credință, agentul omenesc face tot ce îi stă în putință pentru a lupta împotriva bolii, folosind metodele simple de tratament, pe care le-a dat Dumnezeu, eforturile lui vor fi binecuvântate de Dumnezeu.

Dacă, după atât de multă lumină cât a fost dată, poporul lui Dumnezeu continuă cu obiceiurile greșite, îngăduind eul și refuzând reforma, ei vor suferi consecințele sigure ale călcării de lege. Dacă ei sunt hotărâți să-și satisfacă apetitul pervertit cu orice preț, Dumnezeu nu va face minuni pentru a-i salva de consecințele îngăduinței lor. Ei „vor zace în dureri.” (Isaia 50, 11).

O, cât de mulți pierd binecuvântările cele bogate, pe care Dumnezeu le are puse deoparte pentru ei, pentru înzestrarea lor în privința sănătății și a celor spirituale! Sunt multe suflete care se luptă pentru biruințe deosebite și binecuvântări speciale, ca să poată face un lucru ieșit din comun. În vederea acestui scop, ei simt totdeauna că trebuie să lupte în agonie, cu lacrimi, în rugăciune. Dacă aceste persoane vor cerceta Scripturile cu rugăciune pentru a cunoaște voința descoperită a lui Dumnezeu și apoi a face voia Sa, din inimă, fără nici o urmă de îngăduință a poftelor firești, vor găsi odihnă. Agonia,

lacrimile și lupta nu le vor aduce binecuvântarea după care tânjesc. Eul trebuie supus cu totul. Ei trebuie să facă lucrarea de a-și însuși belșugul harului lui Dumnezeu, care este promis tuturor celor care îl cred prin credință.

„Dacă voiește cineva să vină după Mine”, a spus Isus, „să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze”. (Luca 9, 23). Să urmăm simplitatea și lepădarea de sine a Mântuitorului. Să-L înălțăm pe Omul de pe calvar prin cuvânt și viețuire sfântă. Mântuitorul vine foarte aproape de aceia care se consacră lui Dumnezeu. Dacă a fost vreodată un timp când să avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu în inimile și viețile noastre, atunci acel timp este acum. Să ne prindem de această putere divină pentru a căpăta tăria de a trăi o viață de sfințenie și supunere a eului.⁴²⁶

Capitolul 43

Biserica de pe pământ

Dumnezeu are o biserică pe pământ, care constituie poporul Său ales, care ține poruncile Lui. El conduce, nu indivizi dispași, unul aici, unul colo, ci un popor. Adevărul este o putere sfințitoare; însă biserica luptătoare nu este biserica biruitoare. Există neghină printre grâu. „Vrei dar ... să o smulgem?” a fost întrebarea robului; dar stăpânul a răspuns: „Nu, ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeți și grâul împreună cu ea.” (Matei 13, 28.29). Plasa Evangheliei prinde nu numai pești buni, ci și pești răi și numai Domnul îi cunoaște pe cei care sunt ai Lui.

Datoria noastră, a fiecăruia, este să umblăm în umilință cu Dumnezeu. Noi nu trebuie să căutăm o solie nouă, ciudată. Noi nu trebuie să gândim că cei aleși ai lui Dumnezeu, care încearcă să umble în lumină, alcătuiesc Babilonul.⁴²⁷

Deși există rele în biserică, și acestea vor exista până la sfârșitul lumii, biserica din aceste zile din urmă trebuie să fie lumina lumii, lume întinată și stricată de păcat. Biserica, așa slabă și plină de lipsuri cum este, având nevoie de muștrare, avertizare și sfătuire, constituie singurul obiect de pe pământ asupra căruia Dumnezeu își îndreaptă suprema atenție. Lumea este un atelier în care Domnul Isus, prin cooperarea agenților uman și divin, face experiențe prin harul Său și îndurarea divină, asupra inimilor oamenilor.⁴²⁸

Dumnezeu are un popor deosebit, o biserică pe pământ, care nu este inferioară nimănui, ci superioară în toate privințele, pentru a prezenta adevărul și a apăra Legea lui Dumnezeu. Dumnezeu a rânduit în mod divin agenți -- oameni pe care El îi conduce, care au suportat zăduful zilei, care cooperează cu instrumentele cerești pentru înaintarea împărăției lui Hristos în lumea noastră. Fie ca toți să se unească cu aceste unelte alese și să fie găsiți în cele din urmă printre cei care au răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus.⁴²⁹

Uniți cu biserica de sus

Biserica lui Dumnezeu de jos, de pe pământ, este una cu biserica Lui Dumnezeu

de sus. Credincioșii de pe pământ și ființele din ceruri, care nu au căzut niciodată, constituie o singură biserică. Fiecare ființă cerească este interesată de adunările sfinților care se întâlnesc pe pământ, ca să se închine lui Dumnezeu. În curțile din ceruri, ei ascultă mărturia martorilor lui Hristos de pe pământ și lauda și recunoștința din partea închinătorilor de jos sunt preluate de corurile cerești și lauda și bucuria răsună în curțile cerești, pentru că Domnul Hristos nu a murit în zadar pentru fiii căzuți ai lui Adam. În timp ce îngerii beau din izvor, sfinții de pe pământ beau din izvoarele curate care curg de la tron, ale căror ape înveselesc cetatea Dumnezeului nostru.

O, de am putea să ne dăm seama cât este de aproape cerul de pământ! Deși copiii de pe pământ nu știu acest lucru, ei au îngeri de lumină drept însoțitori ai lor. Un martor tăcut apără pe fiecare suflet care trăiește, căutând să apropie acel suflet de Hristos. Atât timp cât există nădejde, până când oamenii nu se vor împotrivi Duhului Sfânt spre mina lor veșnică, ei vor fi păziți de ființele cerești. Să păstrăm mereu în minte faptul că în fiecare adunare a sfinților sunt îngeri ai lui Dumnezeu, care ascultă mărturia lor, cântările și rugăciunile lor. Să nu uităm că laudele noastre sunt suplimentate de corurile oștirii cerești de sus.

Atunci când vă întâlniți în Sabat, cântați laude Aceluia care v-a chemat de la întuneric la lumina Sa minunată. Adorarea inimii să fie pentru Acela care „ne-a iubit și ne-a spălat de păcate în propriul Său sânge”. Fie ca dragostea lui Hristos să constituie povara celui ce rostește cuvântul. Aceasta să fie exprimată într-un limbaj simplu în fiecare cântare și rugăciune. Inspirația Duhului lui Dumnezeu să vă dicteze toate rugăciunile. Și, pe măsură ce cuvântul vieții este rostit, răspunsul vostru, simțit din inimă, să dea mărturie că primiți solia ca venind din ceruri.

Dumnezeu ne învață că noi trebuie să ne adunăm în casa Sa pentru a cultiva atributele iubirii Sale desăvârșite. Aceasta va pregăti ființele de pe pământ pentru locașurile pe care Domnul Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei ce îl iubesc. Acolo, ei se vor aduna în sanctuar în fiecare Sabat, în fiecare lună nouă, pentru a se uni în cele mai înălțătoare cântări, în laudă și recunoștință către Acela care șade pe tron și pentru Miel, în veci de veci.⁴³⁰

Autoritatea investită în biserică

Domnul Hristos dă putere glasului bisericii. „Adevărat vă spun că orice veți lega

pe pământ, va fi legat în ceruri; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri.” (Matei 18, 18). Acest lucru nu dă nimănui dreptul de a susține ce dorește, fără să țină seama de judecata bisericii. Dumnezeu a acordat bisericii Sale cea mai înaltă putere de sub ceruri. Trebuie respectat glasul lui Dumnezeu care vorbește prin poporul Său, unit în cadrul bisericii.⁴³¹

Cuvântul lui Dumnezeu nu autorizează pe nici un om de a pune judecata lui mai presus de judecata bisericii și nici de a rosti propriile sale păreri împotriva părerilor bisericii. Dacă nu ar exista disciplina și conducerea bisericii, biserica s-ar diviza; nu s-ar mai putea ține laolaltă ca un trup. Au existat întotdeauna indivizi cu minți independente, care au pretins că ei au dreptate, că Dumnezeu i-a învățat, impresionat și călăuzit în mod special pe ei. Fiecare are o teorie a lui proprie, vederi proprii și fiecare susține că vederile lui sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare are o teorie diferită a adevărului, deși fiecare susține că are o lumină specială de la Dumnezeu. Unii ca aceștia se abat de la trupul bisericii și fiecare constituie o biserică separată. Toți aceștia nu pot avea dreptate, deși ei toți susțin că sunt călăuziți de Domnul.

Mântuitorul nostru Și-a urmat învățăturile Sale de o făgăduință, și anume că acolo unde sunt doi sau trei care cer ceva lui Dumnezeu, le va fi dat. Domnul Hristos arată aici că trebuie să existe unitate cu ceilalți, chiar în dorințele noastre pentru un anumit obiectiv. O mare importanță este dată rugăciunii unite, unității în scop. Dumnezeu ascultă rugăciunile individuale, însă cu această ocazie Domnul Isus a dat lecții speciale și importante, care aveau să aibă în vedere biserica Sa, nou organizată pe pământ. Trebuie să existe o înțelegere cu privire la lucrurile pe care ei le doresc și pentru care se roagă. Nu este vorba numai despre gândurile și exercițiile unei anumite minți omenești, care se poate înșela; ci cererea trebuia să constituie cea mai serioasă dorință a mai multor minți îndreptate spre același punct.⁴³²

Biserica lui Dumnezeu este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor. Aceasta a fost organizată în vederea slujirii, iar misiunea ei este de a duce Evanghelia lumii. Încă de la început, planul lui Dumnezeu a fost ca, prin biserica Sa, să fie reflectată lumii deplinătatea și atotputernicia Sa. Membrii bisericii, cei pe care El i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, trebuie să facă cunoscută slava Sa. Biserica lui Dumnezeu este depozitara bogățiilor harului lui Hristos; și prin biserică se va face cunoscut, în cele din urmă, chiar și „domniilor și căpeteniilor din locurile cerești” descoperirea finală și deplină a iubirii lui Dumnezeu.⁴³³

Pavel a îndemnat biserica să învețe

Mulți au ideea că sunt responsabili față de Hristos doar pentru lumina și experiența lor, independent de urmașii Lui, recunoscuți din lume. Însă acest lucru este condamnat de Domnul Isus în învățăturile Sale și în exemplele și faptele pe care le-a lăsat pentru învățătura noastră. Iată-l pe Pavel, unul pe care Domnul Hristos l-a socotit potrivit pentru una din cele mai importante lucrări, unul care avea să fie un vas ales pentru El, adus direct în prezența lui Hristos; cu toate acestea, nu îi prezintă lecțiile adevărului. El îl oprește din mersul lui și îl convinge; și apoi, când el îl întreabă: „Ce vrei să fac?” Mântuitorul nu îi spune direct ce să facă, ci îl pune în legătură cu biserica Sa. „Ei îți vor spune ce trebuie să faci”. Domnul Isus este prietenul păcătoșilor, inima Lui este totdeauna deschisă, totdeauna sensibilă la suferința omenească; El are toată puterea, atât în ceruri, cât și pe pământ; însă El respectă mijloacele pe care le-a rânduit pentru luminarea și mântuirea oamenilor. El l-a îndrumat pe Pavel către biserică, recunoscând astfel puterea pe care o investise în aceasta ca un canal de lumină către lume. Aceasta este trupul lui Hristos, organizat pe pământ, și trebuie să se dovedească respect față de poruncile Sale. În cazul lui Pavel, Anania îl reprezintă pe Hristos și, de asemenea, el îi reprezintă pe slujitorii lui Hristos de pe pământ, care sunt rânduiți să acționeze în locul lui Hristos.

În convertirea lui Pavel, ne sunt date principii importante, pe care trebuie să le avem totdeauna în minte. Mântuitorul lumii nu aprobă experiența și exercițiul în materie de religie, independent de biserica Sa, organizată și recunoscută, căci El are o biserică.

Fiul lui Dumnezeu S-a identificat cu slujba și autoritatea bisericii Sale, organizate. Binecuvântările Sale aveau să vină prin uneltele pe care El le-a rânduit, legând în acest fel pe om cu canalul prin care aveau să vină binecuvântările Sale. Chiar dacă Pavel era extrem de conștiincios în lucrarea sa de persecutare a sfinților, el n-a mai fost fără vină atunci când Duhul lui Dumnezeu i-a arătat că lucrarea pe care o făcuse era atât de crudă. El avea să devină unul care îi va învăța pe ucenici.⁴³⁴

Toți membrii bisericii, dacă sunt fii și fiice ale lui Dumnezeu, va trebui să treacă printr-un proces de disciplinare înainte de a putea fi lumini în lume. Dumnezeu nu-i va face pe bărbați și pe femei canale de lumini în timp ce ei sunt încă în întuneric și se mulțumesc să rămână astfel, fără a face nici un efort de a se lega de Sursa de lumină.

Cei care își simt propria lor nevoie și se trezesc, nutriend cele mai profunde gânduri și serioase dorințe și stăruind în rugăciune, vor primi ajutorul divin. Fiecare are multe lucruri de dezvățat cu privire la sine însuși, cât și multe de învățat. Vechile practici și obiceiuri trebuie azvârlite și aceste greșeli pot fi corectate numai prin lupte serioase, iar biruința poate fi câștigată numai prin primirea deplină a adevărului, prin punerea în practică a tuturor principiilor sale, prin harul lui Dumnezeu.⁴³⁵

Sfat pentru unul care răspândește greșeli

Cei care pornesc să proclame o solie pe propria lor răspundere și care, în timp ce pretind că sunt învățați și călăuziți de Dumnezeu, nu fac altceva decât să dărâme ceea ce Dumnezeu a construit timp de mulți ani, nu fac voia lui Dumnezeu. Să se știe că acești oameni sunt de partea marelui înșelător. Să nu îi credeți.

Ca cei care au fost făcuți ispravnici peste bunuri și daruri, voi ați folosit greșit bunurile Domnului în răspândirea erorii. Lumea întreagă este plină de ura celor care proclamă cerințele Legii lui Dumnezeu, iar biserica, fiind credincioasă lui Iehova, nu trebuie să se angajeze în nici un conflict obișnuit. „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sângelui, ci împotriva căpeteniilor, domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” (Efeseni 6, 12). Cei care sunt conștienți de ceea ce înseamnă acest război, nu vor întoarce armele împotriva bisericii luptătoare, ci, cu toate puterile lor, se vor lupta împreună cu poporul lui Dumnezeu împotriva confederației răului.⁴³⁶

Capitolul 44

Organizarea bisericii

Cineva trebuie să îndeplinească însărcinarea lui Hristos; cineva trebuie să aducă la îndeplinire lucrarea pe care El a început să o facă pe pământ; bisericii i-a fost dat acest privilegiu. Ea a fost organizată în vederea acestui scop.⁴³⁷

Pastorilor trebuie să le placă ordinea, să fie disciplinați, și atunci ei vor putea disciplina cu succes biserica lui Dumnezeu și să-i învețe pe credincioși să lucreze în armonie, ca o companie bine instruită de soldați. Dacă disciplina și ordinea sunt necesare pentru a avea succes pe câmpul de luptă, acestea sunt cu mult mai mult necesare în lupta în care suntem noi angajați, iar obiectivul nostru este de o valoare mult mai mare și de un caracter mult mai înalt decât al forțelor potrivnice cu care avem de-a face pe câmpul de luptă. În conflictul în care suntem noi angajați, sunt în joc interese veșnice.

Îngerii lucrează în armonie. Ordinea desăvârșită caracterizează toate mișcărilor lor. Cu cât imităm mai îndeaproape armonia și ordinea oștirii îngeresti, cu atât mai cu succes vor fi eforturile acestor agenți cerești în favoarea noastră. Cei care au ungera de sus, vor încuraja, în toate eforturile lor, ordinea, disciplina și unitatea în acțiune, și atunci îngerii lui Dumnezeu pot coopera cu ei. Însă niciodată acești soli cerești nu-și vor pune aprobarea pe dezordine, neorânduială și dezorganizare. Toate aceste rele sunt urmarea eforturilor lui Satana de a ne slăbi forțele, de a ne distruge curajul și de a împiedica succesul.

Satana știe prea bine că succesul poate fi atins doar prin acțiunea ordonată și armonioasă. El știe bine că tot ce are legătură cu cerul este în ordine perfectă, că supunerea și disciplina desăvârșită constituie semnul distinctiv al oștirii cerești. El își concentrează toate eforturile pentru a-i îndepărta cât poate de mult pe creștini de rânduiala cerului; de aceea, el înșală chiar și pe cei care susțin că fac parte din poporul ales al lui Dumnezeu și îi face să creadă că ordinea și disciplina sunt dușmani ai spiritualității; că unica lor siguranță pentru ei este ca fiecare să-și vadă de drumul lui, și mai ales să rămână separați de corpul creștinilor care sunt uniți și care lucrează pentru disciplină și armonia în acțiune. Toate eforturile făcute pentru ordine sunt considerate

periculoase, o îngrădire a libertății cuvenite și de aceea sunt considerate de temut, ca și când ar ține de papalitate. Aceste suflete înșelate consideră o virtute a se lăuda cu libertatea lor de gândire și acțiune independentă. Ei nu se iau după spusele nici unui om. Ei nu se supun nici unui om. Mi-a fost arătat că lucrarea specială a lui Satana este aceea de a-i face pe oameni să simtă că este planul lui Dumnezeu ca ei să lupte pentru ei înșiși, să-și aleagă propria lor cale, independentă de cea a fraților lor.⁴³⁸

Dumnezeu a făcut biserica Sa de pe pământ un canal de lumină și prin aceasta El își face cunoscute planurile Sale și voia Sa. El nu dă nici unuia din slujitorii Săi o experiență independentă sau în vreun fel contrară experienței bisericii însăși. De asemenea, El nu dă nici unui om cunoașterea voii Sale pentru întreaga biserică, în timp ce biserica -- trupul lui Hristos -- este lăsată în întuneric. În providența Lui, El îi așază pe slujitorii Săi în strânsă legătură cu biserica Sa, pentru ca aceștia să aibă mai puțină încredere în ei înșiși și mai multă încredere în alții pe care îi călăuzește în vederea înaintării lucrării Sale.⁴³⁹

Biserici organizate de profeti

Organizarea bisericii din Ierusalim avea să slujească drept model pentru organizarea bisericilor din toate celelalte locuri unde mesagerii adevărului aveau să convertească suflete pentru Evanghelie. Cei cărora le-a fost dată răspunderea de supraveghetori ai bisericii nu trebuia să stăpânească peste moștenirea Domnului, ci, ca ispravnici înțelepți, „să hrănească turma Domnului, ... să fie exemple pentru turmă”; ... iar diaconii aveau să fie „oameni vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune”. Acești oameni trebuia să ia poziție unită de partea dreptății și să o mențină cu hotărâre și neclintire. Astfel ei aveau să aibă o influență în vedere unității întregii turme.⁴⁴⁰

Ca un factor important în creșterea spirituală a noilor convertiți, apostolii trebuia să-i ocrotească pe aceștia cu rânduiala Evangheliei. Au fost rânduiți slujbași în fiecare biserică și au fost instituite ordinea și rânduiala corespunzătoare pentru conducerea tuturor treburilor care țineau de bunăstarea spirituală a credincioșilor.

Acest lucru era în armonie cu planul Evangheliei de a uni într-un singur trup pe toți credincioșii în Hristos, iar Pavel a fost foarte atent să urmeze întocmai acest plan în lucrarea lui. Aceia care, în orice loc, au fost călăuziți prin această lucrare să-L accepte

pe Domnul Hristos ca Mântuitor au fost, la momentul potrivit, organizați într-o biserică. Chiar și atunci când credincioșii erau puțini la număr, acest lucru s-a făcut. În acest fel, creștinii erau învățați să se ajute unul pe altul, fără să uite de făgăduința: „Căci oriunde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, voi fi și Eu în mijlocul lor”.⁴⁴¹

Cum să facem față disensiunilor din biserică

La Ierusalim, delegații din Antiohia s-au întâlnit cu frații din diferite biserici, care se adunaseră pentru o adunare generală; și acestora le-au raportat succesul pe care îl obținuseră în lucrarea lor cu Neamurile. Apoi, au prezentat în linii generale confuzia care a urmat datorită faptului că unii farisei convertiți s-au dus în Antiohia și au spus că, pentru a fi mântuiți, cei ce făceau parte dintre Neamuri, trebuia să se taie împrejur și să țină legea lui Moise. Această chestiune a fost aprins discutată în cadrul adunării.

Duhul lui Dumnezeu nu a găsit de cuviință să impună legea ceremonială noilor convertiți dintre Neamuri, iar apostolii gândeau în această privință așa cum îi îndemna Duhul lui Dumnezeu. Iacov conducea acea adunare și hotărârea lui finală a fost: „Iată de ce, vă spun, să nu îi tulburați pe aceia dintre Neamuri care s-au întors la Dumnezeu”. Prin aceasta, s-a pus capăt discuției.

În acest caz, Iacov se pare că a fost ales ca unul care să anunțe decizia la care s-a ajuns în adunare. Convertiții dintre Neamuri trebuia totuși să renunțe la obiceiurile care nu corespundeau cu principiile creștinismului. Apostolii și prezbiterii au hotărât, de aceea, să-i învețe pe cei dintre Neamuri, printr-o epistolă, să nu mănânce din carnea jertfită idolilor, să se ferească de curvie, de dobitoace sugrumate și de sânge. Ei aveau să fie îndemnați să țină poruncile și să trăiască o viață sfântă. Trebuia, de asemenea, să fie asigurați că cei care susținuseră că tăierea împrejur era necesară, nu erau autorizați de apostoli la aceasta.⁴⁴²

Consiliul care hotărâse în acest caz era alcătuit din apostoli și învățători care avuseseră un rol proeminent în ridicarea bisericilor creștine, alcătuite din iudei și dintre Neamuri, cu delegați aleși din diverse locuri. Au fost prezenți frați din Ierusalim și deputați din Antiohia, fiind reprezentate bisericile cele mai cu influență. Consiliul a acționat în concordanță cu ceea ce a îndemnat o judecată luminată și cu demnitatea unei biserici întemeiate prin voință divină. Ca urmare a hotărârilor lor, ei toți au văzut că Dumnezeu însuși a răspuns la problema în discuție, revărsând asupra Neamurilor Duhul

Sfânt; și toți și-au dat seama că partea lor era de a urma călăuzirea Duhului.

Nu întregul trup al creștinilor a fost chemat să voteze în acea problemă. „Apostolii și prezbiterii”, oameni cu influență și judecată sănătoasă au alcătuit și elaborat hotărârea care a fost apoi general acceptată de către bisericile creștine. Dar nu toți, desigur, au fost mulțumiți de acea hotărâre; a existat o partidă de frați ambițioși și plini de încredere în sine care nu au fost de acord cu aceasta. Acești bărbați au îndrăznit să se angajeze în lucrare pe propria lor răspundere. Și-au permis să murmure, să caute greșeli, să propună planuri noi și să caute să dărâme lucrarea bărbaților pe care Dumnezeu i-a rânduit să învețe solia Evangheliei. Încă de la început, biserica a avut de întâmpinat asemenea obstacole și va avea, până la încheierea timpului.⁴⁴³

Pericolul socotirii judecății personale ca fiind supremă

Cei care sunt tentați să socotească judecata lor personală ca fiind supremă se află într-un grav pericol. Este efortul foarte mult studiat al lui Satana de a-i despărți pe acești oameni de cei care constituie canale de lumină, prin care Dumnezeu lucrează pentru zidirea și ducerea mai departe a lucrării Sale de pe pământ. A-i neglija sau a-i disprețui pe cei pe care Dumnezeu i-a rânduit a duce răspunderea conducerii în legătură cu înaintarea adevărului înseamnă a respinge mijloacele pe care El le-a rânduit pentru a ajuta, încuraja și întări pe poporul Său. Pentru orice lucrător pentru cauza Domnului, a trece pe lângă aceste lucruri și a socoti că lumina lui nu mai trebuie să treacă prin nici un alt canal decât direct de la Dumnezeu, aceasta înseamnă a se așeza într-o poziție în care poate fi înșelat de vrăjmașul și nimic.

Domnul, în înțelepciunea Lui, a avut grijă ca, prin intermediul relației strânse care trebuie menținută între toți credincioșii, creștin să fie unit cu creștin și biserică cu biserică. În acest fel, unealta omenească poate fi făcută în stare să coopereze cu divinitatea. Fiecare unealtă va fi supusă Duhului Sfânt și toți credincioșii vor fi uniți într-un efort organizat și bine direcționat de a da lumii vestea cea bună a harului Lui Dumnezeu.⁴⁴⁴

Așa cum diferitele membre ale organismului omenesc sunt unite pentru a forma întregul corp omenesc, și fiecare își îndeplinește slujba sa în supunere față de inteligența care stăpânește întregul, la fel și membrii bisericii lui Hristos ar trebui să fie uniți într-un corp simetric, supus inteligenței sfințite a întregului.⁴⁴⁵

Alegerea și rânduirea slujbașilor bisericii locale

Apostolul Pavel îi scrie lui Tit: „Să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit; dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare. Căci episcopul, ca ispravnic al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană.” (Tit 1, 5-7). „Să nu-ți pui mâinile peste nimeni cu grabă.” (1 Timotei 5, 22). În unele din bisericile noastre, lucrarea de a rândui prezbiteri a fost pripită; regula biblică nu a fost luată în seamă și, ca urmare, mult necaz a fost adus asupra bisericii. Nu ar trebui să existe atâta grabă în alegerea conducătorilor, a oamenilor care nu sunt potriviți pentru lucrarea plină de responsabilitate -- bărbați care au nevoie să fie convertiți, nobili, rafinați, pentru a putea sluji cauzei lui Dumnezeu cu toată puterea lor.⁴⁴⁶

Proprietatea bisericii

Când se trezește interesul într-un anumit loc sau oraș, trebuie folosit acel moment. Locul trebuie bine lucrat până când o umilă casă de închinare va sta ca un semn, un memorial al Sabatului Domnului, o lumină în mijlocul întunericului moral. Astfel de monumente trebuie să se ridice în multe locuri, ca mărturie pentru adevăr.⁴⁴⁷

Lucrurile care privesc biserica nu trebuie lăsate în neorânduială. Trebuie făcuți pași pentru asigurarea proprietății pentru cauza lui Dumnezeu, astfel ca progresul lucrării să nu fie întârziat și pentru ca mijloacele pe care oamenii doresc să le dedice pentru cauza lui Dumnezeu să nu lunece în rândurile vrăjmașului.

Am văzut că poporul lui Dumnezeu trebuie să acționeze cu înțelepciune și să nu lase nimic nefăcut din partea lui în ceea ce privește asigurarea proprietății bisericii. După ce s-a făcut tot ce se poate face, ei trebuie să se încreadă în Domnul că El va supraveghea aceste lucruri pentru ei, și că Satana nu va trage foloase de pe urma poporului rămășiței lui Dumnezeu. Acum este timpul de lucru al lui Satana. Avem în față un viitor furtunos; iar biserica ar trebui să se trezească pentru a face un pas înainte spre a putea face față planurilor acestuia. Este timpul să se facă ceva. Dumnezeu nu are plăcere ca poporul Său să lase treburile încurcate și să îngăduie vrăjmașului să profite și să ne controleze treburile așa cum îi place lui.⁴⁴⁸

Întâlnirile regionale

Depuneți mai multe eforturi pentru a participa la adunările poporului lui Dumnezeu.

Frați și surori, ar fi cu mult mai bine să vă lăsați afacerile să sufere decât să neglijați ocazia de a asculta solia pe care Dumnezeu o are pentru voi. Nu vă admiteți nici o scuză care să vă rețină de la orice foloase spirituale cu putință. Aveți nevoie de fiecare rază de lumină. Trebuie să vă pregătiți cu frică și smerenie, ca să dați socoteală de nădejdea care este în voi. Nu vă puteți permite să pierdeți asemenea privilegiu.

Nici unul dintre noi nu ar trebui să se ducă la adunarea în corturi [întâlnire regională], depinzând de pastori sau de lucrătorii biblici, pentru a face din adunare o binecuvântare pentru noi. Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să depindă de pastor. El nu dorește ca ei să slăbească, ajungând dependenți de ființele omenești pentru ajutor. Ei nu trebuie să se bizuie, precum copiii neajutorați, pe altcineva ca proptea. Ca ispravnic al harului lui Dumnezeu, fiecare membru al bisericii trebuie să simtă răspunderea personală de a avea viață și rădăcină el însuși.

Succesul adunării depinde de prezența și puterea Duhului Sfânt. Oricine iubește cauza adevărului trebuie să se roage pentru revărsarea Duhului. Pe cât stă în puterea noastră, noi trebuie să îndepărtăm orice obstacol din calea lucrării Sale. Duhul nu poate fi revărsat atâta timp cât există dușmănie și resentimente între membrii bisericii. Invidia, gelozia, prejudecățile și vorbirea de rău sunt de la Satana și, în cele din urmă, acestea pun piedici în calea lucrării Duhului Sfânt.

Nimic din lumea aceasta nu îi este așa de scump lui Dumnezeu ca biserica Sa. Nimic nu este păzit de El cu atâta gelozie. Nimic nu înseamnă o ofensă atât de mare pentru Dumnezeu decât o faptă care face rău influenței acelor care sunt în slujba Sa. El va cere socoteală tuturor acelor care îl ajută pe Satana în lucrarea sa de criticare și descurajare.⁴⁴⁹

Capitolul 45

Casa lui Dumnezeu

Pentru sufletul credincios, umil, casa tui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului. Cântarea de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos constituie mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru a pregăti un popor pentru biserica de sus, pentru o închinare mai înaltă, unde nu poate intra nimic ce este întinat.

Casa este sanctuarul pentru familie, iar cămăruța sau crângul, locul cel mai retras pentru închinarea personală; însă biserica este sanctuarul pentru adunare. Trebuie să existe reguli cu privire la timpul, locul și modul de închinare. Nimic din ceea ce este sacru, nimic din ceea ce este legat de închinarea față de Dumnezeu nu trebuie tratat cu nepăsare sau indiferență. Pentru ca oamenii să-și facă cel mai bine lucrarea, aducând laude lui Dumnezeu, adunările trebuie astfel organizate, încât mintea lor să facă distincție între ceea ce este sacru și ceea ce este obișnuit. Cei care au idei mari, gânduri și aspirații nobile sunt cei care au adunări care le întăresc toate gândurile legate de lucrurile cerești. Fericiți sunt cei care au un sanctuar, mare sau mic, în oraș sau în grottele aspre ale munților, în coliba sărăcăcioasă sau în pustie. Dacă acesta este tot ceea ce au mai bun pentru Domnul, atunci El va sfinți locul cu prezența Sa și acesta va fi sfânt pentru Domnul oștirilor.

Atitudinea la rugăciune în casa lui Dumnezeu

Când intră în locul de închinare, închinătorii trebuie să aibă o purtare aleasă, să fie decenti, să meargă în liniște la locurile lor. Dacă există o sobă în încăperea, nu este potrivit ca să se îmbulzească în jurul ei, într-o atitudine nepăsătoare, indolentă. Vorbirea comună, șoaptele și râsul nu ar trebui permise în casa de închinare, nici înainte, nici după serviciul divin. Evlavia arzătoare, activă, trebuie să-i caracterizeze pe închinători.

Dacă sunt persoane care trebuie să aștepte câteva minute până să înceapă adunarea, să păstreze adevăratul spirit de devoțiune prin meditație în liniște, înălțându-și inimile în rugăciune către Dumnezeu, pentru ca serviciul divin să aibă un efect deosebit asupra inimilor lor și să conducă la convingerea și convertirea sufletelor lor. Ei trebuie să nu uite că solii cerești sunt prezenți în acea casă. Noi toți pierdem mult din dulcea

comuniune cu Dumnezeu, prin agitația noastră, pierzând clipele de cugetare și rugăciune. Starea spirituală trebuie revizuită adesea, iar mintea și inima trebuie atrase spre Soarele Neprihăririi.

Dacă atunci când vin la casa de închinare oamenii au respect autentic pentru Domnul și au în minte faptul că se află în prezența Sa, va exista o dulceață grăitoare în tăcere. Șoaptele, râsul și vorbirea pot fi nepăcătoase în locul unde ne desfășurăm activitatea obișnuită, însă ele nu pot fi acceptate în casa unde i se aduce închinare lui Dumnezeu. Mintea trebuie să fie pregătită să asculte Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca acesta să aibă greutate asupra inimii și să o impresioneze în mod potrivit.

Când intră, pastorul trebuie să aibă o înfățișare demnă, solemnă. El trebuie să se plece în rugăciune tăcută de îndată ce pășește la amvon și să ceară cu ardoare prezența lui Dumnezeu. Ce impresie va face acest lucru! Oamenii vor avea o atitudine solemnă, respectuoasă. Pastorul lor vorbește cu Dumnezeu; el însuși se consacră lui Dumnezeu înainte de a îndrăzni să stea înaintea poporului. Solemnitatea îi pătrunde pe toți, iar îngerii lui Dumnezeu sunt aduși foarte aproape. Toți cei prezenți în adunare, care se tem de Dumnezeu, ar trebui, de asemenea, să se plece în rugăciune tăcută împreună cu acesta, pentru ca Dumnezeu să binecuvânteze adunarea cu prezența Sa și să dea putere adevărului proclamat de buze omenești.⁴⁵⁰

Întâlnirile pentru diferite prezentări și rugăciune nu trebuie să fie lungi, plictisitoare. Dacă este posibil, toți trebuie să respecte ora desemnată; iar dacă sunt unii care întârzie, cu jumătate de oră sau chiar cu 15 minute, nu ar trebui să se aștepte. Dacă sunt doar doi prezenți, ei pot apela la făgăduință. Adunarea trebuie să înceapă la ora desemnată pe cât este posibil, fie că sunt puțini, fie că sunt mai mulți adunați.⁴⁵¹

Purtați-vă ca în prezența vizibilă a lui Dumnezeu

Adevăratul respect pentru Dumnezeu provine din simțământul măreției Sale fără margini și conștientizarea prezenței Sale. Fiecare inimă ar trebui să fie profund impresionată de acest simțământ. Ceasul și locul rugăciunii sunt sfinte, pentru că Dumnezeu este acolo; iar dacă se manifestă respect în atitudine și comportament, simțământul care inspiră va fi simțit mai profund. „Sfânt și înfricoșat este Numele Lui.” (Psalmii 111, 9).⁴⁵²

Când adunarea se deschide cu rugăciune, fiecare genunchi ar trebui să se plece în prezența Celui Sfânt și fiecare inimă ar trebui să se înalțe la Dumnezeu în devoțiune tăcută. Rugăciunile închinătorilor credincioși vor fi ascultate, iar propovăduirea Cuvântului se va dovedi eficientă. Atitudinea pasivă a închinătorilor în casa lui Dumnezeu constituie un motiv pentru care lucrarea nu poate produce mai mult bine. Intonarea cântărilor, care se revarsă din multe inimi, într-o rostire clară, distinctă, constituie unul din mijloacele prin care Dumnezeu lucrează la salvarea sufletelor. Întregul serviciu divin trebuie condus cu solemnitate și respect, ca în prezența Domnului oștirilor.

Când se rostește Cuvântul, voi ar trebui să fiți conștienți, fraților, ca ascultați vocea lui Dumnezeu prin slujitorul Lui delegat pentru aceasta. Ascultați cu atenție. Nu dormiți nici o clipă, căci prin această toropeală puteți pierde tocmai acele cuvinte de care aveți cea mai mare nevoie -- chiar acele cuvinte cărora, dacă le-ați da atenție, v-ar feri să vă abateți de pe calea cea dreaptă. Satana și îngerii lui sunt ocupați să dea naștere la o stare de confuzie a simțurilor, astfel ca sfaturile, avertizările și muștrările să nu fie auzite; iar dacă sunt auzite, să nu aibă efect asupra inimii și să nu ducă la reformarea vieții. Uneori, un copil mic poate atrage în așa măsură atenția ascultătorilor, încât prețioasele semințe nu cad pe pământul cel bun, ca să aducă roadă. Uneori, tinerii și tinerele au atât de puțin respect pentru casa de închinare a lui Dumnezeu, vorbind mereu în timpul predicii. Dacă aceștia i-ar putea vedea pe îngerii lui Dumnezeu cum privesc la ei și înregistrează faptele lor, s-ar umple de rușine și de oroare față de ei înșiși. Dumnezeu dorește ascultători atenți. Satana își seamănă sămânța atunci când oamenii dorm.

Când se rostește binecuvântarea, toți trebuie să păstreze liniște, ca și cum le-ar fi teamă să nu piardă pacea lui Hristos. La ieșire, toți să treacă fără a se înghionti sau a vorbi cu voce tare, simțind că sunt în prezența lui Dumnezeu, că ochiul Lui este asupra lor și că ei trebuie să acționeze ca și când El ar fi acolo. Să nu se oprească pe culoarul de trecere pentru a vorbi sau bârbi, blocând astfel pe cei care vor să iasă. În incinta bisericii, atitudinea trebuie să fie de respect sacru. Aceasta nu trebuie să devină un loc unde se întâlnesc vechi prieteni, se vorbește, se discută despre lucruri lumești sau se iac afaceri lumești. Astfel de oameni ar trebui să stea afară din biserică. Dumnezeu și îngerii Săi sunt dezonozați prin râsul lor zgomotos și prin târșâitul picioarelor lor, care se aud în anumite locuri.

Copiii să fie respectuoși

Părinți, înălțați standardul creștinismului în mintea copiilor voștri; ajutați-i să aibă experiențe cu Isus; învățați-i să aibă cel mai înalt respect pentru casa lui Dumnezeu și să înțeleagă că atunci când intră în casa Lui Dumnezeu trebuie să aibă inimile înmuiate și supuse de gânduri ca acestea: „Dumnezeu este aici; aceasta este casa Sa. Trebuie să am gânduri curate și cele mai sfinte motive. Nu trebuie să fiu mândru, invidios, gelos, să am prejudecăți, ură sau să cuget lucruri rele în inima mea, pentru că vin în prezența unui Dumnezeu sfânt. Aici este locul unde Dumnezeu Se întâlnește cu poporul Său și îl binecuvântează. Cel Prea înalt și Sfânt, care dăinuiește veșnic, privește la mine, îmi cercetează inima și citește cele mai tainice gânduri și fapte ale vieții mele.”

Mintea delicată și sensibilă a copiilor beneficiază de eforturile depuse de slujitorii lui Dumnezeu, în funcție de felul cum tratează părinții lor această chestiune. Mulți capi de familie fac din serviciul divin un subiect de critică în cămin, aprobând doar unele lucruri și condamnând altele. În acest fel, solia lui Dumnezeu către oameni este criticată și pusă sub semnul întrebării și făcută un subiect ușuratic. Impresiile care sunt făcute asupra celor mici de aceste observații nechibzuite, lipsite de respect, doar cărțile cerului le vor scoate la iveală. Copiii văd și înțeleg aceste lucruri cu mult mai repede decât cred părinții lor. Simțurile lor morale, care sunt direcționate greșit în această perioadă, nu vor mai putea fi niciodată pe deplin schimbate. Părinții se plâng de încăpățânarea inimii copiilor lor și de dificultatea de a le trezi sensibilitatea morală pentru a răspunde cerințelor lui Dumnezeu.⁴⁵³

Trebuie arătat, de asemenea, respect pentru Numele lui Dumnezeu. Niciodată acest Nume nu trebuie rostit cu ușurință sau în mod nechibzuit. Chiar și în rugăciune, repetarea lui frecventă și inutilă trebuie evitată. „Sfânt și înfricoșat este Numele Lui.” (Psalmii 111, 9). Îngerii, când îl rostesc, își acoperă fețele. Atunci, cu cât respect ar trebui noi, care suntem ființe căzute și păcătoase, să-l luăm pe buze!⁴⁵⁴

Am văzut că Numele cel sfânt al lui Dumnezeu trebuie rostit cu respect și teamă. Cuvintele Dumnezeu Atotputernic sunt rostite laolaltă și sunt folosite de unii într-un mod necugetat, care nu îi este pe plac. Acești oameni nu sunt conștienți de cine este Dumnezeu și ce este adevărul, căci, dacă ar fi, nu ar mai vorbi atât de lipsiți de respect despre Dumnezeul cel mare și înfricoșător care, în curând, în ziua finală, îi va judeca. Îngerul a spus: „Nu folosiți aceste nume împreună; căci Numele Lui este înfricoșat”. Cei

care își dau seama de măreția lui Dumnezeu vor lua Numele Lui pe buzele lor numai cu respect sfânt. El locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia; nici un om nu poate să-L vadă și să trăiască. Am văzut că aceste lucruri trebuie înțelese și corectate, pentru ca biserica să poată prospera.⁴⁵⁵

Trebuie să arătăm respect față de Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să respectăm cartea scrisă, să n-o folosim niciodată ca pe un lucru comun, sau să umblăm cu ea cu nepăsare. Scriptura nu trebuie niciodată citată în mod ușuratic sau parafrazată pentru a stârni amuzament. „Orice cuvânt al Domnului este încercat”; „un argint lămurit în cuptor de pământ și curățit de șapte ori.” (Proverbele 30, 5; Psalmii 12, 6).

Mai presus de orice, copiii să fie învățați că adevăratul respect se arată prin ascultare. Dumnezeu nu a poruncit nimic din ceea ce nu este neimportant și nu există nici o altă cale de a arăta respect care să-i fie pe plac decât ascultarea față de ceea ce a spus El.

Respect trebuie arătat și față de reprezentanții Lui, față de pastori, profesori și părinți, care sunt chemați să vorbească și să acționeze în dreptul Lui. El este onorat prin respectul care li se arată acestora.⁴⁵⁶

Bătrânii și tinerii ar trebui să chibzuiască bine aceste cuvinte ale Scripturii, care arată cum trebuie privit locul unde este prezența deosebită a lui Dumnezeu. „Scoate-ți încălțăminte din picioare”, i-a poruncit El lui Moise la rugul aprins, „căci pământul pe care calci este un pământ sfânt”. (Exod 3, 5). Iacov, după visul cu îngerii, a exclamat: „Domnul este în acest loc; și eu nu am știut.... Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerului”. (Geneza 28, 16.17).⁴⁵⁷

Atât prin exemplu, cât și prin cuvânt, voi trebuie să arătați că aveți respect față de credința voastră, că vorbiți cu respect despre lucrurile sfinte. Niciodată, când citați Scriptura, nu lăsați să vă iasă de pe buze cuvinte ușurate. Când luați Biblia în mână, fiți conștienți că vă aflați pe un teren sfânt. Îngerii sunt în jurul vostru, iar dacă ochii voștri ar putea fi deschiși, i-ați putea vedea. Să vă purtați astfel încât cei din jurul vostru să vadă că sunteți înconjurați de o atmosferă sfântă. O vorbă deșartă sau răsul ușuratic poate îndrepta un suflet în direcția greșită. Teribile sunt consecințele atunci când comuniunea cu Dumnezeu nu este continuă.⁴⁵⁸

Îmbrăcămintea voastră să-L reprezinte pe Dumnezeu

Totul trebuia să fie curat, ordonat și în rânduială, însă nu trebuia să fie îngăduită etalarea exterioară, care ar fi fost cu totul nepotrivită pentru sanctuar. Nu trebuia să existe împodobire, căci aceasta ar fi încurajat lipsa de respect. Atenția oamenilor este adesea îndreptată spre cutare sau cutare articol fin de îmbrăcămintă, și astfel sunt introduse gânduri care nu ar trebui să aibă loc în inimile închinătorilor. Dumnezeu trebuie să fie subiectul gândului, obiectul închinării; și tot ce distrage mintea de la slujba solemnă, sfântă, constituie o ofensă adusă Lui.

Tot ce este legat de îmbrăcămintă trebuie respectat cu strictețe, urmând îndeaproape regula biblică. Moda este zeița care stăpânește lumea de afară și adesea se strecoară și în biserică. Biserica trebuie să facă din Cuvântul lui Dumnezeu standardul său, iar părinții ar trebui să gândească cu înțelepciune la acest subiect. Când își văd copiii înclinați să urmeze moda lumii, ei trebuie, ca și Avraam, să poruncească cu hotărâre casei lor. În loc de a-i uni cu lumea, să-i lege de Dumnezeu. Nimeni să nu dezonoare sanctuarul lui Dumnezeu prin veșminte bătătoare la ochi. îngerii lui Dumnezeu se află acolo. Cel Sfânt al lui Israel a vorbit prin apostolul Său: „Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.” (1 Petru 3, 3.4).459

Capitolul 46

Tratarea celor greșiți

Domnul Hristos a venit ca să aducă mântuirea pentru toți. El a plătit pe crucea de pe Calvar prețul infinit pentru răscumpărarea unei lumi pierdute. Lepădarea de Sine, sacrificiul Lui de Sine, lucrarea Lui pentru binele celorlalți, umilința Sa, și, mai presus de orice, jertfa vieții Sale dă mărturie despre adâncimea iubirii Sale pentru omul căzut. El a venit pe acest pământ ca să caute și să salveze ceea ce era pierdut. Misiunea Lui era îndreptată către cei păcătoși, păcătoși de toate gradele, din toate limbile și toate neamurile. El a plătit prețul pentru toți, pentru a-i răscumpăra și a-i aduce în strânsă legătură cu El. Cei mai greșiți, cei mai păcătoși, „nu erau trecuți cu vederea; eforturile Sale erau în mod special pentru aceia care aveau cea mai mare nevoie de mântuirea pe care venise să o aducă. Cu cât aveau mai mare nevoie de schimbare, cu atât era mai profund interesul Lui pentru ei, cu atât era mai mare simpatia Lui și cu atât erau mai serioase eforturile Lui. Dragostea Lui s-a revărsat din străfunduri pentru cei a căror stare era dintre cele mai neajutorate și care aveau cea mai mare nevoie de harul transformator.

Însă noi, ca popor, am dus lipsă de acea împreună simțire profundă, sinceră, care atinge sufletul, și de dragoste pentru cei ispitiți și greșiți. Mulți au arătat o mare răceală și neglijență păcătoasă, lucru pe care Domnul Hristos l-a reprezentat în parabolă prin trecerea de partea cealaltă a drumului, păstrându-ne cât de departe cu putință de cei care au cea mai mare nevoie de ajutor. Sufletul nou convertit are adesea de făcut față unor conflicte înverșunate, cu obiceiurile înrădăcinate în el sau cu cine știe ce ispită și, fiind biruit de vreo patimă sau înclinație puternică, se face vinovat de nechibzuință sau chiar de fapte greșite. În astfel de momente, este nevoie de energia, tactul și înțelepciunea fraților săi, ca să fie readus la starea de sănătate spirituală bună. În asemenea cazuri, se aplică sfaturile din Cuvântul lui Dumnezeu: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții; și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” (Galateni 6, 1). „Noi, care suntem tari, suntem datori să răbdăm slăbiciunile celor slabi și să nu ne plăcem nouă înșine.” (Romani 15, 1).⁴⁶⁰

Măsurile blânde, răspunsurile pline de răbdare și cuvintele amabile sunt mult mai

potrivite pentru a reforma și mântui decât severitatea și asprimea. Doar puțin, dacă se depășește limita lipsei de amabilitate, poate duce la îndepărtarea unei persoane la care nu vom mai putea ajunge, în timp ce un spirit împăciuitor va constitui mijlocul prin care putem lega de noi astfel de persoane și astfel să le îndrumăm pe calea cea bună. Trebuie, de asemenea, să fiți stăpâniți de un spirit de iertare și să acordați credit oricărui plan bun sau oricărei acțiuni bune a celor din jurul vostru.⁴⁶¹

„Iubiți-vă unii pe alții cum v-am iubit Eu”

Dumnezeu Și-a făcut partea în ceea ce privește mântuirea oamenilor, iar acum El face apel la cooperarea bisericii. Pe de o parte, este sângele lui Hristos, Cuvântul adevărului, Duhul Sfânt, iar de cealaltă parte, sunt sufletele care pier. Fiecare urmaș al Lui Hristos își are partea sa de făcut în a-i determina pe oameni să accepte binecuvântările pe care le oferă cerul. Să ne cercetăm cu atenție și să vedem dacă am făcut această lucrare. Să ne cercetăm, de asemenea, motivele și faptele vieții.

Sunt prea multe tablouri neplăcute care atârnă pe peretele memoriei? Ați avut adesea nevoie de iertarea lui Hristos. Ați depins continuu de mila și iubirea Lui. Și totuși, ați dovedit voi față de alții spiritul pe care l-a manifestat Hristos față de voi? Ați simțit voi o povară pe suflet față de cel care se aventura pe cărări oprite? L-ați sfătuit cu bunătate? Ați plâns pentru el și v-ați rugat cu și pentru el? Ați arătat voi, prin cuvinte duioase și fapte amabile, că îl iubiți și îi doriți mântuirea?

Când v-ați aflat în preajma celor care se clătinau și amețeau sub povara propriilor lor neputințe ale caracterului lor și a obiceiurilor greșite, i-ați lăsat să lupte singuri când le-ați fi putut da o mână de ajutor? Ați trecut de partea cealaltă a drumului când i-ați întâlnit pe acești oameni greu încercați, când lumea era gata să le arate simpatie și să-i arunce în plasa lui Satana? Sau ați fost gata, ca și Cain, să spuneți: „Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Geneza 4, 9).

Cum privește marele Cap al bisericii lucrarea vieții voastre? Cum privește Acela pentru care fiecare suflet este prețios, fiind răscumpărat cu propriul Său sânge, la indiferența arătată față de aceia care se abat de la calea cea dreaptă? Nu vă e teamă că și El vă va lăsa, așa cum i-ați lăsat și voi pe aceștia? Fiți siguri că Cel care este adevăratul străjer asupra casei Domnului a notat fiecare neglijență.

Încă nu este prea târziu de a răscumpăra neglijențele din trecut. Să se producă o redeșteptare a dragostei dintâi, a aceluia foc arzător. Căutați-i pe cei care s-au îndepărtat, legați-le, prin mărturisirea voastră, rănilor pe care li le-ați făcut. Veniți aproape de inima cea mare a dragostei pline de milă și lăsați ca acel torent al iubirii divine să curgă în inima voastră, și de acolo spre inimile celor din jurul vostru. Să lăsăm ca duioșia și îndurarea pe care Domnul Isus le-a dat pe față în propria Lui viață să fie un exemplu pentru noi, pentru felul cum să-i tratăm pe semenii noștri, în special pe cei care sunt frații noștri în Hristos.

Mulți au căzut și s-au descurajat în marea luptă a vieții, când un cuvânt de îmbărbătare sau încurajare i-ar fi întărit ca să biruiască. Niciodată, niciodată să nu fiți fără inimă, reci, lipsiți de simpatie și cu un spirit de critică. Nu pierdeți niciodată ocazia de a spune un cuvânt de încurajare sau care să inspire nădejde. Nu putem spune ce efecte îndepărtate pot avea cuvintele noastre amabile, eforturile noastre creștinești de a ușura povara cuiva. Cei greșiți nu pot fi refăcuți în nici un alt mod decât cu spiritul blândității, bunătății și al iubirii.⁴⁶²

Metodele lui Hristos în disciplinarea bisericii

În tratarea membrilor greșiți ai bisericii, poporul lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu atenție sfatul dat de Mântuitorul în capitolul 18 din Matei.

Ființele omenești sunt proprietatea lui Hristos, răscumpărate de El cu un preț infinit, legate de El prin dragostea pe care El și Tatăl Său au arătat-o față de ele. Cât de atenți ar trebui să fim noi atunci în relațiile noastre unii cu alții! Oamenii nu au dreptul să facă presupuneri rele în legătură cu semenii lor. Membrii bisericii nu au dreptul de a-și urma propriile impulsuri și înclinații când au de-a face cu membrii care au greșit. Ei nu trebuie nici măcar să-și exprime prejudecățile lor cu privire la cei greșiți, căci făcând astfel ar așeza în mintea altora aluatul răutății, Zvonuri defavorabile despre frați și surori sunt transmise de la un membru al bisericii la altul. Se fac greșeli și nedreptăți datorită lipsei de bunăvoință din partea cuiva de a urma sfaturile date de Domnul Isus.

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta” a spus Domnul Hristos, „du-te și muștră-l, între tine și el singur.” (Matei 18, 15). Nu vorbi altcuiva despre greșeala lui. La început, află o persoană, apoi alta și alta; iar zvonurile se măresc și răul sporește, până când întreaga biserică suferă. Rezolvă problema „între tine și el singur”. Acesta

este planul lui Dumnezeu. „Nu te grăbi să te iei la ceartă, ca nu cumva, la urmă, să nu știi ce să faci când te va lua la ocări fratele tău. Apără-ți pricina împotriva aproapelui tău, dar nu da pe față taina altuia”. (Proverbele 25, 8.9). Nu îngădui păcatul la aproapele tău, dar nu îl expune, căci astfel sporești răul și faci ca mustrarea să pară răzbunare. Îndreaptă-l în modul arătat în Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu lăsa ca resentimentele să crească și să se transforme în răutate. Nu lăsa rana să se infecteze și apoi să se spargă prin cuvinte otrăvitoare, care întinează mintea celor care ascultă. Nu îngădui ca gândurile înverșunate să continue să-ți umple mintea și inima. Du-te la fratele tău și, în umilință și sinceritate, vorbește cu el despre problema respectivă.

Oricare ar fi ofensa adusă, aceasta nu schimbă planul pe care Dumnezeu l-a făcut pentru aplanarea neînțelegerilor și vătămarilor personale. A vorbi singur și în spiritul lui Hristos cu cel care a greșit va îndepărta adesea dificultatea. Du-te la cel greșit, cu o inimă plină de dragoste și mila lui Hristos, și caută să rezolvi problema. Vorbește cu el calm și în liniște. Nu lăsa să-ți scape de pe buze cuvinte mânioase. Vorbește în așa fel, încât să poți face apel la judecata lui sănătoasă. Nu uita cuvintele: „Cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate.” (Iacov 5, 20).

Du la fratele tău remediul care va vindeca boala lipsei de dragoste. Fă-ți partea în a-l ajuta. De dragul păcii și al unității în biserică, consideră atât un privilegiu, cât și o datoria de a face acest lucru. Dacă te va asculta, ai câștigat un prieten.

Tot cerul este interesat de discuția care are loc între unul căruia i s-a făcut rău și unul care a greșit. Când cel greșit acceptă mustrarea care i se aduce cu dragoste lui Hristos și își recunoaște greșeala, cerând iertare de la Dumnezeu și de la fratele lui, strălucirea cerului va umple inima lui. Cearta ia sfârșit; prietenia și încrederea sunt restabilite. Uleiul dragostei îndepărtează suferința produsă de răul făcut. Spiritul lui Dumnezeu leagă inimă cu inimă, iar în ceruri răsună cântări de bucurie datorită unirii care s-a legat.

Când cei care se unesc astfel în părtășie creștină se roagă lui Dumnezeu și se angajează să facă ceea ce este drept, să iubească mila și să umble smerit cu Dumnezeu, o mare binecuvântare va veni asupra lor. Dacă au greșit altora, vor continua lucrarea de

pocăință, mărturisire, restituire până ce binele se restabilește complet. Aceasta este împlinirea Legii lui Hristos.

„Dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori”. (Matei 18, 16). Ia cu tine pe cei care sunt înțelepți în cele spirituale și vorbești cu cel greșit despre fapta respectivă. S-ar putea ca el să cedeze în fața apelurilor unite ale fraților săi. Când vede că se cade de acord, mintea lui se înseninează.

„Și dacă nu-i ascultă” ce trebuie să se facă? Trebuie oare ca doar câteva persoane din comitetul adunării să-și ia asupra lor răspunderea de a lua calitatea de membru a celui greșit? „Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii.” (versetul 17). Biserica va hotărî cu privire la membrii ei.

„Și dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.” (versetul 17). Dacă nu ascultă de glasul bisericii, dacă refuză toate eforturile făcute pentru îndreptarea lui, biserica are asupra ei responsabilitatea de a-l separa de membri. Numele lui trebuie atunci șters din registre.⁴⁶³

Datoria bisericii față de cei care refuză sfaturile ei

Nici un slujbaș al bisericii nu trebuie să sfătuiască, nici un comitet nu trebuie să recomande și nici biserica nu trebuie să voteze ca numele unui făcător de rele să fie îndepărtat din registrele bisericii până când sfaturile date de Domnul Hristos nu au fost urmate cu credincioșie. Când aceste sfaturi au fost urmate, biserica este curată înaintea lui Dumnezeu. Răul trebuie făcut cunoscut atunci așa cum este și trebuie îndepărtat, ca să nu se răspândească. Trebuie păstrată sănătatea și curăția bisericii, pentru ca ea să poată sta înaintea lui Dumnezeu nepătată, îmbrăcată în haina neprihănirii lui Hristos.

Dacă cel greșit se pocăiește și se supune disciplinei lui Hristos, trebuie să i se mai dea o șansă. Și chiar dacă nu se pocăiește, și chiar dacă stă în afara bisericii, slujbașii bisericii tot au de făcut o lucrare față de el. Ei trebuie să caute cu stăruință să-l câștige la pocăință. Și oricât de gravă ar fi fapta lui, dacă cedează luptei Duhului Sfânt și, mărturisind și părăsindu-și păcatul, dă dovadă de pocăință, el trebuie iertat și binevenit în turmă iarăși. Frații lui trebuie să-l încurajeze pe calea cea dreaptă, tratându-l așa cum le-ar plăcea lor să fie tratați, dacă s-ar afla în locul lui, dacă ar fi ispitiți.

„Adevărat vă spun”, a continuat Domnul Hristos, „că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer”, (versetul 18).

Această declarație își menține forța de-a lungul veacurilor. Bisericii i-a fost dată puterea de a acționa în locul lui Hristos. Ea este instrumentul lui Dumnezeu pentru păstrarea ordinii și disciplinei în poporul Său. Dumnezeu i-a delegat bisericii puterea de a rezolva toate problemele legate de prosperitatea, curăția și ordinea din rândurile ei. Asupra acesteia stă răspunderea de a exclude dintre membri pe cei care sunt nevrednici, care prin comportamentul lor necreștinesc aduc dezonoare adevărului. Tot ce face biserica în concordanță cu îndrumările date în Cuvântul lui Dumnezeu va fi ratificat în ceruri.

Probleme de mare însemnătate apar în biserică. Slujitorii lui Dumnezeu, rânduiți de El pentru a-l călăuzi pe poporul Său, după ce și-au făcut partea, trebuie să prezinte cazul înaintea bisericii, pentru ca să existe unitate în cadrul hotărârii luate.

Domnul dorește ca urmașii Lui să aibă mare grijă în felul cum se poartă unii cu alții. Ei trebuie să ridice, să refacă, să vindece. Însă în biserică nu trebuie să fie neglijată disciplina adevărată. Membrii trebuie să se considere ca niște copii la școală, care învață să-și formeze caractere demne de înalta lor chemare. În biserica de aici de jos, copiii lui Dumnezeu trebuie să se pregătească pentru marea reunire a bisericii de sus. Cei care aici trăiesc în armonie cu Hristos pot avea nădejdea unei vieți fără de sfârșit în familia celor răscumparați.⁴⁶⁴

Cui trebuie să se facă mărturisiri?

Toți cei care se străduiesc să se scuze și să-și acopere păcatele și să îngăduie ca acestea să rămână în cărțile din ceruri, nemărturisite și neiertate, vor fi biruiți de Satana. Cu cât este mai înaltă mărturisirea lor de credință, cu cât este mai onorabilă poziția pe care o dețin, cu atât este mai întristătoare în ochii lui Dumnezeu calea pe care au apucat și cu atât este mai sigur triumful vrăjmașului. Cei care amână pregătirea pentru ziua Domnului nu o vor putea dobândi în timpul de strâmtorare și nicicând după aceea. Cazul unora ca aceștia este fără nădejde.⁴⁶⁵

Nu se cere ca voi să faceți mărturisiri aceluia care nu vă cunosc greșelile și

păcatele. Nu este datoria voastră să faceți publică o mărturisire care îi va conduce pe necredincioși să triumfe; ci față de aceia care nu vor profita de greșeala voastră, să faceți mărturisiri conform Cuvântului lui Dumnezeu, aceștia să se roage pentru voi, iar Dumnezeu va accepta lucrarea voastră și vă va vindeca. De dragul sufletului vostru, vă implor să faceți o lucrare deplină, pentru veșnicie. Lăsați deoparte mândria, vanitatea și lucrați cum se cuvine, întoarceți-vă la turmă. Păstorul așteaptă să vă primească. Pocăiți-vă, întoarceți-vă la faptele cele dintâi și veți avea din nou pace cu Dumnezeu.⁴⁶⁶

Domnul Hristos este Răscumpărătorul vostru; El nu va profita de mărturisirile voastre umiltoare. Dacă păcatul vostru are un caracter deosebit, mărturisiți-l lui Hristos, care este singurul Mijlocitor între Dumnezeu și om. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, Isus Hristos, Cel neprihănit”. (1 Ioan 2, 1). Dacă ați păcătuit, reținând de la Dumnezeu ceea ce este al Lui, zecimile și darurile, mărturisiți-vă vina înaintea Lui și a bisericii și dați atenție sfatului pe care vi l-a dat: „Aduceți dar toate zeciuiele la casa vistieriei”. (Maleahi 3, 10).⁴⁶⁷

Poporul lui Dumnezeu trebuie să acționeze în mod înțelept. Ei nu trebuie să fie mulțumiți până când fiecare păcat cunoscut nu este mărturisit; apoi, este privilegiul și datoria lor de a crede că Isus îi acceptă. Ei nu trebuie să aștepte ca alții să-i grăbească prin întuneric și să obțină biruința în dreptul lor și să se bucure de ea. O astfel de bucurie durează doar până la încheierea adunării. Pe Dumnezeu trebuie să-L slujim din principiu, nu din sentiment. Zi și noapte dobândiți biruința în dreptul vostru în propria voastră familie. Nu lăsați ca munca de zi cu zi să vă împiedice să faceți acest lucru. Luați-vă timp să vă rugați și, în timp ce vă rugați, credeți că Dumnezeu vă ascultă. Să aveți și credință alături de rugăciune. S-ar putea să nu primiți totdeauna un răspuns de îndată; atunci credința vă este pusă la încercare.⁴⁶⁸

Numai Hristos îl poate judeca pe om

Domnul Hristos S-a umilit pentru a sta în fruntea omenirii, pentru a întâmpina ispitele și a suporta încercările pe care omenirea le avea de întâmpinat și de suportat. El trebuia să știe ce avea de întâmplat omenirea din partea dușmanului căzut, ca să poată ști cum să-i ajute pe cei care sunt ispitiți.

Hristos a fost făcut Judecătorul nostru. Tatăl nu este Judecătorul, îngerii nu sunt. Cel care a luat natura umană asupra Lui și, în această lume, a trăit o viață perfectă, este

cel care ne judecă pe noi. Numai El poate fi Judecătorul nostru. Veți ține minte acest lucru fraților? Vă veți aminti acest lucru, pastorilor? Veți ține minte acestea, tați și mame? Domnul Hristos a îmbrăcat natura umană pentru a putea fi Judecătorul nostru. Nici unul dintre voi nu a fost desemnat ca să fie judecătorul altora. Tot ce puteți să faceți este să vă disciplinați pe voi înșivă. Vă rog fierbinte, în Numele lui Hristos, să dați atenție sfatului pe care îl dă El, ca niciodată să nu vă așezați pe scaunul de judecător. Zi de zi a răsunat această solie în urechile mele: „Dă-te jos de pe scaunul de judecător. Alege umilița”.⁴⁶⁹

Dumnezeu nu socotește toate păcatele ca fiind de aceeași mărime; sunt diferite grade de vinovăție în aprecierea Sa, ca și a omului mărginit. Însă oricât de neînsemnat ar părea cutare sau cutare greșală în ochii oamenilor, nici un păcat nu este mic în ochii lui Dumnezeu. Păcatele pe care omul este dispus să le considere a fi mici pot fi chiar acelea pe care Dumnezeu le socotește mari nelegiuiri. Bețivul este disprețuit și i se spune că păcatul lui îl exclude din ceruri, în timp ce mândria, egoismul și lăcomia rămân nemustrate. Însă tocmai acestea sunt păcatele care Îl supără cel mai mult pe Dumnezeu. El „nu suferă mândria”, iar Pavel ne spune că lăcomia este idolatrie. Cei care cunosc felul cum este denunțată idolatria în Cuvântul lui Dumnezeu își vor da seama de îndată cât de grav este aceste păcat.⁴⁷⁰

Capitolul 47

Păzirea Sabatului sfânt al lui Dumnezeu

Păzirea Sabatului atrage după sine mari binecuvântări și Dumnezeu dorește ca Sabatul să fie pentru noi o zi de bucurie. A fost bucurie la instituirea Sabatului. Dumnezeu a privit cu plăcere la lucrarea mâinilor Lui. El a spus despre toate lucrurile pe care le-a făcut că erau „foarte bune”. (Geneza 1, 31). Cerurile și pământul erau cuprinse de bucurie. „Stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.” (Iov 38, 7). Deși păcatul a intrat în lume pentru a strica lucrarea desăvârșită a Lui, Dumnezeu ne dă încă Sabatul ca o mărturie că Cel Atotputernic, infinit în bunătate și îndurare, a creat toate lucrurile. Tatăl nostru cerească dorește ca, prin păzirea Sabatului, să se păstreze între oameni cunoașterea despre Sine. El dorește ca Sabatul să ne îndrepte mintea spre El, ca fiind adevăratul și viul Dumnezeu și pentru ca, prin cunoașterea Lui, să putem avea viață și pace.

Când Domnul a eliberat pe poporul Său, Israel, din Egipt și i-a încredințat Legea Sa, El i-a învățat că, prin păzirea Sabatului, trebuia să se deosebească de oamenii idolatri. Aceasta era ceea ce făcea distincție între cei ce recunoșteau suveranitatea lui Dumnezeu și cei care refuzau să-L accepte ca Rege și Creator al lor. „Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic” a spus Domnul. „Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ci și urmașii lor, ca un legământ necurmat.” (Exod 31, 16.17).

După cum Sabatul a fost un semn care îi distingea pe israeliți atunci când au ieșit din Egipt spre a intra în Canaan-ul pământesc, la fel acesta este un semn care deosebește acum pe poporul lui Dumnezeu, când acesta iese din lume spre a intra în odihna cerească. Sabatul este un semn al relației care există între Dumnezeu și poporul Său, un semn că ei cinstesc Legea Sa. Acesta face distincție între supușii ei credincioși și călcătorii ei.

Din stâlpul de nor, Domnul Hristos a proclamat cu privire la Sabat: „Să țineți Sabatele Mele; căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc”, (Exod 31, 13).

Sabatul dat lumii ca semn al lui Dumnezeu, ca fiind Creator, constituie de

asemenea un semn că El este Cel care sfințește. Puterea care a creat toate lucrurile este puterea care și recreează omul după asemănarea Lui. Pentru cei care sfințesc ziua Sabatului, aceasta este semnul sfințirii. Adevărata sfințire înseamnă armonie cu Dumnezeu, a fi una cu El în caracter. Aceasta este primită prin ascultarea de acele principii care constituie transcrierea caracterului Său sfânt. Iar Sabatul este semnul ascultării. Cel care ascultă din toată inima porunca a patra va asculta de toată Legea. El este sfințit prin ascultare.

Atât nouă, cât și lui Israel, Sabatul ne-a fost dat „ca un legământ veșnic”. Pentru cei care respectă ziua lui cea sfântă, Sabatul este un semn că Dumnezeu îi recunoaște ca popor ales al Lui. Este o garanție că El își va îndeplini față de ei legământul Său. Fiecare suflet care acceptă semnul guvernării lui Dumnezeu se așază sub acest legământ divin, veșnic. El își pune speranțele în lanțul de aur al ascultării, fiecare verigă a acestuia constituind o făgăduință.⁴⁷¹

Adu-ți aminte de ziua Sabatului

Chiar la începutul poruncii a patra, Domnul a spus: „Adu-ți aminte”. El a știut că în mulțimea de griji și îngrijorări omul avea să fie ispitit să găsească scuze pentru împlinirea în întregime a Legii sau să piardă din vedere importanța ei sacră. De aceea, El a spus: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești”. (Exod 20, 8).

Pe tot parcursul săptămânii, trebuie să ne gândim la Sabat și să ne pregătim să-l ținem conform poruncii. Noi nu trebuie să ținem Sabatul doar ca o problemă ce ține de Lege, ci să fim conștienți de implicațiile lui spirituale asupra tuturor domeniilor vieții. Toți cei care socotesc Sabatul ca un semn între ei și Dumnezeu, arătând că El este Dumnezeul care îi sfințește, vor reprezenta principiile Lui de guvernare. Ei vor trăi în viața de zi cu zi legile împărăției Sale. Zilnic, rugăciunea lor va fi ca sfințirea Sabatului să poată fi asupra lor. Zi de zi, ei vor fi în compania lui Isus și vor tinde spre desăvârșirea caracterului Lui. Zi de zi, lumina lor va străluci către alții prin fapte bune.

În tot ceea ce are în vedere succesul lucrării lui Dumnezeu, cele dintâi biruințe trebuie câștigate în viața de cămin. Aici trebuie să începă pregătirea pentru Sabat. În timpul săptămânii, părinții să fie conștienți că familia lor trebuie să fie o școală în care copiii lor să fie pregătiți pentru curțile de sus. Cuvintele lor trebuie să fie cuvinte drepte. Nici un cuvânt pe care copiii lor n-ar trebui să-l audă să nu le scape de pe buze. Spiritul

să nu ajungă să se irite. Părinți, trăiți în timpul săptămânii ca înaintea unui Dumnezeu sfânt, care v-a încredințat copii pe care să-i creșteți pentru El. Creșteți pentru El micuța biserică din casa voastră, pentru ca, în Sabat, toți să poată fi pregătiți să se închine în Sanctuarul Domnului. În fiecare dimineață și în fiecare seară, prezentați-vă copiii înaintea lui Dumnezeu ca pe o moștenire a Lui, cumpărată cu propriul Său sânge. Învățați-i că este cea mai mare datorie și privilegiu al lor ca să-L iubească pe Dumnezeu și să-I slujească.

Când ne amintim în acest fel de Sabat, cele vremelnice nu le vor copleși pe cele spirituale. Nici o datorie care ține de cele șase zile de lucru nu va fi lăsată pentru Sabat. În timpul săptămânii, puterile noastre nu vor fi atât de epuizate în lucrul vremelnic, astfel ca în ziua în care Domnul S-a odihnit și S-a refăcut să fim prea istoviți ca să-L putem sluji.

În timp ce pregătirea pentru Sabat se face pe tot parcursul săptămânii, vinerea trebuie să fie ziua specială de pregătire. Domnul a spus prin Moise copiilor lui Israel: „Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului. Coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați până a doua zi dimineață tot ce va rămânea”. „Și poporul se risipea și o strângea [mana], o măcina la râșniță sau o pisa într-o piuă; o fierbea în oală și făcea turte din ea.” (Exod 16, 23); Numeri 11, 8). Trebuia să se facă ceva pentru pregătirea pâinii trimise din cer pentru copiii lui Israel. Domnul le-a spus că această lucrare trebuie făcută vinerea, în ziua de pregătire.

Vinerea trebuie terminat tot ce este de făcut pentru Sabat. Vedeți dacă toate hainele sunt pregătite și dacă s-a gătit tot ce era de gătit. Pantofii să fie făcuți cu cremă și baia făcută. Este posibil să se facă aceste lucruri. Dacă vă faceți o regulă din aceasta, puteți face acest lucru. Sabatul nu trebuie folosit pentru repararea hainelor, gătitul hranei, pentru plăceri sau pentru orice altă ocupație lumească. Înainte de apusul soarelui toate lucrurile vremelnice trebuie lăsate deoparte și toate scrierile lumești trebuie luate de la vedere. Părinți, explicați copiilor voștri ce faceți voi și puneți-i să vă ajute în pregătirea pentru ținerea Sabatului potrivit cu porunca.

Trebuie să ținem cu gelozie la momentele de început și de sfârșit ale Sabatului. Nu uitați că fiecare moment este un timp sfânt, sacru. Oriunde este cu putință, angajaților trebuie să le fie lăsate libere orele de vineri de la prânz până la începutul Sabatului. Lăsați-le timp de pregătire, pentru ca ei să poată întâmpina ziua Domnului

liniștiți. Nu veți suferi nici o pierdere în cele lumești.

Mai există și o altă lucrare căreia trebuie să i se acorde atenție în ziua de pregătire. În această zi, toate divergențele dintre frați, fie că este vorba de familie sau biserică, trebuie rezolvate. Orice amărăciune, mânie și răutate trebuie izgonite din suflet. Într-un spirit umil, „mărturisiți-vă greșelile unii altora și rugați-vă unii pentru alții, ca să puteți fi vindecați”. (Iacov 5, 16).⁴⁷²

Nimic din ceea ce în ochii cerului ar putea fi considerat ca încălcare a Sabatului cel sfânt nu trebuie lăsat nespus sau nefăcut, pentru a fi spus sau făcut în Sabat. Dumnezeu cere nu doar ca noi să ne abținem de la lucrul fizic în Sabat, ci și ca mintea să se concentreze asupra subiectelor sacre. Porunca a patra este călcată de fapt prin discuții despre cele lumești sau prin discuții ușurate, triviale. A vorbi despre orice și tot ce ne trece prin minte înseamnă a fi legați de cele vremelnice. Orice deviere de la ceea ce este bine ne aduce în robie și condamnare.⁴⁷³

Închinarea la apusul soarelui

Sabatul are un caracter mult mai sacru decât îi este acordat de către mulți păzitori declarați ai lui. Domnul a fost mult dezonorat de cei care nu au ținut Sabatul potrivit poruncii, nici în ce privește litera, nici în ce privește spiritul. El cheamă la reformă în păzirea Sabatului.

Înainte de apusul soarelui, membrii familiei să se adune pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu, a cânta și a se ruga. Este nevoie de reformă în acest punct, în care mulți au fost neglijenți. Trebuie să-I facem mărturisiri lui Dumnezeu și unii altora. Trebuie să facem aranjamente, ca fiecare membru al familiei să fie pregătit pentru a cinsti ziua pe care Dumnezeu a onorat-o și a sfințit-o.

Copiii să ia și ei parte la închinarea din familie. Toți să-și aducă Bibliile și fiecare să citească un verset sau două. Apoi, să se cânte o cântare cunoscută, urmată de rugăciune. Pentru aceasta, Domnul Hristos ne-a dat un model. Rugăciunea Domnului nu a fost dată ca să fie repetată în acea formă, ci să constituie o ilustrare de cum trebuie să fie rugăciunile noastre -- simple, serioase și cuprinzătoare. Într-o cerere simplă, spuneți Domnului nevoile voastre și exprimați-vă mulțumirea pentru îndurările Lui. În acest fel, voi îl invitați pe Isus ca pe un oaspete binevenit în căminul și inima voastră. În familie,

rugăciunile lungi cu privire la subiecte îndepărtate nu își au locul. Acestea fac ca momentul de rugăciune să fie obositor când ar trebui să fie privit ca un privilegiu și o binecuvântare. Faceți ca aceste clipe să fie pline de interes și binecuvântare.

Când soarele apune [la încheierea Sabatului], glasul rugăciunii și imnul de laudă să marcheze încheierea orelor sfinte și invitați prezența Lui Dumnezeu de-a lungul săptămânii pline de griji și de trudă.

A sfinți Sabatul pentru Domnul înseamnă mântuire veșnică. Dumnezeu spune: „Căci voi cinști pe cine Mă cinstește”. (1 Samuel 2, 30).474

Orele cele mai sacre ale familiei

Școala de Sabat și ora de serviciu divin ocupă doar o parte a Sabatului. Partea care rămâne pentru familie poate fi făcută cea mai sfântă și cea mai prețioasă dintre toate orele Sabatului. Părinții trebuie să petreacă o mare parte din acest timp cu copiii lor. În multe familii, copiii mici sunt lăsați să facă ce vor ei. Lăsați singuri, copiii devin curând neliniștiți și încep să se joace sau fac cine știe ce pozne. În acest fel, Sabatul nu are pentru ei o semnificație sacră.

Atunci când este vreme bună, părinții să se plimbe cu copiii lor pe câmpii și în crânguri. Vorbiți-le în mijlocul frumuseților naturii despre motivele instituirii Sabatului. Descrieți-le marea lucrare a creațiunii lui Dumnezeu. Spuneți-le că atunci când a ieșit din mâna Sa, pământul era frumos și sfânt. Fiecare floare, fiecare arbust, fiecare copac îndeplinea scopul Creatorului. Fiecare lucru asupra căruia se oprea privirea era plăcut și umplea mintea cu gândul iubirii lui Dumnezeu. Fiecare sunet care se auzea era muzică în armonie cu glasul lui Dumnezeu. Explicați-le că păcatul a fost cel ce a stricat lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu; că spinii și ciulinii, necazul, durerea și moartea, toate sunt urmarea neascultării de Dumnezeu. Faceți-i să vadă cum pământul, deși este afectat de blestemul păcatului, încă descoperă bunătatea lui Dumnezeu. Câmpiile cele verzi, copacii falnici, strălucirea soarelui, norii, rouă, liniștea solemnă a nopții, slava cerurilor înstelate și luna în frumusețea sa, toate aduc mărturie despre Creator. Nici o picătură de ploaie nu cade, nici o rază de lumină nu se revarsă pentru lumea noastră nerecunoscătoare care să nu dea mărturie despre îndurarea și iubirea lui Dumnezeu.

Vorbiți-le despre calea mântuirii; că „Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, că a

dat pe singurul Său fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3, 16). Repetați-le povestea dulce a Betleem-ului. Prezentați-L copiilor pe Isus, ca pe un copil ascultător de părinții Lui, ca pe un tânăr credincios și harnic, care ajută la întreținerea familiei. Astfel îi puteți învăța că Mântuitorul cunoaște încercările, grijile și ispitele, speranțele și bucuriile copiilor și că El simte împreună cu ei și îi poate ajuta. Din când în când, citiți-le povestirile interesante ale Bibliei. Întrebați-i ce au învățat la Școala de Sabat și studiați împreună cu ei lecțiunea care urmează.⁴⁷⁵

În Sabat, trebuie să existe o consacrare deosebită a familiei față de Dumnezeu. Porunca îi cuprinde pe toți care se află înăuntrul porților noastre; toți cei ce locuiesc în casă trebuie să lase deoparte treburile lor lumești și să folosească orele sfinte în devoțiune. Toți să se unească pentru a-L onora pe Dumnezeu prin slujire voioasă în ziua Lui cea sfântă.⁴⁷⁶

„Veniți să ne închinăm Domnului”

Domnul Hristos a spus: „Căci oriunde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20). Oriunde sunt doi sau trei credincioși, să se adune în Sabat laolaltă și să facă apel la făgăduința Domnului.

Grupele mici, care se adună să se închine lui Dumnezeu în ziua Lui cea sfântă, au dreptul să facă apel la binecuvântările bogate ale lui Iehova. Ei trebuie să creadă că Domnul Isus este un oaspete onorat în adunările lor. Fiecare închinător adevărat, care păzește ziua cea sfântă a Sabatului, trebuie să facă apel la făgăduință: „Ca să știți că Eu sunt Domnul care vă sfințesc”. (Exod 31, 13).⁴⁷⁷

Sabatul a fost făcut pentru ora, ca să fie o binecuvântare pentru el, distrăgându-i atenția de la lucrul vremelnic la contemplarea bunătății și a slavei lui Dumnezeu. Este necesar ca poporul lui Dumnezeu să se adune pentru a vorbi cu El, pentru a schimba gânduri și idei cu privire la adevărurile conținute în Cuvântul Său și pentru a consacra o parte din timp rugăciunii. Însă aceste momente, chiar în Sabat, nu trebuie să fie obositoare sau plictisitoare datorită lungimii lor sau a lipsei de interes.⁴⁷⁸

Când biserica este fără pastor, cineva ar trebui să fie rânduit pentru a conduce întâlnirea. Însă nu este necesar ca acesta să țină o predică sau să ocupe o mare parte a serviciului divin. Un scurt pasaj din Biblie, interesant, este adesea de mai mare folos

decât o predică. Și acesta poate fi urmat de momente de rugăciune și mărturie.

Fiecare trebuie să simtă că își are partea sa în a face adunările din Sabat interesante. Nu trebuie să vă adunați laolaltă doar de formă, ci ca să schimbați între voi gânduri, să relatați din experiențele voastre de zi cu zi, să vă exprimați recunoștința, să roștiți dorința voastră sinceră după iluminare divină și să-L puteți cunoaște pe Dumnezeu și pe Isus Hristos, pe care L-a trimis El. Comuniunea laolaltă și cu Hristos va întări sufletul spre a face față încercărilor și luptelor vieții. Nu vă gândiți niciodată că puteți fi creștini și totodată să fiți niște persoane închistate în ele însele. Fiecare este o parte din marea țesătură a omenirii și experiența fiecăruia va fi în mare parte determinată de experiența celor cu care se întâlnește.⁴⁷⁹

Școala de Sabat

Obiectivul Școlii de Sabat trebuie să fie câștigarea de suflete. Lucrarea care se face poate fi fără cusur, poate să existe la dispoziție tot ce se dorește; însă, dacă copiii și tinerii nu sunt aduși la Hristos, școala este un eșec; căci dacă sufletele nu sunt atrase la Hristos, ele ajung din ce în ce mai puțin impresionabile sub influența unei religii de formă. Instructorul trebuie să coopereze în această lucrare, atunci când bate la ușa inimii acelor care au nevoie de ajutor. Dacă elevii răspund apelurilor Duhului și deschid ușa inimii, pentru ca Isus să poată intra, El le va deschide înțelegerea, pentru ca ei să poată înțelege lucrurile lui Dumnezeu. Lucrarea instructorului este o lucrare simplă, însă, dacă este făcută în Spiritul lui Isus, îi va fi adăugată adâncime și eficiență prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu.

Părinți, puneți deoparte un timp în fiecare zi pentru studiul lecției Școlii de Sabat împreună cu copiii voștri. Renunțați la vizite, dacă este nevoie, decât să sacrificați ceasul consacrat lecției prețioase a istoriei sfinte. Părinții, ca și copiii, vor beneficia de pe urma acestui studiu. Fie ca cele mai importante pasaje ale Scripturii, care au legătură cu lecția, să fie memorate, nu ca o datorie, ci ca un privilegiu. Deși la început memoria s-ar putea să fie deficitară, ea se va întări prin exercițiu, așa că după un timp vă veți delecta adunând prețioasele cuvinte ale adevărului. Și acest obicei se va dovedi a fi de cel mai mare folos pentru creșterea spirituală....

Păstrați o anumită rânduială în studiul Scripturilor în familie. Lăsați la o parte tot ce ține de cele vremelnice; renunțați la cusut sau cine știe ce pregătiri pentru masă, dar

asigurați-vă că sufletul este hrănit cu pâinea vieții. Este imposibil de estimat rezultatele unei ore sau chiar a unei jumătăți de oră dedicate zilnic studiului laolaltă, cu plăcere, a Cuvântului lui Dumnezeu. Lăsați Biblia să fie propriul ei interpret, aducând laolaltă tot ce se spune cu privire la un subiect dat în diferite momente și împrejurări. Nu vă întrerupeți momentele de studiu pentru oaspeți. Dacă ei vin în timpul orei de studiu, invitați-i să ia și ei parte. Faceți ca aceștia să vadă că voi considerați că este mai important pentru voi să-L cunoașteți pe Dumnezeu decât să aveți parte de câștigurile și plăcerile lumii.

Îmi pare rău că trebuie să vă spun că în unele Școli [de Sabat] există obiceiul de a citi lecția din lecțiune. Nu trebuie să se facă astfel. Nu s-ar întâmpla așa dacă timpul care este irosit sau folosit în mod păcătos ar fi devotat studiului Scripturii. Nu există motive pentru care lecțiile Școlii de Sabat să fie învățate atât de instructori, cât și de elevi, cu mai puțin interes decât lecțiile de la școală. Acestea trebuie învățate bine, deoarece se ocupă cu subiecte infinit mai importante. Neglijența în această privință îl întristează pe Dumnezeu.

Cei care sunt învățători în Școala de Sabat trebuie să aibă inimile încălzite și înviorate de Cuvântul lui Dumnezeu, să nu fie doar ascultători, ci și împlinitori ai Cuvântului. Ei trebuie să fie hrăniți de la Hristos așa cum mlădițele se hrănesc din viță. Rouă harului ceresc va cădea asupra lor, căci inimile lor pot fi ca niște plante de preț, ai căror muguri se deschid și cresc pentru a răspândi o mireasmă plăcută, ca niște flori în grădina lui Dumnezeu. Instructorii trebuie să fie cercetători silitori ai Cuvântului lui Dumnezeu, care arată că studiază zilnic lecțiile din școala lui Hristos și pot transmite și altora lumina pe care au primit-o de la El, care este Marele învățător, Lumina lumii. În alegerea periodică a slujbașilor, aveți grijă ca să nu constituie regulă preferințele personale, ci să fie așezați în funcții de încredere cei despre care sunteți convinși că îl iubesc pe Dumnezeu, Se tem de El și fac din Dumnezeu sfătuitoarea lor.480

„Se cade a face bine în zi de Sabat”

Trebuie să se dovedească un spirit de slujire atât acasă, cât și la biserică. Cel care ne-a dat șase zile pentru luciul vremelnic, a binecuvântat și a sfințit ziua a șaptea, punând-o deoparte pentru El însuși. În această zi, El avea să binecuvânteze într-un mod cu totul special pe cei care aveau să se consacre în serviciul Lui.

Întregul cer ține Sabatul, însă nu în mod nepăsător, fără a face nimic. În această zi, puterile sufletului trebuie trezite, căci oare nu trebuie să ne întâlnim cu Dumnezeu și cu Domnul Hristos, Mântuitorul nostru? Noi îl putem privi prin credință. El tânjește să învieze și să binecuvânteze fiecare suflet.481

Îndurarea divină ne îndrumă să-i îngrijim pe cei bolnavi și suferinzi; lucrul care se cere pentru a-i face să se simtă bine este o necesitate, nu o călcare a Sabatului. Însă orice lucrare nenecesară trebuie evitată. Mulți care sunt nepăsători lasă până la începerea Sabatului lucrurile mici, care puteau fi făcute în ziua de pregătire. Nu trebuie să se întâmple așa ceva. Orice lucru care a rămas nefăcut până la începerea timpului sfânt trebuie să rămână nefăcut până după trecerea Sabatului.482

În timp ce gătitul în Sabat trebuie evitat, nu este necesar să se mănânce hrană rece. În anotimpul rece, hrana pregătită cu o zi înainte trebuie încălzită. Iar mesele, deși simple, să fie gustoase și atrăgătoare. Pregătiți ceva care să fie privit ca o bucurie, ceva de care familia nu se bucură în fiecare zi.

Dacă dorim binecuvântarea care a fost promisă celor ascultători, atunci trebuie să păzim Sabatul cu mai multă strictețe. Mă tem că noi călătorim adesea în această zi, când se poate evita acest lucru. Potrivit cu lumina pe care ne-a dat-o Dumnezeu cu privire la păzirea Sabatului, noi ar trebui să fim mai atenți când călătorim cu vaporul sau cu trenul în această zi. În această privință, trebuie să dăm un bun exemplu copiilor și tinerilor noștri. Pentru a putea ajunge la bisericile care au nevoie de ajutorul nostru și a le duce solia pe care Dumnezeu dorește ca ele să o asculte, s-ar putea să fie necesar să călătorim în Sabat; însă pe cât este cu putință să ne asigurăm din timp biletele de călătorie și să facem toate aranjamentele necesare în altă zi. Când plecăm într-o călătorie, trebuie să facem tot ce se poate pentru a evita să ajungem la destinație în Sabat.

Când suntem siliți să călătorim în Sabat, noi trebuie să evităm compania aceluia care ne-ar atrage atenția la lucrurile lumești. Trebuie să ne îndreptăm gândurile spre Dumnezeu și să avem comuniune cu El. Ori de câte ori se ivește ocazia, să vorbim altora despre adevăr. Să fim totdeauna gata să ușurăm suferința și să-i ajutăm pe cei în nevoie. În astfel de cazuri, Dumnezeu dorește ca atât cunoștința cât și înțelepciunea pe care ni le-a dat să fie puse la lucru. Însă nu trebuie să vorbim despre afaceri sau să ne lansăm în discuții obișnuite, lumești. În orice timp și în orice loc, Dumnezeu ne cere să ne dovedim credințioșia față de El, cinstind Sabatul.483

Mersul la școală în Sabat

Oricine păzește porunca a patra este conștient că o linie de despărțire este trasă între el și lume. Sabatul este un test, nu o cerință omenească, ci testul lui Dumnezeu. Acesta este cel care face distincție între cei care-I slujesc lui Dumnezeu și cei ce nu-I slujesc; și în acest punct va avea loc marea controversă între adevăr și minciună.

Unii din poporul nostru și-au trimis copiii la școală în Sabat. Ei nu au fost constrânși să facă acest lucru, ci autoritățile școlare au obiectat în a primi copii care nu vin la școală șase zile. În unele din aceste școli, elevii nu sunt învățați numai materiile obișnuite de studiu, ci sunt învățați să facă diferite feluri de lucrări; aici au fost trimiși copiii unor așa-zisi păzitori ai Sabatului. Unii părinți au încercat să se îndreptățească, citând cuvintele lui Hristos, că este bine a face bine în zi de Sabat, însă același raționament ar putea fi folosit pentru a dovedi că oamenii pot munci în Sabat ca să câștige pâine pentru copiii lor; și nu există limită, nici linie de despărțire, care să arate ce se poate și ce nu se poate face.

Frații noștri nu se pot aștepta la aprobarea lui Dumnezeu atât timp cât își trimit copiii acolo unde este imposibil ca ei să țină porunca a patra. Ei trebuie să se străduiască să facă unele aranjamente cu autoritățile, astfel încât copiii lor să fie scutiți de a merge la școală în ziua a șaptea. Dacă nu reușesc acest lucru, atunci datoria lor este clară, aceea de a asculta de cerințele lui Dumnezeu cu orice preț.

Unii vor susține că Dumnezeu nu este chiar atât de strict în cerințele Lui; că nu este datoria lor să fie atât de riguroși în ținerea Sabatului cu un preț atât de mare sau să se expună unui conflict cu legile țării. Însă tocmai în aceasta constă încercarea, dacă noi onorăm Legea lui Dumnezeu mai presus de cerințele oamenilor. Aceasta este ceea ce va face distincție între cei ce îl cinstesc pe Dumnezeu și cei ce nu îl cinstesc. În acest punct trebuie să ne dovedim credincioșia. Istoria felului cum a procedat Dumnezeu cu poporul Său în toate veacurile arată că El ne cere ascultare strictă.

Dacă părinții îngăduie copiilor lor să își primească educația de la lume și să facă din Sabat o zi obișnuită, atunci sigiliul lui Dumnezeu nu poate fi pus asupra lor. Ei vor fi nimiciți o dată cu lumea; și nu va fi cerut sângele lor din mâna părinților lor? Dar dacă învățăm cu credincioșie poruncile lui Dumnezeu pe copiii noștri, făcându-i să se supună

autorității părintești și apoi, prin credință și rugăciune, îi încredințăm lui Dumnezeu, El va lucra împreună cu noi, în eforturile noastre; căci El a promis că va face astfel. Și când nenorocirile devastatoare vor trece prin țară, ei, împreună cu noi, vor fi ascunși sub scutul nevăzut al Domnului.⁴⁸⁴

O zi în care ne odihnim de treburile lumești

Este cea mai mare încumetare ca omul muritor să se aventureze într-un compromis cu Cel Atotputernic, pentru a-și satisface interesele lui vremelnice, comoditatea lui. Este o încălcare la fel de gravă a poruncii de a folosi din când în când Sabatul pentru treburile vremelnice, ca și când acesta este respins cu totul; căci aceasta înseamnă a profita de pe urma poruncilor Domnului. „Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos” a răsunat ca un tunet. Cel care a spus că, datorită nelegiuirilor părinților, copiii vor suferi pedeapsa până la al treilea și al patrulea neam al celor ce îl urăsc și că El va arăta milă până la al miilea neam al celor ce îl iubesc și țin poruncile Lui, nu acceptă ascultare parțială sau interese împărțite. Nu este un lucru neînsemnat să-ți jefuiești vecinul și mare este rușinea celui care este găsit vinovat de o asemenea faptă; dar cel ce își înșală semenul va jefui fără rușine și pe Tatăl său cel ceresc de timpul pe care El l-a binecuvântat și l-a pus deoparte pentru un scop deosebit.⁴⁸⁵

Trebuie să veghem asupra gândurilor și cuvintelor noastre. Cei care discută afaceri și fac planuri în Sabat sunt priviți de Dumnezeu ca și când sunt angajați efectiv în acele afaceri. Pentru a sfinți Sabatul, noi nu trebuie nici măcar să îngăduim minții noastre să zăbovească asupra unor lucruri cu caracter lumesc.⁴⁸⁶

Dumnezeu a vorbit și El vrea ca omul să asculte. El nu întreabă dacă îi convine sau nu. Domnul vieții și al slavei nu a avut în vedere comoditatea sau plăcerea Sa atunci când a părăsit funcția Sa înaltă de sus pentru a deveni un om al durerii și obișnuit cu suferința, acceptând rușinea și moartea pentru a-l scăpa pe om de consecințele neascultării sale. Domnul Isus a murit nu pentru a-l mântui pe om în păcatele sale, ci din păcatele sale. Omul trebuie să părăsească calea cea rea, să urmeze exemplul lui Hristos, să-și ia crucea și să-L urmeze, lepădându-se de sine și ascultând de Dumnezeu cu orice preț.

Împrejurările nu vor îndreptăți pe nimeni să lucreze în Sabat pentru câștig lumesc. Dacă Dumnezeu poate scuza un om, atunci îi poate scuza pe toți. De ce nu ar putea

fratele L, care este un om sărac, să lucreze în Sabat ca să-și câștige traiul când, făcând astfel, și-ar putea întreține mai bine familia? De ce n-ar putea și alți frați, și noi toți, să ținem Sabatul doar atunci când ne convine? Glasul de pe Sinai vine cu răspunsul: „Șase zile să lucrezi și să-ți faci lucrul tău; dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău”. (Exod 20, 9.10).

Vârsta nu constituie o scuză ca să nu ascuți de poruncile divine. Avraam a fost foarte crunt încercat când era în vârstă. Cuvintele Domnului păreau teribile și de nedorit pentru bătrânul atât de lovit și, cu toate acestea, el nu a pus niciodată la îndoială justetea acestora și nici nu a șovăit când a fost vorba de ascultare. El ar fi putut să se roage, aducând ca scuză faptul că este bătrân și slab și că nu-și putea sacrifica fiul care era bucuria vieții sale. El ar fi putut să-I amintească Domnului că porunca Lui este în contradicție cu făgăduințele pe care i le dăduse cu privire la fiul său. Însă ascultarea lui Avraam a fost fără murmurare și fără să-i impute ceva. Încrederea lui în Dumnezeu a fost absolută.⁴⁸⁷

Slujitorii lui Isus ar trebui să-i mustre pe cei care nu sfințesc ziua de odihnă. Cu blândețe, dar în mod solemn, ei trebuie să îi mustre pe cei care se angajează în discuții lumești în Sabat și în același timp susțin că sunt păzitori ai Sabatului. Ei trebuie să încurajeze devoțiunea față de Dumnezeu în ziua Lui cea sfântă.

Nimeni nu trebuie să se simtă în libertate de a petrece timpul sfânt într-un mod nefolositor. Lui Dumnezeu nu-I place când păzitorii Sabatului dorm mult în Sabat. Ei îl dezonoarează pe Creatorul lor, făcând astfel și, prin ceea ce fac, spun că șase zile sunt prea prețioase pentru ei ca să le petreacă odihnindu-se. Ei trebuie să facă bani, chiar dacă, pentru aceasta, trebuie să se lipsească de somnul necesar, pe care îl recuperează dormind în ziua cea sfântă. Apoi, se scuză spunând: „Sabatul a fost dat ca zi de odihnă. Eu nu mă voi lipsi de somn, ca să particip la adunare, căci am nevoie de odihnă”. Cei care fac astfel, folosesc greșit ziua de odihnă. Ei ar trebui, în special în această zi, să-și facă familiile să păzească Sabatul și să meargă la adunare, fie că sunt puțini acolo, fie că sunt mulți. Trebuie să-și devoteze timpul și puterile în exerciții spirituale, pentru ca puterea divină, care este asupra Sabatului, să-i însoțească pe parcursul săptămânii. Din toate zilele săptămânii, nici una nu este atât de favorabilă devoțiunii ca Sabatul.⁴⁸⁸

Dacă Sabatul ar fi fost păzit întotdeauna cu sfințenie, nu ar fi existat niciodată atei sau idolatri. Instituția Sabatului, care își are originea în Eden, este la fel de veche ca și

lumea însăși. El a fost ținut de toți patriarhii, de la Creațiune încoace. În timpul robiei din Egipt, israeliții au fost siliți de stăpânii lor să calce Sabatul și au pierdut în mare parte cunoștința despre sfințenia acestuia. Când a fost proclamată Legea pe Sinai, cele dintâi cuvinte ale poruncii a patra au fost: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești” -- arătând că Sabatul nu a fost atunci instituit; noi suntem îndrumați înapoi la originea sa, la creațiune. Pentru a-L șterge pe Dumnezeu din mintea oamenilor, Satana a vrut să dărâme acest mare monument de aducere aminte. Dacă oamenii ar fi putut fi determinați să-L uite pe Creatorul lor, ei nu aveau să mai facă nici un efort pentru a se împotrivi puterii răului, iar Satana ar fi fost sigur de prada lui.489

Binecuvântările păzirii Sabatului

Tot cerul mi-a fost prezentat cum privește și veghează în Sabat asupra celor care respectă cerințele poruncii a patra și păzesc Sabatul. Îngerii sunt foarte interesați și au o înaltă considerație pentru această instituție divină. Pe cei care L-au sfințit pe Domnul Dumnezeu în inimile lor printr-o strictă devoțiune a minții și care au căutat să folosească cât mai bine orele sfinte ale Sabatului onorându-L pe Dumnezeu și socotind Sabatul o delectare -- pe toți aceștia îngerii îi binecuvântează în mod special cu lumină și sănătate și le este dată o putere specială.490

O conformare strictă față de cerințele cerului va aduce atât binecuvântări vremelnice, cât și binecuvântări spirituale.491

„Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul ca să nu-l pângărească și stăpânindu-și mâna ca să nu facă nici un rău”. „Și pe străinii care se vor lipi de Domnul, ca să-L slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stăruii în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune.” (Isaia 56, 2.6.7).492

Cât timp vor exista cerurile și pământul, Sabatul va continua să existe ca un semn al puterii Creatorului. Iar când Edenul va înflori din nou pe pământ, ziua de odihnă cea sfântă a lui Dumnezeu va fi onorată de toți cei ce sunt sub soare. „De la un Sabat la altul”, locuitorii Noului Pământ, cel slăvit, se vor aduna ca „să Mi se închine, zice Domnul”.493

Capitolul 48

Sfaturi pentru ispravnici

Spiritul dărnicii este spiritul cerului. Dragostea plină de sacrificiu de sine a lui Hristos a fost descoperită la cruce. Pentru ca omul să poată fi salvat, El a dat tot ce a avut și apoi S-a dat pe Sine însuși. Crucea lui Hristos face apel la bunăvoința fiecărui urmaș al Mântuitorului binecuvântat. Principiul care este ilustrat aici este acela de a da, și iarăși de a da. Acest lucru, îndeplinit în binefacere și fapte bune constituie roadă vieții creștine. Principiul celor lumești este acela de a primi, de a căpăta, și în acest fel ci se așteaptă să-și asigure fericirea; însă urmarea nu este decât suferința și moartea.

Lumina Evanghelici care strălucește de la crucea lui Hristos mustră egoismul și încurajează dărnicia și generozitatea. Nu trebuie să ne plângem că există tot mai multe apeluri pentru a da. În providența Lui, Dumnezeu îl cheamă pe poporul Său din sfera lui limitată de acțiune pentru a se angaja în întreprinderi mai mari. În acest timp, când întunericul moral cuprinde lumea, se cer eforturi nelimitate. Mulți din cei care fac parte din poporul lui Dumnezeu sunt în primejdia de a fi prinși în cursă de cele lumești și de lăcomie. Ei trebuie să înțeleagă că harul Lui este cel care înmulțește cererile pentru mijloacele lor. Trebuie să le fie așezate în față obiective care să facă apel la bunăvoința lor, altfel ei nu vor putea copia caracterul marelui Model.

În însărcinarea ucenicilor de a „merge în toată lumea și a predica Evanghelia la orice făptură”, Domnul Hristos a rânduit oamenilor lucrarea de a face cunoscută cunoștința harului Său. Însă în timp ce unii pornesc spre a predica, El face apel la alții, ca să răspundă la apelurile Sale pentru daruri, prin care să susțină cauza Lui de pe pământ. El a așezat mijloace materiale în mâinile oamenilor, pentru ca darurile divine să se poată scurge prin canalele omenești în a face lucrarea desemnată pentru noi, de salvare a semenilor noștri. Aceasta constituie una din căile prin care Dumnezeu îl înalță pe om. Este întocmai lucrarea de care omul are nevoie, căci aceasta trezește cele mai adânci simpatii ale inimii și cheamă la lucru cele mai înalte capacități ale minții.⁴⁹⁴

Dărnicia îndreptată în direcția cea bună pune la lucru energiile mintale și morale ale oamenilor și îi conduce la fapte sănătoase, de binecuvântare a celor în nevoie și pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu.⁴⁹⁵

Fiecare ocazie de a ajuta un frate în nevoie sau a susține cauza lui Dumnezeu în răspândirea adevărului, constituie o nestemată pe care o poți trimite dinainte și depozita în banca cerului, unde va fi păstrată în siguranță.⁴⁹⁶

„De la orice om care-l va da cu tragere de inimă”

Singurele mijloace pe care le-a rânduit Dumnezeu pentru înaintarea cauzei Sale au fost acelea de a-i binecuvânta pe oameni cu bogății. El le dă soare și ploaie; el face vegetația să înflorească; El ne dă sănătate și capacitatea de a câștiga bani. Toate binecuvântările ne vin din mâna Lui darnică. La rândul Lui, El vrea ca oameni să-și arate recunoștința înapoiindu-i o parte prin zecimi și daruri -- daruri de mulțumire, daruri de bunăvoie, jertfe pentru păcat.⁴⁹⁷

Dărnicia iudeilor la construcția cortului întâlnirii și ridicarea templului ilustrează un spirit de bunăvoință, care nu a mai fost egalat de creștini niciodată după aceea. Tocmai fuseseră eliberați după lunga robie din Egipt și pribegeau prin pustie; de-abia scăpaseră de armatele egiptenilor care îi urmăriseră în fuga lor grabnică, când cuvintele Domnului au venit prin Moise, spunând: „Vorbește copiilor lui Israel să-Mi aducă un dar; să-l primiți pentru Mine de la orice om care-l va da cu tragere de inimă.” (Exod 25, 2).

Poporul Său avea mici avuții și nici o perspectivă optimistă de a și le mări; însă înaintea lor aveau o țință -- aceea de a construi un sanctuar pentru Domnul. Dumnezeu a vorbit, iar ei trebuia să asculte de glasul Lui. Ei nu au reținut nimic pentru ei. Toți au dat cu tragere de inimă, nu o anumită cantitate din ceea ce aveau, ci o mare parte din ce era al lor. Ei le-au dat cu bucurie și cu toată inima Domnului și l-au făcut astfel pe plac. Nu-I aparținea Lui totul? Nu El le dăduse tot ce aveau? Dacă El le-a cerut, nu era de datoria lor de a da înapoi Celui care le împrumutase ceea ce îi aparținea Lui?

Nu a mai fost nevoie de nici un apel. Poporul a adus chiar mai mult decât era necesar și li s-a spus să se oprească, căci era strâns deja mai mult decât era necesar. Și la zidirea templului, apelul pentru daruri a fost întâmpinat cu un răspuns din toată inima. Poporul nu a dat cu părere de rău. Ei s-au bucurat că avea să fie ridicată o clădire pentru închinare lui Dumnezeu și au donat mai mult decât suficient în acest scop.

Pot creștinii, care se laudă cu mai multă lumină decât evreii, să dea mai puțin decât au dat ei? Pot creștinii care trăiesc aproape de încheierea timpului să fie mulțumiți cu darurile lor când acestea nu sunt nici pe jumătate cât ale evreilor?497

Domnul a făcut ca răspândirea luminii și a adevărului pe pământ să fie dependentă de eforturile voluntare și de darurile acelor care au fost părtași ai darurilor cerești. Doar puțini sunt chemați să călătorească lucrând ca pastori și misionari, însă mulți sunt chemați să coopereze în răspândirea adevărului cu mijloacele lor.

Ei bine, poate spune cineva, se tot fac apeluri pentru a da pentru lucrare; însă am obosit să tot dau pentru lucrare. Și tu ai obosit? Dă-mi voie să te întreb: Ai obosit să primești din mâna darnică a lui Dumnezeu? Atât timp cât El nu încetează să te binecuvânteze, tu ai datoria de a-i da înapoi partea pe care El o cere. El te binecuvântează, ca tu să poți avea putere spre a-i binecuvânta pe alții. Când vei obosi să primești, atunci poți să spui: Atâtea apeluri pentru dăruire m-au obosit. Dumnezeu își rezervă pentru El o parte din ceea ce primim. Când aceasta i se înapoiază, partea care rămâne este binecuvântată; însă când aceasta este reținută, tot ceea ce rămâne, mai curând sau mai târziu, este blestemat. Ceea ce este a lui Dumnezeu trebuie să fie pe primul plan; orice altceva, pe planul doi.499

Zecimea este rânduie de Dumnezeu

Darurile de bunăvoie și zecimea constituie venitul Evangheliei. Din toate mijloacele pe care le-a încredințat omului, Dumnezeu cere o anumită parte -- a zecea parte.500

Toți trebuie să fim conștienți că cerințele lui Dumnezeu sunt mai presus de orice alte cerințe. El ne dă cu mână largă, iar contractul pe care el l-a făcut cu omul este ca a zecea parte din avuțiile lui să-i fie înapoiate lui Dumnezeu. Domnul încredințează cu generozitate ispravnicilor Săi comorile Sale, însă despre a zecea parte El spune : Aceasta îmi aparține. În funcție de ce i-a dat Dumnezeu omului, acesta trebuie să-I dea o zecime credincioasă din tot ceea ce are. Această rânduială precisă a fost făcută de însuși Isus Hristos.501

Adevărul pentru acest timp trebuie dus în colțurile întunecate ale pământului și această lucrare trebuie începută acasă. Urmașii lui Hristos nu trebuie să ducă o viață

egoistă; ci, călăuziți de Duhul lui Hristos, ei trebuie să lucreze în armonie cu El.502

Marea lucrare pe care Domnul Hristos a anunțat că a venit să o facă a fost încredințată urmașilor Săi de pe pământ. El a dat poporului Său un plan pentru strângerea de sume de bani, suficiente pentru a face ca această întreprindere să se poată susține singură. Planul lui Dumnezeu în sistemul zecimilor este frumos prin simplitatea și justetea sa. Toți pot participa cu credință și curaj căci este de origine divină. În el sunt combinate simplitatea și utilitatea și nu este nevoie de multă învățătură, ca să-l poți înțelege și aduce la îndeplinire. Toți se pot bucura de simțământul că pot avea o parte în ducerea mai departe a prețioasei lucrări a mântuirii. Fiecare bărbat, femeie sau tânăr poate deveni un depozitar pentru Domnul și poate deveni un mijloc de a face față cerințelor vistieriei. Apostolul spune: „Fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui.” (1 Corinteni 16, 2).

Prin acest sistem sunt atinse ținte mari. Dacă unul și toți laolaltă îl vor accepta, fiecare va deveni ispravnic credincios pentru Dumnezeu și nu va mai fi lipsă de mijloace pentru a duce mai departe marea lucrare de proclamare a ultimei solii de avertizare către lume. Vistieria va fi plină, dacă toți vor accepta sistemul, iar contribuabilii nu vor sărăci. Cu fiecare investiție pe care o fac, ci devin tot mai strâns legați de cauza adevărului prezent. Ei își vor strânge „drept comoară pentru vremea viitoare o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata viață”. (1 Timotei 6, 19).

Pe măsură ce lucrătorii perseverenți, ordonați, văd că eforturile lor hrănesc dragostea pentru Dumnezeu și semenii lor, și că eforturile lor personale sporesc sfera utilității lor, își dau scama că este o mare binecuvântare să fii conlucrător cu Hristos. Biserica creștină, în general, refuză să recunoască cerințele pe care le are Dumnezeu de a aduce daruri din lucrurile pe care le au pentru a fi de folos în lupta cu întunericul moral, care cuprinde lumea. Niciodată lucrarea lui Dumnezeu nu va înainta așa cum trebuie, dacă urmașii lui Hristos nu devin lucrători activi, zeloși.503

Privilegiul de a fi conlucrător cu Hristos

Dumnezeu nu este dependent de om pentru susținerea cauzei Sale. El ar fi putut trimite mijloace direct din cer pentru vistieria Sa, dacă în providența Lui ar fi văzut că așa ar fi fost mai bine pentru om. Ar fi putut pune la cale mijloace prin care îngerii ar fi fost trimiși pentru transmiterea adevărului către lume, fără a fi nevoie de oameni. Ar fi

putut scrie adevărul pe cer și să facă ca acesta să proclame lumii cerințele Sale cu litere vii. Dumnezeu nu depinde de aurul și argintul omului. El spune: „Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor”. „Dacă Mi-ar fi foame, nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea.” (Psalmii 50, 10.12). El a rânduie spre binele nostru tot ce este necesar din partea noastră pentru înaintarea cauzei Sale. El ne-a onorat făcându-ne conlucrători cu El. El a rânduie că este nevoie de colaborarea omului, pentru ca acesta să-și poată pune la lucru dărnicia.

Legea morală cerea păzirea Sabatului, care nu a constituit o povară, cu excepția cazurilor când Legea era călcată și ei trebuia să suporte consecințele călcării ei. Sistemul zecimii nu a fost o povară pentru cei care nu s-au îndepărtat de plan. Sistemul prescris evreilor nu a fost anulat și nici slăbit de Cel care l-a instituit. Nu numai că nu a fost desființat, ci acum trebuie mai mult pus în aplicare și mai mult extins, după cum mântuirea doar prin Hristos trebuie făcută mai mult cunoscută în epoca creștină.

Evangelia, propovăduită pe scară mai largă, necesită mai mult suport în acest război care a urmat după moartea lui Hristos, și acest lucru a făcut ca legea darurilor să constituie o necesitate mai urgentă decât sub guvernarea ebraică. Dumnezeu cere acum nu mai puține, ci mai multe daruri decât în orice altă perioadă a lumii. Principiul expus de Domnul Hristos este acela că darurile trebuie să fie în proporție cu lumina și binecuvântările primite. El a spus: „Cui i s-a dat mult, i se va cere mult”. (Luca 12, 48).504

Un fluviu de lumină răzbate din Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să se producă o trezire la ocaziile neglijate. Când toți sunt credincioși în a da înapoi lui Dumnezeu ceea ce este al Lui, prin zecimi și daruri, se va deschide calea pentru ca lumea să audă solia pentru acest timp. Dacă inimile celor ce alcătuiesc poporul Lui Dumnezeu ar fi umplute cu dragoste pentru Hristos, dacă fiecare membru al bisericii ar fi plin de spiritul sacrificiului de sine, dacă toți ar dovedi seriozitate, nu ar mai exista lipsă de fonduri pentru lucrarea misionară de acasă și din câmpurile străine. Resursele noastre ar fi înmulțite; s-ar deschide o mie de uși de utilitate, iar noi am fi invitați să intrăm. Dacă scopul lui Dumnezeu de a duce lumii solia harului ar fi fost adus la îndeplinire de poporul Său, Domnul Hristos ar fi venit pe pământ, iar sfinții ar fi fost bineveniți în cetatea lui Dumnezeu.505

Dumnezeu cere a zecea parte din venitul pe care El îl dă

Sistemul zecimii ajunge departe, până în zilele lui Moise. Oamenilor li se ceruse să aducă lui Dumnezeu daruri cu destinație religioasă înainte ca acest sistem bine definit să fie dat lui Moise, și acest lucru s-a petrecut cu mult timp în urmă, chiar în zilele lui Adam. Supunându-se cerințelor lui Dumnezeu, prin daruri ei aveau să-și exprime prețuirea pentru îndurările și binecuvântările Lui față de ei. Acest lucru a fost continuat timp de generații la rând și a fost adus la îndeplinire de Avraam, care a dat zecime lui Melhisedec, preotul Dumnezeului Cel Prea înalt. Același principiu a existat în zilele lui Iov. Iacov, pe când se afla la Betel, fiind un pribeag exilat și fără nici un ban, s-a întins noaptea, singur, cu o piatră drept pernă sub cap și acolo a promis Domnului: „Îți voi da a zecea parte din tot ce-mi vei da”. (Geneza 28, 22). Dumnezeu nu-i constrânge pe oameni să dea. Tot ce dăruiesc ei trebuie să fie de bună voie. El nu dorește ca vistieria Sa să se umple cu daruri care nu sunt date de bunăvoie.

Drept cantitate Dumnezeu a specificat: a zecea parte din venit. Acest lucru este lăsat pe seama conștiinței și bunăvoinței oamenilor, a căror judecată în privința sistemului zecimii trebuie să fie liberă. Și deși este lăsată pe seama conștiinței, s-a făcut totuși un plan clar pentru toți. Nimeni nu trebuie însă constrâns.

Dumnezeu a cerut oamenilor din dispensațiunea iudaică să dea a zecea parte din tot venitul lor. El le-a încredințat lucrurile ce aveau în vedere această viață, talanții care trebuia dați la schimbător și înapoiți Lui. El a cerut a zecea parte și socotește aceasta un minimum pe care omul poate să i-l dea înapoi. El îi spune: Ție îți dau nouă părți, în timp ce pentru Mine cer o parte; aceasta îmi aparține. Când oamenii rețin a zecea parte, ei îl jefuiesc pe Dumnezeu. Pe lângă zecime, au fost cerute, de asemenea, jertfe pentru păcat, jertfe pentru ispășire și daruri de mulțumire.

Tot ceea ce se reține din ceea ce pretinde Dumnezeu, a zecea parte din venit, este raportat în cărțile din ceruri în dreptul celor ce jefuiesc, ca fiind furt. Astfel, ei Îl înșală pe Creator; și când acest păcat al neglijenței este adus în fața lor, nu este suficient ca ei să-și schimbe viața și să înceapă să lucreze din acel moment conform principiului drept. Aceasta nu va îndrepta cifrele înregistrate în cărțile din ceruri ca delapidare a bunurilor încredințate lor, care nu au fost înapoiate Celui care le-a împrumutat. Este nevoie de pocăință pentru necredincioșie față de Dumnezeu, pentru nerecunoștință josnică.

Ori de câte ori poporul lui Dumnezeu, în orice perioadă a lumii, a adus la îndeplinire cu voioșie și bunăvoință planul Său și s-a supus cerințelor Sale, onorându-L cu avuțiile lor, hambarele lor au fost pline. Însă atunci când L-au jefuit pe Dumnezeu în daruri și zecimi, ci au fost făcuți să-și dea seama că nu pe El îl jefuiau, ci pe ei înșiși, căci El mărginea binecuvântările față de ei exact în măsura în care ci își restrângeau darurile față de El.506

Omul care se află într-o nenorocire și arc datorii, nu trebuie să ia din partea Domnului ca să-și plătească datoriile față de semenii Săi. El trebuie să considere că a fost încercat prin aceste lucruri și că, dacă oprește partea cuvenită Domnului pentru propriul lui folos, el îl jefuiește pe Dătător. El îi este dator lui Dumnezeu pentru tot ceea ce are, însă devine de două ori dator atunci când folosește banii Domnului plătindu-și datoriile față de ființele omenești. „Necredincioșie față de Dumnezeu” este scris în dreptul numelui său în cărțile din ceruri. El are de pus la punct o socoteală cu Dumnezeu pentru că a folosit banii Domnului în folosul său. Și lipsa principiului în felul cum a folosit banii Domnului se va vedea în felul cum va administra alte lucruri. Se va vedea în toate lucrurile care au de-a face cu treburile lui. Omul care îl jefuiește pe Dumnezeu cultivă trăsături de caracter care îl vor lipsi de posibilitatea de a fi admis în familia lui Dumnezeu de sus.507

Dumnezeu evaluează darurile după dragostea care îndeamnă la sacrificiu

În balanța sanctuarului, darurile săracilor, aduse din dragoste pentru Hristos, nu sunt prețuite în funcție de cantitate, ci în funcție de dragostea care a condus la sacrificiu. Făgăduințele lui Isus vor fi îndeplinite cu tot atâta siguranță față de săracul generos, care nu are decât puțin de dat, dar care dă acel puțin din toată inima, ca și față de bogatul care dă din ceea ce are de prisos. Cel sărac își jertfește puținul, iar acest sacrificiu este din plin resimțit. El se lipsește cu adevărat de unele lucruri de care are nevoie pentru confortul său, în timp ce omul bogat dă din ceea ce are de prisos și nu duce lipsă de nimic din ceea ce are nevoie cu adevărat. Providența lui Dumnezeu a rânduit întregul plan al dăruirii sistematice spre binele omului. Providența Lui este mereu la lucru. Dacă slujitorii lui Dumnezeu vor folosi ocaziile favorabile, create prin providența Sa, toți vor fi lucrători activi.508

Darurile aduse de copiii mici sunt primite și îi fac plăcere lui Dumnezeu. Valoarea darului este în funcție de spiritul care l-a îndemnat. Cei săraci, urmând regula

apostolului și punând deoparte o sumă mică în fiecare săptămână, ajută vistieria, iar darurile lor sunt cu totul acceptate de Dumnezeu; căci sacrificiile lor sunt mari, mai mari chiar decât ale fraților lor bogați. Sistemul dăruirii sistematice se va dovedi un scut pentru fiecare familie împotriva ispitei de a folosi banii pentru lucruri inutile și în special se va dovedi o binecuvântare pentru cei bogați, păzindu-i de extravaganta.509

Răsplata dărnicii din tot sufletul este aceea de a conduce mintea și sufletul la o părtășie mai apropiată a Duhului.510

Pavel expune o regulă în ce privește dăruirea pentru cauza lui Dumnezeu și ne spune că urmările ne privesc atât pe noi, cât și pe Dumnezeu. „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui; nu cu părere de rău sau de silă; căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu”. „Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera”. „Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având întotdeauna din toate lucrurile din destul, să prisișiți în orice faptă bună: (...Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană vă va da și vă va înmulți și vouă sămânța de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre); în chipul acesta, veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu.” (2 Corinteni 9, 6-11).511

Cum procedăm cel mai bine cu proprietatea

Lucrând cu judecată sănătoasă, părinții ar trebui, după ce se roagă și apelează la consilieri corespunzători, care au experiență în adevăr și cunoașterea voinței divine, să procedeze cum este cel mai bine cu proprietatea pe care o dețin.

Dacă au copii care sunt necăjiți sau care se luptă cu sărăcia și care ar ști să folosească în mod judicios mijloacele, ar trebui să se gândească la ei. Însă dacă au copii necredincioși, care au din belșug din bunurile acestei lumi și care slujesc lumii, ei comit un păcat împotriva Domnului, care i-a făcut ispravnicii Lui, dacă ei așază mijloacele lor în mâinile acestora, doar din motivul că sunt copiii lor. Cerințele lui Dumnezeu nu trebuie privite cu ușurință.

Părinții trebuie să înțeleagă clar că faptul că au făcut un testament nu-i împiedică să dea mijloace materiale pentru cauza lui Dumnezeu cât timp trăiesc. Ei trebuie să facă acest lucru. Trebuie să aibă mulțumire aici și răsplata în viața viitoare, pentru că dau din

surplusul lor în timpul vieții. Trebuie să-și facă partea pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu și să-și folosească mijloacele împrumutate lor de Domnul pentru a îndeplini lucrarea care trebuie făcută în via Sa.512

Cei care rețin din vistieria lui Dumnezeu și-și păstrează bunurile pentru copiii lor, pun în primejdie interesele spirituale ale copiilor lor. Ei își așază averea, care este o piatră de poticnire pentru ei înșiși, în calea copiilor lor, care se vor poticni de aceasta și vor merge spre pieire. Mulți fac o mare greșală cu privire la lucrurile acestei vieți. Ei fac economii, reținând de la ei și de la alții bunurile pe care le-ar fi putut primi, dacă ar fi folosite cum trebuie mijloacele materiale pe care Dumnezeu le-a împrumutat lor, și ajung egoiști și avari. Își neglijează interesele spirituale și stau pe loc în ceea ce privește creșterea spirituală, totul de dragul acumulării bogăției pe care nu o pot folosi. Își lasă averea copiilor lor, și, în nouă cazuri din zece, aceasta se dovedește pentru moștenitori un blestem chiar mai mare decât a fost pentru ei înșiși. Copiii, bizuindu-se pe averea părinților lor, adesea nu au succes în această viață și în general își riscă viața veșnică.

Cea mai bună moștenire pe care copiii o pot lăsa copiilor lor este cunoașterea lucrului util și exemplul unei vieți caracterizate prin bunăvoință dezinteresată. Printr-o astfel de viață, ei arată adevărata valoare a banilor, care trebuie apreciată numai după binele pe care îl va îndeplini în alinarea nevoilor lor și a necesităților altora, și în înaintarea cauzei lui Dumnezeu.513

„Dacă cresc bogățiile, nu vă lipiți inima de ele”

Sistemul special al zecimii a fost întemeiat pe un principiu care este tot atât de solid ca și Legea lui Dumnezeu. Sistemul zecimii a fost o binecuvântare pentru iudei, altfel Dumnezeu nu li l-ar fi dat. Acesta va fi o binecuvântare și pentru cei de la sfârșitul timpului, care îl vor pune în aplicare.

Acele biserici care sunt cele mai organizate și generoase în susținerea cauzei lui Dumnezeu sunt cele mai prospere din punct de vedere spiritual. Generozitatea celui ce-L urmează pe Hristos îi identifică interesele cu cele ale Domnului său. Dacă cei ce dețin mijloace și-ar da seama că ei vor da socoteală lui Dumnezeu pentru fiecare dolar pe care îl cheltuiesc, așa-zisele lor nevoi ar fi mult mai mici. Dacă ar fi trează conștiința lor, ar fi o mărturie că sunt inutile satisfacerea poftelor, a mândriei, a vanității și dragostea pentru distracții și ar avertiza cu privire cheltuirea banilor Domnului, care ar fi trebuit dăruți

cauzei Sale. Cei care risipesc bunurile Domnului va trebui să-I dea socoteală, cu timpul, de ceea ce fac.

Dacă cei ce susțin că sunt creștini ar folosi mai puțin din averea lor pentru a-și împodobi corpul și a-și înfrumuseța casele și ar consuma mai puțin pe delicatose extravagante, pe care le pun pe mesele lor, care le distrug sănătatea, ei ar putea depune sume mai mari în vistieria lui Dumnezeu. În acest fel, ei L-ar putea imita pe Mântuitorul lor, care a părăsit cerul, bogățiile Sale, slava Sa și a devenit sărac pentru noi, pentru ca noi să putem beneficia de bogățiile veșnice.

Însă mulți, când încep să-și adune bogății pământești, încep să calculeze cât va fi până vor ajunge în posesia unei anumite sume. Dărnicia lor nu ține pasul cu ceea ce strâng ei. Pe măsură ce pasiunea lor pentru bogății crește, inima lor este la comoara lor. Creșterea averii întărește dorința pentru mai mult până ce unii ajung să considere că o zecime pentru Domnul este o taxă prea mare și nedreaptă.

Inspirația a spus: „Când cresc averiile, nu vă lipiți inima de ele”. (Psalmii 62, 10). Mulți au spus: „Dacă aș fi bogat ca și cutare, darurile mele pentru Domnul ar fi mult mai mari. Nu mi-aș folosi pentru nimic altceva bogăția decât pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu”. Dumnezeu i-a pus la încercarea pe unii ca aceștia și le-a dat bogății; însă o dată cu bogățiile, ispitele au fost mai mari, iar dărnicia lor a fost cu mult mai mică decât atunci când au fost săraci. Dorința de a acapara tot mai multe bogății le-a pus stăpânire pe minte și pe inimă și s-au dedat la idolatrie.⁵¹⁴

Un angajament făcut față de Dumnezeu este obligatoriu și sacru

Fiecare trebuie să decidă singur și să dea cum a hotărât în inima sa. Însă sunt unii care sunt vinovați de același păcat ca și Anania și Safira, gândind că, dacă ei rețin o parte din ceea ce Dumnezeu cere ca zecime, frații nu vor ști niciodată. Așa a gândit și acel cuplu vinovat, al cărui exemplu ne este dat ca avertizare. Prin acest caz, Dumnezeu arată că El cercetează inima. Motivele și scopurile unui om nu pot fi ascunse de El. Prin aceasta, El a lăsat o avertizare care să rămână pentru creștinii din toate timpurile, ca să se ferească de acest păcat spre care inimile oamenilor sunt continuu înclinate.

Când se face un angajament verbal sau scris în prezența fraților noștri pentru a da o anumită sumă, ei sunt martori văzuți ai unui contract care se face între noi și

Dumnezeu. Angajamentul nu se face față de om, ci față de Dumnezeu și este ca o însemnare scrisă, care se dă unui semen. Nici un angajament legal nu este mai obligatoriu pentru creștin pentru plata banilor decât un angajament făcut față de Dumnezeu.

Persoanele care se angajează în acest fel față de semenii lor în general nu se gândesc să le ceară acestora să fie scutiți de angajamentele făcute. Un legământ făcut față de Dumnezeu, Dătătorul tuturor lucrurilor, este de o importanță cu mult mai mare; atunci de ce am căuta să ne eliberăm de angajamentele făcute față de Dumnezeu? Va considera omul că promisiunea lui este mai puțin obligatorie, deoarece a fost făcută față de Dumnezeu? Pentru că nu va fi prezentat în tribunalul justiției omenești, angajamentul său este mai puțin valabil? Îl „va jefui” pe Dumnezeu un om care susține că este salvat prin sângele infinitului sacrificiu al Domnului Isus Hristos? Oare nu sunt angajamentele și faptele sale cântărite în balanța dreptății din curțile cerești?

Biserica este răspunzătoare față de angajamentele pe care le fac membrii ei. Dacă ei văd că este un frate care neglijează să-și aducă la îndeplinire angajamentele, trebuie să lucreze cu el cu amabilitate, dar cu hotărâre. Dacă se află în asemenea împrejurări, încât nu poate plăti ceea ce s-a angajat și el este un membru demn de încredere și are o inimă binevoitoare, atunci biserica să simtă împreună cu el și să-l ajute. Astfel ei pot trece peste greutatea respectivă și pot primi ei înșiși o binecuvântare.⁵¹⁵

Daruri de mulțumire să fie puse deoparte pentru cei săraci

În fiecare comunitate ar trebui să existe un fond special pentru săraci. O dată pe săptămână, sau o dată pe lună, cum este mai convenabil, fiecare membru să prezinte un dar de mulțumire. Acest dar va exprima mulțumirea noastră, pentru că am avut sănătate, hrană și îmbrăcăminte. Și potrivit cu ceea ce Dumnezeu ne-a binecuvântat pe noi cu aceste daruri, vom pune și noi deoparte pentru cei săraci, cei în suferință și cei necăjiți. Vreau să atrag atenția fraților în special asupra acestui punct. Nu-i uitați pe săraci. Renunțați la unele din articolele voastre de lux, și chiar la cele ce vă sunt de trebuință și ajutați-i pe cei care nu au decât hrană și îmbrăcăminte sărăcăcioasă. Ajutându-i pe ei, voi faceți acest lucru pentru Domnul Isus în persoană sfinților Săi. El Se identifică cu omenirea care suferă. Nu așteptați până când toate dorințele voastre imaginare sunt satisfăcute. Nu vă încredeți în simțămintele voastre, ca să dați atunci când simțiți voi că trebuie să dați și să nu dați atunci când simțiți că nu trebuie să dați. Dați în mod regulat

... și veți avea răsplată în ziua lui Dumnezeu.516

Avuția voastră și susținerea cauzei lui Dumnezeu

Acelora care îl iubesc sincer pe Dumnezeu și au mijloace, am fost îndemnată să le spun: Acum este timpul să vă investiți mijloacele în susținerea lucrării Domnului. Acum este timpul să susțineți mâinile pastorilor în eforturile lor, făcute cu lepădare de sine pentru a salva sufletele care pier. Când vă veți întâlni în curțile cerești cu sufletele la care v-ați adus contribuția de a le salva, nu va fi aceasta o răsplată glorioasă pentru voi?

Nimeni să nu rețină nici un bănuț și fie ca cei care au mult să se bucure că își pot face o comoară în ceruri care nu se trece. Bani pe care refuzăm să-i investim în lucrarea Domnului vor pieri. Nici o dobândă nu se va acumula în dreptul acestora în banca cerului.

Domnul îi cheamă acum pe adventiștii de ziua a șaptea din toate localitățile să se consacre Lui și să facă tot ceea ce pot mai bine, potrivit cu situația lor, pentru a sprijini lucrarea Sa. El dorește ca ei să-și arate prețuirea pentru binecuvântările Sale și recunoștința pentru îndurarea Sa, prin generozitatea lor în daruri.517

Domnul mi-a arătat de repetate ori că este împotriva Bibliei a face vreo provizie pentru nevoile noastre vremelnice din timpul de strâmtorare. Am văzut că, dacă sfinții ar avea hrană pusă deoparte de ei sau cele necesare pentru mâncare, în câmp, în timpul strâmtorării, atunci când sabia, foametea și molimele vor fi în țară, acestea le vor fi luate de către mâini violente și oameni străini le vor culege câmpurile. Atunci va fi un timp când va trebui să ne încredem pe deplin în Dumnezeu, iar El ne va susține. Am văzut că pâinea și apa ne vor fi asigurate pentru acel timp și nu vom duce lipsă și nu vom suferi de foame; căci Dumnezeu este în stare să întindă pentru noi o masă și în pustie. Dacă va fi necesar, va trimite corbi să ne hrănească, așa cum a făcut pentru a-l hrăni pe Ilie, ori va ploua cu mană din ceruri, cum a făcut pentru israeliți.

Casele și pământurile nu vor fi de nici un folos pentru sfinți în timpul strâmtorării, căci atunci va trebui să fugă dinaintea mulțimilor înfuriate și nu-și vor putea folosi avuțiile pentru înaintarea cauzei adevărului prezent. Mi-a fost arătat că este voia lui Dumnezeu ca sfinții să se debaraseze de orice piedici înainte să vină timpul de strâmtorare și să facă un legământ cu Dumnezeu, prin sacrificiu. Dacă se prezintă

înaintea lui Dumnezeu cu ceea ce au și cer cu stăruință ca El să le arate care le este datoria în legătură cu averea lor, Domnul îi va învăța când este timpul să renunțe la aceste lucruri. Atunci ei vor fi liberi în timpul de strâmtorare și nu vor avea nici o povară care să-i tragă în jos.518

Spiritul de lepădare de sine și sacrificiu

Planul de mântuire a fost împlinit prin sacrificiul infinit al Fiului lui Dumnezeu. Lumina Evangheliei, care strălucește de la crucea lui Hristos, muștră egoismul și încurajează dărnicia și binefacerea. Nu trebuie să fie un lucru de care să ne lamentăm că se fac tot mai multe apeluri pentru dăruire. Dumnezeu, în providența Lui îl cheamă pe poporul Său să iasă din sfera lui limitată de acțiune spre întreprinderi mai mari. Sunt necesare eforturi nelimitate în acest timp când întinericul moral acoperă lumea Spiritul lumesc și lăcomia consumă vitalitatea poporului lui Dumnezeu. Ei trebuie să înțeleagă că, prin harul Său, El face să fie înmulțite apelurile pentru daruri. Îngerul lui Dumnezeu așază actele de binefacere aproape de rugăciune. El i-a spus lui Corneliu: „Rugăciunile și milosteniile tale s-au suit înaintea lui Dumnezeu și El Și-a adus aminte de ele”. (Faptele Apostolilor 10, 4).519

Practicați economia în familiile voastre. Sunt mulți aceia care nutresc cu drag idoli și se închină la ei. Înlăturați idoli voștri. Debarasați-vă de plăcerile voastre egoiste. Vă rog, nu vă cheltuiți banii pentru înfrumusețarea caselor voastre; căci ei sunt banii lui Dumnezeu și vor fi ceruți de la voi. Părinților, pentru Numele lui Hristos, nu folosiți banii Domnului pentru a satisface gusturilor copiilor voștri. Nu-i deprindeți să urmeze moda și să facă paradă din aceasta, pentru ca să aibă influență în lume. Îi va determina aceasta oare să lucreze la salvarea sufletelor pentru care a murit Hristos? Nu; ca va crea invidie, gelozie și bănuieli rele. Copiii voștri vor fi împinși să concureze cu fala și extravaganta lumii și să cheltuiască banii Domnului pentru ceea ce nu este absolut necesar pentru sănătate și fericire.

Nu-i învățați pe copiii voștri să creadă că iubirea voastră pentru ei trebuie să fie exprimată prin îngăduirea mândriei, extravagantei și plăcerii lor de a face impresie, mândrindu-se. Nu e timpul acum pentru a inventa căi pentru cheltuirea banilor. Folosiți-vă puterea inventivă, căutând cum să economisiți. În loc să vă satisfaceți înclinațiile egoiste, să cheltuiți banii pentru acele lucruri care distrug puterea de a judeca, cercetați mai bine cum să vă lepădați de eu, pentru a avea ceva spre a investi în înălțarea

standardului adevărului în câmpuri noi. Inteligența este un talant; folosiți-o pentru a studia cum să vă folosiți mai bine banii în lucrarea de salvare a sufletelor.⁵²⁰

Cei care se leapădă de sine pentru a face bine altora și care se consacră pe ei înșiși și tot ce au în serviciul lui Hristos vor găsi fericirea pe care omul egoist o caută în zadar. Mântuitorul nostru a spus: „Oricine dintre voi nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu”. Dragostea „nu caută folosul său”. Aceasta este roadă acelei iubiri și generozități dezinteresate care au caracterizat viața lui Hristos. Legea lui Hristos în inimile noastre va aduce propriile noastre interese în supunere față de considerentele înalte, veșnice.⁵²¹

Atitudinea creștină față de nevoi și suferințe

Astăzi, Dumnezeu dă oamenilor posibilitatea să arate dacă își iubesc aproapele. Cel care iubește cu adevărat pe Dumnezeu și pe semenii săi arată milă față de cei lipsiți, suferinzi, zdrobiți și care sunt gata să piară. Dumnezeu cere fiecărui om să facă lucrarea pe care a neglijat-o, să caute să refacă în omenire chipul moral al Creatorului.⁵²²

Lucrul pentru semeni cere efort, lepădare de sine și sacrificiu de sine. Dar ce este puținul sacrificiu pe care îl putem face noi în comparație cu sacrificiul pe care Dumnezeu l-a făcut pentru noi prin darul unicului Său Fiu?⁵²³

Condițiile moștenirii vieții veșnice sunt clar prezentate de către Mântuitorul nostru în modul cel mai simplu. Omul care a fost rănit și jefuit (Luca 10, 30-37) îi reprezintă pe cei care pot beneficia de interesul, simpatia și mila noastră. Dacă îi neglijăm pe cei în nevoie, pe cei nenorociți, de care avem cunoștință, oricine ar fi ei, nu putem avea asigurată viața veșnică; căci nu facem față cerințelor pe care Dumnezeu le are de la noi. Noi nu simțim împreună cu oamenii și nu arătăm milă față de ei, pentru că s-ar putea ca ei să nu fie din același neam cu noi. Ați fost găsiți călcători ai celei de-a doua mari porunci, de care depind ultimele șase porunci. Oricine greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate. Cei care nu își deschid inimile față de nevoile și suferințele oamenilor nu-și vor deschide inimile față de cerințele lui Dumnezeu, așa cum sunt prezentate ele în primele patru precepte ale Decalogului. Idolii pretind inima și sentimentele, iar Dumnezeu nu este onorat și nu este considerat Domn.⁵²⁴

Ar trebui scris în conștiință, ca și cu un priboi de fier pe o stâncă, faptul că cel care nesocotește mila, compasiunea și neprihănirea, cel care îi neglijează pe cei săraci, care ignoră nevoile oamenilor în suferință care nu este bun și amabil, se poartă în așa fel, încât Dumnezeu nu poate coopera cu el în dezvoltarea caracterului său. Cultura minții și a inimii se poate realiza mai ușor atunci când simțim o astfel de simpatie pentru semenii noștri, încât le acordăm din bunurile și privilegiile noastre pentru a le ușura nevoile. Faptul de a acapara și a ține totul doar pentru noi înșine sărăcește sufletul. Însă toate însușirile Domnului Hristos așteaptă să fie preluate de către cei ce vor să facă lucrarea pe care Dumnezeu le-a rânduit-o, lucrând pentru El.⁵²⁵

Mântuitorul nu ține seama nici de rang, nici de castă, de onoarea lumească sau de bogății. Pentru El, de mare valoare sunt caracterul și devoțiunea. El nu ține partea celor puternici și favorizați de către lume. El, Fiul viului Dumnezeu, S-a coborât pentru a-i ridica pe cei căzuți. El ne dă asigurarea, garanția că dorește să caute să câștige pentru Sine sufletele pierdute, care pier. Îngerii lui Dumnezeu veghează ca să vadă care dintre urmașii Săi vor dovedi milă și simpatie. Ei urmăresc să vadă care dintre cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu vor dovedi iubirea lui Isus.526

Dumnezeu dorește nu numai dărnicia noastră, ci și o atitudine voioasă, cuvinte de încurajare și o atingere duioasă. Când îi vizitați pe cei suferinzi ai Domnului, veți găsi pe unii de la care speranța s-a dus; aduceți-le iar soarele în viață. Sunt unii care au nevoie de pâinea vieții; citiți-le din Cuvântul lui Dumnezeu. Alții au boli sufletești, pe care nici un balsam pământesc și nici un medic nu le poate vindeca; rugați-vă pentru aceștia și aduceți-i la Isus.527

Datoria noastră față de săracii din biserică

Sunt două clase de săraci cu care avem totdeauna de-a face -- cei care se ruinează ei înșiși prin felul lor independent de viețuire și care continuă în nelegiuirea lor, și cei care, de dragul adevărului, au ajuns în împrejurări strâmtorate. Noi trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înșine și apoi, sub călăuzirea sfatului și a înțelepciunii sănătoase, vom putea face ceea ce se cuvine față de ambele categorii.

Nu se pune în discuție problema săracilor Domnului. Ei trebuie ajutați totdeauna când este spre folosul lor. Dumnezeu dorește ca poporul Său să arate unei lumi păcătoase că El nu i-a lăsat să piară. Trebuie făcute eforturi speciale pentru a-i ajuta pe aceia care, de dragul adevărului, sunt aruncați din casele lor și obligați să sufere. Va fi tot mai mare nevoia de inimi mari, deschise, generoase, de persoane care să fie gata de sacrificiu și să se ocupe de cazurile acelorora pe care Domnul îi iubește. Săracii din poporul Domnului nu trebuie lăsați fără a li se împlini nevoile. Trebuie găsită o cale prin care acești oameni să-și câștige traiul. Unii va trebui să fie învățați să muncească. Alții, care muncesc prea din greu, care se epuizează ca să-și întrețină familiile, au nevoie de ajutor special. Trebuie să manifestăm interes față de aceste cazuri și să-i ajutăm, găsim-le de lucru. Trebuie să existe un fond prin care să se ajute săracii vrednici să fie ajutați, care îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui.

Unii care îl iubesc pe Dumnezeu și îl ascultă, ajung săraci în anumite împrejurări. Alții nu sunt chibzuiți; nu știu cum să se administreze. Alții sunt săraci datorită bolii sau unei nenorociri. Oricare ar fi cauza, ei sunt în nevoie și ajutorarea acestora constituie un domeniu important al lucrării misionare.

Oriunde se întemeiază o biserică, membrii acesteia trebuie să facă o lucrare plină de credincioșie față de credincioșii în nevoie. Însă ei nu trebuie să se oprească aici. Trebuie să-i ajute și pe alții, chiar dacă nu sunt de aceeași credință cu ei. Ca urmare a acestor eforturi, unii dintre aceștia vor primi adevărul pentru acest timp.⁵²⁸

Cum să-i ajutăm pe cei în nevoie

Metodele cele mai bune de ajutorare a celor în nevoie trebuie gândite cu rugăciune și cu atenție. Noi trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu pentru înțelepciune, căci El știe mai bine decât muritorii mărginiți cum să poarte de grijă creaturilor Sale. Sunt unii care dau tuturor celor care le cer ajutorul, fără să țină seama de nimic. Ei fac o greșală prin aceasta. În încercarea de a-i ajuta pe cei săraci, noi trebuie să fim atenți să le acordăm ajutorul cel mai potrivit pentru ei. Există unii care, atunci când sunt ajutați, continuă să facă din ei înșiși un obiectiv special de ajutorare. Ei vor fi dependenți de alții atât timp cât vor vedea că pot fi dependenți de alții. Acordând unora ca aceștia timp și atenție nepotrivite, noi putem încuraja lenevia, neputința de a se ajuta singuri, extravaganta și necumpătarea.

Atunci când dăm pentru cei săraci, noi ar trebuie să avem în vedere următoarele: „Încurajez eu risipa? Oare îi ajut sau le fac rău?” Nici un om care poate să-și câștige traiul nu are dreptul de a depinde de alții. Ar trebui rânduiți oameni ai lui Dumnezeu, bărbați și femei, persoane care au discernământ și înțelepciune, pentru a-i căuta pe cei săraci și în nevoie, pe cei din casa lui Dumnezeu mai întâi. Aceștia trebuie să raporteze bisericii și să dea sfaturi cu privire la ceea ce trebuie să se facă.⁵²⁹

Dumnezeu nu cere fraților noștri să îngrijească de toate familiile care vor îmbrățișa solia. Dacă s-ar face acest lucru, pastorii nu ar mai putea merge în câmpuri noi, căci s-ar epuiza fondurile. Mulți sunt săraci datorită lipsei lor de hărnicie și economic; ei nu știu cum să folosească bine banii. Dacă ar fi ajutați, li s-ar face rău, nu bine. Unii vor fi totdeauna săraci. Dacă li se pune totul la dispoziție, nu sunt ajutați. Ei

nu știu să se chibzuiască și ar risipi tot ce dobândesc, fie că este mult, fie că este puțin.

Când unii ca aceștia îmbrățișează solia noastră, ei simt că sunt îndreptățiți să aibă parte de ajutor din partea fraților lor mai bogați; și dacă nu le sunt împlinite așteptările, ci se plâng de biserică și îi acuză că nu își trăiesc credința. Cine sunt cei care trebuie să aibă răspunderea în acest caz? Trebuie oare subminată cauza lui Dumnezeu și vistieria din diferite locuri epuizată, pentru a se avea grijă de familiile numeroase ale celor săraci? Nu. Părinții trebuie să fie cei care să poarte de grijă. În general, aceștia nu suferă lipsuri mai mari după ce primesc Sabatul ca înainte de aceasta.⁵³⁰

Dumnezeu îngăduie să existe săraci în fiecare biserică. Ei vor fi totdeauna printre noi, iar Domnul așază asupra membrilor fiecărei biserici răspunderea personală de a le purta de grijă. Noi nu trebuie să punem răspunderea noastră asupra altora. Față de cei pe care îi avem printre noi, trebuie să manifestăm aceeași iubire și simpatie pe care ar fi manifestat-o Domnul Hristos, dacă ar fi fost în locul nostru. În acest fel, suntem formați, ca să putem fi pregătiți spre a lucra pentru Hristos.⁵³¹

Grija pentru orfani

Printre cei care au nevoie de interesul nostru, văduvele și cei fără părinți trebuie să beneficieze cel mai mult de simpatia noastră duioasă. Ei constituie obiectul special al atenției Domnului. Ei sunt dați în grijă creștinilor pentru Dumnezeu. „Religiunea curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să-i cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păstrăm neîntinați de lume.” (Iacov 1, 27).

Mulți tați, care au murit în credință și se odihnesc așteptând împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu, au lăsat pe cei iubiți ai lor având convingerea deplină că Domnul Se va îngriji de ei. Și cum Se va îngriji Domnul de aceștia care sunt în nevoie? El nu va face minuni, trimițând mană din cer; el nu va trimite corbi ca să le ducă de mâncare; ci va face minuni asupra inimilor omenești, dând afară egoismul din suflet și desigilând izvoarele bunăvoinței. El pune la încercare dragostea celor care susțin că sunt urmași ai Săi, încredințându-i milei lor pe cei în necazuri și pe cei lipsiți.

Fie ca cei care au dragostea lui Dumnezeu în inimile lor să-și deschidă inimile și căminele pentru a-i lua pe acești copii. Cel mai bun plan nu este acela de a avea grijă de orfani în instituții mari. Dacă aceștia nu au rude care să aibă grijă de ei, membrii

bisericii ar trebui, fie să-i adopte în familiile lor, fie să le găsească cămine potrivite pentru ei în alte familii.

Acești copii sunt, într-un sens special, cei asupra cărora privește Domnul Hristos și neglijarea lor constituie o ofensă față de El. Fiecare faptă de bunătate făcută față de aceștia este privită de El ca și cum l-ar fi fost făcută Lui însuși.⁵³²

Capitolul 50

Creștinii din toată lumea să devină una în Hristos

[O mare parte din sfaturile cuprinse în acest capitol au fost date de Ellen White la o întâlnire în care erau adunați lucrători din mai multe țări care reprezentau limbi și obiceiuri diferite. Unii dintre acești lucrători considerau, în mod greșit, că sfaturile pe care Domnul le-a dat poporului Său prin Ellen G. White erau potrivite doar pentru națiunea de care aparține E. White. Patrimoniul E.G. White]

Dacă noi am veni la Hristos cu simplitatea cu care un copil vine la părinții lui trupești, dacă I-am cere lucrurile pe care El ni le-a promis și am crede că le vom primi, noi le-am primi. Dacă noi toți am fi avut credința pe care ar fi trebuit să o avem, am fi fost mult mai binecuvântați cu Duhul lui Dumnezeu în adunările noastre decât am fost până acum. Sunt bucuroasă că întâlnirea noastră va mai dura câteva zile. Acum întrebarea care se pune este: Vom veni noi la izvor, ca să ne adăpăm? Vor fi învățătorii adevărului ei înșiși un exemplu? Dumnezeu va face lucruri mari pentru noi, dacă noi îl vom crede pe cuvânt. Oh, dacă am putea vedea aici o umilință generală a inimii înaintea lui Dumnezeu!

De când au început aceste adunări, m-am simțit îndemnată să zăbovesc mult asupra dragostei și credinței. Aceasta din cauză că avem nevoie de această mărturie. Unii din cei care au pătruns în aceste câmpuri misionare au spus: „Voi nu-i înțelegeți pe francezi; voi nu-i înțelegeți pe germani. Cu ei trebuie să se lucreze așa și așa.”

Însă eu mă întreb: Oare nu-i înțelege Dumnezeu pe ei? Oare nu este El acela care dă slujitorilor Săi o solie pentru poporul Său? El știe exact de ce au ei nevoie; iar dacă solia vine pentru popor direct de la El, prin slujitorii Săi, aceasta își va face lucrarea pentru care a fost dată; îi va face pe toți una în Hristos. Deși unii sunt negreșit francezi, alții negreșit germani și alții negreșit americani, tot așa de hotărât este că ei sunt asemenea lui Hristos.

Templul iudaic a fost construit din pietre cioplite, care au fost luate din munți; și fiecare piatră a fost lucrată astfel ca să își aibă locul potrivit în templu, cioplită, lustruită și încercată înainte de a fi adusă în Ierusalim. Și când toate pietrele au fost aduse laolaltă

pe acel loc, clădirea a fost ridicată fără a se auzi zgomotul ciocanelor sau al topoarelor. Această clădire reprezenta templul spiritual, care este alcătuit din materiale adunate laolaltă din diferite națiuni, limbi, popoare și din toate rangurile, bogați și săraci, învățați și neînvățați. Ei nu sunt materiale moarte, care să fie potrivite cu dalta și ciocanul. Ei sunt pietre vii, scoase din lume de către adevăr; iar marele Meșter Ziditor, Domnul templului, îi cioplește și lustruiește acum, ca să fie corespunzători pentru locurile lor din templul spiritual. Când va fi gata, acest templu va fi desăvârșit în toate componentele sale, fiind admirat de îngeri și oameni; căci Ziditorul și Făcătorul lui este Dumnezeu. Așa că nimeni nu trebuie să gândească că el nu trebuie să fie atins de nici o lovitură.

Nu există nici o persoană, nici o națiune care să fie desăvârșită în toate obiceiurile și întocmirile minții. Trebuie să învățăm unii de la alții. De aceea, Dumnezeu dorește ca nații diferite să se adune laolaltă, să fie una în judecată și în scop. Atunci va fi vădită unitatea care există în Hristos.

Mi-a fost aproape frică să vin în această țară, deoarece am auzit pe atât de mulți spunând că diferitele popoare ale Europei sunt atât de deosebite și se poate pătrunde la ele numai în anumite feluri. Însă înțelepciunea lui Dumnezeu este promisă acelor care își simt nevoia și fac cereri pentru împlinirea ei. Dumnezeu îi poate aduce pe oameni în acel punct în care ei sunt dispuși să primească adevărul. Fie ca Domnul să ia în stăpânire mintea și să o modeleze așa cum este lutul modelat de mâinile olarului, și aceste deosebiri nu vor mai exista. Priviți la Isus, fraților; faceți ce a făcut El, imitați-I spiritul și nu veți avea probleme ca să ajungeți la aceste clase diferite de oameni.

Noi nu avem șase modele de urmat, nici cinci; avem unul singur și acesta este Domnul Isus Hristos. Dacă frații italieni, francezi sau germani vor încerca să fie ca El, Domnul le va așeza picioarele pe temelia adevărului; același spirit care locuiește într-unul va locui și în celălalt -- Hristos în ei, nădejdea slavei. Vă avertizez, fraților și surorilor, să nu ridicați un zid de despărțire între diferite naționalități. Dimpotrivă, căutați să dărâmați pe cele care există. Noi trebuie să ne străduim să-i aducem pe toți în armonia care există în Isus, lucrând pentru un singur obiectiv -- salvarea semenilor noștri.

Doriți voi, frații mei slujitori, să beneficiați de bogatele făgăduințe ale lui Dumnezeu? Vreți voi să lăsați cui la o parte și să lăsați să se vadă doar Isus? Eul trebuie

să moară înainte ca Dumnezeu să poată lucra prin voi. Sunt îngrijorată când văd cum cui se manifestă într-unui sau în altul. V-o spun vouă, în Numele lui Isus din Nazaret, voința voastră trebuie să moară; ea trebuie să devină una cu voința Lui Dumnezeu. El dorește ca voi să vă topiți, ca să vă poată curăți de orice este mânjit. Aveți o mare lucrare de făcut înainte ca să puteți fi umpluți cu puterea lui Dumnezeu. Vă implor să vă apropiați de El, ca să fiți conștienți de binecuvântările Lui bogate, înainte de încheierea acestei adunări.⁵³³

Cum S-a purtat Domnul Hristos cu Neamurile

Domnul Hristos nu a făcut nici o deosebire bazată pe naționalitate, rang sau crez religios. Cărturarii și fariseii voiau ca toate darurile cerului să fie folosite în interes local și național și să excludă restul familiei lui Dumnezeu din lume. Însă Domnul Hristos a venit ca să înlăture orice zid de despărțire. El a venit să arate că darul Său plin de har și iubire este tot așa de nemărginit precum aerul, lumina și torențele de ploaie, care înprospătează pământul.

Viața Domnului Hristos a întemeiat o religie fără caste, o religie în care iudei și neamuri, robi și slobozi, toți sunt legați într-o frăție comună, egali înaintea lui Dumnezeu. Nici un fel de politică nu a influențat faptele Lui. El nu a făcut deosebiri între cei de-acasă și străini, prieteni sau dușmani. Ceea ce atingea inima Sa era sufletul însetat după apa vieții.

El nu a trecut pe lângă nici o ființă omenească, pe care să o socotească nevrednică, ci a aplicat balsamul vindecător asupra fiecărui suflet. În compania oricui Se afla, el prezenta o lecție potrivită pentru timpul și împrejurările respective. Orice neglijență sau insultă adusă oamenilor de semenii lor nu făcea altceva decât să-L facă mai conștient de nevoia lor după dragostea Lui divino-umană. El căuta să inspire cu nădejde pe cei mai neciopliți și pe cei mai nepromițători, dându-le totdeauna asigurarea că ei pot fi fără vină și nevinovați și să atingă acel caracter care să-i facă vrednici de numele de copii ai lui Dumnezeu.⁵³⁴

Dacă copiii lui Dumnezeu trebuie să fie una în Hristos, cum privește Domnul Isus asupra deosebirilor de castă, sociale sau asupra diferențelor dintre oameni și semenii lor, datorită culorii, rasei, poziției, bogăției, originii sau realizărilor? Secretul unității se găsește în egalitatea credincioșilor în Hristos.⁵³⁵

O ilustrație în vederea unității

Cu ani în urmă, când grupa de așteptători ai revenirii în curând a Domnului Hristos era foarte mică, păzitorii Sabatului de la Topsham, Mâine, s-au întâlnit să se închine în bucătăria cea mare a casei fratelui Stockbridge Howland. într-o dimineață de Sabat, fratele Howland era absent. Am fost surprinși, deoarece el era totdeauna foarte punctual. Însă curând, el a intrat în casă, cu fața radiind, strălucind de slava lui Dumnezeu. „Fraților”, a spus el, „am descoperit. Am descoperit ce putem face ca să aveam parte de făgăduința «Nu veți cădea niciodată» Vă voi vorbi despre aceasta”.

El a început să ne spună că a observat că un frate, un biet pescar, avea simțământul că nu era atât de mult respectat cât ar fi trebuit și că frații Howland și alții se socoteau mai presus decât el. Acest lucru nu era adevărat, însă pentru el părea adevărat; și timp de mai multe săptămâni, nu a mai venit la adunări. Așa că fratele Howland s-a dus acasă la el, a îngenuncheat în fața lui și i-a spus: „Fratele meu, iartă-mă. Ce am făcut?” Omul l-a luat de braț și a încercat să-l ridice pe picioare. „Nu”, a spus fratele Howland, „ce ai împotriva mea?” „Nu am nimic împotriva ta”. „Ba da, trebuie să ai”, a spus fratele Howland, „pentru că odată ne puteam vorbi, dar acum tu nu îmi vorbești și eu doresc să știu despre ce este vorba”.

„Ridică-te, frate Howland”, a spus el „Nu”, a spus fratele Howland, „nu mă ridic”. „Atunci trebuie să mă plec și eu” a spus acesta, a îngenuncheat și a mărturisit ce copil a fost și ce bănuieli rele a nutrit. „Iar acum”, a spus el, „o să le las pe toate la o parte”.

Pe când ne spunea această întâmplare, fața fratelui Howland strălucea de slava Domnului. Imediat după ce a terminat el, a intrat pescarul și familia lui și am avut o întâlnire excelentă. Să presupunem că unii dintre noi ar trebui să facă ceea ce a făcut fratele Howland. Dacă atunci când frații noștri au bănuieli rele, ne ducem la ei și le spunem „Iartă-mă, dacă ți-am greșit cu ceva și ți-am făcut rău”, noi rupem vraja lui Satana și nu-i mai ispitim pe frații noștri. Nu lăsați să se interpună nimic între voi și frații voștri. Dacă există ceva ce puteți face prin sacrificiu pentru a îndepărta gunoaiile îndoielii, faceți acel lucru. Dumnezeu dorește ca noi să ne iubim ca frații. El dorește să avem milă, să fim curtenitori. Domnul vrea să ne educăm pe noi înșine spre a fi convinși că frații noștri ne iubesc și de a crede că El ne iubește. Dragostea trezește dragoste.

Așteptăm să-i întâlnim pe frații noștri în ceruri? Dacă putem să trăim cu ei aici în pace și armonie vom putea trăi cu ei și acolo. Însă cum vom putea trăi cu ei în ceruri, dacă nu putem trăi cu ei aici, fără să ne certăm și să ne luptăm continuu? Cei care lucrează astfel, încât se despart de frații lor și produc discordii și disensiuni, au nevoie de o convertire deplină. Inimile noastre trebuie să fie topite și supuse de dragostea lui Hristos. Noi trebuie să nutrim acea dragoste pe care ne-a arătat-o El murind pentru noi pe crucea Calvarului. Trebuie să ne rugăm mult, trebuie să învățăm să ne exercităm credința. Trebuie să fim mai buni, mai miloși, mai curtenitori. Nu trecem prin această lume decât o singură dată. Nu ar trebui să ne luptăm să lăsăm asupra celor din preajma noastră impresia caracterului Domnului Hristos?

Inimile noastre împietrite trebuie să fie zdrobite. Trebuie să ne adunăm laolaltă, să fim strâns uniți și să fim conștienți că suntem cumpărați cu sângele lui Isus din Nazaret. Fie ca fiecare dintre noi să spună: „El Și-a dat viața pentru mine și dorește ca eu, în timp ce trec prin această lume, să descopăr dragostea pe care El a descoperit-o dându-Se pe Sine pentru Mine”. Domnul Hristos a purtat păcatele noastre în propriul Său trup, pe cruce, pentru ca Dumnezeu să poată fi drept și totuși să-i poată îndreptăți pe cei care cred în El. Aceasta este viața, viața veșnică, pentru toți cei ce se predau lui Hristos.⁵³⁶

În unitate este putere

Luptați-vă cu stăruință pentru unitate. Rugați-vă pentru aceasta, lucrați pentru aceasta. Aceasta va aduce sănătate spirituală, va înnobila gândurile, vă va face în stare să biruiți egoismul și bănuielile rele și să fiți mai mult decât biruitori prin El, care v-a iubit și S-a dat pe Sine pentru voi. Răstigniți eul; prețuiți-i mai mult pe alții decât pe voi înșivă. Astfel veți deveni una cu Hristos. Înaintea Universului cereș și înaintea bisericii și a lumii, voi veți fi o dovadă de netăgăduit că sunteți fii și fiice ale lui Dumnezeu. El va fi proslăvit prin exemplul pe care îl dați voi.

Lumea are nevoie să vadă minunile care leagă inimile celor din poporul lui Dumnezeu laolaltă în dragoste creștinească. Ea trebuie să vadă pe poporul lui Dumnezeu stând laolaltă în locurile cerești, în Hristos. Nu vreți voi ca, prin viețile voastre, să dați o dovadă de ceea ce poate face adevărul lui Dumnezeu pentru cei care Îl iubesc și Îi slujesc? Dumnezeu știe ce puteți fi voi. El știe ce poate face harul divin

pentru voi, dacă doriți să fiți părtași de natură divină.⁵³⁷

„Vă îndemn fraților, pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveți toți același fel de vorbire, să n-aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într-un gând și o simțire.” (1 Corinteni 1, 10).

Unitatea este putere; dezbinarea este slăbiciune. Când cei care cred adevărul prezent sunt uniți, ei vor exercita o influență grăitoare. Satana înțelege bine acest lucru. Niciodată el nu a fost mai hotărât decât acum să facă mai fără efect adevărul lui Dumnezeu, provocând resentimente și disensiuni în poporul Domnului.⁵³⁸

Întâlnirea pentru rugăciune

Întâlnirile pentru rugăciune ar trebui să fie cele mai interesante adunări care se țin, însă acestea sunt adesea slab organizate. La predică, participă mulți, însă ora de rugăciune este neglijată. Și aici este nevoie de înțelepciune. Înțelepciunea trebuie căutată la Dumnezeu și trebuie făcute planuri pentru conducerea întâlnirilor, astfel încât ele să fie interesante și atractive. Omenii flămânzesc după pâinea vieții. Dacă o pot găsi la întâlnirea pentru rugăciune, se vor duce acolo ca să o primească.

Vorbirile și rugăciunile lungi, monotone, plictisitoare nu își găsesc locul nicăieri, dar mai ales în adunările publice. Celor care sunt mereu și întotdeauna gata să vorbească, li se îngăduie să împiedice rostirea mărturiei de către cei timizi și retrași. De regulă, cei care sunt cei mai superficiali au cel mai mult de spus. Rugăciunile lor sunt lungi și mecanice. Ei îi obosesc atât pe îngeri, cât și pe oamenii care îi ascultă. Rugăciunile noastre trebuie să fie scurte și la subiect. Dacă cineva are cereri lungi, obositoare, să le lase pentru cămăruță, acasă. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să pătrundă în inimile voastre și să măture afară orice formalitate rece.⁵³⁹

Rugăciunile publice nu trebuie să fie lungi

Domnul Hristos a întipărit în mintea ucenicilor Săi ideea că rugăciunile trebuie să fie scurte, să exprime doar ceea ce doresc și nu mai mult. El le-a arătat care ar trebui să fie lungimea și conținutul rugăciunilor lor, care să exprime dorințele lor pentru binecuvântări vremelnice și spirituale, cât și recunoștința lor pentru aceste lucruri. Cât de cuprinzătoare este această rugăciune simplă! Ea acoperă toate nevoile curente ale tuturor. Un minut sau două sunt suficiente pentru orice rugăciune obișnuită. Pot fi cazuri când rugăciunea este, într-un mod cu totul special, compusă de Duhul lui Dumnezeu, când se fac cereri stăruitoare în Duhul. Sufletul doritor tânjește și geme în agonie după Dumnezeu. Spiritul se luptă ca și Iacov și nu are odihnă fără manifestarea specială a puterii lui Dumnezeu. În acest caz, așa dorește Dumnezeu să fie.

Însă mulți își rostesc rugăciunile rece, ca pe un fel de predică. Acești oameni se roagă oamenilor, nu lui Dumnezeu. Dacă ei s-ar ruga lui Dumnezeu și ar înțelege cu

adevărat ce fac, s-ar speria de încumetarea lor; căci rostesc un discurs în fața Domnului, în felul cum se roagă, ca și când Creatorul Universului ar avea nevoie de informații generale despre problemele generale referitoare la lucrurile care se întâmplă în lume. Toate aceste rugăciuni sunt ca o aramă sunătoare și ca un chimval zăngănitor. Nu se ține seama de ele în ceruri. Îngerii lui Dumnezeu s-au săturat de ele ca și oamenii de pe pământ, care sunt siliți să le asculte.

Domnul Isus era găsit adesea în rugăciune. El Se ducea în crângurile singuratice sau în munți spre a-Și face cunoscute cererile Tatălui. Când se sfârșeau treburile și grijiile zilei și când cei oboseți căutau odihnă, Domnul Isus consacra timp pentru rugăciune. Noi nu descurajăm rugăciunea, căci există mult prea puțină rugăciune și veghere în vederea rugăciunii. Și există, de asemenea, și mai puțină rugăciune și înțelegere în Duhul. Rugăciunea arzătoare și eficientă își are totdeauna locul ei și nu va fi niciodată obositoare. O astfel de rugăciune îi va interesa și înviora pe toți cei cărora le place devoțiunea.

Rugăciunea tainică este neglijată și acesta este motivul pentru care mulți rostesc rugăciuni lungi, plictisitoare, în care repetă mereu aceleași lucruri atunci când se adună spre a se închina lui Dumnezeu. În rugăciunile lor vorbesc întruna despre datoriile pe care le-au neglijat în timpul săptămânii, se învârtesc mereu în jurul acelorași lucruri, sperând prin aceasta să-și compenseze neglijența și să-și liniștească conștiințele lor, care îi condamnă, care îi chinuie. Ei speră să capete trecere înaintea lui Dumnezeu, prin rugăciune. Însă adesea, aceste rugăciuni au ca rezultat aducerea și a altor minți la nivelul lor scăzut, de întuneric spiritual. Dacă creștinii ar ține cont acasă la ei de învățăturile Domnului Hristos cu privire la veghere și rugăciune, ei ar fi mai înțelepți în ce privește închinarea lor față de Dumnezeu.⁵⁴⁰

Mai multă laudă în rugăciune

„Tot ce are suflare să laude pe Domnul”. Ne-am gândit noi oare pentru câte lucruri trebuie să fim recunoscători? Ne amintim noi că bunătățile Domnului se înnoiesc în fiecare dimineață și credincioșia Lui este atât de mare? Recunoaștem noi dependența de El și ne exprimăm noi mulțumirea pentru toate darurile Sale? Dimpotrivă, prea adeseori uităm că „fiecare dar desăvârșit este de sus, coborând de la Tatăl luminilor”.

Cât de adesea cei care sunt sănătoși uită îndurările minunate de care continuă să

beneficieze zi de zi, an de an! Ei nu-I sunt recunoscători lui Dumnezeu cu laude pentru toate aceste daruri. Însă când vine boala, își aduc aminte de Dumnezeu. Dorința puternică pentru însănătoșire îi conduce la rugăciune stăruitoare, și aceasta este bine. Dumnezeu este adăpostul nostru și când suntem bolnavi și când suntem sănătoși. Însă mulți nu-și încredințează soarta în mâinile Lui; ei fac loc bolii și slăbiciunii, îngrijorându-se. Dacă ei ar înceta să se plângă și s-ar ridica deasupra depresiei și negurii, vindecarea lor ar fi mai sigură. Ei ar trebui să-și aducă aminte cu mulțumire cât de mult timp s-au bucurat de binecuvântarea sănătății; și dacă acest dar prețios le-ar fi dat înapoi, ei nu ar trebui să uite că au obligații noi față de Creatorul lor. Când au fost vindecați cei zece leproși, doar unul s-a întors spre a-L găsi pe Isus și a-I aduce slavă. Să nu fim ca cei nouă nechibzuiți, ale căror inimi au rămas neatînse de îndurarea Lui Dumnezeu.⁵⁴¹

Obiceiul de a zăbovi asupra unor rele închipuite, anticipându-le, este și neînțelept și necreștinesc. Făcând astfel, noi nu ne putem bucura de binecuvântări și nu putem folosi ocaziile prezente. Domnul ne cere să ne îndeplinim datoriile zilei de astăzi și să facem față încercărilor ei. Astăzi trebuie să-L lăudăm și să-L onorăm pe Dumnezeu. Prin exercitarea unei credințe vii, astăzi îl vom birui pe vrăjmașul. Astăzi trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu, să fim hotărâți și să nu fim mulțumiți până când nu avem parte de prezența Sa. Trebuie să veghem, să lucrăm și să ne rugăm ca și când ar fi ultima zi care ne-a fost acordată. Cât de serioasă, cât de intens trăită ar fi atunci viața noastră! Cât de îndeaproape L-am urma atunci pe Isus în toate cuvintele și faptele noastre!

Interesul lui Dumnezeu față de lucrurile mici

Sunt puțini care apreciază cum se cuvine și folosesc privilegiul prețios al rugăciunii. Noi ar trebui să mergem la Isus și să-I spunem toate nevoile noastre. Putem să aducem înaintea Lui atât micile noastre griji și frământări, cât și necazurile noastre cele mari. Orice se ivește ca să ne tulbure și să se descurajeze trebuie să-I prezentăm Domnului în rugăciune. Când simțim că avem nevoie de prezența lui Hristos la fiecare pas, Satana va avea puține șanse de a se strecura cu ispitele lui. El face tot efortul cu putință pentru a ne ține departe de cel mai bun Prieten al nostru, de Cel care simte cel mai mult împreună cu noi. În nimeni nu trebuie să ne punem încrederea, în afară de Isus. Putem să-i spunem cu toată siguranța tot ce avem pe inimă. Frați și surori, când vă adunați pentru închinare publică, să credeți că Domnul Isus Se întâlnește cu voi; să credeți că El dorește să vă binecuvânteze. Întoarceți-vă privirea de la eu; priviți la Isus,

vorbiți despre dragostea Lui fără seamăn. Privind la El, veți fi schimbați după asemănarea Lui. Când vă rugați, fiți concisi, treceți direct la subiect. Nu-I țineți Domnului o predică în rugăciuni lungi. Cereți pâinea vieții, așa cum un copil înfometat cere pâine de la tatăl lui pământesc. Dumnezeu ne va da toate binecuvântările de care avem nevoie, dacă îi cerem cu simplitate și prin credință.

Rugăciunea este cel mai sfânt exercițiu al sufletului. Aceasta trebuie să fie sinceră, umilă, serioasă -- dorințele unei inimi reînnoite prezentate unui Dumnezeu Sfânt. Când cel care cere simte că este în fața prezenței divine, eul va fi uitat. El nu va avea dorința de a-și etala talentul omenesc; el nu va căuta plăcerea de a face pe plac urechilor oamenilor, ci de a obține binecuvântarea după care tânjește sufletul său.⁵⁴²

Atât în închinarea publică, cât și în cea particulară, avem privilegiul de a ne pleca pe genunchi înaintea Domnului atunci când îi adresăm cererile noastre. Domnul Isus, exemplul nostru, „a îngenuncheat și S-a rugat”. (Luca 22, 41). Despre ucenicii Lui, este scris, de asemenea, că ei „au îngenuncheat și s-au rugat”. (Faptele Apostolilor 9, 40; 20, 36; 21, 5). Pavel declara: „Îmi plec genunchiul înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. (Efeseni 3, 14). Ezra a îngenuncheat atunci când mărturisea înaintea lui Dumnezeu păcatele lui Israel. (Vezi Ezra 9, 5). Daniel se pleca pe genunchi de trei ori pe zi și se ruga, aducând mulțumiri Dumnezeului Său. (Daniel 6, 10).⁵⁴³

Capitolul 52

Botezul

Rânduielile botezului și ale Cinei Domnului constituie doi stâlpi monumentali, unul în afara bisericii și altul în interiorul bisericii. Asupra acestor rânduieli, Domnul Hristos a scris Numele adevăratului Dumnezeu.

Domnul Hristos a făcut din botez semnul de intrare în împărăția Sa spirituală. El a făcut din acesta o condiție căreia toți care vor să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, trebuie să se supună. Înainte ca omul să poată găsi un cămin în biserică, înainte de a trece pragul împărăției spirituale a lui Dumnezeu, el trebuie să aibă semnul numelui divin, „Domnul, Neprihănirea noastră”. (Ieremia 23, 6).

Botezul constituie cea mai solemnă renunțare la lume. Cei care sunt botezați în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh declară în mod public, încă de la începutul vieții lor de creștini, că ei nu-I mai slujesc pe Satana și că au devenit membri ai familiei regale, copii ai Regelui ceresc. Ei au ascultat de porunca: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei ... și nu vă atingeți de ceea ce este necurat”. Și pentru aceștia este împlinită făgăduința: „Eu vă voi primi, vă voi fi Tată și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic”. (2 Corinteni 6, 17.18).

Angajamentele pe care le facem la botez cuprind multe. În Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, noi suntem înmormântați, asemenea morții lui Hristos și suntem înviați, așa cum și El a înviat la o viață nouă. Viața noastră trebuie să fie strâns legată de viața lui Hristos. De acum înainte, credinciosul trebuie să aibă continuu în mintea lui că el s-a consacrat lui Dumnezeu și Duhului Sfânt. Toate preocupările lumești trebuie să ajungă pe un plan secundar în raport cu această relație nouă. El a declarat public că nu va mai trăi în mândrie și satisfacerea eului. Nu va mai trăi o viață de indiferență, de nepăsare. A făcut un legământ cu Dumnezeu. A murit față de lume și trebuie să trăiască pentru Domnul, să folosească pentru El toate darurile care i-au fost încredințate, să nu piardă niciodată din vedere că poartă semnătura lui Dumnezeu, că el este un supus al împărăției lui Hristos, părtaș de natură divină. El trebuie să consacre lui Dumnezeu tot ce are și tot ce este, folosindu-și toate darurile spre slava numelui Său.

Candidații trebuie să fie pe deplin pregătiți

Este nevoie de o pregătire mai temeinică a candidaților pentru botez. Ei trebuie să fie pregătiți mai cu credincioșie decât de obicei. Principiile viețuirii creștine trebuie făcute cunoscute clar celor care au venit de curând la adevăr. Nimeni nu poate spune că mărturisirea lui de credință constituie o dovadă că are o legătură mântuitoare cu Hristos. Noi nu trebuie doar să spunem „cred”, ci să trăim în practică adevărul. Noi dovedim că suntem în legătură cu El, dacă suntem în conformitate cu voia lui Dumnezeu în cuvintele noastre, în comportamentul și în caracterul nostru. Ori de câte ori cineva renunță la păcat, care este călcarea Legii, viața lui va fi în conformitate cu Legea, în perfectă ascultare de ea. Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt. Lumina Cuvântului, studiată cu atenție, glasul conștiinței, luptele Duhului produc în inimă o dragoste autentică pentru Hristos, care a adus El însuși un sacrificiu deplin pentru a mântui întreaga persoană, trup, suflet și duh. Iar dragostea se manifestă prin ascultare. Linia de demarcație va fi clară și distinctă între cei care Îl iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui, și cei care nu îl iubesc și nu păzesc poruncile Lui.

Satana dorește ca omul să nu fie conștient de nevoia unei consacrări depline față de Dumnezeu. Când sufletul nu face această consacrare, păcatul nu este părăsit; poftele și patimile luptă pentru supremație; ispitele tulbură conștiința, așa că adevărata convertire nu are loc. Dacă toți ar avea simțământul luptei pe care orice suflet trebuie să o ducă cu uneltele satanice, care caută să prindă în cursă, să ademenească și să amăgească, atunci s-ar depune mai multe eforturi pentru cei care sunt tineri în credință.

Pregătirea copiilor pentru botez

Părinții ai căror copii doresc să se boteze au o lucrare de făcut, atât în ce privește cercetarea lor de sine, cât și în ce privește instruirea cu credincioșie a copiilor lor. Botezul este una din cele mai sacre și importante rânduieli și ar trebui să se înțeleagă pe deplin semnificația acestuia. Aceasta înseamnă pocăință pentru păcat și intrarea într-o viață nouă în Isus Hristos. Nu ar trebui să existe nici o graba nepotrivită pentru primirea lui. Atât părinții, cât și copiii, să cugete bine. Dându-și consimțământul pentru botezul copiilor lor, părinții se angajează cu sfințenie să fie ispravnici credincioși ai acestor copii, să-i călăuzească în formarea caracterului. Ei se angajează să-i apere cu interes deosebit pe mieluşei turmei, ca să nu dezonzoreze credința pe care o mărturisesc.

Copiii trebuie învățați în cele ale religiei încă din cei mai fragezi ani. Acest lucru trebuie să se facă nu într-un spirit de condamnare, ci într-unui voios, de bună-dispoziție. Mamele trebuie să vegheze continuu ca ispitele să nu vină asupra copiilor într-o astfel de formă, încât ei să nu le recunoască. Părinții trebuie să vegheze asupra copiilor lor, dându-le învățături plăcute, înțelepte. Ca cei mai buni prieteni ai acestora, care sunt fără experiență, ei trebuie să-i ajute ca să biruiască, căci a fi biruitori înseamnă totul pentru ei. Ei trebuie să aibă în vedere că scumpii lor copii, care caută să facă ceea ce este bine, sunt membrii mai tineri ai familiei Domnului și ei să simtă un interes deosebit pentru a-i ajuta să pornească drept pe calea ascultării de Domnul. Cu un interes plin de iubire, ei trebuie să-i învețe zi de zi ce înseamnă a fi copil al lui Dumnezeu și a-ți preda Lui voința, ascultând de El. învățați-i că ascultarea de Dumnezeu implică ascultare față de părinții lor. Aceasta trebuie să se întâmple zilnic, ceas de ceas. Părinți, vegheați, vegheați, rugați-vă și faceți din copiii voștri prietenii voștri.

Când a sosit cea mai frumoasă perioadă din viața lor și când ei îl iubesc pe Isus din toată inima și doresc să se boteze, atunci purtați-vă cu credincioșie față de ei. Înainte de a se supune acestei rânduiei, întrebați-i dacă scopul lor în viață este acela de a lucra pentru Dumnezeu. Apoi, spuneți-le cum să înceapă. Acestea sunt primele lecții, care înseamnă atât de mult. Cu simplitate, învățați-i cum să-L slujească pentru început pe Dumnezeu. Explicați-le această lucrare pentru Dumnezeu cât de simplu cu putință. Explicați-le că aceasta înseamnă să renunțe la eu pentru Domnul, să facă exact ceea ce cere Cuvântul Său, sub îndrumarea părinților creștini.

După ce ați lucrat astfel cu ei, cu credincioșie, și sunteți mulțumiți că copiii voștri înțeleg semnificația convertirii și a botezului și sunt pe deplin convertiți, atunci se pot boteza. Însă, repet, înainte de toate, pregătiți-vă voi înșivă să lucrați ca niște ispravnici credincioși, călăuzindu-le picioarele fără experiență pe calea cea îngustă a ascultării. Dumnezeu trebuie să lucreze în părinți pentru ca ei să poată da copiilor lor un exemplu bun, cu dragoste, curtoazie și umilință creștină și predându-se cu totul lui Hristos. Dacă sunteți de acord cu botezul copiilor voștri și apoi îi lăsați să facă ceea ce vor, fără să simțiți o datorie specială de a le păstra pașii pe calea cea îngustă, voi înșivă sunteți responsabili dacă ei își pierd credința, curajul și interesul pentru adevăr.

Candidații care au ajuns la vârsta maturității ar trebui să-și înțeleagă datoria mai bine decât cei mai tineri; însă pastorul bisericii are o datorie față de aceste suflete. Au aceștia obiceiuri și practici greșite? Este datoria pastorului să aibă în vedere întâlniri

speciale cu ei. Faceți cu ei studii biblice, discutați cu ei, rugați-vă cu ei și arătați-le clar care sunt cerințele Domnului de la ei. Citiți-le învățăturile Bibliei cu privire la convertire. Arătați-le care este roadă convertirii, dovada că ei îl iubesc pe Dumnezeu. Arătați-le că adevărata convertire înseamnă schimbarea inimii, a gândurilor și a scopurilor. Trebuie să renunțe la obiceiurile rele. Păcatele vorbirii de rău, ale geloziei sau neascultării trebuie părăsite. Trebuie dusă o luptă împotriva oricărei trăsături rele de caracter. Atunci cei credincioși pot beneficia cu siguranță de făgăduința: „Dați și vi se va da”. (Matei 7, 7).544

Capitolul 53

Cina Domnului

Simbolurile casei Domnului sunt simple și ușor de înțeles, iar adevărurile reprezentate de ele sunt de cea mai adâncă semnificație pentru noi.⁵⁴⁵

Domnul Hristos Se afla în punctul de trecere dintre două sisteme și între cele două mari sărbători ale lor. El, Mielul Cel fără pată al lui Dumnezeu, era gata să Se aducă pe Sine ca jertfă pentru păcat și astfel avea să aducă la un final sistemul tipurilor și ceremoniilor care, timp de patru mii de ani, au arătat către moartea Sa. Pe când mânca Paștele cu ucenicii Săi, El a instituit, în locul acestuia, serviciul care avea să constituie memorialul marelui Său sacrificiu. Sărbătoarea națională a iudeilor avea să fie dată la o parte pentru totdeauna. Rânduiala pe care a instituit-o Domnul Hristos avea să fie îndeplinită de urmașii Săi din toate țările și din toate veacurile.

Paștele fusese rânduit ca o comemorare a eliberării lui Israel din robia egipteană. Dumnezeu a poruncit ca, an de an, când copiii aveau să întrebe ce înseamnă această rânduială, să li se prezinte ce s-a întâmplat în acel moment în istorie. Astfel, minunata eliberare avea să fie păstrată proaspătă în mintea tuturor. Rânduiala Cinei Domnului a fost dată pentru a se comemora marea eliberare care s-a realizat prin moartea lui Hristos. Până când El va veni a doua oară cu putere și mare slavă, va fi sărbătorită această rânduială. Ea este mijlocul prin care marea Sa lucrare pentru noi este menținută proaspătă în mintea noastră.

Exemplul Domnului Hristos ne arată că nu trebuie interzisă participarea la Cina Domnului. Este adevărat că păcatul pe față îi exclude pe cei vinovați. Aceasta ne învață cu claritate Duhul Sfânt. (Vezi 1 Corinteni 5, 11). Însă, în afară de aceasta, nimeni nu trebuie să fie judecat. Dumnezeu nu a lăsat pe seama oamenilor cine se poate prezenta la aceste ocazii. Căci cine ar putea citi inima? Cine poate deosebi neghina de grâu? „Fiecare să se cerceteze pe sine și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta”. Căci „oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului. Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului”. (1 Corinteni 11, 27.28.29).

Nimeni nu trebuie să se lipsească de participarea la ceremonialul comuniunii, dacă s-ar putea să fie prezenți unii din cei care sunt nevrednici. Fiecare ucenic este chemat să participe în mod public și astfel să dea mărturie că îl acceptă pe Hristos ca Mântuitor personal,

Împărțind ucenicilor Săi pâinea și vinul, Domnul Hristos S-a angajat să le fie El însuși Mântuitor. El le-a încredințat noul legământ, prin care toți cei care îl primesc pe El devin copii ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos. Prin acest legământ, orice binecuvântare pe care cerul o poate acorda pentru această viață și viața viitoare era a lor. Acest legământ avea să fie ratificat cu sângele lui Hristos. Iar rânduiala acestui sacrament avea să mențină viu în mintea ucenicilor sacrificiul infinit, făcut pentru fiecare dintre ei în mod individual, ca parte a marelui întreg al omenirii decăzute.

Servul servilor

Când ucenicii au intrat în camera pentru cină, inima lor era plină de resentimente. Iuda se înghesuia lângă Hristos în partea stângă; Ioan era în partea dreaptă. Dacă exista un loc înalt, Iuda ar fi fost hotărât să-l aibă pe acela și el se gândea că acel loc trebuie să fie lângă Hristos. Iar Iuda era un trădător.

S-a stârnit o altă cauză de disensiune. La sărbători, se obișnuia ca slujitorii să spele picioarele musafirilor și cu această ocazie s-au făcut pregătiri pentru această ceremonie. Ulciorul, ligheanul și prosopul erau acolo, gata pentru spălarea picioarelor; însă nu era nici un slujitor și s-ar fi convenit ca ucenicii să facă acest lucru. Dar fiecare dintre ucenici, cedând în fața mândriei rănite, erau hotărâți să nu îndeplinească rolul de slujitor. Toți manifestau o nepăsare stoică și păreau indiferenți față de ceea ce aveau ei de făcut. Prin liniștea lor, ei au refuzat să se umilească.

Ucenicii nu au făcut nici o mișcare pentru a-și sluji unii altora. Domnul Isus a așteptat un timp ca ei să vadă. Apoi, El, divinul învățător, S-a ridicat de la masă. Dând la o parte veșmântul pe care-l purta pe deasupra, care L-ar fi împiedicat în mișcări, El a luat un ștergar și S-a încins cu el. Surprinși, ucenicii priveau și așteptau în liniște să vadă ce va urma. „După aceasta El a turnat apă în lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins”. Această faptă a deschis ochii ucenicilor. Rușinea amarnică și umilința le-au cuprins inimile. Ei au înțeles mustrarea

nerostită și s-au văzut pe ei înșiși într-o lumină cu totul nouă.

În acest fel, Domnul Hristos Și-a exprimat dragostea față de ucenicii Săi. Spiritul lor egoist L-a umplut de durere, însă nu a intrat în dispută cu ei cu privire la acest neajuns al lor. În loc de aceasta, le-a dat un exemplu pe care n-aveau să-l uite niciodată. Dragostea Lui pentru ei nu putea fi ușor tulburată sau năruită. El știa că Tatăl I-a dat în mâini toate lucrurile și că El a venit de la Dumnezeu și Se ducea la Dumnezeu. El era pe deplin conștient cu privire la divinitatea Sa; însă a lăsat deoparte coroana Sa regală și veșmintele Sale regești și S-a făcut slujitor. Una din ultimele fapte pe care le-a făcut pe pământ a fost aceea de a Se încinge ca rob și de a face lucrarea unui rob.

Domnul Hristos dorea ca ucenicii Săi să înțeleagă că, deși le-a spălat picioarele, acest lucru nu I-a afectat cu nimic demnitatea. „Voi Mă numiți Stăpân și Domn; și bine faceți, căci sunt”. Și fiind infinit superior, El le-a făcut parte de harul și semnificația aceluia serviciu. Nimeni nu era atât de înălțat ca Hristos și totuși El coborât până la cea mai umilă îndatorire. Pentru ca poporul Său să nu fie condus în mod greșit de egoismul care își are sălașul în inima firească și care este întărit prin slujirea eului, Domnul Hristos însuși a dat un exemplu de umilință. El nu putea lăsa marele Său obiectiv pe seama omului, ci a considerat acest lucru ca având consecințe atât de mari, încât El însuși, Unul egal cu Dumnezeu, S-a purtat ca un slujitor față de ucenicii Săi. În timp ce ei se luptau pentru locurile dintâi, El, în fața căruia ar trebui să se plece orice genunchi, El față de care îngerii slavei socotesc că este o onoare să I se închine, S-a plecat pentru a spăla picioarele celor care îi spuneau Domn. El a spălat picioarele trădătorului Său.

După ce a spălat picioarele ucenicilor, le-a spus: „V-am dat o pildă ca să faceți și voi cum v-am făcut Eu”. (Ioan 13, 15). Prin acest exemplu, Domnul Hristos nu Se referea numai la obligativitatea ospitalității. Semnificația era mult mai profundă decât spălarea picioarelor musafirilor pentru a îndepărta praful de pe drum. Prin aceasta, Domnul Hristos a instituit un serviciu religios. Prin acest act al Domnului nostru, această ceremonie a umilinței a devenit o rânduială consacrată. Ea avea să fie respectată de către ucenici, pentru ca ei să aibă totdeauna în minte lecțiile Sale de umilință și slujire.

Rânduială pregătirii

Această rânduială constituie ceea ce a întocmit Domnul Hristos în vederea

pregătirii pentru serviciul sacramental. În timp ce sunt nutrite mânia, dușmănia și lupta pentru supremație, inima nu poate intra în părtășie cu Hristos. Noi nu suntem pregătiți să primim împărtășirea cu trupul și sângele Său. De aceea Isus a fost Cel care a întocmit acest memorial al umilirii Sale, care să fie îndeplinit mai întâi.

Când se prezintă în fața acestei rânduiei, copiii lui Dumnezeu trebuie să-și aducă aminte de cuvintele Domnului vieții și slavei: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi Mă numiți: «Învățătorul și Domnul» și bine ziceți, căci sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că eu v-am dat o pildă ca și voi să faceți cum v-am făcut Eu. Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său și nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți”. (Ioan 13, 12-17).

Există în om tendința de a se socoti pe sine însuși mai presus decât fratele său, de a lucra pentru sine și de a căuta locul cel mai de frunte; și adesea, aceste lucruri au ca urmare bănuiele rele și amărăciune a spiritului. Rânduială care precede Cina Domnului este aceea de a îndepărta toate aceste neînțelegeri, de a-l face pe om să renunțe la egoismul lui, de a-l coborî de pe picioroangele lui la acea umilință a inimii care să-l facă să-și slujească fratele.

Străjerul ceresc este prezent în asemenea momente pentru a face din ele momente de cercetare, de convingere de păcat și de asigurare binecuvântată că păcatele au fost iertate. Domnul Hristos, în plinătatea harului Său, este prezent acolo pentru a schimba direcția gândurilor care au rătăcit pe căi egoiste. Duhul Sfânt trezește sensibilitatea acelor care urmează exemplul Domnului lor. Când ne aducem aminte de umilința Mântuitorului nostru, gând se leagă cu gând, se formează un lanț de amintiri, amintiri despre marca bunătate a lui Dumnezeu și a amabilității din partea prietenilor pământești.

Ori de câte ori această ceremonie este sărbătorită cum se cuvine, copiii lui Dumnezeu sunt aduși într-o relație sfântă, spre a se ajuta și binecuvânta unii pe alții. Ei se leagă că își vor dedica viața unei slujiri neegoiste. Și aceasta nu numai unii față de alții. Câmpul lor de lucru este tot atât de vast ca și cel al Domnului lor. Lumea este plină de cei care au nevoie de slujirea noastră. Cei săraci, ignoranți, sunt pretutindeni. Cei care s-au împărtășit cu Hristos în camera de sus vor porni să slujească așa cum a slujit El.

Domnul Isus i-a slujit pe toți, a venit să fie slujitorul tuturor. Și deoarece i-a slujit pe toți, și El trebuie să fie slujit și onorat de toți. Iar cei care vor să aibă parte de însușirile Lui divine și să fie părtași ai bucuriei Sale de a vedea suflete mântuite trebuie să urmeze exemplul Lui de slujire neegoistă.

Un memorial al celei de-a doua veniri a lui Hristos

Pe când erau adunați în jurul mesei, El le-a spus pe un ton trist, mișcător: „Am dorit mult să mănânc Paștele acesta cu voi înainte de patima Mea. Căci vă spun că de-acum încolo, nu le voi mai mânca până la împlinirea lor în împărăția lui Dumnezeu. Și a luat un pahar, a mulțumit lui Dumnezeu și a zis: «Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi». Căci vă spun că nu voi mai bea de-acum încolo din rodul viței până când va veni împărăția lui Dumnezeu”. (Luca 22, 15-18).

Dar serviciul împărtășirii nu avea să fie un moment de întristare. Nu acesta era scopul lui. Când se adună în jurul mesei Sale, ucenicii Domnului nu trebuie să-și amintească sau să se plângă de lipsurile lor. Ei nu trebuie să zăbovească asupra experienței lor religioase din trecut, fie că această experiență a fost înălțătoare sau descurajantă. Ei nu trebuie să-și aducă aminte de divergențele dintre ei și frații lor. Serviciul de pregătire le-a cuprins pe toate acestea. Cercetarea de sine, mărturisirea păcatului, împăcarea, toate s-au făcut înainte.

Acum ci vin să se întâlnească cu Hristos. Și nu trebuie să stea în umbra crucii, ci în lumina ci salvatoare. Ei trebuie să-și deschidă sufletul în fața razelor strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Cu inimi curățite de sângele cel prețios al lui Hristos, fiind pe deplin conștienți de prezența Sa, deși este nevăzut, ei trebuie să audă cuvintele Sale: „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea; Nu v-o dau cum v-o dă lumea”, (Ioan 14, 27). Când primim pâinea care simbolizează trupul zdrobit și sângele vărsat al lui Hristos, pe aripile închipuirii ne alăturăm scenei împărtășirii din camera de sus. Trecem parcă prin grădina sfințită de agonia Aceluia care a purtat păcatele lumii. Noi suntem martori ai luptei prin care s-a obținut împăcarea noastră cu Dumnezeu. Domnul Hristos este răstignit între noi.

Privind la Mântuitorul crucificat, înțelegem mai pe deplin măreția și însemnătatea sacrificiului făcut de Maiestatea cerurilor. Planul de mântuire este proslăvit în fața

noastră, iar gândul Calvarului trezește sentimente vii și sacre în inimile noastre. Lauda pentru Dumnezeu și pentru Miel va fi pe buzele noastre; căci mândria și închinarea la sine nu pot înflori în sufletul care păstrează proaspete în memorie scenele Calvarului. Pe măsură ce sufletul contemplă, prin credință, sacrificiul cel mare al Domnului, el asimilează viața spirituală a lui Hristos. Sufletul va primi tărie spirituală din fiecare serviciu de împărtășire. Serviciul formează o legătură vie, prin care credinciosul este legat de Hristos fiind astfel legat cu Tatăl. Într-un sens special, se formează o legătură între ființele omenești dependente și Dumnezeu.

Serviciul comuniunii arată spre a doua venire a lui Hristos. El a fost desemnat pentru a păstra această nădejde vie în mintea ucenicilor. Ori de câte ori se întâlneau pentru a comemora moartea Sa, ei își aminteau cum El a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: „Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de-acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viței până în ziua când îl voi bea cu voi nou în împărăția Tatălui Meu”. (Matei 26, 27-29). În perioada de strâmtorare care a urmat, ei și-au găsit mângâiere în nădejdea revenirii Domnului lor. Nespuse de prețios era pentru ei gândul: „Pentru că ori de câte ori mâncați din această pâine și beți din acest pahar, vestiți moartea Domnului până va veni El”, (1 Corinteni 11, 26).

Acestea sunt lucruri pe care noi nu trebuie să le uităm niciodată. Dragostea lui Isus, cu puterea ei de constrângere, trebuie menținută proaspătă în memoria noastră. Domnul Hristos a instituit acest serviciu ca să poată vorbi simțurilor noastre despre dragostea lui Dumnezeu, care a fost manifestată în favoarea noastră. Nu poate exista unitate între sufletele noastre și Dumnezeu decât prin Hristos. Unitatea și dragostea dintre frate și frate trebuie cimentată și făcută eternă prin dragostea Lui Isus. Și nimic mai puțin decât moartea Domnului Hristos nu poate face această dragoste eficientă pentru noi. Numai prin moartea Sa noi putem privi cu bucurie spre a doua Lui venire. Sacrificiul Lui este centrul nădejzii noastre. Asupra acestuia trebuie să ne fixăm credința noastră.⁵⁴⁶

Capitolul 54

Rugăciunea pentru bolnavi

Scriptura spune că „oamenii trebuie să se roage mereu și să nu se lase.” (Luca 18, 1); și dacă există vreun timp când ei trebuie să simtă nevoia lor de rugăciune, acel timp este atunci când puterea slăbește și viața pare că le lunecă printre degete. Adesea, cei care sunt sănătoși uită minunatele îndurări care au continuat pentru ei zi de zi, an de an și nu aduc laudă lui Dumnezeu pentru bunătățile Lui. Însă când vine boala, își aduc aminte de Dumnezeu. Când tăria omenească slăbește, oamenii simt nevoia după ajutorul divin. Iar Dumnezeu nostru îndurător nu întoarce niciodată spatele sufletului care, în sinceritate, îl caută pentru ajutor. El este ajutorul nostru, atât când suntem bolnavi, cât și când suntem sănătoși.

Domnul Hristos este și acum același doctor plin de milă cum a fost și când a slujit pe acest pământ. În El există balsam vindecător pentru fiecare boală, care redă puterea în fiecare neputință. Ucenicii Lui din aceste timpuri trebuie să se roage pentru cei bolnavi așa cum se rugau și ucenicii de pe vremuri. Și vor avea loc vindecări, căci „rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav”. Noi avem puterea Duhului Sfânt, asigurarea calmă a credinței, care se poate bizui pe făgăduințele lui Dumnezeu. Făgăduința Domnului „Vă veți pune mâinile peste cei bolnavi și ei se vor vindeca” (Marcu 16, 18) este tot la fel de vrednică de crezare și acum, ca și în zilele apostolilor. Aceasta prezintă privilegiul copiilor lui Dumnezeu, iar credința noastră ar trebuie să apuce tot ce cuprinde acesta. Slujitorii lui Hristos sunt canalele prin care lucrează El, și prin ei El dorește să-și exercite puterea vindecătoare. Lucrarea noastră este de a-I prezenta pe cei bolnavi și suferinzi lui Dumnezeu, pe brațele credinței noastre. Noi trebuie să-i învățăm să creadă în marele Vindecător. Mântuitorul dorește să-i încurajăm pe cei bolnavi, pe cei descurajați și pe cei necăjiți să se prindă de puterea Sa.

Condiții pentru ascultarea rugăciunii

Însă noi putem apela la împlinirea făgăduințelor Lui numai dacă trăim în ascultare de Cuvântul Său. Psalmistul spune: „Dacă aș fi cugetat lucruri nelegiuite în inima mea, nu m-ar fi ascultat Domnul”. (Psalmii 66, 18). Dacă îl ascultăm doar parțial, doar cu jumătate de inimă, făgăduințele Lui față de noi nu vor fi împlinite.

În Cuvântul lui Dumnezeu, noi avem învățături cu privire la rugăciunea specială pentru vindecarea celor bolnavi. Însă astfel de rugăciuni constituie un act foarte solemn și nu ar trebui să pornim pe această cale fără a acorda acestui lucru atenția cuvenită. În multe cazuri de rugăciune pentru vindecarea celor bolnavi, ceea ce este numită credință nu este altceva decât încumetare.

Multe persoane își atrag boala asupra lor datorită îngăduirii eului. Ele nu au trăit în conformitate cu legile naturale sau cu principiile de strictă curăție. Alți oameni au nesocotit legile sănătății în obiceiurile lor în privința mâncării și a băuturii, îmbrăcăminte și a muncii. Adesea, unele forme de viciu constituie cauza de slăbiciune a minții sau a trupului. Dacă aceste persoane s-ar bucura din nou de binecuvântarea sănătății, multe dintre ele ar continua să trăiască în același fel, încălcând cu nepăsare legile naturale și spirituale ale lui Dumnezeu, gândind că, dacă Dumnezeu le vindecă, ca răspuns la rugăciune, ele au libertatea de a continua obiceiurile lor nesănătoase și de a-și îngădui pofta pervertită, fără frâu. Dacă Dumnezeu ar face o minune pentru a reda sănătatea acestor persoane, El ar încuraja păcatul.

Este o trudă irosită să-i înveți pe oameni să privească la Dumnezeu ca vindecător al neputințelor lor, dacă nu sunt și învățați să dea la o parte practicile nesănătoase. Pentru a primi binecuvântarea Lui ca răspuns la rugăciune, ei trebuie să înceteze să facă răul și să învețe să facă binele. Locul în care trăiesc trebuie să fie curat, obiceiurile lor de viață trebuie să fie corecte. Ei trebuie să trăiască în armonie cu Legea lui Dumnezeu, atât cea naturală, cât și cea spirituală.

Celor care doresc rugăciune pentru refacerea sănătății, ar trebui să li se spună clar că încălcarea Legii lui Dumnezeu, fie cea naturală, fie cea spirituală, constituie păcat și că, pentru a primi binecuvântarea Sa, păcatul trebuie mărturisit și părăsit.

Scripturile ne poruncesc: „Mărturisiți-vă greșelile unii altora și rugați-vă unii pentru alții și veți fi vindecați”. (Iacov 5, 16). Unei persoane care cerc rugăciune pentru vindecare, să i se prezinte următoarele gânduri:

„Noi nu putem citi inima și nici nu putem ști tainele vieții tale. Acestea sunt cunoscute doar de tine și Dumnezeu. Dacă te pocăiești de păcatele tale, este datoria ta să le mărturisești”. Păcatele cu caracter special trebuie mărturisite lui Hristos, singurul

mijlocitor între Dumnezeu și om. Căci „dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un mijlocitor, pe Isus Hristos Cel neprihănit”. (1 Ioan 2, 1). Orice păcat este o ofensă împotriva lui Dumnezeu și trebuie mărturisit Lui, prin Hristos. Fiecare păcat pe față trebuie mărturisit tot așa, în mod deschis. Răul făcut unei ființe omenești trebuie reparat față de persoana respectivă. Dacă cineva, care vrea să se facă sănătos, s-a făcut vinovat de vorbire de rău, dacă a semănat discordie în familie, între vecini sau la biserică, producând înstrăinare și disensiuni, dacă prin obiceiuri rele a condus pe cineva în păcat, aceste lucruri trebuie mărturisite înaintea lui Dumnezeu și înaintea celor cărora li s-a făcut rău. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1, 9).

Când relele făcute au fost îndreptate, noi putem prezenta nevoile celui bolnav înaintea Domnului cu calm, prin credință, așa cum ne învață Duhul Său. El cunoaște pe fiecare pe nume și poartă de grijă fiecăruia, ca și când n-ar mai fi altcineva pe pământ, pentru care să dea pe Fiul Său Preaiubit. Datorită faptului că dragostea lui Dumnezeu este atât de mare, cei bolnavi trebuie încurajați să se încreadă în El și să fie optimiști. Neliniștea cu privire la persoana lor tinde să producă slăbiciune și boală. Dacă se vor ridica mai presus de depresie și negură, perspectivele lor de refacere vor fi mai bune; căci „ochiul Domnului privește peste cei ce se tem de El, peste cei care nădăjduiesc în bunătatea Lui”. (Psalmii 33, 18).

În rugăciunea pentru bolnavi, trebuie să ne amintim că „noi nu știm cum să ne rugăm”. (Romani 8, 26). Noi nu știm dacă ceea ce cerem este spre binele nostru sau nu. De aceea, rugăciunile noastre trebuie să cuprindă acest gând: „Doamne, Tu cunoști fiecare taină a sufletului. Tu cunoști aceste persoane. Domnul Isus, Apărătorul lor, Și-a dat viața pentru ele. Dragostea Lui pentru ele este cu mult mai mare decât ar putea fi dragostea noastră pentru ele. De aceea, dacă este spre slava Ta și spre binele celor în suferință, Te rugăm, în Numele lui Isus, să fie însănătoșiți. Dacă nu este voia Ta ca ei să se vindece, cerem harul Tău ca să-i mângâie și prezența Ta ca să-i susțină în suferințele lor.”

Dumnezeu cunoaște sfârșitul de la început. El cunoaște inimile tuturor oamenilor, citește toate tainele sufletului, știe dacă cei pentru care ne rugăm vor fi sau nu vor fi în stare să treacă cu bine prin încercările care vor veni asupra lor, dacă vor mai trăi. El știe dacă viețile lor vor fi o binecuvântare sau un blestem pentru ei și pentru cei din jurul lor. Acesta este unul din motivele pentru care, în timp ce ne prezentăm cererile cu stăruință,

trebuie să spunem: „Facă-se voia Ta, nu voia mea.” (Luca 22, 42). Domnul Isus a adăugat aceste cuvinte de supunere față de înțelepciunea și voia lui Dumnezeu pe când, în grădina Ghetsemani, Se ruga fierbinte „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta”. (Matei 26, 39). Și dacă a fost potrivit să facă acest lucru El, Fiul lui Dumnezeu, cu cât mai potrivit este ca aceste cuvinte să se audă de pe buzele muritorilor mărginiți, păcătoși!

Cel mai bine este să ne încredințăm dorințele Tatălui nostru ceresc, plin de înțelepciune, și apoi, în deplină încredere, să încredințăm totul Lui. Noi știm că Dumnezeu ne ascultă, dacă cerem potrivit cu voia Lui. Însă a da buzna cu cererile noastre fără a avea un spirit supus nu este bine; rugăciunile noastre nu trebuie să aibă forma de poruncă, ci de mijlocire.

Sunt cazuri în care Dumnezeu a hotărât, prin puterea Sa divină, vindecarea. Însă nu toți bolnavii sunt vindecați. Mulți sunt puși deoparte la odihnă, în Isus. Lui Ioan, apostolul de pe Patmos, i-a fost poruncit să scrie: „Ferice de-acum încolo de morții care mor în Domnul”. „Da”, zice Duhul, „căci ei se vor odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează”. (Apocalipsa 14, 13). De aici vedem că, dacă anumite persoane nu sunt vindecate, ele nu trebuie, datorită acestui lucru, să fie judecate că nu au avut credință.

Noi toți dorim răspuns imediat și direct la rugăciunile noastre și suntem ispitiți să ne descurajăm când răspunsul întârzie sau vine într-o formă la care nu ne așteptăm. Însă Dumnezeu este prea înțelept și prea bun, ca să răspundă rugăciunilor noastre în momentul și modul cum dorim noi. El va face mai mult și mai bine pentru noi decât să ne îndeplinească toate dorințele. Și, deoarece noi ne putem încrede în înțelepciunea și dragostea Lui, nu trebuie să-I cerem să facă după voia noastră, ci trebuie să căutăm să ne supunem și să împlinim planul Lui. Dorințele și interesele noastre trebuie să se piardă în voia Lui, Aceste experiențe, care ne pun la încercare credința, sunt spre folosul nostru. Prin acestea se va vedea dacă credința noastră este autentică și sinceră, bizuindu-se doar pe Cuvântul lui Dumnezeu, sau dacă este, în funcție de împrejurări, nesigură și schimbătoare. Credința se întărește prin exercițiu. Noi trebuie să lăsăm răbdarea să-și facă lucrarea ei desăvârșită și să ne aducem aminte că sunt făgăduințe prețioase în Scripturi pentru cei care-L așteaptă pe Domnul.

Nu toți înțeleg aceste principii. Mulți care caută vindecare prin îndurarea Domnului socotesc că trebuie să primească răspuns direct și imediat la rugăciunile lor,

iar dacă nu se întâmplă astfel, înseamnă că credința lor este deficitară. Din acest motiv, cei care sunt slăbiți datorită bolii au nevoie să fie sfătuiți cu înțelepciune, ca să poată acționa chibzuit. Ei nu trebuie să nesocotească datoria lor față de prieteni, care s-ar putea să supraviețuiască sau să neglijeze să folosească remediile naturale pentru refacerea sănătății.

Adesea, există primejdia de a greși aici. Crezând că vor fi vindecați ca răspuns la rugăciune, unii se tem să nu facă ceva care să arate lipsă de credință. Însă ei nu trebuie să neglijeze să-și lase treburile în ordine, așa cum ar face dacă s-ar aștepta să fie îndepărtați prin moarte. Și nu ar trebui să se teamă nici să rostească cuvinte de încurajare și sfat, în ceasul plecării, către cei dragi ai lor.

Cei care caută vindecare prin rugăciune nu trebuie să neglijeze să folosească remediile naturale, care sunt la îndemâna lor. Tăgăduirea credinței nu înseamnă să folosești remediile pe care le-a lăsat Dumnezeu pentru a îndepărta durerea și a ajuta natura în lucrarea ei de restaurare. Nu este tăgăduire a credinței să cooperezi cu Dumnezeu și să faci tot ce poți pentru vindecare. Dumnezeu ne-a făcut cu putință să cunoaștem legile vieții. Această cunoștință este la îndemâna noastră, o putem folosi. Trebuie să folosim tot ce este cu putință pentru refacerea sănătății, să folosim tot ce se poate, să lucrăm în armonie cu legile naturale. După ce ne-am rugat pentru vindecarea celor bolnavi, putem lucra cu toată puterea, mulțumind lui Dumnezeu pentru că avem privilegiul de a coopera cu El și să-I cerem binecuvântarea pe care El însuși ne-a pus-o deoparte.

Avem aprobarea Cuvântului lui Dumnezeu pentru folosirea remediilor naturale de vindecare. Ezechia, regele lui Israel, era bolnav, iar un profet al Domnului i-a adus solia că avea să moară. El a strigat către Domnul și Domnul l-a auzit pe slujitorul Său și i-a trimis solia că va adăuga 15 ani vieții sale. Un singur cuvânt al lui Dumnezeu l-ar fi putut vindeca pe Ezechia într-o clipă; însă au fost date îndrumări speciale: „Să se aducă o turtă de smochine și să o întindă peste bubă; și Ezechia va trăi”.(Isaia 38, 21).

Când ne rugăm pentru vindecarea celor bolnavi, oricare ar fi rezultatul, noi nu trebuie să ne pierdem credința în Dumnezeu. Dacă suntem chemați să facem față nenorocirii, să acceptăm cupa cea amară și să nu uităm că mâna Tatălui o ține la buzele noastre. Însă dacă sănătatea este redată, să nu se uite că vasul cu harul vindecător ne este dat sub o nouă obligație față de Creator. Când cei zece leproși au fost curățiți, doar unul

s-a întors să-L caute pe Isus și să-I aducă slavă. Fie ca nici unul dintre noi să nu fie ca cei nouă nehibzuiți, ale căror inimi nu au fost atinse de îndurarea lui Dumnezeu. „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare” (Iacov 1, 17).547

Capitolul 55

Lucrarea medicală

Lucrarea misionară medicală constituie lucrarea de pionierat a Evangheliei, ușa prin care adevărul pentru acest timp va găsi intrare în multe case. Cei ce alcătuiesc poporul lui Dumnezeu trebuie să fie misionari medicali autentici, căci trebuie să învețe să slujească nevoilor sufletului și ale trupului. Trebuie să se dovedească cel mai curat altruism de către lucrătorii noștri atunci când, având cunoștința și experiența pe care au câștigat-o prin lucrare practică, merg să acorde tratamente celor bolnavi. Când merg din casă în casă, ei vor avea acces la multe inimi. Se va putea ajunge la mulți, la care altfel solia Evangheliei nu ar ajunge. Demonstrarea principiilor reformei sănătății va face mult pentru a îndepărta prejudecata împotriva lucrării noastre de evanghelizare. Marele Medic, Cel care a instituit lucrarea misionară medicală, îi va binecuvânta pe cei care caută să împartă adevărul pentru acest timp.

Vindecarea fizică este legată de însărcinarea Evangheliei. Când Domnul Hristos i-a trimis pe ucenici în cea dintâi călătorie misionară a lor, El le-a poruncit: „Și pe drum, propovăduiți și ziceți: «Împărăția cerurilor este aproape!» Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățiți pe leproși, scoateți afară demonii. Fără plată ați primit, fără plată să dați”. (Matei 10, 7.8).

Însărcinarea divină nu are nevoie de reformă. Modul lui Hristos de a prezenta adevărul nu poate fi îmbunătățit. Mântuitorul a dat ucenicilor lecții practice, învățându-i cum să lucreze, astfel încât să facă sufletele să se bucure în adevăr. El a simțit împreună cu cei trudiți și împovărați, cu cei năpăstuiți. I-a hrănit pe cei flămânzi și i-a vindecat pe cei bolnavi. El a făcut mereu bine. Prin binele pe care l-a făcut, prin cuvintele Lui iubitoare și faptele Lui bune, El a tălmăcit Evanghelia pe înțelesul oamenilor.

Lucrarea Domnului Hristos în folosul omului nu s-a terminat. Ea continuă și astăzi. În același fel, ambasadorii lui Hristos trebuie să predice Evanghelia și să descopere dragostea Lui, plină de milă pentru sufletele pierdute, care pier. Noi trebuie să demonstrăm practic adevărul Evanghelic printr-un interes neegoist față de cei care au nevoie de ajutor. Această lucrare conține mult mai mult decât a ține predici. Evanghelizarea lumii constituie lucrarea pe care Dumnezeu a dat-o celor care pornesc

înainte în Numele Său. Ei trebuie să fie împreună lucrători cu Hristos, să descopere celor care sunt gata să piară dragostea Lui duioasă, plină de mila. Dumnezeu cheamă mii de oameni să lucreze pentru El, nu predicând aceluia care cunosc adevărul pentru acest timp, ci avertizându-i pe cei care nu au auzit niciodată ultima solie a harului. Lucrați cu o inimă plină de iubire pentru suflete, cu stăruință. Faceți lucrare misionară medicală. Astfel, veți avea acces la inimile oamenilor și va fi pregătită calea pentru o proclamare mai hotărâtă a adevărului.548

Instituții care trebuie înființate

Sunt multe locuri care au nevoie de lucrare misionară medicală și acolo trebuie înființate mici instituții. Dumnezeu dorește ca sanatoriile noastre să fie mijloacele prin care să se poată ajunge la cei de sus și cei de jos, la bogați și săraci. Ei trebuie astfel călăuziți, încât, prin lucrarea lor, atenția să poată fi îndreptată spre solia pe care Dumnezeu a trimis-o lumii.549

Trebuie îmbinate slujirea față de nevoile fizice cu slujirea față de nevoile spirituale, îndrumându-i astfel pe cei în suferință să se încreadă în puterea medicului ceresc. Cei care, în timp ce acordă tratamente corespunzătoare, se roagă pentru harul vindecător al lui Hristos vor inspira credință în mintea pacienților. Propriul lor mod de viață îi va inspira pe cei care socotesc cazurile lor fără nădejde.

Acesta este motivul pentru care au fost înființate sanatoriile noastre -- să dea curaj celor deznădăjduiți, unind rugăciunea credinței cu un tratament corespunzător și dând învățături potrivite pentru o viață fizică și spirituală corespunzătoare, Procedând astfel, mulți vor fi convertiți. Medicii din sanatoriile noastre trebuie să facă să fie clar cunoscută solia Evangheliei de vindecare a sufletului.550

Lucrarea de pionierat a Evangheliei

Dacă dorim să ridicăm standardul moral într-o țară în care putem pătrunde, atunci trebuie să începem prin a le corecta obiceiurile din viața lor fizică.551

Lucrarea misionară medicală aduce omenirii Evanghelia pentru a ușura suferința. Aceasta este lucrarea de pionierat a Evangheliei. Este Evanghelia în practică, mila lui Hristos descoperită. Este mare nevoie de această lucrare și lumea este deschisă pentru

aceasta. Dumnezeu dorește să fie înțeleasă importanța lucrării misionare medicale și să se poată pătrunde de îndată în câmpuri noi. Atunci lucrarea va fi după planul Domnului; bolnavii vor fi vindecați, iar săracii și suferinzii vor fi binecuvântați.⁵⁵²

Veți avea de întâmpinat multe prejudecăți, zel fals și doar o formă de evlavie; însă atât în câmpul de acasă, cât și în cel străin, veți găsi mai multe inimi pregătite de Dumnezeu pentru a primi sămânța adevărului decât vă puteți închipui și acestea vor saluta cu bucurie solia divină, când le va fi prezentată.⁵⁵³

Lucrarea misionară medicală nu mi-a fost niciodată prezentată altfel decât ca având aceeași relație cu lucrarea ca întreg, așa cum brațul are legătură cu corpul. Lucrarea de propovăduire a Evangheliei este o orânduială pentru proclamarea adevărului și ducerea mai departe a lucrării și pentru cei bolnavi. Aceasta este trupul, lucrarea misionară medicală este brațul, iar Hristos este capul deasupra tuturor. În acest fel, mi-a fost prezentată această chestiune.

Începeți să faceți lucrare misionară medicală cu posibilitățile pe care le aveți la îndemână. Veți descoperi că astfel vi se va deschide calea ca să țineți studii biblice. Tatăl ceresc vă va pune în legătură cu cei care trebuie să învețe cum să îngrijească de cei bolnavi. Puneți în practică ceea ce știți privind tratamentul bolilor. Astfel, suferințele vor fi alinate iar voi veți avea ocazia să împărțiți pâinea vieții sufletelor flămânde.⁵⁵⁴

O lucrare în care toți trebuie să se unească

Pastorii Evangheliei trebuie să conlucreze cu lucrarea misionară medicală, care întotdeauna mi-a fost prezentată ca fiind lucrarea care trebuie să îndeparteze prejudecata care există în lumea noastră împotriva adevărului.

Un pastor al Evangheliei va avea de două ori mai mult succes în lucrarea sa, dacă va ști cum să trateze boala. A-i lua pe oameni exact așa cum sunt ei, oricare ar fi starea lor, poziția lor socială și a-i ajuta pe orice cale cu putință, aceasta este lucrarea Evangheliei. S-ar putea să fie nevoie ca pastorii Evangheliei să meargă în casele celor bolnavi și să spună: „Sunt gata să vă ajut, voi face tot ce voi putea. Nu sunt medic, ci pastor, și aș vrea să slujesc celor bolnavi și în suferință”. Cei care sunt bolnavi trupește sunt aproape totdeauna bolnavi și sufletește, iar când sufletul este bolnav și trupul se îmbolnăvește.

Nu trebuie să existe separare între lucrarea de propovăduire a Cuvântului și lucrarea medicală. Medicul trebuie să lucreze ca și pastorul, cu tot atâta seriozitate și dăruire pentru mântuirea sufletului, ca și pentru reînșănătoșirea trupului. Unii, care nu consideră folositor faptul de a se pregăti tineri pentru a deveni medici atât pentru minte, cât și pentru trup, susțin că zecimea nu ar trebui folosită pentru a-i susține pe misionarii medicali, care își dedică timpul tratării bolnavilor. Ca răspuns la astfel de declarații, sunt instruită să spun că mintea nu trebuie să fie atât de îngustă, încât să nu poată lua în calcul adevărul situației. Un pastor al Evangheliei, care este și misionar medical, care poate trata și suferințele fizice, este un lucrător cu mult mai eficient decât unul care nu poate face aceasta. Lucrarea lui ca slujitor al Evangheliei este mult mai completă.

Domnul a declarat că medicul instruit va putea pătrunde în orașele noastre, în care alți oameni nu vor putea ajunge. Duceți oamenii solia reformei sănătății. Aceasta va avea o mare influență asupra poporului.

Prezentarea principiilor biblice de către un medic inteligent va avea mare greutate asupra multor oameni. Există eficiență și putere la acela care poate îmbina lucrarea medicului cu cea a pastorului Evangheliei. Lucrarea acestuia se va recomanda singură în fața oamenilor.

În acest fel, trebuie să lucreze medicii noștri. Ei fac lucrarea Domnului atunci când lucrează ca evangheliști, dând învățături despre felul cum poate fi vindecat sufletul de Domnul Isus. Fiecare medic trebuie să știe cum să se roage prin credință pentru cei bolnavi, cât și cum să administreze tratamente în mod corespunzător. În același timp, el trebuie să lucreze ca unul din pastorii lui Dumnezeu, să îndemne la pocăință și convertire și la mântuirea sufletului și a trupului. Îmbinarea în acest fel a lucrării va lărgi experiența sa și va mări mult influența sa.⁵⁵⁵

Lucrarea medicală va deschide uși pentru adevăr

Sunt multe domenii ale lucrării în care pot lucra lucrătorii misionari medicali. Sunt multe posibilități ca lucrătorii bine instruiți să meargă în familii și să trezească interesul pentru adevăr. Aproape în fiecare comunitate sunt mulți oameni care nu iau parte la nici un serviciu religios. Dacă se dorește să se ajungă cu Evanghelia la aceștia, atunci aceasta trebuie dusă în casele lor. Adesea, alinarea problemelor lor de sănătate

este singura cale prin care pot fi abordați. Când surorile medicale misionare îi îngrijesc pe bolnavi și ușurează durerile celor sărmani, ele vor avea multe ocazii pentru a se ruga împreună cu aceștia, pentru a le citi din Cuvântul lui Dumnezeu și a vorbi despre Mântuitorul. Ele se pot ruga împreună și pentru cei neajutorați, care nu au puterea voinței de a-și ține în frâu poftele pe care patima le-a înjosit. Ele pot aduce o rază de lumină în viețile celor înfrânți și deznădăjduți. Iubirea lor neegoistă, manifestată în acte de bunătate dezinteresată, va face să fie mai ușor pentru acești suferinzi să creadă în dragostea lui Hristos.

Mi-a fost arătat că lucrarea misionară medicală va descoperi, în cele mai mari adâncimi ale degradării, oameni care odată au avut minți sănătoase, au fost pricepuți, iar acum vor fi salvați din starea lor de deznădejde printr-un efort corespunzător. Adevărul, așa cum este el în Isus Hristos, trebuie prezentat oamenilor după ce, în mod sistematic, s-a venit în întâmpinarea nevoilor lor fizice. Duhul Sfânt lucrează și cooperează cu uneltele omenești, care lucrează pentru aceste suflete, și unii vor prețui să-și pună temelia pe o astfel de stâncă pentru convingerile lor religioase.

Mâna dreaptă este folosită pentru a deschide uși prin care corpul să poată intra. Rolul pe care trebuie să-l aibă lucrarea misionară medicală este acela de a pregăti în mare măsură calea pentru primirea adevărului pentru acest timp. Un trup fără mâini nu folosește la nimic. Dând cinste trupului, se dă cinste și mâinilor care sunt de ajutor și de o așa însemnătate, încât fără ele corpul nu poate face nimic. Iată de ce corpul, care tratează cu indiferență mâna dreaptă, refuzându-i ajutorul, nu va putea realiza nimic.

Trăirea în practică a adevărului, a principiilor acestuia este o mireasmă de viață spre viață. Uși care au fost închise pentru acela care doar predică Evanghelia se vor deschide în fața misionarului medical iscusit. Dumnezeu ajunge la inimă prin alinarea suferințelor fizice. O sămânță a adevărului este scăpată în minte și este udată de către Dumnezeu. S-ar putea să fie nevoie de multă răbdare înainte ca această sămânță să dea semne de viață, însă, în cele din urmă ea răsare și aduce roadă pentru viața veșnică.⁵⁵⁶

Relațiile eu cei ce nu împărtășesc convingerile noastre

Se pune întrebarea: Să nu avem nici un fel de legătură cu lumea? Cuvântul Domnului trebuie să fie călăuza noastră. Orice legătură cu cei necredincioși, care ar duce la identificarea noastră cu ei, este interzisă de Cuvânt. Noi trebuie să ieșim din mijlocul lor, să ne separăm de ei. În nici un caz nu trebuie să ne unim cu ei în planurile lor de lucru. Dar nici nu trebuie să trăim o viață de pustnic. Trebuie să facem celor din lume tot binele cu putință.

Domnul Hristos ne-a dat un exemplu în această privință. Când a fost invitat să mănânce împreună cu vameșii și păcătoșii, El nu a refuzat; căci nu exista o altă cale prin care ar fi putut ajunge și la această clasă de oameni. Însă cu fiecare ocazie, El aducea în discuție subiecte de interes veșnic pentru mintea lor. Și ne îndeamnă și pe noi: „Tot așa să strălucească și lumina voastră înaintea oamenilor, pentru ca ci, văzând faptele voastre bune, să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. (Matei 5, 16).557

Societatea celor necredincioși nu ne va face nici un rău, dacă noi ne amestecăm cu ei cu scopul de a-i pune în legătură cu Dumnezeu și suntem puternici din punct de vedere spiritual pentru a ne împotrivi influenței lor.

Domnul Hristos a venit în lume pentru a o mântui, pentru a-l lega pe omul căzut cu Dumnezeu Cel infinit. Urmașii Domnului Hristos trebuie să fie canale de lumină. Fiind în legătură cu Dumnezeu, ei trebuie să transmită celor aflați în întuneric și rătăcire binecuvântările pe care le primesc din ceruri. Enoh nu s-a mântuit de nelegiuirile care existau în zilele sale. De ce-am mânji noi? Însă putem, ca și Mântuitorul nostru, să arătăm milă față de omenirea în suferință, pentru cei nenorociți și să luăm seama la nevoile celor sărmani, în necazuri și deznădejde.558

Mă rog ca frații mei să-și poată da seama că solia îngerului al treilea înseamnă mult pentru noi și că păzirea adevăratului Sabat trebuie să fie semnul care să facă distincție între cei care îi slujesc Lui Dumnezeu și cei care nu Îi slujesc. Fie ca cei care au ajuns somnolenți și indiferenți să se trezească.

Suntem chemați să fim sfinți și trebuie să evităm cu atenție să nu dăm impresia că este de puțină importanță dacă noi reprezentăm trăsăturile specifice ale credinței noastre sau nu le reprezentăm. Asupra noastră zace solemna obligație de a lua o poziție mai hotărâtă de partea adevărului și a dreptății decât am luat în trecut. Linia de demarcație dintre cei care țin poruncile Lui Dumnezeu și cei care nu le țin trebuie să se vadă cu toată claritatea. Noi trebuie să dăm cinste lui Dumnezeu în mod conștient, folosind cu sânguință toate mijloacele posibile pentru a menține legământul pe care l-am făcut cu El, ca să putem primi binecuvântările Sale, binecuvântări atât de importante pentru oamenii care sunt atât de crunt încercați.

A da impresia că religia și credința noastră nu constituie o putere dominantă în viețile noastre înseamnă o mare dezonoare la adresa lui Dumnezeu. În acest fel noi, ne îndepărtăm de poruncile Sale, care sunt viața noastră, și tăgăduim că El este Dumnezeul nostru și că noi suntem poporul Său.559

Când vorbim cu pastori și cu grupe de oameni din alte denominațiuni

S-ar putea să aveți ocazia să vorbiți în alte biserici. Când folosiți aceste ocazii, amintiți-vă de cuvintele Mântuitorului: „Fiți înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii”. Nu stârniți răutatea vrăjmașului ținând prezentări acuzatoare. În acest fel, veți închide ușa prin care adevărul ar putea intra. Trebuie prezentate solii clare, drepte. Însă, evitați să treziți împotrivire. Sunt multe suflete care trebuie mântuite. Nu roștiți nici un fel de cuvinte aspre. Atât în cuvinte, cât și în fapte, fiți înțelepți în vederea mântuirii, reprezentându-L pe Hristos în fața tuturor cu care veniți în contact. Faceți ca toți să vadă că picioarele vă sunt încălțate cu râvna Evangheliei păcii și a bunei învoiri între oameni. Minunate vor fi rezultatele pe care le vom vedea, dacă vom porni în această lucrare stăpâniți de Duhul lui Hristos. Ajutorul va fi de partea noastră, dacă ducem lucrarea mai departe în neprihănire, cu îndurare și iubire. Adevărul va triumfa și va aduce biruința.560

Avem de făcut o lucrare pentru pastorii din alte biserici. Dumnezeu dorește ca ei să fie mântuiți. Și ei, ca și noi, vor avea nemurirea doar prin credință. Dumnezeu dorește ca și ei să ia parte la lucrarea Lui specială pentru acest timp. El dorește ca și ei să se numere printre cei care dau hrană casei Sale la vreme potrivită. De ce nu s-ar angaja și ei în această lucrare? Pastorii noștri ar trebui să caute să se apropie de pastorii altor denominațiuni. Rugați-vă pentru și împreună cu acești oameni, pentru care mijloace

Domnul Hristos. Ei au o solemnă responsabilitate. Ca soli ai lui Hristos, noi trebuie să manifestăm un interes profund, serios pentru acești păstori ai turmei.561

Pastorii noștri ar trebuie să se dedice în mod special pentru a lucra pentru pastori. Ei nu trebuie să intre în controverse cu ei, ci, cu Biblia în mână, să-i îndemne să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă se va face acest lucru, mulți dintre pastorii care acum predică rătăcirea vor predica adevărul pentru acest timp.562

Atitudinea noastră față de legi și autoritățile civile

Apostolul a subliniat clar atitudinea pe care ar trebui să o aibă credincioșii față de autoritățile civile: „Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac binele. Căci voia lui Dumnezeu este ca, făcând ce este bine, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști. Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu. Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu, dați cinste împăratului!” (1 Petru 2, 13-17).⁵⁶³

Există oameni care ne sunt conducători și legi care îi guvernează pe oameni. Dacă nu ar fi aceste legi, starea lumii ar fi mai rea decât este acum. Unele din aceste legi sunt bune. Altele sunt rele. Răul este în creștere, iar noi suntem uneori în strâmtorare. Însă Dumnezeu își va susține poporul spre a putea fi hotărât și a trăi principiile Cuvântului Său.⁵⁶⁴

Am văzut că datoria noastră, în fiecare caz, este să ascultăm de legile țării noastre, cu excepția cazului când ele sunt în contradicție cu Legea mai mare, pe care Dumnezeu a rostit-o cu o voce care s-a putut auzi de pe Sinai, iar după aceea a săpat-o în piatră cu propriul Lui deget. „Voi pune aceste legi în mintea lor și le voi scrie în inimile lor: și le voi fi Dumnezeu, iar ei vor fi poporul Meu”. Cel care are Legea Lui Dumnezeu scrisă în inimă va asculta mai degrabă de Dumnezeu decât de oameni și mai curând îi va nesocoti pe toți oamenii decât să se abată câtuși de puțin de la porunca lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu, care primește învățatură prin inspirația credinței și este condus printr-o bună conștiință spre a trăi prin orice Cuvânt al lui Dumnezeu, va considera Legea Lui, scrisă în inimile lor, ca fiind singura autoritate pe care recunosc sau consimt că o pot asculta. Înțelepciunea și autoritatea Legii divine sunt supreme.⁵⁶⁵

Stăpânirea în timpul căreia a trăit Domnul Isus era coruptă și exploatare; pretutindeni se făceau abuzuri mari -- escrocherii, intoleranță și cruzime chinuitoare. Cu toate acestea, Mântuitorul nu a încercat să facă reforme civile. El nu a atacat abuzurile naționale, nu i-a condamnat pe dușmanii nației. El nu s-a amestecat în problemele

autorității sau ale administrației celor de la putere. Cel care este Exemplul nostru a stat deoparte față de conducerea pământească. Nu pentru că ar fi fost indiferent față de necazurile oamenilor, ci pentru că îndreptarea lucrurilor nu constă numai în măsurile omenești și în cele exterioare. Spre a fi eficient, tratamentul trebuie să-l atingă pe fiecare om, individual, și să-i transforme inima.566

Mereu, mereu, Domnul Hristos era întrebat cu privire la anumite chestiuni legate de legi și politică, însă El a refuzat să se amestece în probleme pământești. Domnul Hristos a fost, în lumea noastră, conducător al mării împărății spirituale, pe care a venit să-o întemeieze în lumea noastră -- împărăția neprihănirii. Învățătura Lui a făcut clare principiile nobile, sfântitoare, care guvernează împărăția Sa. El a arătat că dreptatea, îndurarea și iubirea sunt puterile care stăpânesc în împărăția lui Iehova.567

Iscoadele au venit la El și, cu aparentă sinceritate, ca și când ar fi dorit să-și cunoască datoria, I-au spus: „Învățătorule, noi știm că ești adevărat și că-i înveți pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să-Ți pese de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor. Spune-ne dar, ce crezi: se cade să plătim bir Cezarului sau nu?” Răspunsul Domnului Hristos nu a fost o evitare, ci un răspuns nevinovat la întrebare. Ținând în mâna Sa moneda romană, pe care erau imprimate numele și chipul Cezarului, El a spus că, din moment ce trăiau sub protecția puterii romane, ei trebuia să dea acelei puteri ceea ce i se cuvenea, atât timp cât acest lucru nu intra în contradicție cu o datorie mai înaltă, pe care o aveau.

Când au auzit răspunsul lui Hristos, fariseii s-au „mirat, L-au lăsat și au plecat”. El le-a muștrătat fățărnicia și încumetarea și, făcând acest lucru, a expus un mare principiu, un principiu care definește cu claritate limitele datoriei omului față de stăpânirea civilă și datoria lui față de Dumnezeu.568

Despre jurământ

Am văzut că unii din copiii lui Dumnezeu fac o greșală cu privire la rostirea de jurăminte, iar Satana se folosește de acest lucru, luându-i în stăpânire, și de la ei, banii Domnului. Am văzut că atunci când Domnul spune „Să nu jurați deloc”, nu se referă la jurământul juridic. „Felul vostru de vorbire să fie da, da; nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.” (Matei 5, 34.37). Aceasta are în vedere discuțiile noastre obișnuite. Unii exagerează când vorbesc sau jură pe propria lor viață; alții jură pe capul

lor -- ca și când ar fi siguri pe viața lor, ca și când ar fi siguri pe capul lor. Unii iau martori cerurile și pământul pentru a arăta că lucrurile stau cum spun ei. Alții cred că Dumnezeu i-ar nimici dacă spun ceea ce nu este adevărat. Împotriva acestui fel de jurământ comun i-a avertizat Domnul Hristos pe ucenicii Săi.

Am văzut că Domnul are totuși ceva de-a face cu legile țării. În timp ce Domnul Isus este în Sanctuar, Spiritul lui Dumnezeu, care ține în frâu lucrurile, este simțit de conducători și de popor. Însă Satana stăpânește în mare măsură masele de oameni din lume și, dacă nu ar exista legile țării, am trece prin și mai multe neazuri. Mi-a fost arătat că, atunci când este într-adevăr necesar și când sunt chemați să depună jurământ în fața legii, nu este o încălcare a Cuvântului lui Dumnezeu, dacă cei credincioși Îl iau pe Dumnezeu ca martor că ceea ce spun este adevărul și numai adevărul.

Am văzut că, dacă există cineva pe pământ, care să poată depune mărturie adevărată sub jurământ, atunci acesta este creștinul. El trăiește în lumina feței lui Dumnezeu. El devine puternic în tăria Lui. Și când lucruri importante trebuie hotărâte de către lege, nu există nimeni care să poată apela atât de bine la Dumnezeu ca cel care este creștin. Mi-a fost poruncit de către înger să iau seama la faptul că Dumnezeu jură pe Sine Însuși.⁵⁶⁹

Implicarea în politică

Cei care dau altora învățături biblice în bisericile și în școlile noastre nu au libertatea de a se uni pentru a-și face cunoscute prejudecățile lor pro sau contra oamenilor sau măsurilor politice, deoarece, făcând astfel, ei vor ațâța mintea altora, determinându-l pe fiecare să-și susțină teoria preferată. Există printre cei care susțin a crede adevărul prezent unii care vor fi astfel stârniți să-și exprime sentimentele și preferințele politice, încât biserica ar putea să se dezbine. Domnul dorește ca poporul Său să dea uitării chestiunile politice. Asupra acestor subiecte tăcerea este elocventă. Domnul îi cheamă pe urmașii Săi să se unească în privința principiilor curate ale Evangheliei, care sunt atât de clar descoperite în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu putem vota în siguranță pentru partidele politice; căci nu știm pentru cine votăm. Nu putem fi în siguranță, dacă ținem partea vreunei scheme politice.

Cei care sunt creștini cu adevărat vor fi mlădițe ale viei adevărate și vor aduce aceeași roadă ca și via. Ei vor lucra în armonie, în părtășie creștină. Ei nu vor purta

vreun însemn politic, ci emblema lui Hristos. Ce avem noi atunci de făcut? Să lăsăm la o parte chestiunile politice.

Există o vie mare, care trebuie îngrijită; însă, în timp ce trebuie să lucreze în mijlocul celor necredincioși, creștinii nu trebuie să semene cu cei lumești. Ei nu trebuie să-și irosească timpul discutând politică sau lucrând pentru politică; căci, dacă ar face astfel, ar da vrăjmașului ocazia de a pătrunde și a produce dezbinare și discordie.

Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să aibă de-a face cu politica. Nu luați parte la luptele politice. Despărțiți-vă de lume, și abțineți-vă de a aduce în biserică sau școală idei care să conducă la lupte și tulburări. Cearta este otrava morală, adusă în orânduirea socială de ființele omenești care sunt egoiste.⁵⁷⁰

Primejdie în a se face declarații nechibzuite

Învățați-i pe oameni să se conformeze în toate lucrurile legilor statului fără a intra însă în conflict cu Legea lui Dumnezeu.⁵⁷¹

Unii din frații noștri au vorbit sau au scris multe lucruri care au fost interpretate ca și când ar exprima antagonism față de guvern și lege. Este o greșeală să ne expunem neînțelegerilor. Nu este înțelept că găsim greșeli în mod continuu la conducătorii care ne guvernează. Nu este datoria noastră să atacăm indivizi sau instituții. Trebuie să fim foarte atenți ca să nu fim înțeleși ca și când am fi în opoziție cu autoritățile civile. Este adevărat că lupta noastră este agresivă, însă armele noastre trebuie găsite într-un clar „Așa zice Domnul”. Lucrarea noastră constă în a pregăti un popor care să stea în marea zi a lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să ne înrolăm cu cei ce încurajează disputa sau trezesc împotrivire în cei ce nu sunt de credința noastră.

Va veni timpul când cuvintele nechibzuite, cu un caracter acuzator, care au fost rostite sau scrise cu nepăsare de către frații noștri, vor fi folosite de către vrăjmașii noștri pentru a ne condamna. Acestea nu vor fi folosite doar pentru a-i condamna pe cei care le-au rostit, ci vor fi puse pe seama tuturor adventiștilor. Acuzatorii noștri vor spune că, în cutare sau cutare zi, unul din oamenii noștri, cu funcție de răspundere, a spus așa și așa împotriva administrării legilor acestui guvern. Mulți vor fi uluiți când vor vedea cât de multe lucruri s-au ținut minte și constituie acum argumente pentru adversarii noștri. Mulți vor fi surprinși să audă că propriile lor cuvinte au fost forțate,

dându-li-se un alt înțeles decât cel pe care au vrut ei să-l aibă. Fie ca lucrătorii noștri să fie atenți în orice împrejurare și întotdeauna cu privire la ceea ce spun. Să ne ferim ca nu cumva, prin expresii nehibzuite, să atragem asupra noastră un timp de strâmtorare înainte de marea criză care va pune la încercare sufletele oamenilor.

Noi ar trebui să fim conștienți că lumea ne judecă după ceea ce părem că suntem. Fie ca cei care caută să-L reprezinte pe Hristos să fie atenți să nu fie inconsecvenți în caracter. Înainte de a ieși cu totul în față, să fim convinși că Duhul Sfânt a fost turnat asupra noastră de sus. Când va fi astfel, vom duce solia cu hotărâre, însă aceasta va avea un caracter mai puțin acuzator decât cea care a fost dată de unii; și toți cei care cred, vor fi mult mai dornici să lucreze pentru mântuirea celor care ni se opun. Fie ca Dumnezeu să aibă cu totul în grijă această chestiune a condamnării autorităților și guvernelor. Ca niște santinele credincioase, cu blândețe și iubire, să apărăm principiile adevărului așa cum este el în Isus.⁵⁷²

Legile duminicale

Puterile religioase, care susțin că sunt aliate cu cerul și pretind că au caracteristicile unui mici, vor arăta, prin faptele lor, că au inima unui balaur și că sunt instigate și stăpânite de Satana. Va sosi timpul când poporul lui Dumnezeu va simți mâna persecuției, pentru că ei sfințesc ziua a șaptea. Satana a dus la schimbarea Sabatului cu nădejdea de a-și aduce la îndeplinire scopul său de a înfrânge planurile lui Dumnezeu. El caută să facă astfel încât, în lume, poruncile lui Dumnezeu să fie socotite de mai mică importanță decât legile omenești. Omul păcatului, cel care a gândit să schimbe vremurile și legile, și care a oprimat întotdeauna pe poporul lui Dumnezeu, va face să fie emise legi prin care să se impună păzirea zilei întâi a săptămânii. Însă poporul lui Dumnezeu trebuie să stea hotărât de partea Lui. Iar Domnul va lucra în favoarea lor, arătând cu claritate că El este Dumnezeul dumnezeilor.

Legea pentru păzirea zilei întâi a săptămânii este produsul creștinismului apostaziat. Duminica este un copil al papalității, înălțată fiind de lumea creștină mai presus de ziua sfântă de odihnă a lui Dumnezeu. În nici un caz poporul lui Dumnezeu nu trebuie să-i aducă omagiu. Însă aș dori să-i fac să înțeleagă că ei nu fac voia lui Dumnezeu bravând opoziție atunci când El dorește ca ei să evite acest lucru. Astfel ei vor crea prejudecăți atât de înverșunate, încât va fi imposibil să fie proclamat adevărul. Nu acționați în mod demonstrativ duminica pentru a sfida legea. Dacă se face acest

lucru într-un anumit loc și voi veți fi umiliți, atunci același lucru se va face și în alt loc. Noi putem folosi duminica drept o zi în care să putem face acele lucruri care pot vorbi de partea lui Hristos. Să facem tot ce putem mai bine, lucrând cu toată blândețea și smerenia.

Când dedicăm duminica lucrării misionare, biciul va fi luat din mâinile celor zeloși, arbitrari, care vor avea mare plăcere să-i umilească pe adventiștii de ziua a șaptea. Când ei văd că noi ne folosim duminicile pentru a-i vizita pe oameni și a le deschide Scripturile, își vor da seama că este inutil să încerce să ne împiedice lucrarea prin emiterea de legi duminicale.

Duminica poate fi folosită pentru aducerea la îndeplinire a diferitelor lucrări din multe domenii, prin care se va face mult pentru Domnul. În această zi, se pot ține adunări în aer liber și în case. Se poate face lucrare din casă în casă. Cei care scriu își pot dedica această zi scrierii de articole. Ori de câte ori este posibil, să se țină servicii religioase duminica. Faceți aceste întâlniri cât se poate de interesante. Cântați cântări autentice de redeșteptare și vorbiți cu putere și siguranță despre dragostea Mântuitorului. Vorbiți despre cumpătare și despre adevărata experiență religioasă. Astfel veți învăța multe despre felul cum trebuie să lucrați și veți ajunge la multe suflete.

Fie ca profesorii din școlile noastre să dedice duminica lucrării misionare. Mi-a fost spus că astfel ei vor înfrânge planurile vrăjmașului. Profesorii să ia elevii cu ei și să țină adunări pentru cei care nu cunosc adevărul. În acest fel, ei vor îndeplini mult mai mult decât ar putea face pe altă cale.

Poporului trebuie să i se dea adevărul, adevărul cel drept, pozitiv. Însă acest adevăr trebuie prezentat în spiritul lui Hristos. Noi trebuie să fim ca oile în mijlocul lupilor. Cei care, de dragul lui Hristos, nu vor lua seama la avertizările pe care le-a dat El, și nu vor dovedi răbdare și stăpânire de sine, vor pierde ocazii prețioase de a lucra pentru Domnul. Dumnezeu nu a dat poporului Său lucrarea de a arunca ocară asupra celor care calcă Legea Sa. În nici un caz, noi nu trebuie să facem razii în celelalte biserici.

Trebuie să facem tot ce ne stă în putere pentru a îndepărta prejudecata care există în mintea oamenilor împotriva lucrării noastre și împotriva Sabatului biblic.⁵⁷³

Capitolul 58

Lucrarea înșelătoare a lui Satana

Am văzut îngerii răi luptând pentru suflete, iar îngerii lui Dumnezeu împotrivindu-li-se. Îngerii cei răi stricau atmosfera prin influența lor otrăvitoare și se îngrămădeau în jurul acestor suflete pentru a le tulbura simțurile. Îngerii cei sfinți erau nerăbdători, vegheau și așteptau să dea înapoi oștirea lui Satana. Însă lucrarea îngerilor cei buni nu este aceea de a stăpâni mintea oamenilor împotriva voinței lor. Dacă ei cedează în fața vrăjmașului și nu fac nici un efort pentru a i se împotrivi, atunci îngerii lui Dumnezeu nu pot face mai mult decât să țină în frâu oștirea lui Satana, pentru ca aceștia să nu distrugă, până ce se va da mai multă lumină celor care se află în pericol, determinându-i să se trezească și să privească spre ceruri pentru ajutor. Domnul Isus nu i-a însărcinat pe îngerii sfinți să-i scape din primejdie pe cei care nu fac nici un efort pentru a se ajuta ei înșiși.

Dacă Satana vede că este în primejdia de a pierde un singur suflet, atunci el însuși va face eforturile cele mai mari pentru a-l putea menține. Iar când persoana respectivă se trezește și devine conștientă de primejdia în care se află și, cu disperare și stăruință privește la Isus pentru a primi tărie, Satana se teme că va pierde un captiv și cere întăriri din partea îngerilor săi, care-l înconjoară pe bietul suflet și fac un zid de întuneric în jurul lui, astfel ca lumina cerească să nu poată ajunge la el. Însă dacă cel care este în primejdie stăruie și, în neajutorarea lui, se aruncă în brațele lui Hristos, prin meritele sângelui Său, Mântuitorul nostru ascultă rugăciunea sinceră a credinței și trimite întăriri prin acei îngeri care excelează în putere pentru a-l elibera.

Satana nu suportă să vadă cum rivalul său este chemat în ajutor, căci se teme de tăria și maiestatea Sa. Întreaga oștire a lui Satana tremură la glasul rugăciunii arzătoare. El continuă să cheme în ajutor legiuni de îngeri răi pentru a-și îndeplini scopul. Iar când îngerii, atotputernici, îmbrăcați în armura cerului, vin în ajutorul sufletului urmărit, care este pe cale de a-și pierde tăria, Satana și oștirea lui se trag înapoi, știind bine că au pierdut bătălia. Supușii binevoitori ai Lui Satana sunt credincioși, activi și uniți într-un singur scop. Și, deși se urăsc și se războiesc unii cu alții, totuși ei folosesc orice ocazie pe care o au pentru a înainta în privința interesului lor comun. Însă Marele Comandant al cerurilor și pământului a limitat puterea lui Satana.⁵⁷⁴

Primejdia de a te depărta de sub protecția divină

Îngerii lui Dumnezeu vor apăra pe poporul Său în timp ce umblă pe calea datoriei, însă nu există nici o asigurare de protecție pentru cei care în mod deliberat se aventurează pe terenul lui Satana. Un agent al său, care este un mare înșelător, va spune și va face orice pentru a-și atinge obiectivul. Contează mai puțin dacă își spune spiritist, „doctor electric” sau „vindecător magnetic”. Prin pretenții viclene, el câștigă încrederea celor care nu veghează. El pretinde a cunoaște istoria vieții și că înțelege toate dificultățile și necazurile acelor care apelează la ei. Deghizându-se într-un înger de lumină, în timp ce partea cea mai hidoasă a sa este în inimă, manifestă un interes deosebit față de femeile care caută sfatul său. El le spune că toate necazurile lor se trag de la faptul că au căsătorie nefericită. Acest lucru s-ar putea să fie chiar adevărat, însă un asemenea sfătuitor nu le îmbunătățește situația. El le spune, de asemenea, că au nevoie de dragoste și simpatie. Pretinzând că este foarte interesat de bunăstarea lor, el își aruncă vraja asupra victimelor sale, care nu bănuiesc nimic, fermecându-le, așa cum farmecă șarpele pasărea care tremură. Curând acestea se află cu totul în puterea lui; păcatul, rușinea și ruina sunt rezultatele teribile.

Acești înfăptuitori ai nelegiurii nu sunt puțini. În drumul lor, ei lasă în urma case pustiite, reputații distruse și inimi zdrobite. Însă oamenii știu puțin despre aceste lucruri; ei merg înainte, fac noi victime, iar Satana tresaltă, pentru că a produs ruina.⁵⁷⁵

„Ahazia a căzut prin zăbrelele odăii lui de sus din Samaria și s-a îmbolnăvit. A trimis niște soli și le-a zis: «Duceți-vă și întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca să știu dacă mă voi vindeca de boala aceasta». Dar îngerul Domnului a zis lui Ilie Tișbitul: «Scoală-te, du-te înaintea solilor împăratului Samariei și spune-le: Oare nu este Dumnezeu în Israel de vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?» De aceea, așa vorbește Domnul: «Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri.» (2 Regi 1, 2-4).

Întâmplarea cu păcatul regelui Ahazia și pedepsirea lui conține o lecție de avertizare, pe care nimeni nu o poate trece cu vederea fără să suporte consecințele. Deși noi nu aducem omagiu zeilor păgâni, totuși mii de oameni jertfesc pe altarul lui Satana ca și regele lui Israel. Același spirit al idolatriei păgâne este în floare și astăzi, deși, sub influența științei și a educației, a luat astăzi o formă mai rafinată și mai atrăgătoare.

Fiecare zi adaugă dovezi tot mai dureroase că acea credință în cuvântul cel sigur al profeției scade tot mai mult, iar în locul acesteia superstiția și vrăjitoria satanică iau în stăpânire mintea oamenilor. Toți cei care nu cercetează cu seriozitate Scripturile și nu își supun dorințele și țințele vieții testului care nu dă greș, toți cei care nu-L caută pe Dumnezeu cu rugăciune pentru a cunoaște voia Sa se vor abate cu siguranță de pe calea cea dreaptă și vor cădea sub amăgirile lui Satana. Evreii erau singura națiune favorizată prin cunoașterea adevăratului Dumnezeu. Când regele lui Israel a trimis să întrebe oracolul păgân, el declara de fapt păgânilor că are mai multă încredere în idoli lor decât în Dumnezeul poporului său, Creatorul cerurilor și al pământului. În același fel, cei care susțin că dețin cunoștința Cuvântului lui Dumnezeu, Îl dezonorează pe El atunci când întorc spatele sursei de putere și înțelepciune, cerând ajutor și sfat de la puterile întunericului. Dacă mânia lui Dumnezeu a fost aprinsă de o asemenea faptă a regelui nelegiuit și idolatru, cum ar putea el privi fapte asemănătoare, comise de cei care pretind a fi slujitorii Săi?576

Nici un om nu poate sluji la doi stăpâni

Dumnezeu ne-a adus în față doi stăpâni -- Dumnezeu și lumea -- și ne-a arătat clar că este cu totul imposibil să-i slujim pe amândoi. Dacă predomină interesul și dragostea pentru această lume, noi nu vom prețui lucrurile care, mai presus de toate celelalte, sunt vrednice de atenția noastră. Dragostea pentru lume va exclude dragostea pentru Dumnezeu și va face ca interesele noastre cele mai nobile să fie subordonate considerentelor de ordin lumesc. În acest fel, Dumnezeu nu va ocupa locul înalt pe care îl ocupă în inima noastră lucrurile acestei lumi.

Satana e mult mai prudent când îi ispitește pe oameni decât atunci când L-a ispitit de Domnul Hristos în pustie, căci acum este avertizat că acolo a pierdut lupta. El este un dușman înfrânt. El nu vine la om în mod direct, ca să-i ceară să-i aducă omagiu prin închinare exterioară. El cere pur și simplu oamenilor să-și lege simțămintele de lucrurile bune ale acestei lumi. Dacă reușește să implice în acestea mintea și inima, atracțiile cerești sunt eclipsate. Tot ce dorește el de la om este să cedeze sub puterea ispitelor sale înșelătoare, să iubească lumea, rangul și poziția înaltă, banii și să se lege cu sentimentele sale de comorile pământești. Dacă reușește aceste lucruri, ci câștigă tot ce a cerut de la Hristos.577

Știința cea falsă -- Mantia modernă, de lumină, a lui Satana

Știința cea falsă constituie unul din mijloacele folosite de Satana în curțile cerești și pe care le folosește și astăzi. Afirmările false, pe care le-a făcut în fața îngerilor, și teoriile lui științifice subtile i-au sedus pe mulți dintre aceștia.

Pierzându-și locul din ceruri, Satana și-a prezentat ispitele primilor noștri părinți. Adam și Eva au cedat vrăjmașului și, prin neascultarea lor, omenirea s-a înstrăinat de Dumnezeu, iar pământul a fost despărțit de cer.

Dacă Adam și Eva nu ar fi atins niciodată pomul oprit, Domnul le-ar fi dat cunoștință, cunoștință asupra căreia nu ar fi existat blestemul păcatului, cunoștință care le-ar fi adus bucurie veșnică. Prin neascultarea lor, nu au câștigat decât familiarizarea cu păcatul și urmările lui.

Terenul pe care Satana i-a condus pe primii noștri părinți este același pe care îi conduce pe oamenii de astăzi. El inundă lumea cu fabule plăcute. El născocеște tot ce-i stă în putință pentru a-i împiedica pe oameni să dobândească acea înțelepciune a lui Dumnezeu, care constituie mântuirea.⁵⁷⁸

Când minciuna apare ca lumină

Noi trăim într-un veac cu multă lumină; însă mult din ceea ce poartă numele de lumină deschide calea pentru înțelepciunea și șiretlicurile lui Satana. Multe lucruri vor fi prezentate astfel pentru a părea adevărate, dar ele trebuie studiate cu atenție și cu multă rugăciune; căci ele pot fi născociri viclene ale vrăjmașului. Calea minciunii pare de multe ori atât de aproape de calea adevărului. Se distinge cu greu de calea care duce la sfințire, la ceruri. Însă mintea luminată prin Duhul Sfânt poate discerne ceea ce nu ține de calea cea dreaptă. După un timp, se vede că cele două sunt cu totul separate.

Teoria că Dumnezeu este o materie prezentă în întreaga natură este una din cele mai subtile înșelătorii ale lui Satana. Aceasta Îl prezintă greșit pe Dumnezeu și este o dezonoare pentru măreția și maiestatea Sa.

Teoriile panteiste nu sunt susținute de Cuvântul lui Dumnezeu. Lumina adevărului Său arată că aceste teorii sunt mijloace prin care se distrug sufletele. Întunericul este miezul lor, iar senzualitatea, sfera lor. Ele satisfac inima firească și dau frâu liber tendințelor firești. Urmarea acceptării lor este despărțirea de Dumnezeu.

Datorită păcatului, starea noastră a devenit nefirească, iar puterea care ne reface trebuie să fie supranaturală, altfel nu are nici o valoare. Nu există decât o singură putere care poate sfărâma răul din inimile oamenilor și aceasta este puterea lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. Numai prin sângele Celui crucificat putem beneficia de curățire de păcat. Numai harul Său ne poate face în stare să ne împotrivism și să ținem în frâu înclinațiile naturii noastre decăzute. Teoriile spiritiste fac fără efect această putere a lui Dumnezeu⁵⁷⁹. Dacă Dumnezeu este o materie existentă în întreaga natură, atunci El sălășluiește în toți oamenii; și pentru a obține sfințirea, omul nu are altceva de făcut decât să dezvolte puterea care este înăuntrul lui.

Aceste teorii, urmate de concluziile lor logice, răstoarnă întregul sistem al creștinismului. Ele dau la o parte nevoia ispășirii și fac din om propriul lui mântuitor. Aceste teorii cu privire la Dumnezeu fac fără efect Cuvântul Său, iar cei care le acceptă sunt în marele pericol de a fi conduși în cele din urmă să considere întreaga Biblie ca o ficțiune. S-ar putea ca ei să privească virtutea ca fiind mai bună decât viciul; însă, deoarece L-au îndepărtat pe Dumnezeu din poziția Lui, cu suveranitatea Lui, ei își afirmă dependența lor de puterea omenească, și aceasta fără Dumnezeu este fără valoare. Voința neajutorată a omului nu are, în realitate, nici o putere pentru a se împotrivi și birui răul. Protecția sufletului este dată la o parte. Omul nu mai are nici o barieră împotriva păcatului. Când restricțiile din Cuvântul lui Dumnezeu și Duhul Lui sunt respinse, noi nici măcar nu ne închipuim până la ce adâncimi poate decădea omul.

Cei care continuă să susțină aceste teorii spiritiste își vor strica experiența creștină, își vor întrerupe comuniunea cu Dumnezeu și vor pierde viața veșnică.⁵⁸⁰

Încearcă să-i înșele chiar pe cei aleși

Sofistăriile cu privire la Dumnezeu și natură care invadează lumea cu scepticism sunt inspirate de vrăjmașul decăzut, care, el însuși, este un cercetător al Bibliei, care cunoaște adevărul ce este esențial pentru oameni și a cărui preocupare este de a distrage

mintea oamenilor de la marile adevăruri, date pentru a-i pregăti pentru ceea ce va veni asupra lumii.

După trecerea anului 1844, ne-am confruntat cu fanatismul la fiecare pas. Mi-au fost date mărturii de mustrare pe care trebuia să le prezint împotriva unor teorii spiritiste, care erau susținute.

Învățăturile necreștinești sunt urmate de practici păcătoase. Aceasta este momeala ademenitoare a tatălui minciunilor și are ca urmare nepocăința de necurăția eului satisfăcut.

Experiența din trecut va fi repetată. În viitor, superstițiile lui Satana vor îmbrăca noi forme. Rătăcirile vor fi prezentate într-o formă plăcută și măgulitoare. Teoriile false, îmbrăcate în mantie de lumină, vor fi prezentate poporului lui Dumnezeu. În acest fel, Satana va încerca să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși. Vor fi exercitate cele mai seducătoare influențe; mințile oamenilor vor fi hipnotizate.

Stricăciuni de tot felul, asemănătoare celor care au existat la antediluvieni, vor fi inventate pentru a lua în stăpânire mintea oamenilor. Înălțarea naturii ca fiind Dumnezeu, dreptul nerestrâns al voinței omenești, sfatul celor necredincioși -- pe toate aceste lucruri Satana le folosește ca mijloace de a-și atinge anumite scopuri. El se va folosi de puterea pe care o minte omenească o poate avea asupra altei minți omenești pentru a-și aduce la îndeplinire planurile sale. Gândul cel mai înfricoșător dintre toate este că oamenii, sub influența lui amăgitoare, au doar o formă de evlavie, fără a avea o reală comuniune cu Dumnezeu. Ca și Adam și Eva, care au mâncat din pomul cunoștinței binelui și răului, mulți iau chiar și acum din înghițiturile înșelătoare ale rătăcirii.

Agenții satanici îmbracă teoriile false într-un veșmânt atrăgător, exact așa cum Satana, în grădina Edenului, și-a tăinuit identitatea sa față de primii noștri părinți, vorbind prin intermediul unui șarpe. Acești agenți introduc în mintea oamenilor ceea ce în realitate nu este decât rătăcire de moarte. Influența hipnotică a lui Satana va avea putere asupra acelor care își întorc fața de la Cuvântul clar al lui Dumnezeu, dând ascultare fabulelor.

Satana caută cu cea mai mare ardoare să prindă în cursa sa pe cei care au avut

foarte multă lumină. El știe că, dacă îi poate înșela, aceștia, sub stăpânirea sa, vor îmbrăca păcatul în hainele neprihănirii și îi vor abate pe mulți de pe calea cea dreaptă.

Eu spun tuturor; Vegheați, căci Satana umblă ca un înger de lumină prin toate adunările unde sunt lucrători creștini și în toate bisericile, încercând să-i câștige pe membri de partea sa. Mi-a fost poruncit să dau poporului Lui Dumnezeu avertizarea: „Nu vă înșelați; Dumnezeu nu Se lasă batjocorit”. (Galateni 6, 7).581

Planul lui Satana de a face din natură un dumnezeu

Zăbovind asupra legilor materiei și a legilor naturii, mulți pierd din vedere, dacă nu ajung chiar să tăgăduiască, puterea continuă și directă a lui Dumnezeu. Aceștia transmit ideea că natura acționează independent de Dumnezeu, având în ca însăși și de la ca însăși propriile-i limite și puteri prin care lucrează. În mintea lor, se face distincție clară între natural și supranatural. Cele naturale sunt atribuite unor cauze comune, care nu au legătură cu puterea lui Dumnezeu. Materiei i se atribuie o putere vitală, iar din natură se face o zeitate. Se presupune că materia este așezată în anumite relații și lăsată să acționeze potrivit unor legi fixe, în care Dumnezeu însuși nu poate interveni; acea natură ar fi înzestrată cu anumite proprietăți și este făcută să se supună legilor [naturale] și apoi este lăsată singură să se supună acestor legi naturale și să îndeplinească lucrarea care i s-a poruncit inițial.

Aceasta este o falsă știință; nu există nimic în Cuvântul lui Dumnezeu care să susțină acest lucru. Dumnezeu nu își desființează legile, ci El lucrează continuu prin ele, folosindu-le ca instrumente ale Sale. Acestea nu lucrează prin ele însele. Dumnezeu este continuu la lucru prin natură. Aceasta este slujitorul Lui, călăuzind-o după cum dorește El. Natura, prin lucrarea ei, dă mărturie despre prezența inteligentă și puterea activă a unei Ființe care acționează în toate lucrările Sale [ale Lui Dumnezeu], potrivit cu voința Lui. Pământul își dă belșugul în fiecare an și își continuă marșul în jurul soarelui nu datorită puterii care există în natură de la originea ei. Mâna puterii infinite este continuu la lucru, călăuzind această planetă. Puterea lui Dumnezeu, exercitată clipă de clipă, îl menține pe poziție în rotația lui.

Mecanismul corpului omenesc nu poate fi înțeles pe deplin; acesta cuprinde mistere care îi nedumeresc pe cei mai inteligenți. Faptul că, odată pus în mișcare, pulsul continuă să bată și respirația continuă după respirație nu este rezultatul unui mecanism.

În Dumnezeu, noi avem viața, mișcarea și ființa noastră. Fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii constituie o continuă dovadă a puterii unui Dumnezeu atotprezent.

Oamenii cei mai inteligenți nu pot înțelege tainele lui Iehova așa cum sunt descoperite în natură. Inspirația divină pune multe întrebări la care cel mai profund cercetător nu poate da răspuns. Aceste întrebări nu au fost puse ca noi să le putem răspunde, ci pentru a ne îndrepta atenția la tainele adânci ale lui Dumnezeu și a ne învăța că înțelepciunea noastră este mărginită; că, în lucrurile vieții de fiecare zi, sunt multe lucruri dincolo de putința de înțelegere a minților mărginite: că judecata și scopurile lui Dumnezeu sunt mai presus de orice înțelegere. Înțelepciunea Lui nu poate fi cuprinsă.⁵⁸²

Educația începută aici nu va fi terminată în această viață; ea va continua de-a lungul veșniciei, va progresa continuu, dar nu va fi terminată niciodată. Zi de zi, lucrările minunate ale lui Dumnezeu, dovezile puterii Sale minunate în crearea și susținerea Universului se vor deschide înaintea minții într-o nouă frumusețe. În lumina care strălucește de la tron, tainele vor dispărea, iar sufletul va fi umplut de uimire, văzând simplitatea lucrurilor care nu au fost niciodată înțelese înainte.⁵⁸³

Avertizare împotriva religiei senzaționale

În aceste vremuri, avem nevoie, pentru cauza lui Dumnezeu, de oameni spirituali, oameni care să fie tari la principiu și care să aibă o înțelegere clară a adevărului.

Mi-a fost făcut cunoscut că oamenii nu au nevoie de învățături nemaipomenite. Ei nu au nevoie de presupuneri omenști. Ei au nevoie de mărturia oamenilor care cunosc și pun în practică adevărul, oameni care înțeleg și se supun misiunii care i-a fost date lui Timotei: „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, muștră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățături după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite. Dar tu, fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba”. (2 Timotei 4, 2-5).

Umblați cu hotărâre, cu fermitate, având picioarele încălțate cu râvna evangheliei păcii. Puteți fi siguri că religia curată și neîntinată nu este o religie senzațională.

Dumnezeu nu a pus asupra nimănui sarcina de a încuraja pofta pentru învățături și teorii speculative. Frații mei, feriți-vă de aceste lucruri în învățătura voastră. Nu le îngăduiți să pătrundă în experiența voastră. Nu lăsați ca lucrarea vieții voastre să fie afectată în rău de acestea.584

Nevoia unei redeșteptări a vieții spirituale

Sunt instruită să spun poporului nostru: Să-L urmăm pe Hristos. Nu uitați că El este Modelul nostru în toate lucrurile. Vom fi în siguranță, dacă dăm la o parte acele idei care nu sunt cuprinse în învățătura Sa. Fac apel la pastorii noștri să se asigure că picioarele le sunt așezate pe temelia adevărului veșnic. Feriți-vă să acționați din impuls, chemați în ajutor Duhul Sfânt. Unii se află în primejdie în această privință. Fac apel la ei să fie sănătoși în credință, în stare să dea fiecăruia care cere, socoteală de nădejdea care este în ci.

Vrăjmașul caută să distragă mintea fraților și surorilor noastre de la lucrarea de pregătire a unui popor care să stea în picioare în aceste timpuri din urmă. Sofistăriile lui sunt menite să îndepărteze mintea de la pericolele și datoriile ceasului de față. Cei care le acceptă socotesc că lumina pentru care Domnul Hristos a venit din cer ca să i-o dea lui Ioan pentru poporul Său nu valorează nimic. Ei învață că scenele care se află în fața noastră nu sunt suficient de importante, ca să primească atenție specială. Ei fac fără nici un efect adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul Lui Dumnezeu de experiența lui din trecut, dându-i în schimb o falsă știință.

„Așa vorbește Domnul: Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați, care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună și umblați pe ea.” (Ieremia 6, 16).

Domnul cheamă la o reînnoire a mărturiei drepte, aduse în anii trecuți. El cheamă la o reînnoire a vieții spirituale. Puterile spirituale ale poporului Său au trândăvit mult timp, însă trebuie să se producă o înviere din moartea aparentă.

Trebuie să netezim calea împăratului prin rugăciune și mărturisire. Pe măsură ce facem acest lucru, puterea Duhului va veni la noi. Avem nevoie de puterea din ziua Cincizecimii. Aceasta va veni, căci Domnul a promis că va trimite Duhul Său ca putere atotbiruitoare.

În fața voastră sunt vremuri periculoase. Fiecare om care deține cunoașterea adevărului trebuie să se trezească și să se așeze el însuși, cu trupul, sufletul și spiritul sub disciplina lui Dumnezeu. Vrajmașul este pe urma noastră. Trebuie să fim cu totul treji, să fim în gardă împotriva lui. Să fim îmbrăcați cu toată armătura lui Dumnezeu. Să urmăm sfaturile date prin Spiritul profeției să iubim și să ascultăm de adevărul pentru acest timp. Astfel vom fi scutiți de a fi înșelați. Dumnezeu ne-a vorbit prin Cuvântul Său. El ne-a vorbit prin mărturiile pentru biserică și prin cărțile care ne-au fost de ajutor în a ne prezenta datoria și poziția pe care ar trebui să o ocupăm acum. Avertizările care au fost date, una după alta, precept după precept, ar fi trebuit luate în seamă. Dacă le nesocotim, ce scuză putem aduce?

Îi implor pe cei care lucrează pentru Dumnezeu să nu accepte ceea ce este fals, ca fiind autentic. Nici un motiv omenesc să nu fie așezat acolo unde trebuie să stea adevărul divin, sfințitor. Domnul Hristos așteaptă să aprindă credința și iubirea în inimile celor din poporul Său. Poporul care trebuie să stea ferm pe temelia adevărului să nu accepte învățături greșite. Dumnezeu ne cheamă să stăm ferm de partea principiilor fundamentale care își au temelia într-o autoritate ce nu poate fi pusă la îndoială.⁵⁸⁵

Siguranța noastră -- iubirea și cunoașterea adevărului

În inimile multora, care au fost în adevăr mult timp, a pătruns un spirit de împietrire, justițiar. Aceștia sunt aspri, critică și caută greșeli. Ei s-au urcat pe scaunul de judecători pentru a pronunța sentința asupra aceluia care nu se conformează ideilor lor. Dumnezeu face apel la ei să coboare și să se plece înaintea Lui în pocăință, mărturisindu-și păcatele. El le spune: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești”. (Apocalipsa 2, 4.5). Ei se luptă pentru locul dintâi și, prin cuvintele și faptele lor, fac multe inimi să sufere.

Dumnezeu îl cheamă pe poporul Său să creadă și să pună în practică Cuvântul Său. Cei care cred și asimilează acest Cuvânt, dându-i posibilitatea să influențeze fiecare faptă, fiecare însușire a caracterului, vor crește puternici în tăria lui Dumnezeu. Se va vedea că credința lor este de origine divină. Ei nu vor rătăci pe căi ciudate. Minte lor nu se va îndrepta spre o religie a sentimentalismului și excitării. Ei vor sta, înaintea îngerilor și a oamenilor, ca niște oameni cu caractere puternice, consecvente.

În cădelnița de aur a adevărului, așa cum este prezentată în învățăturile Domnului Hristos, avem ceea ce convinge și convertește sufletele. Prezențați, în simplitatea lui Hristos, adevărurile pe care El a venit să le proclame în această lume și puterea soliei voastre se va face simțită. Nu prezentați teorii sau încercări pe care Domnul Hristos nu le-a menționat niciodată și care nu au temelie în Biblie. Noi avem adevăruri mărețe, solemne de prezentat. „Stă scris” este testul care trebuie să ajungă la fiecare suflet.

Să mergem la Cuvântul lui Dumnezeu pentru călăuzire. Să căutăm după un „Așa zice Domnul”. Ne-am săturat de metodele omenești. O minte instruită doar prin știința omenească nu poate înțelege lucrurile lui Dumnezeu; însă aceeași minte, convertită și sfințită, va vedea puterea divină în Cuvânt. Numai mintea și inima curățite prin sfințirea Duhului pot discerne lucrurile cerești.⁵⁸⁶

Nevoia unei consacrări depline

Fraților, fac apel la voi în Numele Domnului, să vă treziți la datorie. Inimile voastre să se supună puterii Duhului Sfânt și vor fi influențate de învățătura din Cuvânt. Atunci veți fi în stare să discerneți lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Mărturia lui Hristos, o mărturie de cel mai solemn caracter, trebuie dusă lumii. Pe tot cuprinsul cărții Apocalipsei se găsesc cele mai prețioase, cele mai înălțătoare făgăduințe și, de asemenea, avertizări de cea mai solemnă însemnătate. Vor voi oare cei ce susțin că au o cunoaștere a adevărului să citească mărturia dată lui Ioan de către Domnul Hristos? Aceasta nu conține presupuneri sau înșelăciuni științifice, ci cuprinde adevărurile care privesc bunăstarea noastră prezentă, cât și cea viitoare. Ce este pleava față de grâu?

Domnul vine curând. Străjerii de pe Sion sunt chemați să se trezească la responsabilitățile date lor de Dumnezeu. Dumnezeu face apel la străjerii care, prin puterea Duhului, vor da lumii ultima solie de avertizare și vor proclama că se apropie noaptea. El cheamă străjeri care să-i trezească le bărbați și pe femei din letargia lor, ca să nu doarmă somnul morții.⁵⁸⁷

Minunile înșelătoare ale lui Satana

Am fost călăuzită spre acest pasaj al Scripturii, ca aplicându-se în mod special spiritismului modern. Coloseni 2, 8: „Luați scama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Hristos”. Mi-a fost arătat că mii de oameni au fost atinși de necurăția filozofici, frenologiei și magnetismului animal și au ajuns să fie necredincioși. Dacă mintea o ia pe această cale, este aproape sigur că își va pierde echilibrul și va fi luată în stăpânire de un demon. „Amăgirile deșarte” umplu mintea bieților muritori. Ei cred că au putere în ci înșiși spre a îndeplini lucruri mari și nu își dau seama că au nevoie de o putere mai înaltă. Principiile și credința lor sunt „după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.” (Coloseni 2, 8).

Domnul Isus nu i-a învățat această filozofie. Nimic de felul acesta nu poate fi găsit în învățăturile Sale. El nu a îndreptat mintea bieților muritori spre ci înșiși, spre o putere pe care ei o posedă, ci a îndreptat întotdeauna mintea lor către Dumnezeu, Creatorul Universului și izvorul tăriei și înțelepciunii lor. În versetul 18, se dă o avertizare specială: „Nimeni să nu vă răpească premiul alergării, făcându-și voia printr-o smerenie și închinare la îngerii, amestecându-se în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, prin gândurile firii lui pământești.”

Învățătorii spiritismului vin pe o cale plăcută, plină de vrajă, spre a amăgi și, dacă ascultați poveștile lor, veți fi păcăliți de vrăjmașul neprihănirii și vă veți pierde cu siguranță răsplata. O dată ce influența fascinantă a arhiamăgitorului vine asupra voastră, sunteți otrăviți, și influența aceasta cu efect mortal afectează și distruge credința noastră în Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu, și începeți să nu vă mai bazați pe meritele sângelui Său. Cei amăgiți prin această filozofie sunt înșelați cu privire la răsplata lor, prin înșelăciunile lui Satana. Ei se bizuie pe propriile lor merite, dovedesc umilință de bunăvoie și sunt dornici chiar să facă sacrificii, se înjosesc, iar mintea lor este gata să creadă fleacuri, primind cele mai absurde idei de la aceia despre care ei consideră că sunt prietenii lor morți. Satana le-a orbit în așa măsură ochii și le-a pervertit în așa fel judecata, încât să nu poată percepe răul; iar ei urmează instrucțiunile date, pretinzând că sunt de la prietenii lor morți, acum îngerii într-o sferă mai înaltă.588

Mi-a fost arătat că noi trebuie să fim apărați din toate părțile și să ne împotrivim cu toată puterea tuturor lingușirilor și invențiilor lui Satana. El s-a transformat într-un înger de lumină și înșală mii de oameni, ținându-i captivi. Foloasele pe care el le trage de pe urma cunoașterii minții umane sunt teribile. Unele științe ca: frenologia, psihologia și mesmerismul sunt canalele prin care el vine mai direct la această generație de oameni și lucrează cu acea putere care trebuie să caracterizeze eforturile sale în perioada dinaintea încheierii timpului de probă.589

Supunerea minții controlului altei minți

Nici unui om nu ar trebui să i se îngăduie să controleze mintea unei alte persoane, gândind că făcând astfel îi aduce un mare folos. Tratamentul asupra minții constituie una din cele mai periculoase înșelăciuni care se pot practica asupra unei persoane. S-ar putea să se simtă o ușurare temporară, însă mintea unei persoane astfel controlate nu va mai fi niciodată puternică, nu te vei mai putea bizui pe ea. S-ar putea să fim la fel de slabi ca și femeia care s-a atins de poala mantiei lui Hristos; însă dacă folosim ocazia pe care ne-a dat-o Dumnezeu, de a veni la El prin credință, El va răspunde tot atât de repede cum a răspuns acelei atingeri a credinței.

Nu este în planul lui Dumnezeu ca o ființă omenească să-și supună mintea altei ființe omenești. Hristos Cel înviat, care șade acum pe tron, la dreapta Tatălui, este Vindecătorul Cel puternic. Priviți la El pentru puterea vindecării. Doar prin El pot veni păcătoșii la Dumnezeu așa cum sunt. Niciodată nu vor putea veni prin intermediul altei minți. Agentul omenesc nu trebuie să se interpună niciodată între instrumentele cerești și cei care suferă. Fiecare om trebuie să se așeze în acea poziție în care să colaboreze cu Dumnezeu în a călăuzi mintea celorlalți oameni către Dumnezeu. Vorbiți-le acestora despre harul și puterea Aceluia care este cel mai mare Medic pe care L-a cunoscut vreodată lumea.

Nu vă cerem să vă așezați sub controlul minții nimănui. Tratamentul asupra minții este știința cea mai înfricoșătoare care a fost propagată vreodată. Orice ființă nelegiuită o poate folosi pentru a-și aduce la îndeplinire planurile sale rele. Nu ar trebui să avem nimic de-a face cu o astfel de știință. Ar trebui să ne fie frică de aceasta. Niciodată nu ar trebui aduse în vreo instituție nici măcar învățăturile începătoare ale acesteia.590

Neglijarea rugăciunii îi face pe oameni să se bizuie pe propria lor tărie și astfel se deschide ușa ispitei. În multe cazuri, imaginația este captivată de cercetarea științifică, iar oamenii sunt lingușiți de conștiința propriilor lor puteri. Științele care se ocupă de tratarea minții omenești sunt foarte mult înălțate. Ele sunt bune la locul lor, însă sunt apucate de Satana și folosite ca agenți puternici pentru a înșela și distruge sufletele. Meșteșugurile lui sunt acceptate ca fiind din cer și în acest fel el primește închinarea care îi convine lui. Prin aceste științe, virtutea este distrusă și sunt puse bazele spiritismului.⁵⁹¹

Vrăjitoria și superstiția

Arzându-și cărțile lor despre vrăjitorie, convertiții dintre efesenii au arătat că lucrurile care constituiau pentru ei altădată o delectare, acum le urau. Ei L-au întristat pe Dumnezeu în special prin vrăjitorii și și-au pus în primejdie sufletele; iar indignarea de acum o arătau tocmai față de această vrăjitorie. În acest fel, ei dovedeau că s-au convertit cu adevărat.

Se presupune în mod naiv că superstițiile păgâne au dispărut înainte de apariția civilizației secolului al douăzecilea. Însă Cuvântul lui Dumnezeu și mărturia dură a realității arată că vrăjitoria se practică în acest veac tot așa ca în trecut, ca pe vremea vechilor magicieni. Sistemul magiei din vechime este, în realitate, același cu ceea ce se cunoaște astăzi sub numele de spiritism modern. Satana găsește acces la mii de minți, prezentându-se sub înfățișarea unor prieteni dispăruți. Scripturile declară că „morții nu știu nimic”. (Eclesiastul 9, 5). Gândurile, dragostea și ura lor au pierit. Cei morți nu comunică cu cei vii. Însă, credincios vicleniei sale de la început, Satana folosește acest plan pentru a câștiga control asupra minții.

Prin spiritism, mulți din cei bolnavi, nenorociți, și cei curioși comunică cu spirite rele. Toți cei care se aventurează să facă acest lucru sunt pe un teren periculos. Cuvântul adevărului arată cum îi privește Dumnezeu pe aceștia. În timpurile din vechime, El a pronunțat o judecată aspră asupra unui rege care a trimis după sfat la un oracol păgân: „Oare nu este Dumnezeu în Israel, de vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecranului? De aceea, așa vorbește Domnul: «Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri negreșit». (2 Regi 1, 3.4). Magicienii din vremurile păgâne își au corespondentul lor în medii spiritiști, clarvăzătorii și ghicitorii de astăzi. Glasurile

misterioase, care au vorbit în En-Dor și la Efes, înșală și astăzi prin minciunile lor pe copiii oamenilor. Dacă s-ar putea da la o parte vălul de pe ochii noștri, am putea vedea îngeri răi, folosindu-și toată dibăcia pentru a înșela și distruge. Oriunde se exercită influență pentru a-i face pe oameni să-L uite pe Dumnezeu, acolo Satana își exercită puterea lui fermecătoare. Când oamenii cedează acestei influențe, înainte ca ei să poată deveni conștienți de acest lucru, mintea lor este zăpăcită, încurcată, iar sufletul întinat, îndemnul apostolului către biserica din Efes ar trebui să fie luat în seamă și de poporul lui Dumnezeu de astăzi: „Nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ci mai degrabă osândiți-le.” (Efeseni 5, 11).⁵⁹²

Rugăciunea credinței

Dacă ochii noștri ar putea fi deschiși pentru a-i putea vedea pe îngerii cei răi la lucru cu aceia care stau liniștiți și se consideră în siguranță, noi nu ne-am mai simți în siguranță. Îngerii cei răi sunt pe urmele noastre în fiecare clipă. Ne așteptăm ca oamenii răi să acționeze așa cum le sugerează Satana; însă, în timp ce mintea noastră nu este apărată împotriva agenților invizibili, aceștia câștigă teren și fac minuni sub ochii noștri. Suntem noi pregătiți să ne împotrivim lor prin Cuvântul lui Dumnezeu, singura armă pe care o putem folosi cu succes?

Unii vor fi ispitiți să primească aceste minuni ca fiind ale lui Dumnezeu. Bolnavii vor fi vindecați în fața noastră. Vor fi făcute minuni sub ochii noștri. Suntem noi pregătiți pentru încercarea care ne așteaptă, când minunile înșelătoare ale lui Satana se vor manifesta și mai mult? Oare nu vor fi ademenite și prinse în capcană multe suflete? Îndepărtându-se de preceptele clare și de poruncile lui Dumnezeu și dând atenție unor basme, mintea multora este pregătită să primească aceste minuni mincinoase. Noi toți trebuie să căutăm acum să ne înarmăm pentru lupta în care ne vom angaja în curând. Credința în Cuvântul lui Dumnezeu, studiat cu rugăciune și aplicat în practică, va constitui scutul și apărarea noastră împotriva puterii lui Satana și ne va face biruitori prin sângele lui Hristos.⁵⁹³

Capitolul 61

Criza care vine

Pe măsură ce nesocotirea Legii lui Dumnezeu devine tot mai vădită, linia de demarcație dintre păzitorii acesteia și lume devine tot mai distinctă. Atașamentul față de principiile divine crește în cadrul unei clase în aceeași măsură în care disprețul față de acestea crește la cealaltă clasă.

Criza se apropie cu grabire. Cifrele în continuă creștere arată că timpul pentru pedeapsa lui Dumnezeu aproape că a sosit. Deși nu îi place să pedepsească, totuși El va pedepsi, și aceasta cu mare grabă.

Ziua răzbunării lui Dumnezeu este foarte aproape. Sigiliul lui Dumnezeu va fi pus pe frunțile acelor care suspină din pricina urâciunilor care se fac pe pământ. Cei care simpatizează cu lumea, mâncând și bând cu bețivii, vor fi cu siguranță nimiciți o dată cu cei nelegiuți. „Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor. Dar Fața Domnului este împotriva celor ce fac răul.” (1 Petru 3, 12).

Propria noastră viață va determina dacă vom primi sigiliul viului Dumnezeu sau vom fi nimiciți de armele distrugătoare. Deja câteva picături ale mâniei lui Dumnezeu au căzut pe pământ; însă când ultimele șapte plăgi vor fi revărsate, fără a fi amestecate în paharul mâniei Sale, atunci va fi pentru totdeauna prea târziu pentru a se pocăi și a găsi adăpost. Nu va mai fi sânge ispășitor, care să spele petele de păcat.

Nu vor fi sigilați toți cei care susțin că țin Sabatul. Vor fi mulți chiar dintre aceia care propovăduiesc altora adevărul, care nu vor primi sigiliul pe frunțile lor. Ei au avut lumina adevărului, au cunoscut voia Stăpânului lor, au înțeles fiecare punct al credinței noastre, însă nu au făcut fapte corespunzătoare. Cei care au fost atât de familiarizați cu profeția și cu comorile de înțelepciune divină ar fi trebuit să își manifeste credința prin fapte. Ei ar fi trebuit să poruncească casei lor după ei, astfel ca, printr-o familie ordonată să poată prezenta lumii influența adevărului asupra inimii omenești.

Prin lipsa lor de devoțiune și evlavie și eșecul de a fi atins un înalt standard în cele religioase, ei fac ca alte suflete să fie mulțumite de starea lor. Oameni cu o judecată

mărginită nu pot vedea că, luându-i ca model pe acești oameni care le-au deschis atât de adesea comorile Cuvântului lui Dumnezeu, își pun în primejdie cu siguranță sufletele. Domnul Isus este singurul model adevărat. Fiecare trebuie să cerceteze acum Biblia pentru sine însuși, pe genunchi, înaintea lui Dumnezeu, cu o inimă umilă, ca de copil, dornică de a învăța, dacă dorește să știe ce cere Domnul de la El. Oricât de mult s-ar fi bucurat un pastor de favoarea lui Dumnezeu, dacă neglijează să urmeze lumina dată de El, dacă nu se lasă învățat ca un copil mic, se îndreaptă spre întuneric și înșelăciunile satanice și va conduce și pe alții pe aceeași cale.

Nici unul dintre noi nu va primi vreodată sigiliul lui Dumnezeu în timp ce caracterele noastre au vreo pată sau vreo mânjitură. Rămâne pe seama noastră să remediem defectele din caracterele noastre, să curățim templul sufletului de orice întinăciune. Atunci ploaia târzie va cădea asupra noastră așa cum ploaia timpurie a căzut asupra ucenicilor în ziua Cincizecimii.

Nimeni nu trebuie să spună că ar fi fără nădejde cazul lui, că nu poate trăi o viață de creștin. Prin moartea lui Hristos s-au luat măsuri suficiente pentru fiecare suflet. Domnul Isus este ajutorul nostru totdeauna prezent la vreme de nevoie. Chemați-L doar prin credință și El a promis că va asculta și va răspunde cererilor voastre.

O, de am avea o credință vie, activă! Avem nevoie de aceasta; trebuie să o avem, căci de nu, vom slăbi și vom cădea în Ziua încercării. Întunericul care va fi atunci pe calea noastră nu trebuie să ne descurajeze sau să ne ducă la disperare. Acesta este vâlul cu care Dumnezeu își acoperă slava. Sa atunci când vine să împartă binecuvântări bogate. Noi ar trebui să cunoaștem aceste lucruri din experiența noastră trecută. În acea zi, când Dumnezeu se va judeca cu poporul Său, această experiență va fi o sursă de mângâiere și nădejde.

Acum este timpul când noi și copiii noștri trebuie să ne păzim neîntinați de lume. Acum este timpul când trebuie să spălăm veșmintele caracterului și să le albim în sângele Mielului. Acum este timpul când trebuie să învingem mândria, patima și lenevia spirituală. Acum este timpul când trebuie să ne trezim și să facem eforturi hotărâte pentru a avea un caracter bine echilibrat. „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile” (Evrei 3, 7.8.15).

Acum este timpul să ne pregătim. Sigiliul lui Dumnezeu nu va fi așezat niciodată

pe fruntea unui bărbat necurat sau a unei femei necurate. Nu va fi așezat nici pe fruntea unui bărbat sau a unei femei ambițioase sau iubitoare de lume. Nu va fi așezat niciodată pe fruntea bărbaților și femeilor cu limbi sau inimi mincinoase. Toți cei care primesc sigiliul trebuie să fie fără pată înaintea lui Dumnezeu -- candidați pentru ceruri. Mergeți înainte, frații și surorile mele. Acum nu vă pot scrie decât pe scurt despre aceste lucruri, nu pot decât să vă atrag atenția la necesitatea pregătirii. Cercetați Scripturile pentru voi înșivă, ca să puteți înțelege însemnătatea înfricoșătoare a ceasului prezent.594

Sabatul, punctul în discuție

Chestiunea Sabatului va fi în discuție în cadrul marelui conflict în care întreaga lume va fi implicată. Oamenii au onorat principiile lui Satana mai presus de principiile care guvernează în ceruri. Ei au acceptat Sabatul cel fals, pe care Satana l-a înălțat ca pe un semn al autorității sale. Însă Dumnezeu a așezat sigiliul Său asupra cerinței Sale împărătești. Fiecare instituție a Sabatului poartă numele Autorului ei, un semn de neșters, care arată autoritatea fiecăruia. Lucrarea noastră este aceea de a-i călăuzi pe oameni să înțeleagă acest lucru. Trebuie să le arătăm că acest lucru are consecințe vitale, faptul că poartă semnul împărăției lui Dumnezeu sau semnul împărăției răzvrătirii; căci prin aceasta recunosc ei înșiși că sunt supușii acelei împărății al cărei semn îl poartă. Dumnezeu ne-a chemat să înălțăm standardul Sabatului Său care a fost călcat în picioare.595

Aceeași minte iscusită, care a complotat împotriva celor credincioși în veacurile trecute, caută încă să-i nimicească de pe pământ pe cei care se tem de Dumnezeu și păzesc Legea Sa. Satana va ațâța la revoltă împotriva minorității umile care refuză în mod conștient să accepte obiceiurile și tradițiile populare. Oameni din poziții înalte și cu reputație se vor atașa celor nelegiuți și stricați, împotriva poporului lui Dumnezeu. Bogăția, geniul și educația se vor uni spre a-i acoperi de rușine. Conducători, pastori și membri ai bisericii vor conspira împotriva lor, persecutându-i. Cu glasul și penița, umflându-se de mândrie, amenințându-i și batjocorindu-i, ei vor căuta să le nimicească credința. Prin minciuni și apeluri furioase, ei vor ațâța patimile poporului. Neavând nici o dovadă „Așa zice Scriptura”, pe care să o aducă împotriva susținătorilor Sabatului biblic, ci vor recurge la promulgarea unor decrete opresive care să înlocuiască această lipsă. Pentru a-și asigura popularitatea și clientela, legiuitorii vor ceda cerinței pentru o lege duminicală. Cei care se tem de Dumnezeu nu pot accepta o instituție care încalcă un precept al Decalogului. Pe acest câmp de bătălie are loc ultimul mare conflict al

luptei dintre adevăr și minciună. Nu vom fi lăsați să avem vreo îndoială în privința acestui lucru. Acum, ca și în zilele lui Mardoheu, Domnul va apăra adevărul Său și pe poporul Său.596

Pregătiți-vă pentru furtună

Dumnezeu a descoperit ce va avea loc în timpul din urmă, pentru ca poporul Său să poată fi pregătit pentru a sta în picioare în timpul furtunii, împotrivirii și furiei. Cei care au fost avertizați de evenimentele care se află în fața lor nu trebuie să stea în așteptare nepăsătoare față de furtuna care va veni, mângâindu-se cu gândul că Domnul va fi adăpostul celor credincioși în ziua necazului. Noi trebuie să fim ca niște oameni care își așteaptă Stăpânul, nu în așteptare trândavă, ci în lucru serios, cu credință neclintită. Nu este timpul acum să îngăduim minții noastre să fie absorbită de lucruri de mică importanță. În timp ce oamenii dorm, Satana este la lucru, fiind foarte activ în a aranja astfel lucrurile, încât poporul Domnului să nu poată avea parte de har sau dreptate. Mișcarea duminicală își croiește acum drumul în întuneric. Conducătorii ascund adevărata problemă și mulți care se atașează acestei mișcări nu văd încotro se îndreaptă curentul acesta. Susținătorii lui sunt blânzi și creștini în aparență, însă când vor vorbi vor da pe față spiritul balaurului.

„Mânia omului Te va lăuda” spune psalmistul, „Tu vei ține în frâu mânia care va rămânea”. (Psalmii 76, 10 KJV). Dumnezeu vrea să spună că punerea la încercare a adevărului va fi adusă înaintea oamenilor și va deveni subiect de examinare și discuție, chiar dacă acesta va fi batjocorit. Mințile oamenilor trebuie puse în mișcare. Orice dispută, orice ocară, orice defăimare, vor constitui mijloacele prin care Dumnezeu va stârni întrebări și va trezi minți care altfel ar dormita.597

Noi, ca popor, nu am îndeplinit lucrarea pe care ne-a încredințat-o Dumnezeu. Noi nu suntem pregătiți pentru situația pe care o va aduce asupra noastră impunerea cu forța a duminicii. Este datoria noastră, pe măsură ce vedem semnele apropierei pericolului, de a ne trezi la acțiune. Fie ca nimeni să nu stea într-o așteptare nepăsătoare a răului, mângâindu-se cu credința că această lucrare trebuie să continue, pentru că așa a spus profeția și că Dumnezeu își va ține la adăpost poporul Său. Noi nu facem voia lui Dumnezeu, dacă stăm nepăsători, fără să facem nimic pentru a ne păstra libertatea de conștiință. Trebuie să se înalțe rugăciuni fierbinți, stăruitoare, pentru ca această nenorocire să fie amânată, până vom putea îndeplini lucrarea care a fost atât de mult

timp neglijată. Să se înalțe mai multe rugăciuni serioase și apoi să lucrăm în armonie cu ceea ce ne-am rugat. S-ar putea să pară că Satana este învingător, iar adevărul este biruit de minciună și falsitate. Însă Dumnezeu vrea să ne aducem aminte cum S-a purtat El cu poporul Lui în vechime pentru a-i scăpa de vrăjmașii lor. El a ales întotdeauna momentele extreme, pentru manifestarea puterii Sale, când se părea că nu există nici o șansă posibilă pentru eliberare din cursele lui Satana. Nevoia omului este ocazia lui Dumnezeu.

Frații mei, vă dați seama că propria voastră mântuire, ca și soarta altor suflete depind de pregătirea pe care o facem acum pentru încercarea din fața noastră? Aveți voi acel zel, evlavie și devotament care să vă facă în stare să stați în picioare atunci când împotrivirea va fi stârnită împotriva voastră? Dacă a vorbit vreodată Dumnezeu prin mine, atunci vă spun acum că va veni timpul când veți fi duși în fața consiliilor și poziția pe care o aveți față de adevăr va fi sever criticată. Timpul pe care acum atât de mulți îi iroiesc ar trebui devotat pentru sarcina pe care ne-a dat-o Dumnezeu de a ne pregăti pentru criza care se apropie.⁵⁹⁸

Judecățile lui Dumnezeu

Suntem aproape de încheierea timpului. Mi-a fost arătat că judecățile lui Dumnezeu, care vor aduce răsplata, au loc deja în țară. Domnul ne-a avertizat cu privire la evenimentele care vor avea loc. Lumina strălucește din Cuvântul Său: „Când vor zice «Pace și liniște», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei; ... și nu va fi chip de scăpare.”⁵⁹⁹

Dumnezeu va da frâu liber lucrurilor pe care le-a ținut în frâu până acum și curând va fi moarte și distrugere, nelegiuirea va crește și, de asemenea, vor crește faptele pline de cruzime și răutate împotriva bogaților care s-au îmbogățit pe seama celor săraci. Cei care sunt fără protecția lui Dumnezeu nu vor avea siguranță în nici un loc și în nici o poziție pe care ar ocupa-o. Agenți omenești au fost instruiți și își folosesc acum puterea lor inventivă pentru a pune în mișcare cea mai puternică mașinărie de a face rău și de a ucide.⁶⁰⁰

Judecățile lui Dumnezeu au loc pe pământ. Războaiele și veștile de războaie, distrugerile prin foc și inundații spun clar că timpul de strâmtorare, care merge crescând până la sfârșit, este foarte aproape.

În curând, nenorociri grozave vor avea loc în mijlocul popoarelor -- nenorociri care nu vor înceta până la venirea lui Isus. Așa cum n-am făcut-o niciodată înainte, noi trebuie să strângem rândurile, să fim laolaltă, slujindu-L pe Acela care Și-a pregătit tronul în ceruri și a cărui împărăție stăpânește peste toți. Dumnezeu nu Și-a părăsit poporul, iar puterea noastră constă în a nu-L părăsi pe El.601

Capitolul 62

Timpul cernerii

Apostolul îi îndeamnă pe frați, zicând: „Încolo, fraților, fiți tari în Domnul și în puterea tăriei Lui ... ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea”. O, ce zi este în fața noastră! Ce cernere va avea loc printre cei care pretind că sunt copii ai lui Dumnezeu! Cei nedrepti sunt printre cei drepti. Cei care au avut o mare lumină și nu au umblat în această lumină vor avea întuneric pe măsura luminii pe care au disprețuit-o. Trebuie să dăm atenție lecției conținute în cuvintele lui Pavel: „Ci mă port aspru cu trupul meu, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”. Vrajmașul caută cu stăruință să vadă pe cine mai poate adăuga în rândurile celor apostaziați; însă Domnul vine curând și fiecare caz va fi hotărât pentru veșnicie. Cei ale căror fapte corespund cu lumina care le-a fost dată cu îmbeșugare se vor număra printre cei ce vor sta la dreapta Domnului.⁶⁰²

Însă zilele curățirii bisericii se apropie cu grăbire. Dumnezeu dorește să aibă un popor curat și credincios. În cernerea puternică ce va avea loc în curând, vom putea să vedem mai bine tăria lui Israel. Semnele arată că este aproape timpul când Domnul va dovedi că vânturarea este în mâna Sa și că El își va curăți în mod desăvârșit aria.⁶⁰³

Biruință pentru cei ce caută eliberare

Mi-a fost arătat poporul lui Dumnezeu și am văzut că unii au fost puternic zguduți. Ei Îl implorau pe Dumnezeu cu credință puternică și cu strigăte în agonie.

Alții, am văzut, nu se rugau și nu se găseau în această stare de agonie. Ei păreau indiferenți și nepăsători. Ei nu se împotriveau întunericului din jurul lor și acesta îi închidea în ceva asemenea unui nor des. Îngerii lui Dumnezeu i-au părăsit pe aceștia și s-au dus cu grabă în ajutorul celor care se luptau cu toate puterile lor pentru a se împotrivi îngerilor răi și încercau să se ajute pe ei înșiși, chemându-L continuu pe Dumnezeu. Însă îngerii i-au lăsat pe cei care nu făceau nici un efort pentru a se ajuta pe ei înșiși și nu i-am mai văzut. Pe când cei care se rugau își continuau strigătele stăruitoare, o rază de lumină de la Isus venea din când în când la ei, spre a le încuraja inimile și a le lumina fețele.

Am întrebat care este însemnătatea zguduirii pe care am văzut-o și mi-a fost arătat că aceasta avea să fie provocată de mărturia dreaptă, adusă de sfatul Martorului Credincios către Laodicea. Aceasta va avea efect asupra inimii primitorului și îl va conduce să înalțe standardul și să prezinte drept adevărul. Unii nu vor aduce această mărturie așa cum trebuie. Ei se vor ridica împotriva ei și acest lucru va produce o zguduire în poporul lui Dumnezeu. Nu i s-a dat nici măcar pe jumătate atenție soliei Martorului Credincios. Mărturia solemnă de care atârână destinul bisericii a fost puțin prețuită, dacă nu chiar cu totul nesocotită. Această mărturie trebuie să producă o profundă pocăință și toți cei care o primesc cu adevărat i se vor supune și vor fi curățiți.

Îngerul a spus; „Ascultă!” Curând am auzit un sunet care părea al mai multor instrumente muzicale, toate în acord perfect, dulce și armonios. Aceasta întrecea orice muzică pe care am auzit-o vreodată. Părea a fi atât de plină de milă, compasiune și bucurie sfântă, înălțătoare. Îngerul a spus: „Privește!” Atenția mi-a fost îndreptată spre mulțimea pe care o văzusem, care a fost zguduită cu putere. I-am văzut pe aceia care mai înainte plângeau și se rugau, agonizând. Grupul de îngeri păzitori din jurul lor s-a dublat și ci erau îmbrăcați în armură din cap până-n picioare. Se deplasau în ordine desăvârșită, hotărâți, ca o companie de soldați. Fețele lor arătau că trecuseră printr-o luptă cumplită, printr-o agonie. Cu toate acestea, chipurile lor, deși marcate de chinul lăuntric teribil, străluceau acum de lumina și slava cerului. Ei obținuseră biruința și aceasta a dat naștere în inimile lor la o mulțumire profundă și o bucurie sfântă, sacră.

Numărul acestui grup s-a micșorat. Unii au fost cernuți și lăsați pe cale [Vezi Apocalipsa 3, 15-17] Cei nepăsători și indiferenți, care nu s-au alăturat aceluia care prețuiau biruința și mântuirea suficient pentru a se ruga cu stăruință și în agonie pentru ea, au fost lăsați în întuneric. Însă numărul lor a fost imediat completat de alții, care au primit (adevărul) și au intrat în rânduri. Îngerii cei răi încă le dădeau târcoale, însă ei nu aveau putere asupra lor. [Vezi Efeseni 6, 12-18].

I-am auzit pe cei care erau îmbrăcați cu armura rostind adevărul cu mare putere. Acesta a avut efect. I-am văzut pe cei ce fuseseră împiedicați de alții; unele soții fuseseră ținute de soții lor, iar unii copii de către părinții lor. Cel sincer, care a fost reținut sau împiedicat să primească adevărul, acum l-a primit cu nerăbdare. Teama de rude s-a spulberat. Pentru ei conta numai adevărul. Acesta le era mai scump și mai prețios decât viața. Ei fuseseră flămânzi și însetați după adevăr. Am întrebat ce a produs

această schimbare. Un înger a răspuns: „Ploaia târzie, înviorarea de la fața Domnului și strigătul cel tare al celui de-al treilea înger.”

O mare putere îi însoțea pe cei ce fuseseră aleși. Îngerul a spus: „Privește!” Atenția mi-a fost îndreptată spre cei necredincioși. Aceștia erau tulburați, agitați. Zelul și puterea lui Dumnezeu îi stârniseră și înfuriaseră. Peste tot era confuzie. Am văzut luându-se măsuri împotriva acelu grup care avea puterea și lumina lui Dumnezeu. Întunericul se îndesea în jurul lor și, cu toate acestea, erau neclintiți, pentru că erau acceptați de Dumnezeu și se încredeau în El. I-am văzut în încurcătură. Apoi i-am văzut strigând cu stăruință către Dumnezeu. Zi și noapte, strigătul lor nu înceta. [Vezi Luca 18, 7.8.; Apocalipsa 14, 14.15].

Am auzit aceste cuvinte: „Voia Ta, o, Dumnezeule, să se facă! Dacă prin aceasta se poate aduce slavă Numelui Tău, găsește Tu o calc de scăpare pentru poporul Tău. Izbăvește-ne de necredincioșii din jurul nostru! Ei vor să ne omoare; însă brațul Tău poate aduce mântuire”. Acestea sunt toate cuvintele pe care mi le pot aduce aminte. Toți păreau să aibă un simțământ adânc al nevredniciei lor și dădeau pe față o totală supunere față de voia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ca și Iacov, fără nici o excepție, ei se rugau cu stăruință pentru izbăvire.

Imediat după ce ei au început să strige, îngerii, din milă pentru ei, ar fi pornit să-i elibereze. Însă un înger înalt, comandant, nu le-a îngăduit. El a spus: „Voia lui Dumnezeu nu s-a împlinit încă. Ei trebuie să bea paharul. Ei trebuie să fie botezați cu botezul”.

Apoi, am auzit vocea lui Dumnezeu care a cutremurat cerurile și pământul. [Vezi Ioel 3, 16; Evrei 12, 26 și Apocalipsa 16, 17], A avut loc un puternic cutremur de pământ. Clădirile erau zguduite și se prăbușeau la fiecare pas. Am auzit apoi un strigăt triumfător de biruință, puternic, armonios și clar. Am privit asupra acestui grup, care cu puțin timp înainte fusese într-o asemenea suferință și chin. Robia lor a luat sfârșit! O lumină plină de slavă a strălucit asupra lor. Cât de frumoși erau! Orice urmă de oboseală și grijă a dispărut; pe fețele lor se vedea sănătate și frumusețe. Vrajmașii lor, necredincioșii din jurul lor, au căzut ca niște oameni morți. Ei nu puteau suporta lumina care strălucea asupra celor izbăviți, a celor sfinți. Această lumină și slavă a rămas asupra lor până ce Isus a apărut pe norii cerului, iar cei credincioși, încercați, au fost schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, din slavă în slavă. Mormintele s-au deschis și sfinții

au ieșit afară, îmbrăcați în nemurire, strigând: „Biruință asupra morții și a mormântului!” și, împreună cu sfinții în viață, au fost ridicați pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh, în timp ce orice limbă de muritor rostea strigăte de slavă și biruință.⁶⁰⁴

Cele două oștiri

Am văzut în viziune două oștiri într-un conflict teribil. O oștire avea în frunte steaguri care purtau semnul lumii; cealaltă avea în frunte steagul scaldat în sânge al Prințului Emanuel. Steag după steag era lăsat să se târască prin țărână când, companie după companie din oștirea Domnului se unea cu vrăjmașul și seminție după seminție din rândurile vrăjmașului se unea cu poporul păstrător al poruncilor lui Dumnezeu. Un înger care zbura în mijlocul cerului punea stindardul lui Emanuel în multe mâini, în timp ce un general puternic striga cu voce tare: „Intrați în rânduri. Cei care sunt credincioși poruncilor lui Dumnezeu și mărturiei lui Hristos să ocupe acum pozițiile. Ieșiți din mijlocul lor și fiți deosebiți și nu vă atingeți de ce este necurat; și Eu vă voi primi, și vă voi fi Tată, iar voi îmi veți fi fii și fiice. Toți cei care vor să vină și să ajute Domnului, să dea ajutor Domnului împotriva celui tare!”

Acum, biserica este luptătoare. Acum, suntem în luptă cu o lume adâncită în întuneric de miez de noapte și dedată aproape cu totul la idolatrie. Dar vine ziua când lupta va fi terminată și victoria câștigată. Voia lui Dumnezeu trebuie să se facă pe pământ, așa cum se face în ceruri. Națiunile nu vor mai avea altă lege în afară de Legea cerului. Toți vor fi o familie fericită, unită și îmbrăcată cu veșmintele laudei și mulțumirii -- haina neprihănirii Domnului Hristos. Întreaga natură, în frumusețea ei desăvârșită, îi va oferi lui Dumnezeu un tribut continuu de laudă și adorare. Lumea va fi scaldată în lumină cerească. Anii se vor petrece în bucurie. Lumina lunii va fi ca lumina soarelui, iar lumina soarelui va fi de șapte ori mai mare ca acum. La priveliștea aceasta, stelele dimineții vor cânta împreună, iar copiii lui Dumnezeu vor striga de bucurie, în timp ce Dumnezeu și Hristos se vor uni pentru a proclama: „Nu va mai fi păcat și moarte nu va mai fi”.

Aceasta este priveliștea ce mi-a fost înfățișată. Dar biserica trebuie să lupte și va avea de luptat cu dușmani văzuți și nevăzuți. Agenții lui Satana, în chip omenesc, sunt pe teren. Oamenii s-au coalizat pentru a se opune Domnului oștirilor. Alianțele acestea vor dăinui până ce Hristos va părăsi locul Său de mijlocire dinaintea tronului harului și

va îmbrăca veșmintele răzbunării. Agenții satanici sunt prin toate orașele, organizându-i sângrinos în grupe pe cei care se opun Legii lui Dumnezeu. Persoane ce se declară că sunt sfinți, precum și necredincioșii declarați, se alătură acestor grupe. Acesta nu este un timp când poporul lui Dumnezeu să fie slab. Nu ne putem îngădui nici măcar o clipă să nu veghem.⁶⁰⁵

Capitolul 63

Să ne aducem aminte

Învățăturile Mântuitorului pentru ucenicii Săi au fost date pentru a fi de folos urmașilor Săi din toate veacurile. Când a spus: „Luați seama la voi înșivă!», El îi avea în vedere pe cei care aveau să trăiască aproape de încheierea timpului. Este lucrarea noastră, fiecare pentru el însuși, să nutrească în inimă darurile prețioase la Duhului Sfânt.606

Marea criză este chiar în fața noastră. Pentru a face față încercărilor și ispitelor care vor veni și pentru a putea face ceea ce ni se cere, este nevoie de credință stăruitoare. Însă vom putea fi biruitori; nici un suflet care veghează, se roagă și crede nu va fi prins în cursa vrăjmașului.

Fraților, cărora v-au fost deschise adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu, ce parte veți avea în încheierea scenelor istorice acestei lumi? Sunteți voi conștienți de aceste realități solemne? Vă dați voi seama de marea lucrare de pregătire, care se desfășoară în ceruri și pe pământ? Fie ca toți cei care au primit lumina, care au avut ocazia de a citi și asculta profeția, „să ia aminte la lucrurile care sunt scrise în ea; căci timpul este aproape”. Fie ca nici unul din voi să nu mai aibă de a face cu păcatul, sursa tuturor nenorocirilor din lumea noastră. Nu mai stați în letargic și indiferență prostească. Nu lăsați ca destinul sufletului vostru să atârne de ceva nesigur. Asigurați-vă că sunteți alături de Domnul. Fie ca din inimi sincere și de pe buze tremurânde să vină întrebarea: „Cine va putea sta în picioare?” V-ați pus voi, în aceste ultime ore prețioase ale timpului de probă, cel mai prețios material în clădirea caracterului vostru? V-ați curățit voi sufletele de orice pată? Ați urmat lumina? Sunt faptele voastre conform cu mărturisirea voastră de credință?

Este posibil să fii un credincios cu numele și totuși să fii găsit necorespunzător și să pierzi viața veșnică. Este posibil să pui în practică unele din sfaturile Bibliei și să fii privit ca un creștin și totuși să pieri, fiindcă duci lipsă de trăsăturile esențiale pentru caracterul creștin. Dacă neglijezi sau tratezi cu indiferență avertizările pe care le-a dat Dumnezeu, dacă îndrăgești sau scuzi păcatul, tu pecetluiești destinul sufletului tău. Vei fi cântărit în balanță și vei fi găsit cu lipsă. Harul, pacea și iertarea vor fi îndepărtate

pentru totdeauna; Isus va trece pe alături și nu va mai ține cont niciodată de rugăciunile tale, de implorările tale. Cât este har, cât încă Mântuitorul mijlocește, să facem o lucrare completă pentru veșnicie.607

Satana nu doarme; el este foarte treaz, ca să facă fără efect cuvântul cel sigur al profeției. El lucrează cu dibăcie și cu putere amăgitoare pentru a contracara voința expresă a lui Dumnezeu, făcută cunoscută clar în Cuvântul Său. Ani de zile, Satana a avut control asupra minții oamenilor prin sofistăriile lui subtile, pe care le-a născocit ca să ia locul adevărului, în acest timp de pericol, cei care fac binele în temere de Dumnezeu, vor slăvi Numele Său, repetând cuvintele lui David: „Este vremea ca Domnul să lucreze; căci ei calcă Legea Ta”. (Psalmii 119, 126).608

Noi, ca popor, susținem că avem adevărul cel mai complet față de orice alt popor de pe pământ. Atunci viața și caracterul nostru trebuie să fie în armonie cu o asemenea credință. Va veni curând ziua când cei neprihăniți vor fi legați ca grânele cele prețioase în snopi pentru hambarul ceresc, în timp ce nelegiuții, precum neghina, vor fi adunați laolaltă pentru focul zilei celei înfricoșate. Însă „grâul și neghina cresc împreună până la seceriș.”

În îndeplinirea datoriilor vieții, cei neprihăniți vor fi până în ultima clipă în contact cu cei necredincioși. Fiii luminii sunt răspândiți printre fiii întunericii, astfel încât contrastul să fie văzut de toți. Astfel copiii lui Dumnezeu „vor aduce laude Aceluia care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. Iubirea divină, licărind în inimă, și armonia creștină, dovedită în viață, vor fi ca o străfulgerare a cerului acordată oamenilor din lume, ca ei să poată vedea și prețui desăvârșirea ei.609

Nici un om nu-I poate sluji lui Dumnezeu fără a-i stârni împotriva lui pe oamenii și îngerii cei răi. Duhurile rele vor fi pe urma oricărui suflet care dorește să intre în rândurile celor de partea lui Hristos, căci Satana dorește să-și recupereze prada care i-a fost smulsă. Oamenii răi vor consimți să creadă lucruri înșelătoare și vor fi osândiți. Acești oameni își vor pune veșminte de sinceritate și vor înșela, dacă este cu putință, chiar pe cei aleși.610

Sfârșitul este aproape

Întoarcerea Domnului Hristos în lumea noastră nu va fi mult amânată. Fie ca

aceasta să fie nota dominantă a fiecărei solii.

Duhul lui Dumnezeu, care ține în frâu vânturile, este chiar acum retras din lume. Uragane, furtuni, incendii și inundații, nenorociri pe mare și pe uscat urmează unele după altele în succesiune rapidă. Știința caută să explice toate aceste lucruri. Semnele care se întesesc în jurul nostru, vorbind despre apropiata revenire a Fiului lui Dumnezeu, sunt puse pe seama a orice altceva numai pe seama adevăratei cauze nu. Oamenii nu pot vedea îngerii care, ca niște santinele, țin în frâu cele patru vânturi, ca să nu sufle până ce slujitorii lui Dumnezeu vor fi sigilați; însă, când Dumnezeu va porunci îngerilor Săi să dea drumul la vânturi, va fi o astfel de scenă de luptă, pe care nici o pană nu o poate descrie.

Dacă cortina ar putea fi dată la o parte, dacă ați putea vedea planurile lui Dumnezeu și judecățile care sunt gata să cadă asupra unei lumi osândite, dacă ați putea vedea care vă este propria atitudine, v-ați teme și ați tremura pentru sufletele voastre și pentru sufletele semenilor voștri. S-ar înălța atunci spre ceruri rugăciuni serioase, pornite din inimi zdrobite. Ați plânge între tindă și altar, mărturisindu-vă orbirea spirituală și decăderea voastră.⁶¹¹

Pericolul de a crede că venirea lui Hristos este amânată

Robul cel rău, care spunea în inima sa: „Stăpânul meu zăbovește să vină” (Matei 24, 48), susținea că li așteaptă pe Hristos. El era un „slujitor” aparent devotat slujirii lui Dumnezeu, în timp ce în inima lui el se predase lui Satana.

El nu tăgăduiește pe față adevărul, așa cum face batjocoritorul, ci scoate la iveală prin viața lui ceea ce simte în inima sa -- că venirea Domnului întârzie. Ceea ce presupune el îl duce la nepăsare față de interesele veșnice. El acceptă preceptele lumești și se conformează obiceiurilor și practicilor ei. Egoismul, mândria lumească și ambițiile predomină. Temându-se că frații lui pot ajunge mai sus decât el, începe să discrediteze eforturile acestora și să le pună la îndoială motivele. În acest fel, el lovește în semenii lui, robi ca și el. Pe măsură ce se înstrăinează de poporul lui Dumnezeu, el se unește din ce în ce mai mult cu cei necredincioși. Se află că el „mănâncă și bea cu bețivii” -- se unește deci cu cei lumești și este părtaș spiritului lor. În acest fel, el se leagă într-o siguranță a firii și se caracterizează prin uitare, indiferență și lene.⁶¹²

Așa-zisa lumină nouă îi va înșela pe mulți

Satana speră să ducă rămășița poporului lui Dumnezeu în ruina generală, care va fi pe pământ. Pe măsură ce se apropie venirea lui Hristos, eforturile lui vor fi tot mai hotărâte de a-i înfrânge. Se vor ridica bărbați și femei care pretind că au o lumină nouă sau o descoperire nouă, a căror tendință va fi aceea de a tulbura credința de pe vechile-i făgașuri. Învățăturile lor nu vor suporta testul Cuvântului lui Dumnezeu și, cu toate acestea, suflete vor fi înșelate.

Vor fi puse în circulație zvonuri neadevărate și unii vor fi prinși în această cursă. Ei vor crede aceste zvonuri și, la rândul lor, le vor transmite mai departe; în acest fel, se va forma o legătură care îi va uni cu arhiamăgitorul. Acest spirit nu se va manifesta totdeauna ca o sfidare deschisă a soliilor pe care le trimite Dumnezeu, ci necredința instalată va fi exprimată în multe feluri. Fiecare afirmație mincinoasă, care se face, hrănește și întărește această necredință, și astfel multe suflete vor fi călăuzite în direcția greșită.

Nu putem să ne păzim împotriva oricărei forme de rătăcire, căci Satana caută continuu să-i abată pe oameni de la adevăr.⁶¹³

Importanța momentelor personale de devoțiune

Când rugăciunea în taină și citirea Scripturilor este neglijată astăzi, mâine acestea vor fi trecute cu vederea cu mai puțină muștrare de conștiință. Va fi o lungă listă de treceri cu vederea, toate datorită unui singur bob semănat în pământul inimii. Pe de altă parte, fiecare rază de lumină primită va produce un seceriș de lumină. Dacă a existat împotrivire față de ispită, va fi mai multă putere pentru a rezista a doua oară; fiecare nouă biruință câștigată asupra eului va netezi calea pentru biruințe mai înalte și mai nobile. Fiecare victorie este o sămânță semănată pentru viața veșnică.⁶¹⁴

Fiecare sfânt care vine la Dumnezeu cu o inimă sinceră și care își trimite cererile lui sincere la El, prin credință, va primi răspuns la rugăciunile sale. Credința voastră nu trebuie să renunțe la făgăduințele lui Dumnezeu, dacă nu vedeți sau nu simțiți răspuns imediat la cererile voastre. Nu vă fie teamă să vă încredeți în Dumnezeu. Bizuiți-vă pe făgăduința lui sigură. „Cereți și veți căpăta.” (Ioan 16, 24).

Dumnezeu este prea înțelept ca să poată greși și prea bun ca să rețină vreun bine de la sfinții Lui, care merg pe calea cea dreaptă. Omul greșește și deși cererile lui se înalță dintr-o inimă sinceră, el nu cere întotdeauna lucruri care să fie bune pentru el sau care să aducă slavă lui Dumnezeu. Când acest lucru se petrece astfel, Tatăl nostru înțelept și bun ne ascultă rugăciunile noastre și ne va da răspuns la ele, uneori imediat; însă El ne dă acele lucruri care sunt spre cel mai mare bine al nostru și spre slava Lui. Dumnezeu ne dă binecuvântări; dacă am putea privi planul Lui, am vedea cu claritate că El știe ceea ce este cel mai bine pentru noi și că ne răspunde rugăciunilor noastre. Nu ni se dă nimic care să ne facă rău, în locul a ceea ce am cerut, care să nu fie spre binele nostru, ci binecuvântarea de care avem nevoie.

Am văzut că, dacă noi nu primim răspuns imediat la cererile noastre, ar trebui să ne prindem cu putere de credință și să nu îngăduim neîncrederii să-și facă loc, căci aceasta ne va despărți de Dumnezeu. Dacă credința noastră se clatină, nu vom primi nimic de la El. Încrederea noastră în Dumnezeu trebuie să fie puternică; și când vom avea mai mare nevoie, binecuvântarea va cădea asupra noastră ca o ploaie binefăcătoare.⁶¹⁵

Creștinilor le place să gândească și să vorbească despre lucrurile cerești

În ceruri, Dumnezeu este totul în tot. Acolo sfințenia este stăpână; nu există nimic care să strice armonia desăvârșită cu Dumnezeu. Dacă mergem într-adevăr într-acolo, spiritul cerului va locui în inimile noastre încă de aici. Însă dacă nu găsim plăcere acum în contemplarea lucrurilor cerești; dacă nu suntem interesați să-L cunoaștem pe Dumnezeu, nu avem plăcerea de a privi la caracterul Domnului Hristos; dacă sfințirea nu prezintă atracție pentru noi -- atunci putem fi siguri că speranța noastră pentru cer este zadarnică.

Conformarea desăvârșită cu voia lui Dumnezeu constituie țelul înalt care trebuie să fie continuu înaintea creștinului. El va avea plăcere să vorbească despre Dumnezeu, despre Domnul Isus, despre locașurile de fericire și curăție, pe care Hristos le-a pregătit pentru cei ce Îl iubesc. Contemplarea acestor subiecte, atunci când sufletul se delectează cu făgăduințele binecuvântate ale lui Dumnezeu, este descrisă de apostol ca fiind o pregustare a „puterilor lumii ce va veni”.

În fața noastră se află bătălia finală, marea luptă, când, „cu toată puterea și semne

și minuni înșelătoare, cu toată înșelăciunea și nelegiuirea”, Satana caută să reprezinte greșit caracterul lui Dumnezeu, ca să poată „înșela, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși”. Dacă a fost vreodată un popor care a avut nevoie de o continuă luminare din ceruri, atunci acela este poporul care, în acest timp atât de plin de primejdii, a fost chemat de Dumnezeu spre a fi depozitarul Legii Sale celei sfinte și de a reprezenta caracterul Său în fața lumii. Cei cărora le-a încredințat o misiune atât de sacră trebuie să fie spirituali, înnobilați și plini de viață datorită adevărilor pe care susțin că le cred.616

Poporul lui Dumnezeu merge înainte, în ciuda îndoielii și a fricii

Domnul Se ocupă acum de poporul Său, care crede adevărul prezent. Scopul Lui este ca rezultatele să fie foarte bune și, în timp ce în providența Lui El lucrează în vederea acestui scop, Domnul spune poporului Său: „Mergeți înainte”. Este adevărat, calea nu este încă deschisă; însă când ei vor acționa cu credință și curaj, Dumnezeu le va netezi calea sub ochii lor. Ei sunt cei care se plâng întotdeauna, precum vechiul Israel și pun greutățile pe care le întâmpină pe seama acelor pe care Dumnezeu i-a ridicat în mod special pentru înaintarea cauzei Sale. Ei nu văd că Dumnezeu îi pune la probă, aducându-i în situații strâmtorate, din care nu pot vedea eliberare decât cu ajutorul Său.

Sunt perioade când viața creștinului pare asaltată de primejdii, iar datoria poate fi cu greu îndeplinită. Imaginația vede ruina iminentă în față, iar robia sau moartea înapoi. Cu toate acestea, glasul lui Dumnezeu vorbește cu claritate, mai presus de toate descurajările: „Mergeți înainte”. Ar trebui să ascultăm de această poruncă, pentru ca rezultatul să fie acela care poate fi, chiar dacă ochii noștri nu pot pătrunde în tunicul și chiar dacă picioarele noastre simt valuri reci în jurul lor.617

Într-o viață împărțită, pasivă, veți găsi îndoială și întuneric. Nu vă puteți bucura de mângâierea religiei, nici de pacea pe care o dă lumea. Nu vă așezați pe scaunul comod al lui Satana, nefăcând decât puține lucruri, ci sculați-vă și țintiți către standardul înalt, pe care avem privilegiul de a-l atinge. Este un privilegiu de a renunța la tot pentru Hristos. Nu priviți la viețile altora pentru a le imita și a ajunge mai sus. Aveți un singur model adevărat, care nu dă greș. Numai pe Isus Îl putem urma în siguranță. Hotărâți-vă ca, dacă alții lucrează conform principiului leneviei spirituale, să îi părăsiți și să mergeți înainte spre înnobilarea caracterului creștin. Formați-vă un caracter pentru cer. Nu dormiți în post. Ocupați-vă cu credincioșie și seriozitate de propriul vostru suflet.618

Capitolul 64

Hristos, Marele nostru Preot

Înțelegerea corectă a lucrării de slujire din Sanctuarul ceresc constituie temelia credinței noastre.⁶¹⁹

Sanctuarul pământesc a fost construit de Moise după modelul arătat lui pe munte. A fost „o întruchipare pentru timpul de atunci, când se aduceau atât daruri, cât și jertfe”; cele două încăperi ale acestuia erau „după chipul celor arătate pe munte”; Domnul Hristos, marele nostru Mare Preot, „slujește în locul prea sfânt, și în adevăratul cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul”. Privind în viziune templul lui Dumnezeu din ceruri, apostolul Ioan a putut să vadă „cele șapte sfeșnice cu foc arzând înaintea tronului”.

Profetului i-a fost îngăduit să privească prima încăpere a sanctuarului din ceruri; și el a văzut acolo „șapte sfeșnice de foc” și „altarul de aur”, reprezentat prin sfeșnicul de aur, și altarul tămâierii în sanctuarul de pe pământ. Din nou „templul lui Dumnezeu a fost deschis” și el a putut privi dincolo de perdeaua din interior, în sfânta sfintelor. Acolo a văzut „chivotul mărturiei”, construit de Moise pentru a se pune în el Legea lui Dumnezeu.

Ioan spune că el a văzut sanctuarul din ceruri. Acel sanctuar, în care Domnul Hristos slujește în favoarea noastră, constituie marele original după care a fost construit sanctuarul lui Moise.

Templului din ceruri, unde locuiește Regele regilor, unde „mii de mii îi slujesc și de zece mii de ori zece mii stau înaintea Lui”, acel templu umplut de slava tronului veșnic, în care serafimii, slujitorii Săi strălucitori, își acoperă fețele în adorare -- nici o clădire pământească nu i-ar putea reda măreția și slava. Totuși, prin sanctuarul pământesc și serviciile care aveau loc în el, aveau să fie învățate adevăruri importante cu privire la sanctuarul ceresc și la marea lucrare care se desfășura acolo pentru mântuirea omului.

După înălțarea Sa, Mântuitorul nostru avea să-Și înceapă lucrarea ca Marele

nostru Preot. Pavel spune: „Hristos nu a intrat într-un locaş de închinare, făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu”. După cum lucrarea lui Hristos avea să cuprindă două mari părţi, fiecare ocupând o anumită perioadă de timp şi având un loc distinct în sanctuarul din ceruri, la fel şi lucrarea tipică a constat din două părţi, serviciul zilnic şi serviciul anual, fiecăruia fundu-i consacrat un loc al tabernacolului.

Aşa cum Domnul Hristos, la înălţarea Sa, S-a înfăţişat înaintea lui Dumnezeu, pledând cu sângele Său în favoarea păcătoşilor care s-au pocăit, la fel şi preotul din serviciul zilnic stropea sângele jertfei în sfânta, în favoarea păcătosului.

Sângele lui Hristos, chiar dacă îl elibera pe păcătosul care se pocăia de sub condamnarea legii, nu anula păcatul; acesta rămânea asupra sanctuarului până la ispăşirea finală; aşa că în serviciul tipic, sângele jertfei pentru păcat îndepărta păcatul de la păcătos, dar acesta, păcatul, rămânea asupra sanctuarului până în Ziua ispăşirii.

În marea zi a judecăţii de la sfârşit, morţii vor fi judecaţi potrivit lucrurilor care sunt scrise în cărţi, după faptele lor”. Apoi, în virtutea sângelui ispăşitor al lui Hristos, păcatele tuturor celor care s-au pocăit cu adevărat vor fi şterse din cărţile din ceruri. Astfel sanctuarul va fi eliberat, sau curăţit de păcatele înregistrate acolo. În serviciul tipic, această mare lucrare de ispăşire, sau de ştergere a păcatelor, era reprezentată prin serviciile din Ziua ispăşirii -- curăţirea sanctuarului pământesc, care era îndeplinită prin îndepărtarea, în virtutea sângelui jertfei pentru păcat, a păcatelor prin care acesta fusese întinat.⁶²⁰

Satana născocoşte tot felul de planuri pentru a ne ocupa mintea, pentru ca aceasta să nu cugete la marea lucrare de care trebuie să fim atât de conştienţi. Arhiamăgitorul urăşte marile adevăruri care aduc în atenţie o jertfa de ispăşire şi un Mijlocitor atotputernic. El ştie că totul depinde de el pentru a distrage mintea de la Domnul Isus şi adevărul Său. Domnul Isus pledează în favoarea lor cu mâinile lui rănite, cu trupul lui rănit; şi spune tuturor celor ce vor să-L urmeze „Harul Meu îţi este de ajuns”. „Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi de la Mine; căci Eu sunt blând şi smerit cu inima; şi veţi găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun şi sarcina Mea este uşoară”. Fie atunci ca nimeni să nu-şi socotească defectele ca de netrecut. Dumnezeu va da credinţă şi har pentru a le birui.

Noi trăim acum în marea Zi a ispășirii. În serviciul tipic, în timpul cât marele preot făcea ispășire pentru Israel, tuturor li se cerea să-și smerească sufletele prin pocăință de păcat și umilință înaintea Domnului, ca să nu fie nimiciți din popor. În același fel, toți cei care vor ca numele să le rămână scrise în cartea vieții ar trebui ca acum, în cele câteva zile care au mai rămas ale timpului lor de probă, să-și smerească sufletele înaintea lui Dumnezeu, prin întristare pentru păcat și pocăință adevărată. Trebuie să existe o profundă și sinceră cercetare a inimii. Spiritul ușuratic, frivol, pe care și-l îngăduie atât de mulți dintre cei ce susțin că sunt creștini, trebuie înlăturat. Toți cei care vor să învingă înclinațiile rele au o luptă serioasă în față, căci acestea vor să stăpânească. Lucrarea de pregătire este o lucrare individuală. Noi nu suntem mântuiți în grup. Curăția și devoțiunea unuia nu va compensa lipsa acestor calități la altul. Deși toate neamurile vor trece prin fața judecății lui Dumnezeu, totuși, El va examina fiecare caz în parte cu tot atâta exactitate și scrupulozitate ca și când nu ar mai fi o altă ființă pe pământ. Fiecare trebuie să fie testat, spre a fi găsit fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta.

Solemne sunt scenele legate de încheierea lucrării de ispășire. Interesele implicate în acestea sunt deosebite. Judecata are loc acum, în sanctuarul de sus. Această lucrare este în desfășurare de mulți ani. Curând -- nimeni nu știe cât de curând -- aceasta va trece asupra celor care sunt în viață. Viețile noastre vor fi trecute în revistă în prezența înfricoșătoare a lui Dumnezeu. Acum, mai mult ca oricând, fiecare suflet s-ar cădea să dea atenție îndemnului Mântuitorului: „Vegheați și rugați-vă, căci nu știți când va sosi ceasul”.

Când se încheie lucrarea judecății de cercetare, soarta tuturor va fi hotărâtă pentru viață sau pentru moarte. Timpul de probă se încheie cu puțin timp înainte de venirea Domnului pe norii cerului. Privind spre acel timp, Domnul Hristos, declară în Apocalipsa: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe. Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.”

Cei neprihăniți și cei nelegiuți vor trăi încă pe pământ în starea lor -- muritoare -- oamenii vor sădi și vor clădi, vor mânca și vor bea, fără să știe că decizia finală, irevocabilă, a fost deja pronunțată în Sanctuarul de sus.

În tăcere și neobservat, ca și hoțul de la miezul nopții, va veni ceasul decisiv care marchează hotărârea destinului fiecărui om, retragerea finală a harului oferit pentru oamenii vinovați de păcat.⁶²¹

Capitolul 65

Iosua și îngerul

Dacă s-ar putea da la o parte vălul care separă ceea ce se vede de ceea ce nu se vede, și poporul lui Dumnezeu ar putea vedea marea luptă care se desfășoară între Hristos și îngerii cei sfinți și Satana și oștirile cele rele, cu privire la mântuirea omului; dacă ei ar putea înțelege minunata lucrare a lui Dumnezeu pentru salvarea sufletelor din robia păcatului și efortul Lui continuu pentru a-i apăra de răutatea celui rău, ei ar putea fi pregătiți mai bine spre a face față planurilor lui Satana. Minte lor ar fi sensibilizată, având în vedere amploarea și importanța planului de mântuire și măreția lucrării pe care o au în față, ca împreună lucrători cu Hristos. Ar fi umili și, cu toate acestea, plini de curaj, conștienți că cerul întreg este interesat de mântuirea lor.

O ilustrare convingătoare și impresionantă a lucrării lui Satana și a lucrării Domnului Hristos, precum și a puterii Mijlocitorului nostru de a-l înfrânge pe acuzatorul poporului Său, este dată în profeția lui Zaharia. Într-o viziune sfântă, profetul îl privește pe marele preot. Iosua „îmbrăcat cu haine murdare”, stând înaintea îngerului Domnului, implorând mila lui Dumnezeu pentru poporul Său care se află în mare necaz. Satana stă la dreapta lui pentru a i se împotrivi. Marele preot nu se poate apăra pe el însuși sau pe poporul său de acuzațiile lui Satana. El nu poate pretinde că Israel este fără vină. În veșmintele lui murdare, simbolizând păcatele poporului, pe care le poartă ca reprezentant al lor, el stă înaintea îngerului mărturisind vinovăția lor și arătând totuși pocăința și umilința lor, bizuindu-se pe îndurarea unui Mântuitor care iartă păcatul și apelând, prin credință, la făgăduințele lui Dumnezeu.

Atunci îngerul, care este Însuși Hristos, Mântuitorul celor păcătoși, îl aduce la tăcere pe acuzatorul poporului Său, spunând: „Domnul să te mustre, Satano, Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul. Nu este el, Iosua, un tăciune scos din foc?” (Zaharia 3, 2). Mijlocirea este acceptată și se dă porunca: „Dezbrăcați-l de hainele lui murdare”, iar lui Iosua îngerul îi spune: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare”. „Și i-au pus o mitră curată pe cap și l-au îmbrăcat în haine.” (Zaharia 3, 4.5). Păcatele lui și ale poporului său au fost iertate. Israel a fost îmbrăcat cu „haine de sărbătoare” -- neprihănirea lui Hristos atribuită lor.

Așa cum Satana i-a acuzat pe Iosua și poporul său, la fel, în toate veacurile, el acuză pe cei care caută îndurarea și favoarea lui Dumnezeu. În Apocalipsa, el este numit a fi „pârâșul fraților noștri”, „care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru”. (Apocalipsa 12, 10). Lupta se repetă în dreptul fiecărui suflet care este salvat de sub puterea răului și al cărui nume este scris în cartea vieții Mielului. Niciodată nu este cineva primit din familia lui Satana în familia lui Dumnezeu fără a stârni împotrivirea înverșunată a celui rău. Acuzațiile lui Satana împotriva celor ce caută pe Domnul nu sunt determinate de nemulțumire datorată păcatelor lor. El tresaltă datorită caracterelor lor deficitare. El poate avea putere asupra lor numai când ei calcă Legea lui Dumnezeu. Acuzațiile lui provin doar din dușmănia lui față de Hristos. Prin planul de mântuire, Domnul Isus a zdrobit puterea lui Satana asupra familiei omenești și izbăvește sufletele de sub puterea lui. Toată ura, toată răutatea arhirebelului este ațâțată când vede dovada supremației Lui Hristos și, cu putere diavolească și viclenie, el acționează pentru a smulge cu forța de la El rămășița copiilor oamenilor care au acceptat mântuirea Lui.

El îi face pe oameni să fie sceptici, să-și piardă încrederea în Dumnezeu și să se despartă de dragostea Lui; îi ispitește să calce Legea Lui și apoi îi pretinde captivi ai lui și contestă dreptul lui Hristos de a-i lua de la el. El știe că cei care îl caută pe Dumnezeu cu ardoare pentru a obține iertarea și îndurarea Sa le vor căpăta; de aceea, le prezintă păcatele lor pentru a-i descuraja. El caută în mod constant ocazii împotriva acelor care încearcă să asculte de Dumnezeu. Chiar cele mai bune și acceptabile servicii de slujire ale lor el le face să pară stricate. Prin înșelăciuni fără număr, care sunt cele mai subtile și cele mai crude, el se străduiește să obțină condamnarea lor.

Omul nu poate face față singur acestor acuzații. Cu hainele lui pătate de păcat, mărturisindu-și vinovăția, el stă înaintea lui Dumnezeu. Însă Domnul Isus, Avocatul nostru, prezintă o pledoarie eficientă în favoarea tuturor acelor care, prin pocăință și credință, și-au încredințat Lui sufletele. El le susține cauza și îl înfrânge pe acuzatorul lor prin argumentele cele puternice ale Calvarului. Ascultarea Lui desăvârșită de Legea lui Dumnezeu, chiar până la moarte de cruce, I-a dat toată puterea în cer și pe pământ și El cere de la Tatăl Său îndurare și împăcare pentru omul vinovat. Acuzatorului poporului Său, El îi spune: „Domnul să te mustre, Satano. Aceștia au fost răscumpărați prin sângele Meu, sunt niște tăciuni scoși din foc”. Cei care se bizuie pe El, prin credință, primesc asigurarea plină de mângâiere: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac în haine de sărbătoare.”

Toți cei care s-au îmbrăcat cu haina neprihănirii lui Hristos vor sta înaintea Lui ca aleși ai Săi, credincioși. Satana nu are puterea de a-i smulge din mâna lui Hristos. Domnul Hristos nu va îngădui ca nici un suflet care, prin credință și cu pocăință, a cerut protecția lui Hristos, să treacă sub puterea vrăjmașului. Stă garanție Cuvântul Său: „Să se prindă de puterea Mea; să fie în pace cu Mine; da, să fie în pace cu Mine”. (Isaia 27, 5 KJV). Făgăduința dată lui Iosua este făcută tuturor: „Dacă vei umbla pe căile Mele ... te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici”. (Zaharia 3, 7). îngerii lui Dumnezeu vor fi alături de ei, de ambele părți, chiar în această lume și ei vor sta în cele din urmă între îngerii care înconjoară tronul lui Dumnezeu.

Faptul că poporul recunoscut al lui Dumnezeu este reprezentat ca stând înaintea Domnului cu haine murdare ar trebui să conducă la umilință și profundă cercetare a inimii din partea celor care susțin că sunt de partea Numelui Său. Cei care își curăță într-adevăr sufletele prin ascultare de adevăr vor avea o părere din cele mai umile despre ei înșiși. Cu cât privesc mai îndeaproape caracterul fără pată al Domnului Hristos, cu atât mai puternică va fi dorința lor de a fi după chipul Său și cu atât mai puțin vor vedea curăție și sfințenie în ei înșiși. însă, în timp ce recunoaștem starea noastră păcătoasă, noi trebuie să ne bizuim pe Hristos, ca neprihănirea noastră, sfințirea noastră, mântuirea noastră. Nu putem răspunde acuzațiilor lui Satana împotriva noastră. Numai Domnul Hristos poate pleda eficient în favoarea noastră. El este în stare să-l aducă la tăcere pe acuzator cu argumente care se bazează nu pe meritele noastre, ci pe meritele Lui.

Biserica rămășiței

Viziunea lui Zaharia despre Iosua și îngerul se aplică cu putere deosebită experienței poporului lui Dumnezeu de la momentul final al mării Zile a ispășirii. Biserica rămășiței va fi adusă în mare necaz și strâmtorare. Cei care țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus vor simți mânia balaurului și a oștilor sale. Satana socotește lumea ca fiind supusă lui; el a câștigat stăpânirea asupra bisericilor apostaziate; însă aici este o mică grupă care s-a împotrivit stăpânirii lui. Dacă ar putea să-i ștergă de pe fața pământului, triumful lui ar fi deplin. Așa cum a influențat națiunile păgâne să distrugă pe Israel, tot așa în viitorul apropiat el va ațâța puterile nelegiuite ale pământului, ca să nimicească pe poporul lui Dumnezeu. Tuturor oamenilor li se va cere să dea ascultare edictelor omenești, călcând Legea divină. Cei care vor fi credincioși lui Dumnezeu vor fi amenințați, denunțați și scoși de sub

protecția legii. Ei vor fi trădați atât de părinți, cât și de frați, rude și prieteni.”

Unica lor speranță este în mila lui Dumnezeu; singura lor apărare va fi rugăciunea. Așa cum Iosua pleda înaintea îngerului, la fel, biserica rămășiței, cu inima zdrobită și cu credință arzătoare, va implora iertare și izbăvire prin Isus, Mijlocitorul ei. Ei sunt pe deplin conștienți de păcătoșenia vieții lor, își văd slăbiciunea și nevrednicia și când privesc la ei înșiși, sunt aproape disperăți. Ispititorul stă lângă ei ca să-i acuze, așa cum a stat împotriva lui Iosua. El arată către veșmintele lor murdare, către caracterele lor deficitare. El prezintă slăbiciunea și nesăbuiința lor, păcatele și nerecunoștința lor, lipsa lor de asemănare cu Hristos, care L-a dezonorat pe Mântuitorul lor. El se străduiește să le înspăimânte sufletul cu gândul că situația lor este fără nădejde, că pata necurăției lor nu va putea fi îndepărtată niciodată. El speră să le distrugă în așa măsură credința, încât ei să cedeze ispitelor lui, să nu mai fie devotați lui Dumnezeu și să primească semnul fiarei. Satana rostește înaintea Lui Dumnezeu acuzațiile lui față de ei, declarând că datorită păcatelor lor, ei au pierdut dreptul la protecția divină, și pretinde dreptul de a-i nimici ca pe niște călcători ai Legii. El susține că ei merită la fel ca și el excluderea de la favoarea lui Dumnezeu și spune: „Aceștia să fie oamenii care îmi vor lua locul în ceruri și locul îngerilor care s-au unit cu mine? În timp ce susțin că păzesc Legea lui Dumnezeu, îi respectă ei preceptele? Nu au fost ei iubitori mai mult de sine decât de Dumnezeu? Nu au așezat ei interesele lor mai presus de slujirea Lui? Nu au tânjit ei după lucrurile aceste lumi? Privește la păcatele care au marcat viețile lor. Privește la egoismul, răutatea și ura lor unul față de altul”.

Poporul lui Dumnezeu are multe greșeli, în multe privințe. Satana deține o cunoaștere amănunțită a păcatelor pe care i-a ispitit să le comită și el le prezintă pe acestea în cea mai exagerată lumină, spunând: „Mă va alunga Dumnezeu, pe mine și îngerii mei, din prezența Lui, și va răsplăti pe cei care sunt vinovați de aceleași păcate? Tu nu poți face acest lucru, Doamne, dacă ești drept. Tronul tău nu se va mai întemeia pe judecată și neprihănire. Dreptatea cere să se pronunțe sentința împotriva lor.”

Totuși, chiar dacă urmașii lui Hristos au păcătuit, ei nu s-au predat pe ei înșiși sub stăpânirea răului. Au dat la o parte păcatele lor și L-au căutat pe Domnul în umilință și căință, iar Avocatul ceresc pledează în favoarea lor. El, care a suferit cel mai mult de pe urma ingraturii lor, care le cunoaște păcatul și totodată pocăința lor, spune: „Domnul să te mustre, Satano. Eu Mi-am dat viața pentru aceste suflete. Ele sunt săpate pe palmele mâinilor Mele.”

Acoperiți cu mantia neprihănirii lui Hristos

În timp ce aceia care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu își umilesc sufletele înaintea Lui, cerând curățirea inimilor lor, se dă porunca: „Dezbrăcați-i de hainele murdare” și se rostesc cuvintele încurajatoare: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac în haine de sărbătoare”. Haina fără pată a neprihănirii lui Hristos este așezată asupra copiilor încercați, ispitiți și totuși credincioși ai lui Dumnezeu. Rămășița disprețuită este îmbrăcată în veșminte de slavă, spre a nu mai fi niciodată întinați de stricăciunile lumii. Numele lor rămân scrise în cartea vieții Mielului, alături de credincioșii din toate veacurile. Ei au rezistat împotriva vicleniilor înșelătorului; ei n-au putut fi clintiți de la credințioșia lor de urletele balaurului. Acum, ei sunt pentru veșnicie la adăpost de planurile ispitorului. Păcatele lor sunt transferate asupra celui ce a generat păcatul.

Iar cei ce alcătuiesc rămășița nu sunt numai iertați și acceptați, dar și onorați. „O mitră curată” este pusă pe capetele lor. Ei vor fi ca niște regi și preoți pentru Dumnezeu. În timp ce Satana își rostește acuzațiile și caută să nimicească această grupă, îngeri sfinți, nevăzuți, treceau încoace și încolo, punând asupra lor sigiliul viului Dumnezeu. Aceștia sunt cei ce stau pe Muntele Sionului împreună cu Mielul, având Numele Tatălui scris pe frunțile lor. Ei cântă o cântare nouă înaintea tronului, acea cântare pe care nici un om nu o poate învăța cu excepția celor 144.000, care au fost răscumpărați de pe pământ. „Aceștia sunt cei ce-L urmează pe Miel oriunde merge. Ei au fost răscumpărați dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura lor nu s-a găsit vicleșug; căci sunt fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14, 4.5).622

Capitolul 66

Iată, Eu vin curând

De curând, în timpul nopții, mintea mea a fost impresionată de Duhul Sfânt cu gândul că, dacă Domnul vine așa de curând cum credem noi, ar trebui să fim chiar mai activi decât am fost în anii care au trecut în a prezenta adevărul înaintea oamenilor.

În această privință, mintea mea a fost îndreptată spre activitatea credincioșilor așteptători din 1843 și 1844. În acel timp, se făceau multe vizite din casă în casă și eforturi neobosite pentru a-i avertiza pe oameni în legătură cu lucrurile despre care a vorbit Dumnezeu în Cuvântul Său. Noi ar trebui să facem eforturi chiar mai mari decât cele făcute de cei care au proclamat prima solie îngerească cu atâta credincioșie. Ne apropiem cu grabire de încheierea istoriei pământului și, pe măsură ce ne dăm seama că Domnul Isus vine într-adevăr curând, ne vom trezi pentru a lucra cum n-ara mai lucrat niciodată înainte. Ni se cere să sunăm alarma în fața poporului. Iar în viețile noastre, trebuie să dovedim puterea adevărului și a neprihăririi. Lumea se va întâlni în curând cu Marele dătător al Legii pentru a da socoteală de încălcarea Legii Safe. Doar cei care se întorc de la păcat la ascultare pot nădăjdui iertare și pace.

O, cât de mult bine s-ar putea face, dacă toți cei care au adevărul, cuvântul vieții, ar lucra pentru luminarea aceluia care nu îl au! Când samaritenii au venit la Hristos, la chemarea femeii samaritene, Domnul Hristos a vorbit despre ei ucenicilor ca despre un câmp cu grâne gata pentru seceriș. „Nu spuneți voi că mai sunt patru luni până la seceriș?” „Ridicați-vă ochii și priviți lanurile; căci ele sunt albe acum, gata pentru seceriș.” (Ioan 4, 35). Domnul Hristos a stat cu samaritenii două zile, căci erau flămânzi să audă adevărul. Și ce zile ocupate erau acelea! Iar ca rezultat al acelor zile de trudă „mult mai mulți au crezut datorită propriului Său cuvânt”. Aceasta a fost mărturia lor: „L-am auzit noi înșine și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii”, (Ioan 4:41, 42)⁶²³.

Mântuirea voastră se apropie

Pe măsură ce aud teribilele nenorociri care se petrec săptămână de săptămână, mă întreb: Ce înseamnă aceste lucruri? Cele mai înfricoșătoare dezastre urmează unul după

altul în succesiune rapidă. Cât de adesea auzim de cutremure și furtuni mari, de distrugerii prin apă și prin foc, cu mari pierderi de vieți omenești și de avuții! În aparență, acestea par izbucniri de moment, dezorganizate, ale unor forțe sporadice, însă în acestea poate fi citit planul Lui Dumnezeu. Ele constituie unul din mijloacele prin care El caută să-i trezească pe bărbați și pe femei să fie conștienți de pericolul în care se află.

Venirea Lui Hristos este mai aproape decât atunci când am crezut. Marea luptă se apropie de sfârșit. Judecățile lui Dumnezeu se desfășoară pe pământ. Acestea vorbesc printr-o avertizare solemnă: „De aceea, fiți și voi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”. (Matei 24, 44).

Însă sunt mulți, mulți din bisericile noastre care știu puțin despre reala însemnătate a adevărului pentru acest timp. Fac apel la ei să nu nesocotească împlinirea semnelor timpului, care spun atât de clar că sfârșitul este aproape. O, cât de mulți, care nu au căutat mântuirea sufletului lor, se vor plânge curând amarnic: „Secerișul a trecut, vara s-a sfârșit, și noi tot nu suntem mântuiți!”

Trăim scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ. Profeția s-a împlinit repede. Ceasurile de har trec repede. Nu avem timp -- nici măcar o clipă -- de pierdut. Să nu fim găsiți dormind în post. Fie ca nimeni să nu zică în inima sa sau prin faptele sale: „Domnul Meu zăbovește să vină”. Fie ca solia revenirii în curând a Domnului Hristos să răsună în cuvinte serioase, de avertizare. Să convingem bărbați și femei de pretutindeni să se pocăiască și să fugă de mânia viitoare. Să-i trezim, să se pregătească de îndată, căci știm puțin despre ceea ce se află în fața noastră. Fie ca pastorii și membrii laici să pornească în câmpurile coapte și să spună celor nepăsători și indiferenți să-L caute pe Domnul câtă vreme se poate găsi. Lucrătorii își vor găsi secerișul oriunde vor proclama adevărurile uitate ale Bibliei. Ei îi vor descoperi pe cei care vor primi adevărul și își vor consacra viețile câștigării de suflete pentru Hristos.

Domnul vine curând, iar noi trebuie să fim pregătiți să Îl întâmpinăm în pace. Să fim hotărâți să facem tot ce ne stă în putere pentru a împărtăși lumina celor din jurul nostru. Noi nu trebuie să fim triști, ci veseli, și să-L avem mereu pe Isus în fața ochilor noștri. El vine curând, iar noi trebuie să fim gata și să așteptăm venirea Lui. O, cât de minunat va fi să îl vedem și să ne spună bun-venit, ca răscumpărați ai Săi! Am așteptat mult, însă nădejdea noastră nu trebuie să se șteargă. Dacă vom putea să-L vedem pe Rege în frumusețea Lui, vom fi binecuvântați pentru totdeauna. Simt că trebuie să strig

cu voce tare: „Mergem către casă!” Ne apropiem de timpul când Domnul Hristos va veni cu putere și mare slavă pentru a lua pe cei răscumpărați ai Săi în căminul lor veșnic.

În marea lucrare de încheiere, vom avea de întâmpinat necazuri cu care nu știm cum să procedăm; dar să nu uităm că cele trei mai puteri ale cerului sunt la lucru, că o mână divină este la cârmă și că Dumnezeu își va îndeplini promisiunile Sale. El va aduna din lume un popor care Îi va sluji în neprihănire.⁶²⁴

Făgăduința biruinței

Mă rog arzător ca lucrarea pe care o facem în acest timp să-și pună amprenta profund asupra inimii, minții și sufletului. Necazurile vor crește; însă noi, credincioși ai lui Dumnezeu, să ne încurajăm unii pe alții. Să nu coborâm standardul, ci să-l ținem sus, privind la Cel care este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Când, în timpul nopții, nu pot să dorm, îmi înalț inima în rugăciune spre Dumnezeu și El mă întărește și îmi dă asigurarea că este cu slujitorii Lui care îi servesc în câmpul de acasă sau în țări îndepărtate. Sunt încurajată și mă simt binecuvântată când văd că Dumnezeul lui Israel încă își călăuzește poporul și va continua să fie cu el până la sfârșit.

Domnul dorește să vadă lucrarea de proclamare a soliei îngerului al treilea împlinindu-se cu eficiență crescândă. Așa cum a lucrat în toate veacurile pentru a da biruințe poporului Său, tot așa, și în acest veac, El tânjește să se înfăptuiască o împlinire triumfală a planurilor Sale pentru biserica Sa. El poruncește credincioșilor Săi să meargă înainte în unitate, mergând din putere în putere mai mare, de la credință la siguranță crescândă și încredere în adevărul și dreptatea cauzei Sale.

Trebuie să stăm tari ca o stâncă la principiile Cuvântului lui Dumnezeu, fiind conștienți că Dumnezeu este cu noi, ca să ne dea tărie pentru a întâmpina orice experiență nouă. Să păstrăm întotdeauna în viețile noastre principiile neprihănirii, ca să putem merge mai departe din tărie în tărie, în Numele Domnului. Trebuie să susținem ca foarte sacră credința care a fost adevărată, prin învățătura și aprobarea Duhului lui Dumnezeu, de la începutul experienței noastre și până în prezent. Trebuie să considerăm ca fiind foarte prețioasă lucrarea pe care a îndeplinit-o Domnul prin poporul Său, păzitor al poruncilor, și care, prin puterea harului Său, va crește tot mai mult și eficient pe măsură ce trece timpul. Vrajmașul caută să întunece discernământul poporului lui

Dumnezeu și să le slăbească eficiența; însă, dacă ei vor lucra după cum îi călăuzește Duhul lui Dumnezeu, El va deschide uși, cu diverse ocazii, în fața lor pentru lucrarea de dregere a spărturilor. Experiența lor va fi de creștere continuă până ce Domnul va coborî din ceruri cu putere și mare slavă pentru a-Și pune sigiliul biruinței finale asupra celor credincioși ai Săi. Lucrarea pe care o avem în față este una care va solicita din răputeri ființa omenească. Va cerc credință puternică și veghere continuă. Vor fi momente când vremurile grele pe care le vom avea de întâmpinat, vor fi foarte descurajatoare, însăși măreția acestei lucrări ne va înfricoșa. Și totuși, cu ajutorul lui Dumnezeu, slujitorii Săi vor birui în cele din urmă. „De aceea”, frații mei, „vă rog sa nu vă pierdeți cumpătul”, (Efeseni 3, 13) datorită încercărilor care sunt în față noastră. Domnul Isus va fi cu voi; El va merge înaintea voastră prin Duhul Lui cel Sfânt, pregătind calea; și El va fi ajutorul vostru în orice nevoie urgentă.

„Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.” (Efeseni 3, 20.21).625

Am fost profund impresionată de scenele care au trecut recent prin fața mea, în timpul nopții. Se părea că este o mare mișcare -- o lucrare de redeșteptare -- ce se desfășoară în multe locuri. Poporul nostru acționa la rând, la chemarea lui Dumnezeu. Frații mei, Domnul ne vorbește. Oare dăm noi atenție glasului Său? Ne pregătim noi candelile și acționăm ca niște oameni care își așteaptă Domnul care trebuie să vină? Timpul pe care îl trăim cerc să ducem lumina, să acționăm.

„Vă sfătuiesc dar”, frații mei, „să vă purtați în chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste; și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii”. (Efeseni 4, 1-3).626

Răsplata celor credincioși

Fratele meu, sora mea, vă îndemn să vă pregătiți pentru venirea lui Hristos pe norii cerului. Îndepărtați zi de zi din inima voastră dragostea pentru lume. Învățați din proprie experiență ce înseamnă părtășia cu Hristos. Pregătiți-vă pentru judecată, pentru ca, atunci când va veni Hristos, să poată fi admirat în toți aceia care cred și să vă puteți număra printre cei care îl vor întâmpina în pace. În ziua aceea, cei răscumpărați vor

străluci spre slava Tatălui și a Fiului. Îngerii, atingând harpele lor de aur, vor spune bun venit Regelui și trofeelor biruinței Sale -- cei care au fost spălați și albiți în sângele Mielului. Un cântec de biruință va răsună, umplând cerul. Domnul Hristos a biruit. El intră în curțile cerești, însoțit de cei răscumpărați ai Săi, dând mărturie că misiunea Sa nu a fost în zadar.

Învierea și înălțarea Domnului nostru este o dovadă sigură a biruinței sfinților asupra morții și a mormântului și o garanție că cerul este deschis celor care își spală veșmintele caracterului lor și le albesc în sângele Mielului. Domnul Isus S-a înălțat la Tatăl, ca reprezentant al neamului omenesc, și Dumnezeu îi va duce pe cei care reflectă chipul Său ca să privească și să fie părtași împreună cu El la slava Lui.

Sunt locașuri pentru pelerinii de pe pământ. Există veșminte pentru cei neprihăniți, cu coroane de slavă și lauri ai victoriei. Toate câte ne-au produs necazuri, în providența lui Dumnezeu, în lumea viitoare se vor limpezi. Lucrurile care au fost greu de înțeles își vor găsi explicație. Tainele harului vor fi desfășurate în fața noastră. Acolo unde mintea noastră limitată nu a putut vedea decât confuzie și făgăduințe încălcate, vom vedea cea mai desăvârșită și frumoasă armonie. Vom vedea că dragostea infinită a fost cea care a rânduit experiențele care ni s-au părut cele mai grele. Pe măsură ce ne dăm seama de grija duioasă a Aceluia care face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre bine nostru, ne vom bucura cu o bucurie de nespus și plină de slavă.

Durerea nu poate exista în atmosfera cerului. În căminul celor răscumpărați nu vor mai fi lacrimi, nici cortegii funerare, nici urme de gemete. „Nici un locuitor nu zice: «Sunt bolnav». Poporul Ierusalimului capătă iertarea fărădelegilor lui.” (Isaia 33, 24). O atmosferă bogată de sărbătoare se scurge și se adâncește pe măsură ce se desfășoară veșnicia

Nu va mai fi mult până Îl vom vedea pe Acela în care s-a concentrat nădejdea noastră de viață veșnică. Și în prezența Lui, toate încercările și suferințele acestei vieți vor fi ca nimic. „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră pe care o așteaptă o mare răsplătire. Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine, va veni și nu va zăbovi.” (Evrei 10, 35-37). Priviți în sus, priviți în sus, și faceți astfel încât credința voastră să crească continuu. Fie ca această credință să vă călăuzească pe cărarea cea îngustă, care duce prin porțile cetății lui Dumnezeu în măreția de dincolo, în

viitorul cel fără margini, de slavă, care este pentru cei răscumpărați. „Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roadă scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până ce primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.” (Iacov 5, 7.8).627

„Și ce vom fi, nu s-a arătat încă; dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este”.

Atunci, Domnul Hristos își va privi răsplata în rezultatele lucrării Sale. În acea mare mulțime, pe care nimeni nu o poate număra, care stă „fără vină în prezența slavei Sale cu bucurie negrăită”, El, al cărui sânge ne-a răscumpărat și a cărui viață ne-a dat atâtea învățături, „va vedea rodul muncii sufletului Său și Se va înviora”.628

Cuvânt de despărțire pentru încurajare și încredere

Nu mă aștept să mai trăiesc mult. Lucrarea mea este aproape încheiată.... Nu cred că voi mai avea mărturii pentru poporul nostru. Oamenii noștri, cu mintea solidă, știu ceea ce este bine pentru creșterea și înălțarea lucrării. Totuși, cu dragostea lui Dumnezeu în inimile lor, ei trebuie să aprofundeze tot mai mult, prin studiu, lucrurile lui Dumnezeu.629

Trecând în revistă istoria noastră din trecut, după ce am parcurs pas cu pas, înaintând până la starea noastră din prezent, pot să spun : Slavă lui Dumnezeu! Când văd ce a făcut Domnul, sunt plină de uimire și încredere în Domnul Hristos, conducătorul nostru. Nu avem nimic a ne teme pentru viitor decât dacă vom uita calea pe care ne-a condus Domnul, și ceea ce a vrut El să ne învețe în istoria noastră trecută. 630